TOȚI CEI
DIN FAMILIA MEA
AU UCIS PE CINEVA
virtual project
BENJAMIN
STEVENSON

BENJAMIN STEVENSON

Seria: *Ernest Cunningham*

Volumul 1

TOŢI CEI DIN FAMILIA MEA AU UCIS PE CINEVA

Original: *Everyone in my Family Has Killed Someone* (2022)

Traducere din limba engleză şi note de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Promiţi ca detectivii tăi să rezolve până la capăt crimele supuse atenţiei lor, folosind isteţimea pe care vei binevoi să o pogori asupra lor, fără să se bazeze pe sau să recurgă la Revelaţia Divină, Intuiţia Feminină, Aiureli şi Baliverne, Şmecherii şi Sforării, Coincidenţe sau Voia Domnului?

Jurământul depus de membrii Clubului Detectivistic

din 1930, o societate secretă a scriitorilor de romane poliţiste din care făceau parte inclusiv Agatha Christie, G.K. Chesterton, Ronald Knox şi Dorothy L Sayers.

Îndoaie
colţul
aici

1) Criminalul trebuie să fie un personaj menţionat încă din prima parte a poveştii, dar nu cineva ale cărui gânduri cititorului i-a fost permis să le urmărească.
2) Toate însuşirile supranaturale şi inexplicabile sunt excluse de la sine.
3) Nu vor fi permise mai mult de o cameră sau un pasaj secret.
4) Nu va fi utilizată o otravă nedescoperită până atunci şi nici vreun echipament care are nevoie de o lungă explicaţie ştiinţifică la final.
5) *Nota autorului: Formulările istorice învechite din punct de vedere cultural sunt eliminate.*
6) Detectivul nu trebuie ajutat sub nicio formă de vreun accident şi nici nu trebuie să aibă vreodată vreo intuiţie inexplicabilă care se dovedeşte a fi corectă.
7) Crima nu trebuie să fie comisă de detectivul însuşi.
8) Detectivul nu trebuie să dea peste indicii care nu sunt puse de îndată şi la dispoziţia cititorului, astfel încât acesta să le poată analiza.
9) Prietenul stupid al detectivului, Watson-ul lui, nu trebuie să ascundă niciunul dintre gândurile care-i trec prin minte; inteligenţa lui trebuie să fie uşor-uşor de tot sub cea a cititorului mediu.
10) Fraţii gemeni şi dublurile, în general, nu trebuie să apară decât dacă ne-am pregătit bine de tot pentru ei.

Cele zece porunci ale ficţiunii detectivistice, de Ronald Knox, 1929

PROLOG

Toţi cei din familia mea au ucis pe cineva. Unii dintre noi, mai ambiţioşi, au ucis de mai multe ori.

Nu încerc să fiu dramatic, dar ăsta-i adevărul şi, când sunt pus în situaţia de a-l scrie aici, cu atât mai anevoios cu cât sunt nevoit s-o fac cu o singură mână, îmi dau seama că singura cale este să spun adevărul. Pare evident, dar romanele detectivistice moderne uită adeseori lucrul acesta. Au devenit mai preocupate de trucurile pe care le poate născoci autorul: ce ascunde el în mânecă în loc de ce ţine în mână. Onestitatea este detaliul care diferenţiază ceea ce numim „Epoca de aur" a romanelor cu crime şi mistere: enigmele Agathei Christie, cele ale lui G.K. Chesterton. Ştiu asta pentru că scriu cărţi despre cum să scrii cărţi. Treaba e că există nişte reguli. Un tip pe nume Ronald Knox a făcut parte din gaşcă şi a scris odată nişte principii, cu toate că el le-a numit „porunci". Sunt chiar la începutul acestei cărţi, în epigraful peste care sare toată lumea, dar crede-mă, merită să te întorci să-l citeşti. De fapt, ar trebui să-i pui şi un semn, îndoind pagina acolo. N-o să te plictisesc cu detalii, dar se rezumă la asta: Regula de aur a Epocii de aur este *să joci corect.*

Bineînţeles, acesta nu-i un roman. Toate acestea chiar mi s-au întâmplat. Dar am sfârşit, în cele din urmă, având o crimă de rezolvat. Mai multe, de fapt. Cu toate că anticipez un pic.

Ideea este că eu citesc o grămadă de romane poliţiste. Şi ştiu că majoritatea cărţilor de acest gen din zilele noastre au ceea ce se numeşte „narator necredibil", adică persoana care îţi spune povestea te minte, de fapt, în cea mai mare parte a timpului. Mai ştiu şi că în rememorarea evenimentelor s-ar putea să fiu distribuit într-un rol similar. Aşa că o să mă străduiesc din răsputeri să fiu exact pe dos. Zi-mi narator *credibil.* N-o să-ţi spun decât adevărul său, cel puţin, adevărul pe care-l ştiam la momentul la care credeam că-l ştiu. Ai încredere că-mi voi respecta promisiunea.

Acest lucru este în conformitate cu poruncile 8 şi 9 ale lui Knox, fiindcă în această carte eu sunt deopotrivă Watson *şi* detectivul, trebuie să joc şi rolul scriitorului, şi pe cel al

copoiului, aşa că sunt obligat atât să scot în evidenţă indiciile, cât *şi* să nu-mi dezvălui gândurile. Pe scurt: să joc cinstit.

De fapt, o s-o şi dovedesc. Dacă eşti aici doar pentru amănuntele macabre, morţile din această carte se petrec sau este relatat că s-ar fi petrecut la paginile 14, 37, 52, două dintr-o lovitură în pagina 56 şi mai avem un iepure din joben la pagina 62. Apoi ne lungim un pic, dar ritmul se reia la pagina 104, (oarecum) la pagina 161, pagina 171, pagina 178, pagina 193, undeva între paginile 318 şi 327 (e greu de spus), pagina 202 şi pagina 271. Ai cuvântul meu că ăsta e adevărul, cu condiţia ca tipograful să nu-şi facă de cap cu paginaţia. În naraţiune există o singură eroare prin care poate trece şi un camion. Cam am tendinţa să stric surpriza. Nu sunt scene de sex.

Ce altceva ar mai fi?

Cred că ar fi util să-mi spun numele. Sunt Ernest Cunningham. Un nume cam demodat, aşa că oamenii îmi spun Ern sau Ernie. Cu asta ar fi trebuit să încep, dar am promis să fiu de încredere, nu şi competent.

Având în vedere toate acestea, este greu de zis de unde ar trebui să încep. Când spun *toţi,* hai să ne limităm la ramura mea din arborele genealogic. Deşi verişoara Amy a adus odată, la un picnic organizat de compania unde lucra, un sandvici cu unt de arahide, complet interzis, iar colega ei de la Resurse Umane aproape că a dat ortul popii, n-aş pune-o totuşi pe lista învingătorilor.

Uite care-i treaba, nu suntem o familie de psihopaţi. Unii dintre noi sunt mai buni, alţii sunt mai răi, iar alţii pur şi simplu n-au avut noroc. Eu din care grup fac parte? Nu mi-am dat seama încă. Bineînţeles, mai există şi mica problemă a unui criminal în serie pe nume Limbă Neagră, amestecat în toate astea, şi suma de 267.000 de dolari, bani peşin, dar o să ajungem noi şi la asta. Ştiu că acum te întrebi probabil altceva. Am spus *toţi.* Şi am promis că nu vor fi şmecherii.

Eu am ucis pe cineva? Da. Am ucis.

Pe cine?

Hai să începem.

FRATELE MEU

CAPITOLUL 1

O rază solitară de lumină care răzbătea prin draperii a fost suficientă ca să-mi dau seama că fratele meu tocmai parcase. Când am ieşit, primul lucru pe care l-am observat a fost farul stâng al maşinii lui Michael: nu mergea. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost sângele.

Luna apusese, soarele încă nu răsărise, dar chiar şi în întuneric am ştiut exact ce erau petele acelea închise la culoare împroşcate pe farul spart şi care mânjeau apărătoarea roţii, înfundată serios.

În mod normal, nu sunt o pasăre de noapte, dar Michael mă sunase cu o jumătate de oră în urmă. Fusese unul dintre acele apeluri telefonice despre care ştii, dacă reuşeşti să desluşeşti cât e ceasul, că nu au rostul să-ţi spună că ai câştigat la loterie. Am nişte prieteni care mă mai sună uneori din Uberul care-i duce acasă, doar ca să-mi împărtăşească vreo istorioară scandaloasă petrecută într-o noapte de pomină în oraş. Însă Michael nu face parte dintre ei.

De fapt, asta-i o minciună. N-aş fi prieten cu cineva care mă sună după miezul nopţii.

— Trebuie să ne vedem. Acum.

Respira greu. Fără să pot identifica de unde sună, poate de la un telefon public. Sau dintr-un bar. Am petrecut următoarea jumătate de oră tremurând, chiar dacă eram îmbrăcat cu o geacă groasă, şi ştergând în cercuri aburul de pe fereastra din faţă, ca să-l văd când se apropie. Tocmai renunţasem să-i mai pândesc venirea ca o santinelă credincioasă şi mă întinsesem la loc pe canapea, când farul lui mi-a luminat în roşu interiorul pleoapelor.

Am auzit mormăitul maşinii când a parcat pe alee, apoi Michael a oprit motorul, dar nu a stins şi farurile. Am deschis ochii şi m-am bucurat preţ de o clipă de priveliştea tavanului, ca şi când aş fi ştiut că, odată ce mă voi ridica, viaţa mea o să se

schimbe, apoi am ieşit din casă. Michael stătea în maşină, cu capul pe volan. Am trecut prin faţa capotei, traversând raza farului singuratic, apoi am ciocănit în geamul din dreptul şoferului. Michael a ieşit din maşină. Avea faţa cenuşie.

— Ai noroc, am zis, dând din cap spre farul spart. Cangurii pot să te şi răstoarne.

— Am dat peste cineva.

— Îhî.

Eram pe jumătate adormit, aşa că abia dacă am sesizat că a spus *cineva,* nu *ceva.* Nu ştiam ce spun oamenii în astfel de situaţii, aşa că m-am gândit că ar fi o idee bună să mă arăt de acord cu el.

— Un tip. L-am lovit. E în spate.

Mă trezisem de-a binelea*. În spate?*

— Ce mama dracului vrei să zici cu *e în spate?* l-am întrebat.

— E mort.

— E pe bancheta din spate sau în portbagaj?

— Ce importanţă are?

— Ai băut?

— Nu prea mult.

A ezitat.

— Poate. Un pic.

— Pe bancheta din spate?

Am făcut un pas şi am întins mâna spre portieră, dar Michael m-a oprit. Am rămas nemişcat şi i-am spus:

— Trebuie să-l ducem la spital.

— E mort.

— Nu-mi vine să cred că ne contrazicem pe chestia asta. Mi-am trecut mâna prin păr.

— Haide, Michael. Eşti sigur?

— Fără spitale. Are gâtul sucit ca o ţeavă. Jumătate din craniu e întors pe dos.

— Aş prefera s-o aud de la un medic. Putem s-o sunăm pe Sof…

— O să afle Lucy, m-a întrerupt Michael.

Felul cum i-a spus numele a sunat atât de disperat, încât substratul a fost clar: *Lucy o să mă părăsească.*

— O să fie bine.

— Am băut.

— Doar un pic, i-am amintit.

— Da.

A urmat o pauză cam prea lungă.

— Doar un pic.

— Sunt sigur că poliţia o să... am început eu, dar ştiam amândoi că numele Cunningham rostit într-o secţie de poliţie va cutremura pereţii din cauza fantomelor pe care le invoca.

Ultima dată când vreunul dintre noi s-a aflat într-o încăpere plină cu poliţişti a fost la înmormântare, într-o mare de uniforme albastre. Eram destul de înalt ca să mă încolăcesc de antebraţul mamei, dar destul de tânăr ca să rămân lipit acolo întreaga zi. Mi-a trecut prin minte ce-ar spune Audrey despre noi dacă ne-ar vedea cum stăm ghemuiţi în dimineaţa geroasă, contrazicându-ne pe seama vieţii cuiva, dar am alungat gândul acela.

— Nu a murit pentru că l-am lovit eu. Întâi l-a împuşcat cineva, *apoi* am dat eu peste el.

— Îhî.

Am încercat să sune ca şi când l-aş crede, dar există un motiv pentru care istoricul meu teatral constă în special în roluri fără replici, în piesele de la şcoală: animale de la fermă; victime ale unor crime; boschete. M-am întins iar spre clanţa portierei, dar Michael m-a blocat din nou.

— Pur şi simplu l-am înhăţat de pe jos. M-am gândit – habar n-am, că ar fi mai bine aşa decât să-l las în stradă. Şi pe urmă nu mi-am dat seama ce-aş putea să fac mai departe, aşa că m-am îndreptat încoace.

N-am spus nimic, doar am dat din cap. Familia exercită o forţă gravitaţională.

Michael şi-a frecat gura cu palmele şi a vorbit printre degete. Volanul îi lăsase pe frunte o mică adâncitură roşie.

— N-o să aibă nicio importanţă unde-l ducem, a spus el în cele din urmă.

— OK.

— Trebuie să-l îngropăm.

— OK.

— Încetează să spui asta.

— În regulă.

— Adică încetează să fii de acord cu mine.

— Atunci ar trebui să-l ducem la spital.

— Eşti sau nu de partea mea?

Michael a aruncat o privire spre locul din spate, a intrat în maşină şi a pornit motorul.

— O să rezolv eu lucrurile. Urcă.

Ştiam deja că o să urc în maşină, lângă el. Nu prea ştiu de ce am făcut-o. Cred că o parte din mine şi-a imaginat că poate, dacă o să fiu în maşina aia, o să-l pot face să gândească limpede. Dar tot ce ştiam cu adevărat era că fratele meu mai mare se afla în faţa mea, spunându-mi că o să fie bine şi, indiferent cât de mare eşti – că ai cinci ani sau treizeci şi cinci –, dacă fratele tău mai mare îţi spune că o să rezolve el lucrurile, tu îl crezi. Forţa gravitaţională.

Pe repede înainte: în această secvenţă eu am treizeci şi opt de ani, patruzeci şi unu când vom ajunge în prezent, dar m-am gândit că, dacă şterg cu buretele câţiva ani, o să-l ajut pe editor să convingă mai uşor un actor de renume să joace rolul ăsta.

Am intrat în maşină. Pe locul pasagerului, la picioare, era o geantă sport Nike cu fermoarul desfăcut, plină cu bani gheaţă, dar nu legaţi frumos cu elastice sau cu benzi de hârtie, ca în filme, ci puşi claie peste grămadă, revărsându-se pe podea. Era ciudat să-i calc pur şi simplu în picioare, pentru că erau atât de mulţi şi pentru că, probabil, omul de pe scaunul din spate murise pentru ei. Nu m-am uitat în retrovizoare. OK, am aruncat câteva priviri rapide, dar n-am văzut decât umbra unei mogâldeţe negre care arăta mai degrabă ca o gaură în lume decât ca un cadavru, şi m-am ferit de fiecare dată când mi-a mai intrat în raza vizuală.

Michael a dat înapoi, ieşind de pe alee. Un păhărel pentru shoturi sau ceva de genul ăsta a zdrăngănit pe bord, a căzut şi s-a rostogolit sub scaun. Am simţit un damf uşor de whisky. Măcar de data asta m-am bucurat că frate-meu fuma marijuana în maşină, pentru că mirosul de iarbă cu care era îmbibată tapiţeria masca mirosul morţii. Când am coborât de pe bordură, portbagajul a zdrăngănit din cauza încuietorii defecte.

Atunci m-a străbătut un gând îngrozitor. Avea un far spart *şi* un portbagaj defect; de parcă ar fi lovit ceva de două ori.

— Unde mergem? am întrebat.

— Ha?

— Ştii încotro mergem?

— A! În parcul naţional. În pădure.

Michael s-a uitat spre mine, dar nu mi-a putut susţine privirea, aşa că şi-a aruncat repede ochii spre locul din spate –, aparent cu regret, apoi şi-a fixat privirea înainte. A început să tremure.

— Chiar nu ştiu. N-am mai îngropat până acum niciun cadavru.

•

Mergeam de vreo două ore, când Michael a decis că am străbătut destule drumuri de pământ şi a tras într-un luminiş maşina mormăitoare, ca un ciclop. Ieşiserăm din şosea cu câţiva kilometri în urmă, apucând pe o cale de acces pentru pompieri, şi rămăseserăm pe drumuri de pământ. Soarele ameninţa să răsară. Pământul era acoperit cu o zăpadă moale şi sclipitoare.

— Aici o s-o facem, a spus Michael. Eşti OK?

Am dat din cap. Sau cel puţin aşa am crezut. Probabil că nu m-am clintit deloc, fiindcă Michael a pocnit din degete în faţa mea, obligându-mă să focalizez privirea. Am încuviinţat cu cel mai vag gest din istoria omenirii, de parcă vertebrele mele ar fi fost verigile ruginite ale unui lanţ. Pentru Michael a fost suficient.

— Nu ieşi, a spus el.

M-am uitat drept în faţă. L-am auzit deschizând uşa din spate şi foindu-se prin preajmă, în timp ce-l trăgea afară pe bărbatul acela – gaura din lume. Creierul urla la mine să fac ceva, dar trupul se purta ca un trădător. Nu mă puteam clinti.

După câteva minute, Michael s-a întors transpirat, murdar pe frunte, şi s-a aplecat spre mine, peste volan.

— Vino să mă ajuţi la săpat.

La rugămintea lui, membrele mi s-au dezmorţit. M-am aşteptat ca pământul să fie rece, să aud trosnetul gheţii de dimineaţă, în schimb picioarele au trecut direct prin acoperământul acela alb, în care m-am cufundat până la glezne. Am privit mai atent. Pământul nu era acoperit cu zăpadă, ci era învelit în pânze de păianjen ţesute între firele ţepene de iarbă, cam la treizeci de centimetri de pământ, întrepătrunse unele cu altele şi atât de dese, de un alb atât de pur, încât păreau un înveliş solid. Ceea ce credeam că este gheaţă sclipitoare era, de fapt, lucirea firelor fine în lumină. Urmele paşilor lui Michael, acolo unde tălpile lui împunseseră pânza, arătau ca nişte găuri în pulbere. Pânza acoperea întregul luminiş. Era maiestuoasă, calmă. Am încercat să ignor conturul cocoloşului aflat în mijlocul

luminişului împânzit, acolo unde se terminau şi urmele lăsate de Michael. L-am urmat şi parcă aş fi umblat printr-o ceaţă plutitoare. M-a dus departe de cadavru, gândindu-se că în felul ăsta nu voi avea o cădere nervoasă.

Michael avea o săpăligă mică, dar pe mine m-a pus să-mi folosesc mâinile. Nu ştiu de ce am fost de acord să sap. Tot drumul mă gândisem că spaima lui Michael, tradusă în acea mică porţie de tremurături pe care i le văzusem la plecare, se va linişti. Ar fi trebuit să existe un moment în care să-şi dea seama că era depăşit până peste cap de situaţie şi să întoarcă maşina. În schimb, el a pornit pe celălalt drum. Conducând spre ieşirea din oraş, spre răsărit, a devenit mai calm, mai stoic.

Michael acoperise cu un prosop vechi aproape tot cadavrul, dar tot am văzut un cot alb, ieşit ca o ramură căzută peste pânzele de păianjen.

— Nu te uita, îmi spunea el ori de câte ori îmi îndreptam privirea într-acolo.

Am continuat în acelaşi fel încă cincisprezece minute, în tăcere, până când eu m-am oprit.

— Dă-i înainte cu săpatul, a spus Michael.

— Tipul se mişcă.

— Ce?

— *Tipul se mişcă!* Uite. Stai.

Părea destul de sigur că suprafaţa pânzei de păianjen zvâcnea. Mai tare decât ar fi putut-o mişca o adiere din luminiş. Acum nu mai părea zăpadă solidă, ci un ocean alb, încreţit de vânt. Aproape că simţeam mişcarea printre fire, ca şi când eu aş fi fost păianjenul care le ţesuse, nervul central.

Michael s-a oprit din săpat şi a ridicat privirea.

— Întoarce-te la maşină.

— Nu.

Michael s-a îndreptat spre cadavru şi a dat la o parte prosopul. L-am urmat şi am văzut pentru prima dată mortul în întregime. Deasupra unuia dintre şolduri se zărea o pată strălucitoare, întunecată. *L-a împuşcat cineva, apoi l-am lovit eu,* spusese Michael. Nu eram aşa de sigur; nu văzusem decât în filme răni provocate de împuşcături. Gâtul bărbatului avea o gâlmă, de parcă ar fi înghiţit o minge de golf. Purta o cagulă neagră, dar aceasta nu avea chiar forma corectă. Materialul avea nişte umflături acolo unde n-ar fi trebuit să aibă. Când

eram mic, era la şcoală un puşti agresiv, care obişnuia să pună două mingi de crichet într-o şosetă şi să le arunce spre mine. Aşa arăta şi cagula aia. Am avut sentimentul că ţesătura era singurul lucru care-i ţinea cutia cranianã laolaltă. Avea trei găuri, două pentru ochi, care erau închişi, şi una pentru gură. Pe buze se vedeau bule mici, roşii, care pulsau. Spuma de bule creştea, scurgându-i-se pe bărbie. Nu i-am putut vedea deloc trăsăturile feţei, dar mi-am dat seama, după braţele pătate şi arse de soare şi după venele umflate de pe dosul mâinilor, că era cu cel puţin douăzeci de ani mai mare decât Michael.

Am îngenuncheat, mi-am împletit degetele şi am făcut câteva compresii rudimentare. Pieptul omului a cedat, lăsându-se mult, aşa cum ştiam că n-ar trebui să se lase, chiar sub stern, şi o clipă nu m-am putut gândi decât că pieptul acela era la fel ca sacoşa cu bani, deschisă exact pe mijloc.

— Îi faci rău, a spus Michael, apucându-mă de braţ ca să mă tragă de lângă bărbat şi să mă îndepărteze de el.

— Trebuie să-l ducem la spital, am mai încercat eu o ultimă pledoarie.

— N-o să reziste.

— Ba s-ar putea să reziste.

— N-o să reziste.

— Trebuie măcar să încercăm.

— Nu pot să merg la spital.

— Lucy o să înţeleagă.

— Nu.

— Trebuie să se fi dus alcoolul din sânge până acum.

— Poate.

— Nu l-ai omorât tu – ai spus că a fost împuşcat. Banii sunt ai lui?

Michael a mârâit.

— E clar că i-a furat. Are sens. O să fii în regulă.

— Sunt 260 de miare.

Cititorule, tu şi cu mine ştim deja că e vorba de 267 de miare, dar tot m-a şocat faptul că, deşi n-a avut timp să sune la ambulanţă, a avut timp să numere cât de cât banii. Altminteri ar fi zis două sute cincizeci, o sumă rotundă, ca şi când ar fi aproximat-o. De asemenea, a spus-o ca pe un îndemn. Din tonul lui, nu mi-am putut da seama dacă îmi oferea şi mie din ei sau

doar constata un fapt pe care-l considera important pentru decizie.

— Ascultă, Era, sunt banii noştri... a început el pledoaria.

Aşadar chiar îmi *oferea* din ei.

— Nu putem să-l lăsăm aici, pur şi simplu.

Apoi am adăugat, cu mai multă hotărâre decât îi vorbisem vreodată în viaţă:

— Cel puţin eu n-o s-o fac.

Michael s-a gândit un minut. Apoi a dat din cap:

— Mă duc să văd ce-i cu el.

S-a îndreptat spre bărbat şi s-a aplecat peste el. A stat acolo câteva minute. M-am bucurat că venisem cu el; încă mai credeam că am făcut bine. Fratele mai mare nu-l va asculta prea lesne pe cel mai mic, dar avea nevoie de mine acolo. Şi m-am descurcat bine. Bărbatul fusese în viaţă în tot acest timp şi aveam să-l ducem la spital. Nu puteam vedea prea mult, fiindcă Michael era înalt, dar îi zăream spatele încovoiat şi braţele întinse spre capul bărbatului, pentru că ştia cum să trosnească gâtul în cazul unui traumatism al coloanei vertebrale. Umerii slabi ai lui Michael se ridicau şi se lăsau. Manevre de resuscitare care să-l pornească rapid, ca pe o maşină de tuns iarba. Vedeam picioarele bărbatului. Am observat că-i lipseşte unul dintre pantofi. Michael era deja de ceva timp lângă el. Ceva nu mergea bine. Suntem la pagina 14.

Fratele meu s-a ridicat şi s-a întors la mine.

— Acum putem să-l îngropăm.

Nu asta trebuia să spună. Nu. Nu. Totul era greşit. Am pornit împleticindu-mă spre cadavru şi am căzut în fund. Firele lipicioase mi s-au încolăcit pe degete.

— Ce s-a întâmplat?

— Pur şi simplu a încetat să respire.

— Pur şi simplu a încetat să respire?

— Pur şi simplu.

— E mort?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da.

— Cum de eşti aşa sigur?

— Pur şi simplu a încetat să respire. Du-te şi aşteaptă în maşină.

SORA MEA VITREGĂ

CAPITOLUL 2

O să ajungem şi la povestea mea; mai întâi trebuie să vă spun despre alţii, însă îmi doresc *să-l fi* ucis pe acela, oricine ar fi el, care a decis că reuniunea noastră de familie ar trebui să se desfăşoare într-o staţiune de schi.

În mod normal, refuz cu hotărâre orice invitaţie care are ataşat un tabel Excel. Dar pregătirea în exces este o specialitate a mătuşii Katherine, iar invitaţia prin e-mail pentru reuniunea familiei Cunningham/Garcia, completată de o animaţie cu fulgi de nea din pixeli, preciza că participarea este obligatorie. Sunt renumit în familie că am mereu pregătită o scuză – nu că oamenii ar fi luat în seamă cu adevărat absenţa mea în ultimii trei ani –, fie că e vorba despre un animal bolnav, o maşină tamponată sau un manuscris care trebuie predat cât mai repede.

De data asta, Katherine nu-mi dăduse nicio şansă. Invitaţia promitea un weekend distractiv, doar între noi, unde puteam cu toţii să ne punem la curent cu noutăţile, îngroşase cuvintele *cu toţii,* precum şi cuvântul *obligatorie.* Oricât de evaziv aş fi, nici măcar eu nu mă pot împotrivi literelor îngroşate. Şi, din moment ce *cu toţii* nu se referea în mod special la mine, ştiam la ce se referă de fapt, iar asta însemna că voi merge. În plus, printre momentele de completare a tabelului cu alergiile mele, măsura de la pantofi, cum îmi place să fie făcută friptura şi numărul de înmatriculare al maşinii, mi-am permis să mă las purtat de fantezie către un sat acoperit cu o cuşmă de nea şi un weekend cu foc trosnind în sobă şi o cabană meşterită din buşteni.

În schimb, m-am ales cu nişte genunchi reci şi o oră întârziere la masa de prânz.

Nu-mi dădusem seama că drumul nu va fi deszăpezit. Era o zi senină, cu un soare palid care topea zăpada exact cât să derapeze cauciucurile maşinii mele Honda Civic, aşa că a trebuit să mă întorc şi să închiriez de la baza muntelui nişte lanţuri la

un preţ exorbitant, apoi să îngenunchez în mocirla de pe marginea drumului ca să le montez pe roţi, cu mucii întărindu-se sub formă de stalactite sub nări. Şi acum aş fi tot acolo, dacă la un moment dat nu s-ar fi oprit o femeie cu un snorkel montat pe Land Rover, ca să-mi dea o mână de ajutor, deşi părea că mă judecă într-un fel. Pus iar în mişcare, mă uitam cum trece timpul pe când alternam încălzirea maşinii cu folosirea aerului condiţionat ca să dezaburesc geamurile, dar, cu lanţurile montate, nu puteam să depăşesc patruzeci de kilometri pe oră. Ştiam exact cât întârziasem – mulţumită programului în Excel trimis pe e-mail de Katherine.

Cel puţin am văzut la timp virajul – o piramidă de pietre gata să cadă, cu un indicator spre *Sky Lodge Mountain Retreat!* arătând spre dreapta mea. Mi-am imaginat că indicatorul avea şi o virgulă, aşa că am citit *Sky Lodge Mountain, Retreat!*[1] ceea ce mi-am imaginat că ar fi un sfat bun înainte de o reuniune a familiei Cunningham. Nu era nimeni cu mine în maşină ca să-i spun gluma, dar este genul de chestie de care s-ar fi amuzat cândva Erin, aşa că i-am auzit râsul în mintea mea şi mi-am asumat oricum meritele. Îmi dau seama cât de drăguţ este că numele noastre, Ernie şi Erin, sunt practic anagrame. Când oamenii obişnuiau să ne întrebe cum ne-am cunoscut, le răspundeam „alfabetic”. Ştiu, e greţos.

Adevărul este mult mai banal; ne-a legat faptul că am fost crescuţi în familii monoparentale. Când ne-am cunoscut, mi-a spus că maică-sa murise când era ea mică şi a fost crescută de tată. O să vă spun mai târziu despre tata. Dar ea ştia deja despre el când ne-am cunoscut; nelegiuirea este uşor de căutat pe Google.

La curbă era şi o clădire cocoşată arătând ca o cârciumă, dacă luăm de bun panoul pe care scria, cu vopsea obişnuită, doar *BERE!* De perete se sprijineau mănunchiuri de schiuri. Era genul de loc unde puteai linge ferestrele în loc să cumperi o băutură, şi unde *subchef* era cuptorul cu microunde. L-am marcat ca pe un potenţial refugiu. Weekendul însemna, la urma urmelor, o reuniune de familie; mă aşteptam să existe câteva mese comune programate în jurul unor retrageri tactice în camerele proprii. Merita să ai şi alte opţiuni.

[1] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe polisemantismul cuvântului englezesc *retreat* (staţiune, retragere) (N.t.).

Oh! Apropo, Erin nu a murit. Îmi dau seama că fac o trimitere colaterală spre o pasiune mai veche şi sună de parcă voi dezvălui mai târziu că ea era moartă în tot acest timp, pentru că aşa se petrec lucrurile în genul *acesta* de cărţi, dar nu e cazul aici. Avea să ajungă şi ea a doua zi. Practic, eram căsătoriţi încă. În plus, nu s-ar potrivi cu numărul de pagină anunţat la început.

Nu mult după cotitură, mi-am dat seama că nu mai urc, ci cobor, şi în curând am tăiat-o printre copaci, ca să mă trezesc în cele din urmă pe marginea unei văi spectaculoase, la baza căreia se odihnea Sky Lodge. Promovat drept hotelul australian aflat la cea mai mare altitudine la care poţi ajunge cu maşina, ceea ce, sincer vorbind, este ca şi când te-ai lăuda că eşti cel mai înalt jocheu, complexul includea: un traseu de minigolf cu nouă găuri scobit în stânca muntelui; un lac doldora de păstrăvi pe care să-i pescuieşti sau poate doar să-l traversezi cu barca; orice-ar fi însemnat sintagma *confortul şi întinerirea de la gura focului;* acces la pârtiile de schi din vecinătate (evident, fără ca permisul pentru teleschi să fie inclus în preţul cazării); chiar şi un heliport privat. Citez din broşură, pentru că peste noapte ninsese din belşug şi totul în jur, de la drumul din faţa mea până la terenul de golf, acum de nivel par-400[2] şi la tundra perfect netedă aflată la câteva sute de metri mai la vale de pensiune, unde presupuneam eu că ar fi lacul, era acoperit de aceeaşi pulbere proaspăt căzută. Valea părea în acelaşi timp netedă, abruptă, îngustă şi nesfârşită.

Am coborât cu grijă dealul, cât de încet am putut. Albul pur are obiceiul de a înşela perceperea adâncimii şi fără mica adunare de clădiri de la poale, pe jumătate îngropate în zăpadă, pe care să le iau drept referinţă, poate că nici n-aş fi observat cât de abruptă este panta, până când frânele n-ar fi devenit inutile, luându-mă prizonier într-un derapaj rapid spre baza povârnişului: unde aş fi sfârşit deopotrivă foarte mort şi foarte punctual pentru prânz.

Centrul refugiului era o pensiune cu mai multe etaje, vopsită în galben-aprins, ca să se distingă pe fundalul muntelui, cu o intrare aşezată pe coloane. Arunca fum dintr-un coş de cărămidă ce proptea zidul lateral ca o vergea şi avea pe

[2] Criteriu de clasificare a terenurilor de golf, în funcţie de dificultatea loviturilor considerate necesare pentru ca un jucător experimentat să completeze un traseu întreg (N.t.).

acoperiş o cuşmă de zăpadă – visul oricărui publicitar. Din cele cinci rânduri de ferestre, câteva străluceau cu o lumină gălbuie, ca un calendar de advent. Pensiunea era precedată de o duzină de cabane strânse la un loc, clădite în două rânduri de câte şase, ale căror acoperişuri de tablă ondulată coborau până în pământ, aliniindu-se cu panta muntelui şi înlesnind pereţilor de sticlă de pe faţadă o vedere nestingheritǎ spre creasta stâncoasă. Urma să stau într-unul dintre aceşti dinţi de rechin, dar nu ştiam care dintre ei era numărul 6, destinaţia mea în itinerarul trasat de mătuşa Katherine, aşa că am rulat spre laterala pensiunii, unde erau parcate alte maşini.

Pe câteva dintre ele le-am recunoscut: SUV-ul Mercedes al tatălui meu vitreg, care avea în lunetă un mincinos semn BEBELUŞ LA BORD, fiindcă el credea că poliţia îl opreşte mai puţin în felul ăsta; sedanul Volvo al mătuşii Katherine, deja năpădit de zăpadă, fiindcă ea venise cu o zi mai devreme; [TIP DE MAŞINĂ CENZURAT] al lui Lucy, contopindu-se cu zăpada, o maşină atât de postată pe Instagram şi lăudată încontinuu ca fiind „recompensa ei din business”. Land Roverul care mă salvase era şi el acolo – desigur că era; într-o carte ca aceasta ar fi putut avea, la fel de bine, numărul de înmatriculare „M33T-QT”. L-am recunoscut după snorkelul din plastic, de mari dimensiuni.

Înainte să apuc să ies din maşină, Katherine s-a ivit în capătul parcării şchiopătând uşor din cauza unei afecţiuni rămase după un accident de maşină, pe când avea cam douăzeci şi cinci de ani. Era definiţia de dicţionar a Surioarei Mai Mici a tatei, diferenţa de vârstă dintre ei fiind atât de mare, încât, atunci când mama ne-a născut pe noi, băieţii Cunningham, cam pe la treizeci de ani, eu eram mai apropiat ca vârstă de mătuşa mea decât era mama de cumnata ei. Aşadar mi-o amintesc pe Katherine din copilăria mea ca pe o fată tânără, energică şi amuzantă. Ne aducea daruri şi ne delecta cu poveşti fantastice. O consideram foarte populară, pentru că la grătarele organizate în familie oamenii vorbeau despre ea atunci când nu se afla prin preajmă. Dar vârsta mi-a oferit o anumită perspectivă şi acum ştiu diferenţa între a fi popular şi a se vorbi despre tine. Intervenţia a venit sub forma unei şosele umede şi a unei opriri într-un autobuz. Accidentul i-a rupt o grămadă de oase şi i-a strivit piciorul, dar a şi adus-o pe drumul drept. Acum, singurul

lucru pe care trebuie cu adevărat să-l ştii despre Katherine este una dintre propoziţiile ei favorite: „Cam ce oră ţi se pare că e?” şi „re: e-mailul meu anterior”.

Purta o bluză termică, albastru-deschis, pe sub o vestă matlasată marca North Face, şi un soi de pantaloni foşnitori, impermeabili, plus bocanci de drumeţie care arătau ţepeni ca pâinea veche. Toate foarte curate şi nou-nouţe, direct de pe raft. Arăta de parcă ar fi intrat într-un magazin cu articole sportive, ar fi arătat spre un manechin şi ar fi zis: „Ala de-acolo”. Soţul ei, Andrew Millot (dar noi îi spuneam Andy), care o urmase, însă păstrase distanţa, era teribil de nepotrivit îmbrăcat, cu blugi şi geacă de piele, arătând de parcă îşi petrecuse timpul în acelaşi magazin cu articole sportive, dar uitându-se la ceas. Fără să-mi iau bagajul şi paltonul, am decis că era mai bine să fiu biciuit de frig decât de limba ascuţită a lui Katherine, aşa că m-am grăbit să-i ies în întâmpinare.

— Am mâncat deja, a fost singurul lucru pe care l-a spus, bănuiesc că deopotrivă pe post de critică şi de pedeapsă.

— Katherine, îmi pare rău. Am avut probleme pe munte, după Jindabyne. Abia ninsese.

Am arătat spre lanţurile de pe cauciucuri.

— Din fericire, m-a ajutat cineva să le montez pe roţi.

— N-ai verificat prognoza meteo înainte de plecare?

Vocea îi suna de parcă nu i-ar fi venit să creadă că există cineva care să comită un asemenea act de trădare la adresa punctualităţii, încât să nu ia în considerare şi vremea.

Am recunoscut că n-o verificasem.

— Ar fi trebuit să iei şi asta în calcul.

Am recunoscut că ar fi trebuit.

Şi-a încleştat maxilarul. O cunoşteam destul de bine pe Katherine încât să ştiu că nu dorise decât să spună ce avea de spus, aşa că am păstrat tăcerea.

— În regulă, fie, a spus ea în cele din urmă, apoi s-a aplecat şi mi-a aşternut pe obraz un sărut de gheaţă.

N-am ştiut niciodată cum să răspund la acest sărut obraz-la-obraz, dar am decis să-i iau în considerare sfatul şi să iau în calcul vremea – comportamentul ei furtunos – şi să depun un „muah” în aerul de lângă faţa ei. Mi-a îndesat în palmă un set de chei şi a spus:

— Camera noastră nu era gata ieri, aşa că acum stai tu la numărul 4. Toată lumea este în sufragerie. Mă bucur să te văd.

A pornit-o înapoi spre pensiune înainte să mai putem schimba câteva vorbe, dar Andy a rămas şi a mers alături de mine, oferindu-mi un „salut” lejer, de susţinere, în loc să-şi scoată mâinile din buzunar ca să-mi strângă mâna. Frigul era pătrunzător, dar luasem hotărârea de a socializa chiar acum, aşa că paltonul n-avea decât să mai zacă în maşină. Vântul bătea neîndurător; găsea fiecare despicătură din hainele mele, mă invada şi mă scutura de parcă i-aş fi datorat bani.

— Îmi pare rău pentru chestia de adineauri, a început Andy. Trebuie să fii înţelegător cu ea.

Acesta era Andy, pe scurt; îşi dorea deopotrivă o alianţă a masculilor, dar să-i rămână devotat şi nevestei: genul de bărbat care zice „Da, dragă” în faţa invitaţilor la cină, dar pe urmă dă din cap şi continuă *„Pff,* femeile astea, nu?”, când ea este la toaletă. Avea nasul roşu, însă era greu de spus dacă din cauza alcoolului sau a frigului, iar ochelarii i se aburiseră uşor. Barbişonul scurt, negru îi stătea pe faţă de parcă fusese luat prizonier de la un bărbat mai tânăr; Andy avea cam cincizeci de ani.

— Să nu-ţi închipui că am făcut pe paparuda azi-noapte doar ca s-o oftic pe ea, am spus.

— Ştiu, frate. Este un weekend dificil pentru toată lumea. Aşa că, să ştii şi tu, nu trebuie să faci mişto de ea pentru că încearcă să-l facă mai suportabil.

A făcut o pauză.

— Hei, nu e mare chestie – n-o lăsa să ne stea în drum şi să nu ne cinstim şi noi cu nişte beri în excursia asta.

— Nu făceam mişto de ea. Pur şi simplu am întârziat.

Când ne-am apropiat, am văzut-o pe sora mea vitregă, Sofia, care-şi fuma ţigara pe verandă. A ridicat sprâncenele, ca şi când ar fi spus *înăuntru e mai rău.*

Andy a făcut câţiva paşi în linişte şi, cu toate că, în sinea mea, l-am implorat să n-o facă, a tras adânc aer în piept şi a spus „Da, dar”, iar eu am decis că nu-i nimic mai trist decât un bărbat încercând să ţină partea unei femei care se descurcă singură în sensul ăsta, în genul „a muncit o grămadă pentru invitaţiile alea şi nu trebuia să faci mişto de tabelele ei”.

— N-am zis nimic.

— Acum nu. Când ni le-ai trimis înapoi. La rubrica de alergii ai trecut „tabele”.

— Oh!

Sofia ne-a auzit şi a pufnit, aruncând pe nări un nor de fum. Şi lui Erin, care nu e moartă, i-ar fi plăcut asta. Andy nu trebuia să spună cu niciun chip cu voce tare ce scrisesem la rubrica „Ruda cea mai apropiată” – *este o reuniune de familie, aşa că toată lumea prezentă acolo, mai puţin vreo Avalanşă* – ca să mă simt ca un netrebnic absolut. Am cedat:

— O să fiu înţelegător.

Andy a zâmbit încântat de calităţile lui de soţ care, chiar dacă nu arătau neapărat afecţiune, măcar bifau ceva acolo.

Ne-am îndreptat spre intrare, mimând că mergem să luăm o băutură, ca să sugereze că o să mi-o comande el, pentru confirmarea frăţiei noastre masculine, când m-am oprit s-o salut pe Sofia. Ca ecuadoriană din înfierbântatul Guayaquil, Sofia ura frigul şi am văzut că purta înfăşurate la gât cel puţin trei fulare, pe sub haina de deasupra. Capul părea un boboc de floare răsărind din inelul petalelor. Chiar şi aşa, înfofolită, îşi ţinea un braţ în jurul taliei, de parcă s-ar fi îmbrăţişat ca să se încălzească. Eram mai obişnuit decât ea cu frigul, având în vedere că plonjasem de-a lungul anilor în diferite băi de gheaţă (ca fapt divers: se pare că temperaturile scăzute cresc fertilitatea masculină), dar nu voiam să lungesc discuţia, căci frigul mă cuprindea încet-încet şi pe mine.

Sofia mi-a oferit ţigara ei, cu toate că ştia că nu fumez; pur şi simplu era o chestie pe care îi plăcea s-o facă de fiecare dată. Am împrăştiat fumul cu mâna.

— Un start bun, m-a luat ea peste picior.

— Am zis mereu că trebuie să-ţi faci prieteni cât mai repede.

— Mă bucur că ai ajuns, în sfârşit. Te aşteptam să mă salvezi – ştiam că o să-i distragi pe toţi. Uite.

Mi-a întins un pătrat mic de carton, pe care era tipărit un tabel. În fiecare pătrat fusese scrisă o scurtă propoziţie despre câte unul dintre membrii familiei: *Marcelo strigă la un ospătar; Lucy încearcă să-ţi VÂNDĂ ceva, orice.* Mi-am zărit numele – *Ernest distruge ceva.* – în mijlocul coloanei din stânga.

— Bingo? am întrebat, citind titlul: *Bingo pentru Reuniune.*

— M-am gândit că ar fi amuzant. Le-am făcut pentru noi doi.

A ridicat şi cartonaşul ei; am văzut că deja tăiase ceva pe el.

— Toţi ceilalţi sunt prea acri, a strâmbat ea din nas.

I-am smuls cartonaşul. Avea alte propoziţii decât al meu, precum şi câteva evenimente generice. Abuzase de gramatică, folosise majusculele la întâmplare, ca să sublinieze câte ceva, erau paranteze absurde, enunţurile nu se opreau complet nicăieri. Unele erau mai zeflemitoare decât altele. Pe mine te puteai baza că întârzii, la fel cum te puteai baza pe Marcelo că va mânca de viu personalul pensiunii, dar în pătratul din colţul din dreapta scria: *Avalanşă.* M-am uitat iar la cartonul meu; în acelaşi loc scria *Oase Rupte (SAU Cineva moare)* cu un chip zâmbăreţ total nepotrivit. În pătratul deja tăiat de Sofia scria: *Ernest întârzie.*

— Nu-i corect, am spus, înapoindu-i cartonaşul.

— Ar fi mai bine să intri. Mergem?

Am dat din cap. Sofia şi-a terminat ţigara şi a aruncat chiştocul dincolo de balustrada verandei, în zăpadă. Dar pe fundalul acela de un alb imaculat şi spartan, ţigara ieşea şi mai mult în evidenţă. Mi-a aruncat o privire oropsită şi apoi a coborât de pe verandă, s-a aplecat, l-a ridicat şi l-a băgat în buzunar.

— Ştii, a spus ea, conducându-mă înăuntru, va trebui să te porţi frumos dacă vrei să termini weekendul ăsta viu şi nevătămat.

Jur pe Dumnezeu, chiar a rostit vorbele astea. Şi chiar mi-a făcut cu ochiul. De parcă ea ar fi fost aia care spunea nenorocita de poveste.

CAPITOLUL 3

Pensiunea în sine era o cabană de vânătoare deghizată în Ritz: fiecare suprafaţă, balustradă şi clanţă era ornamentată cu accente de lemn lustruit; lumina se revărsa din lămpile electrice montate în pereţi, făcute din sticlă sablată modelată în formă de floare, iar în hol fusese chiar aşternut un covor roşu, completat de un candelabru atârnat de tavan, sclipind în dreptul coridorului de la etajul al doilea. De fapt, totul de la jumătate în sus era aproape suficient de elegant încât să compenseze şi pentru jumătatea inferioară, afectată de zăpadă: echivalentul

hotelier al unei convorbiri video în care n-ai pantaloni pe tine, dar ai cămaşă cu guler scrobit. Covoarele, zdravăn uzate de încălţările pline de zăpadă, erau întinse peste podeaua din lemn umflat care scârţâia ca şi când n-ar fi fost bine îmbinată, iar covoarele din petice şi găurile de şoareci astupate în grabă arătau o clădire întreţinută pe principiul că este mai uşor să repari la repezeală decât să aduci un meşter sus, pe munte. Ca să nu mai vorbim despre umezeală. Tot locul mirosea la fel ca maşina mea după ce o uitasem cu trapa deschisă în timpul unei furtuni cu fulgere şi tunete. Altitudinea adaugă câteva stele ratingului hotelier şi, cu toate că ăsta deţinea două care se străduiau să treacă drept patru, avea totuşi un farmec cochet.

Conversaţia s-a stins brusc la intrarea mea în sufragerie, unde toată lumea mânca deja desertul, şi am fost salutat de simfonia de linguriţe lăsate în farfurii. Mama, Audrey, aflată în capul mesei, m-a măsurat din priviri. Îşi strânsese într-un coc părul argintiu ca guta pescărească, iar deasupra ochiului drept avea o cicatrice. A ezitat – poate că încerca să-şi dea seama dacă sunt eu sau fratele meu (trecuse o vreme de când n-o mai văzuse niciunul dintre noi) –, apoi a împins scaunul în spate şi a lăsat jos tacâmul, cu un zdrăngănit. Asta era o tehnică de încetare a disputelor pe care mi-o aminteam din copilărie.

Marcelo, tatăl meu vitreg, stătea la stânga ei. Marcelo este un tip masiv şi chel, cu genul ăla de pliuri pe ceafă despre care am presupus dintotdeauna că trebuie să le cureţe cu aţă dentară în caz că începe să se adune murdărie. Şi-a aşezat mâna grea pe încheietura lui Audrey. Nu ca şi când ar fi vrut s-o controleze; nu vreau să spun ceva greşit despre relaţia mamei sau să invoc vreo prejudecată în privinţa taţilor vitregi. Vedeţi voi, tatăl meu vitreg purta un Rolex Presidential de platină, model de la finalul anilor 1980 – despre care am aflat, când am căutat de curiozitate pe Google preţul acela care te făcea să plângi, că avea o greutate de aproape o jumătate de kilogram –, ceea ce însemna că mâna lui dreaptă era, la propriu, ceea ce se cheamă „mână grea”. Îmi amintesc şi reclama de-a dreptul ridicolă făcută pentru ceasul ăla: O *bijuterie de familie trebuie să aibă destulă greutate ca să intre în istorie.* Marcelo purta ceasul de când îl ştiam. Am presupus că nu eram în linia moştenitorilor. Aşa stupid cum era sloganul ăla, tot mi se părea mai bun decât altele pe care le văzusem – precum *Până la o adâncime de 300*

de metri, sticlă incasabilă: sigur ca un seif de bancă –, de unde se putea deduce că toţi milionarii lucrau cu jumătate de normă ca instructori de scufundări.

— Am terminat, a spus Audrey desprinzându-se cu o zvâcnire de sub mâna lui Marcelo.

Avea farfuria pe jumătate plină.

— Oh, maturizează-te odată, a mormăit Sofia aşezându-se lângă Lucy (cumnata mea, pe care poate vă amintiţi că Michael a pomenit-o în Capitolul 1), aşezată vizavi de Marcelo.

Era evident că Lucy se dichisise pentru acest weekend: părul ei blond era proaspăt tuns bob şi de sub gulerul cardiganului tricotat, abia cumpărat, se iţea o etichetă. Nu ştiu dacă Sofia prinsese curaj fiindcă o avea pe Lucy drept paravan sau dacă pur şi simplu nu observase cât de aproape e mama de tacâmuri ascuţite, dar o asemenea replică în barbă ar fi fost suicid curat pentru o rudă de sânge. Totuşi, n-a murit nimeni în afară de hotărârea mamei de a pleca de la masă, aşa că nu i-a rămas decât să se prăbuşească la loc în scaun.

Andy şi Katherine completau suita membrilor de familie punctuali. Mi-am ocupat în tăcere locul lângă Sofia, în faţa unei farfurii acoperite. S-a dovedit că cineva îmi păstrase felul principal, vită pregătită potrivit specificaţiilor din tabel, iar Katherine trebuie să fi petrecut ceva timp încruntându-se la capacul metalic, pentru că era călduţ încă. Lucy avea în faţă o farfurie în plus, iar asta însemna că-mi şterpelise antreul, şi m-am întrebat dacă doar îi fusese foame sau o făcuse deliberat.

Un lucru pe care ar trebui să-l ştiţi despre mine este că-mi place să privesc orice lucru din două perspective, încerc întotdeauna să văd ambele feţe ale monedei.

— Ei bine, a spus Andy plesnindu-şi palmele una de alta în încercarea de a sparge gheaţa, lucru pe care numai cineva intrat în familie prin căsătorie ar fi destul de prost încât să încerce să-l facă. Ce ziceţi de locul ăsta, ha? A urcat cineva pe acoperiş? Am auzit că au un jacuzzi. Poţi şi să dai prima lovitură din partida de golf de-acolo. Recepţionerul mi-a spus că, dacă nimereşti staţia meteo, câştigi o sută de dolari. Cine se bagă?

A căutat o urmă de entuziasm uitându-se spre Marcelo, care arăta de parcă se îmbrăcase pentru o excursie la golf, nu pentru zăpadă, cu o vestă în carouri, tricotată, despre care chiar şi eu îmi dădeam seama că e din bumbac, nu din lână; ca urmare, ar

fi însemnat să i se fi urât cu viaţa dacă ieşea în umezeală şi frig. Aşa dispreţuit cum fusesem de către femeia cu vehiculul cu snorkel şi tracţiune integrală, măcar eu îmi adusesem un polar din fleece.

— Ern?

Andy continua să facă un tur de masă. Katherine, care se afla între el şi Marcelo, i-a dat un ghiont să tacă. Era interzis să vorbeşti cu inamicul.

Am mâncat cu toţii în linişte, dar ştiam că toată lumea de la masă se gândea la acelaşi lucru ca mine: că oricine ar fi fost ăla cu ideea de a convoca acest weekend cu o zi mai devreme, când ştiam cu toţii că motivul pentru care ne aflam aici n-avea să sosească decât mâine, merita să fie legat de o sanie şi trimis pe o scurtătură la vale.

Poţi spune foarte multe despre cineva după felul cum reuşeşte să gestioneze o tăcere inconfortabilă. Dacă o îndură sau o sparge. Răbdarea părea să fie o calitate care le lipsea celor care intraseră în familie prin căsătorie, aşa că Lucy a fost următoarea care a încercat o conversaţie.

O să-ţi povestesc un pic despre Lucy. Conduce o afacere online independentă, lucru prin care vreau să spun că pierde periodic bani pe internet. Este patroană de microîntreprindere în acelaşi fel în care Andy este feminist, dar e un lucru pe care-l declară des şi cu voce tare şi pe care doar ea îl crede.

N-o să spun numele companiei, pentru că nu vreau să fiu dat în judecată, dar îmi amintesc că a fost promovată acum ceva timp vicepreşedinte executiv regional (sau ceva), alături de alţi zece mii. Un titlu arbitrar, doar dacă, desigur, nu se referea la propriul năravde a-şi hărţui prietenii ca să cumpere rahaturi care nu le trebuie, caz în care era cu siguranţă *viciu*preşedinte. Tot ăsta era şi motivul pentru care îşi luase maşina pe care am văzut-o în faţă şi care, potrivit postărilor ei de pe Instagram, era oferită gratuit, drept recompensă în program. Eu ştiam că, de fapt, era luată în leasing, iar componenta „cadou” abia dacă era o contribuţie lunară cu condiţii extrem de stricte pe care, dacă proprietarul le încălca, se revoca partea cu „gratuit”, iar el rămânea cu un împrumut foarte scump. Aia e, maşina era gratuită până când nu mai era.

Eram sigur că Lucy nu mai îndeplinea de mult condiţiile şi că plătea pentru ea din propriul buzunar. Dar asta era cheia întregii

situaţii: să nu laşi niciodată realitatea să conteze mai mult decât imaginea succesului. Un prieten care vinde maşini mi-a spus că a trebuit să-i interzică unei anumite femei să facă poze cu maşinile din parcarea showroomului, fiindcă pretindea că tocmai a căpătat o astfel de maşină ca să posteze despre ea online. A plecat înfuriată, în sedanul ei cloncănitor, lăsând în urmă o dâră de fum de eşapament, cu o fundă-fantezie roşie, uriaşă, pe bancheta din spate, rămasă nefolosită. Ăsta e motivul, te-ai prins. Am cenzurat marca maşinii lui Lucy, pentru că este foarte specific legată de o anumită companie.

Lucy este sclava retoricii; o descrie ca pe o afacere şi devine încordată ori de câte ori cineva spune *acel* cuvânt, anume. Aşa că, din respect, n-o să-l folosesc. O să spun doar că sunt fabricate de egipteni.

În încercarea de a se integra în familie, Erin obişnuia să participe îndatoritoare la petrecerile lui Lucy şi să cumpere cel mai ieftin dintre produsele pe care le vindea ea pe doi bani în luna respectivă. Odată întoarsă acasă, tipărea o factură cu numele unui restaurant, pentru o sumă ca multiplu a cât de plictisitoare şi de anevoioasă fusese petrecerea, şi mi-o lăsa pe pernă: *Factură pentru taxa prin alianţă: Ondulator de gene 15 dolari; înmulţit cu 3 (dobânda tutorialului de machiaj); >1 oră, timp suplimentar x 1,5 = 52,50 dolari: restaurantul italian Bella.*

— Toată lumea a ajuns bine aici? Eu m-am ţepuit cu radarul – 220 de dolari pentru că am depăşit viteza cu cel mult zece kilometri. E ridicol, a spus Lucy.

Iar uşurarea că nu încerca să ne vândă ceva a fost aproape palpabilă, cu toate că nu se potrivea cu cartonaşul meu de bingo (*Lucy încearcă să-ţi VÂNDĂ ceva, orice*).

— Creşterea veniturilor, a intervenit Marcelo. Scot patrule suplimentare ca să-i prindă pe turişti, iar pe localnici îi lasă să treacă. De aia e şi limită de viteză de patruzeci de kilometri pe oră. Pe drumuri ca astea ar trebui să fie şaptezeci, dar vor să îţi pierzi răbdarea.

— Crezi că aş avea o şansă să contest? a întrebat Lucy, plină de speranţă.

— Nici cea mai mică.

Nu cred că Marcelo a avut intenţia să acţioneze în dezinteresul lui, cu toate că, fiind sincer, a sunat şi foarte rece, dar replica aceasta a îngheţat atmosfera de la masă.

— A apucat cineva să meargă la cabana în care este cazat? Sunt minunate.

Katherine a fost următoarea care a încercat.

— Noi am dormit acolo noaptea trecută şi priveliştile spre munte sunt pur şi simplu...

A lăsat fraza în aer, de parcă n-ar fi existat cuvânt pe lume care să exprime corect atât frumuseţea răsăritului, cât şi abilitatea ei de a alege priveliştile montane cu preţuri pe măsură.

— Nu mi-am dat seama, a spus Marcelo încet, că va trebui să mergem *pe jos* între pensiune şi locul de cazare.

— Crede-mă, e mai frumos decât în camerele de aici, de la etaj, a sărit Katherine să apere cabanele, de parcă ar fi avut acţiuni la pensiune. În plus, am vrut să-i dau şi lui un pic de spaţiu. Ştii? Ca să se poată desfăşura. O privelişte frumoasă. Nu vreo cameră îngrămădită, nu mai mare decât o...

— Nu cred că o să dea nici doi bani găuriţi pe asta, dă-i doar aşternuturi curate şi nişte bere rece, a spus Lucy.

— Nu înseamnă că *noi* nu putem sta aici, a mormăit Marcelo.

— Am obţinut o reducere pentru închirierea a patru cabane, vă amintiţi?

— Poate reducerea asta ţi-ar acoperi şi ţie amenda pentru viteză.

N-am putut rezista să n-o înţep pe Lucy, dar, în afară de un zâmbet trecător de la Sofia, ceilalţi m-au ignorat.

Marcelo s-a scobit în buzunar şi a scos portofelul.

— Cât vrei ca să schimbăm camerele?

— O să te descurci cu plimbarea aia, tată, a spus Sofia. Te duc eu în cârcă, dacă vrei.

În fine, asta i-a smuls lui Marcelo un zâmbet strâmb.

— Sunt accidentat, s-a plâns el teatral, strângându-şi în palmă umărul drept.

În urmă cu trei ani, Sofia, care este chirurg, îi făcuse ea însăşi reconstrucţia de umăr, vindecată de mult. Era evident că se preface. Dacă are vreo importanţă, pare destul de bine vindecat în momentul în care îmi dă un pumn, în Capitolul 32.

În mod normal, unui chirurg nu i se permite să opereze o rudă. Dar Marcelo e obişnuit să primească orice îşi doreşte, iar el a insistat că nu are încredere decât în mâinile fiicei sale. Instinctul spitalului pentru un potenţial binefăcător bogat s-a

transformat, ironic, în gestul de a închide ochii atât cât să fie construită aripa Garcia a centrului oftalmologie.

— Linişteşte-te, bătrâne, a glumit Sofia, înfigând furculiţa într-o felie de friptură de vită. Am auzit că ai avut un chirurg de mare clasă.

Indignarea lui Marcelo a fost la fel de exagerată. Şi-a dus mâna la inimă, de parcă ar fi fost nimerit de o săgeată, deşi ar fi putut foarte bine s-o aburce pe umăr pe Sofia şi s-o poarte de colo până colo. Ar fi putut, desigur, dacă umărul nu i-ar fi fost „afectat" atât de rău. Afecţiunea dintre ei era aproape tangibilă. Marcelo era tată pentru o singură fiică şi, cu toate că se arăta amabil faţă de mine şi de Michael (când s-a însurat cu mama a fost evident cât de uşurat s-a simţit că are de crescut băieţi), Sofia avea să rămână întotdeauna fetiţa tatei. Chiar şi faţada lui de piatră, avocăţească, se prăbuşea în faţa ei, din moment ce se prefăcea ca să obţină un chicotit, aşa cum fac taţii.

— Sau am putea şterpeli un snowmobil, a spus Andy, incitat de oaza pe care o oferea conversaţia. Am văzut câteva parcate afară şi i-am întrebat dacă le închiriază, îngrijitorul mi-a spus că sunt numai pentru angajaţii de la întreţinere. Poate reuşim să-l mituim.

Andy şi-a frecat degetul mare de arătător şi degetul mijlociu.

— Auzi, tu ai doisprezece ani? l-a întrebat Katherine.

— Iubire, m-am gândit că ar fi distractiv.

— Distractive sunt priveliştile, atmosfera şi compania, nu spaul, mingile de golf trimise de pe acoperiş şi preumblatul încolo şi-ncoace cu capcana aia mortală.

— Mie mi se pare distractiv, i-am dat eu o mână de ajutor.

Katherine mi-a încălzit iar mâncarea cu privirea.

— Mulţumesc, Ern... a început Andy, dar Audrey l-a întrerupt, tuşind zgomotos.

S-a întors spre ea:

— Ce e? O să ne purtăm cu toţii ca şi când n-ar fi aici? a întrebat el, purtându-se ca şi când eu n-aş fi fost acolo.

— Andrew... l-a avertizat Katherine.

— Haideţi, lăsaţi-mă! Când a fost ultima dată când v-aţi văzut cu toţii?

Mare greşeală, Andy. Ştim cu toţii răspunsul la întrebarea asta.

Mama a fost cea care a spus-o cu voce tare:

— La proces.

•

Dintr-odată mă simt iar în boxa martorilor, ascultând un avocat care ţine o mână în buzunar şi cu alta manevrează prin sală un arătător cu laser, de parcă juriul ar fi alcătuit din feline, formulând afirmaţii categorice despre nişte imagini uriaşe afişate pe planşe de carton, imagini ale unui luminiş plin de pânze de păianjen pe care încă îl visez, cu săgeţi şi linii, şi căsuţe colorate suprapuse în partea de sus. Şi sunt în mijlocul răspunsului la o întrebare când mama se ridică şi pleacă, iar singurul lucru la care mă pot gândi este de ce insistă ei să aibă, în sala de judecată, cele mai înalte, grele şi *zgomotoase* uşi de lemn din câte există pe lume. Fiindcă, în mod sigur, ceva discret ar fi mai potrivit pentru mediul acesta, dar arhitectul probabil că avea un al doilea job ca scenarist la Hollywood şi a vrut intrări şi ieşiri dramatice, aşa că singurul lucru la care mă gândeam erau exact nenorocitele astea de uşi zgomotoase, pentru că în felul ăsta nu trebuia să-l privesc pe fratele meu, aflat în boxa acuzaţilor.

Eşti un cititor isteţ, aşa că ai observat deja, probabil, că la prânzul cu familia sunt câteva scaune goale. Ţi-am spus deja că Erin o să ajungă mâine. Unicul copil al lui Katherine nu vine – e Amy, din incidentul cu sandviciul cu unt de arahide –, pentru că trăieşte în Italia şi importanţa acestei reuniuni s-a situat doar de la cinci până la şapte ore de condus, şi nu mai mult. Dar trebuie să te fi surprins faptul că nici Michael nu este prezent în această scenă. S-ar putea ca, într-un fel, eu să fiu responsabil de asta.

Deci acum ştii câteva lucruri: de ce mama refuză să-mi vorbească; de ce fratele meu nu este încă aici; de ce ar fi interesat de aşternuturi curate şi bere rece; de ce n-am putut să evoc scuza mea obişnuită ca să scap de acest weekend; de ce Lucy este ca scoasă din cutie; de ce Katherine a scris cu litere îngroşate, pe invitaţie, „cu toţii”.

Trecuseră trei ani şi jumătate de când îngenuncheasem în pânzele de păianjen şi îl văzusem pe fratele meu ucigând un muribund. Trei ani de când mama ieşise din sala de judecată, pe când eu explicam juriului cum se petrecuseră lucrurile. Şi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, el avea să ajungă la Sky Lodge, ca om liber.

CAPITOLUL 4

Încă de la înmormântare, cu steagul împăturit cocoţat ca o cobe pe capacul sicriului şi cu stranele pline de poliţişti purtând mănuşi albe şi tunici cu nasturi aurii, bine lustruiţi, am ştiut cum este să te simţi ca un proscris. Înmormântarea unui poliţist scoate ce e mai bun şi ce e mai rău din relaţia dintre fraţi. Aşa cum multora le poate oferi un loc şi o anumită mândrie – am văzut un poliţist cu cascheta în formă de hexagon îndesată sub braţ, care a scos un briceag militar multifuncţional şi a scrijelit în lemnul sicriului semnul infinitului, ca o legătură eternă –, pe alţii îi poate reduce la tăcere. Îmi amintesc o discuţie aprinsă în foaier, între cele două familii ale mortului – una de sânge şi prin căsătorie, cealaltă formată din uniforme albastre –, în care fiecare insista că ştie cum e mai bine: incinerare sau înhumare. Era o luptă inutilă, câştigată în cele din urmă de rudele de sânge şi terminată cu înhumarea cadavrului. Din punct de vedere legal, avea sens, dar presupun totodată că, în timpul misiunilor de patrulare cu maşina, poliţiştii mai au discuţii de tipul „dacă mor", ca soldaţii care pun în buzunarul de la piept scrisorile camarazilor lor, aşa că, cine ştie?

A fost o înmormântare cu multă lume, mai degrabă ca un platou de filmare zumzăind de agitaţie decât o capelă în care să te reculegi. Toată atenţia – fotografii din faţa bisericii, capetele întoarse şi privirile aruncate pe furiş, precum şi şoaptele speriate: *Dumnezeule, ăia sunt copiii* lui – m-a învăţat că este o diferenţă între a fi privit şi a fi văzut cu adevărat. Acest voyeurism atât de unilateral – „copiii *lui*" – formează o bulă în jurul tău, te ţine încuiat înăuntru. Îmi amintesc că m-am uitat la frişca scursă de pe rochia mamei, altminteri de un negru impecabil, pe când ieşeam cu toţii din biserică, şi că atunci mi-am dat seama brusc de două lucruri, pe cât de clar îşi poate da seama un copil de ceva. Tata nu mai era. Iar noi ne aflam împreună în bula aceea.

Să fii mama unor băieţi rămaşi fără tată nu e lucru uşor. Audrey trebuia să se metamorfozeze: gardianul de închisoare, colegul de celulă turnător, gardianul care lua mită şi supraveghetorul pentru eliberare condiţionată, toate într-una singură. Marcelo fusese avocatul tatei dinainte să-şi înfiinţeze

firma de avocatură pe drept comercial şi, după moartea lui, şi-a făcut obiceiul să mai treacă pe la noi, presupun că din compasiune pentru mama. Probabil că el şi tata fuseseră prieteni. Să nu-ţi faci ideea greşită a bărbatului care apare îmbrăcat în tricou alb, fără mâneci, cu trusa de scule la purtător (odată, Marcelo ne-a montat în perete nişte rafturi pentru cărţi şi le-a pus atât de strâmbe, încât mama se plângea că îi provoacă rău de mare); el pur şi simplu aducea carnetul de cecuri, ca să plătească pentru un meşter. Şi, în curând, după ce ne-a dat o mână de ajutor, a cerut şi el o altă mână. Când Marcelo a cerut-o de nevastă, având la remorcă o fetiţă, mama ne-a scos la un burger şi ne-a întrebat dacă eram de acord să-i primim şi pe ei în bula noastră. Faptul că s-a gândit să ne întrebe şi pe noi a fost suficient ca să mă convingă. Michael n-a vrut decât să ştie dacă omul era bogat, apoi şi-a atacat cheeseburgerul.

Pe măsură ce am crescut, au venit zile în care eram noi împotriva ei, aşa cum se întâmplă adeseori cu băieţii adolescenţi; câteodată revolta pentru cinci minute în plus la un joc video triumfă în faţa a cincisprezece ani de îngrijire continuă. Dar, indiferent câte uşi s-au trântit ori câte urlete s-au auzit, am fost întotdeauna – întotdeauna – noi trei împotriva lumii de afară. Nici chiar mătuşa Katherine n-a reuşit să pună decât un picior înăuntru – poate fiindcă era sora tatei. Mama era acolo pentru noi şi se aştepta ca noi să fim acolo unul pentru celălalt, mai presus de orice.

Chiar şi mai presus de lege, se pare.

O parte din mine a înţeles de ce a ieşit ea din sala aceea de judecată; pentru că eu a trebuit să păşesc în afara bulei şi să mă aliez cu ceilalţi.

Ştiu că probabil te gândeşti că trei ani nu e prea mult pentru o condamnare pentru crimă, şi ai dreptate. Tipul – îl chema Alan Holton, dacă vă interesează – chiar *fusese* împuşcat şi a fost dificil de dovedit cine a avut mai mult de-a face cu moartea lui, glonţul sau Michael. Da, Michael îl lovise pe Alan cu maşina, când acesta se împleticea pe şosea după ce fusese împuşcat şi, da, făcuse o greşeală îngrozitoare că nu-l dusese direct la spital, dar avusese parte de o apărare impecabilă din partea lui Marcelo Garcia (faimos deopotrivă pentru firma lui de avocatură, Garcia & Broadbridge, acum una dintre cele mai mari din ţară, şi

pentru că refuza să meargă patruzeci de metri prin zăpadă), care se bazase puternic pe notorietatea lui Alan ca infractor de carieră, pe ambiguitatea unui trăgător dispărut şi a unei arme care n-a fost găsită niciodată.

Însăşi prezenţa lui Marcelo la procesul de judecare a unei omucideri a fost impresionantă în sine şi cred că l-a scos din joc pe tipul cu laserul, dar nici asta nu ar face pe deplin dreptate apărării concepute de Marcelo. El a susţinut că, având în vedere circumstanţele, Michael n-ar fi avut cum să ia decizii raţionale. Deşi Michael ratase îndeplinirea datoriei de a avea grijă de Alan (acesta este un aspect important, întrucât în Australia responsabilitatea legală de a ajuta pe cineva se materializează odată ce *începi* să ajuţi persoana respectivă, lucru pe care l-am aflat în timpul procesului) punându-l în maşina lui, dar fără să-l ducă într-un loc unde ar fi putut primi ajutor medical, în acelaşi timp se temuse şi pentru viaţa lui, onorată instanţă, întrucât nu ştia dacă trăgătorul mai era încă acolo ori dacă era în pericol să fie atacat sau urmărit. Aşa că tot deranjul, fără să mai intrăm în detalii tehnice, a fost de trei ani de puşcărie.

Faptul că am depus mărturie m-a costat foarte mult şi, până la acceptarea termenilor finali ai înţelegerii – pedeapsa cu închisoarea a fost negociată în spatele uşilor închise, în biroul judecătorului –, declaraţia mea nici măcar n-a mai contat. Am făcut în viaţă o grămadă de alegeri greşite, nu în ultimul rând acceptarea invitaţiei lui Andy să bem ceva la bar, după masa de prânz, şi tot nu sunt convins că mărturia aceea este una dintre ele. Desigur, a trebuit să învăţ să trăiesc ţinându-mi gura, dar a trebuit să învăţ să trăiesc şi spunând ce am de spus şi nu-mi dau seama care dintre variante este mai rea. Mi-ar plăcea să vă spun că am făcut-o pentru că aşa era corect. Dar adevărul este că în mârâitul gutural al fratelui meu – „pur şi simplu a încetat să respire” – era ceva diferit. Şi aş putea zice aici un clişeu de tipul „Nu mai părea fratele pe care-l ştiam”, dar s-a întâmplat, de fapt, exact dimpotrivă. Părea un Cunningham. L-am văzut fără învelişuri. Şi, dacă exista ceva în el ca mârâitul acela, ca umerii lui, ca braţul îndoit în timp ce sufoca viaţa dintr-un om, atunci acel ceva era şi în mine? Voiam să izolez partea aceea. Aşa că m-am dus la poliţie. Speram că era şi în mama o parte care va înţelege de ce am făcut-o. Şi, când va veni o nouă zi,

speram că va mai exista o parte din mine care să înţeleagă şi ea.

•

O să recunosc, când mi-am croit drum prin zăpadă spre cabana mea, mă împleticeam niţel. Andy fusese destul de entuziasmat de promisiunea că va avea un partener de băută încât să modifice alianţele, iar eu îi făcusem pe plac cât timp plătise băutura. Andy este horticultor. Creşte gazon pentru terenuri de crichet şi fotbal, la înălţimea şi specificaţiile corecte. Este un tip teribil de plicticos, într-un mariaj teribil de plicticos, ceea ce, aşa cum aflam de fiecare dată, îl califica să facă cinste cu generozitate.

Îmi adusesem o valiză pe roţi – cu mâner extensibil, foarte convenabilă prin aeroporturi, dar nu ca să mergi cu ea în staţiuni de munte, valiză pe care am reuşit s-o deplasez în salturi de iepure, cu o mişcare de tipul ridică-şi-lasă –, precum şi o geantă sport, pe care mi-am atârnat-o pe umăr. Cu toate că era abia jumătatea după-amiezii, muntele începuse să se întunece, pentru că vârful acoperea soarele şi, în ciuda căldurii răspândite în corp de cele câteva beri, am simţit modificarea rapidă a vremii. Era aşa cum auzisem că se întâmplă pe Marte; la căderea întunericului loveşte şi îngheţul. Andy se gândea să se ducă să vadă cum e cu jacuzziul şi speram că s-a răzgândit, altminteri vor trebui să-l scoată cu dalta de acolo.

În ciuda temperaturii, până am reuşit, cu chiu, cu vai, să-mi aduc bagajele în cabana pe jumătate îngropată în zăpadă, transpirasem binişor. Zăpada îmi ajungea până la şold, dar personalul croise cu lopata un şanţ până la uşă, în care valiza a lăsat o urmă albă când am tras-o după mine. Peretele cu fereastră al cabanei avea o copertină ieşită în afară, aşa că vederea rămăsese neîngrădită de troienele de zăpadă.

În timp ce mă moşmondeam cu cheile, am zărit un petic de hârtie fixat cu o crenguţă înfiptă într-un morman de zăpadă de lângă uşă. L-am ridicat. Cineva scrisese un mesaj cu litere groase, negre, şi cerneala începuse să se scurgă pe hârtia îmbibată cu apă, ceea ce-ţi cam dădea fiori.

Pe bilet scria aşa: *Frigiderul e de rahat. Sapă aici.*

În colţul din dreapta era un „S” mare: Sofia. M-am aplecat şi am răscolit mormanul cu mâna, dezvelind capetele argintii a şase cutii de bere pe care le îngropase acolo pentru mine. De la

procesul lui Michael, Sofia fusese singura care ţinuse legătura cu mine. Mi-am dat seama că interdicţia fusese severă când nici măcar Lucy nu mi-a mai trimis e-mailuri prin care să mă invite la seminarele ei cu intrare liberă. Dar Sofia a luat legătura cu mine. Poate pentru că era şi ea, la fel ca mine, un outsider. Fusese inserată de tatăl ei într-o familie nouă, într-o ţară nouă. Spun „inserată”, dar nimeni nu urcă în ierarhia dreptului comercial acordând suficientă atenţie propriilor copii, chiar şi fiind iubitor cum era Marcelo când se afla prin preajmă, aşa că voiam să spun de fapt „părăsită”. Şi, cu toate că n-ar fi putut spune vreodată că n-a fost binevenită la noi în casă, cred că a simţit mereu bula noastră invizibilă. După ce procesul a echilibrat situaţia, ne-am transformat din fraţi vitregi aflaţi în relaţii bune în prieteni adevăraţi. Acela a fost motivul pentru care m-a invitat pe mine şi numai pe mine în jocul ei de bingo.

Am acoperit iar berea cu zăpadă, încântat că pe muntele ăsta se mai găsea totuşi un pic de căldură, şi am intrat în cabană. Interiorul era compus dintr-o singură cameră ce-ţi dădea o stranie senzaţie de înclinare – ca şi când ai fi fost pe un vapor aflat în dezechilibru – din cauza aplecării acoperişului. Acest sentiment neplăcut era compensat de vederea panoramică: prima parte a călătoriei în conformitate cu „reclama” făcută. Nu sunt prea mândru ca s-o bat amical pe mătuşa pe spate şi să recunosc că priveliştea îţi tăia respiraţia. Mai ales cu ultimele degete de raze încovoiate peste creastă şi cu umbra lungă a vârfului întinzându-se de-a lungul pantei.

Acoperişul avea peste trei metri înălţime pe partea cu fereastra, încadrat într-o cuşcă de grinzi de lemn care se îngusta apoi treptat peste cabană, coborând pe deasupra salonului şi televizorului, aglomeraţiei de covoare şi şemineului de fontă. Acoperişul trebuie să fi atins doar nivelul zăpezii, nu şi pământul, pentru că am fost surprins să descopăr un zid în partea din spate; pe lângă el erau aliniate dulapuri echipate cu electrocasnice specifice chicinetelor de hotel şi o nişă cubică pentru baie, unde aspectul practic fusese din nou sacrificat: duşul înclinat era o altă concesie făcută în favoarea priveliştii. Aşezată cam la o treime din lăţimea camerei se afla o scară de lemn care ducea spre dormitorul aflat pe o platformă suspendată. Personalul reglase căldura – şemineul era probabil ornamental, din moment ce nu funcţiona – şi a început să mă

furnice pielea în timp ce încercam să mă adaptez după temperatura de afară. Izul de umezeală din pensiune era înlocuit de un miros de stejar şi cenuşă, probabil de la o lumânare cu eticheta „şemineu rustic”.

Tocmai îmi lăsasem valiza pe rotile în mijlocul camerei şi îndesam geanta sport într-unul dintre dulapuri, când a început să sune telefonul aflat lângă televizor. Avea scris pe el un „4” micuţ. Nu exista tastatură pentru apeluri externe, ci doar o coloană de butoane pentru apelare rapidă şi nişte luminiţe, etichetate cu numărul cabanei, precum şi una etichetată „Recepţie”. Acum se aprinsese numărul 5. Era Marcelo.

— Audrey nu se simte bine.

A spus „Audrey”, nu „maică-ta”.

— În seara asta o să comandăm de la room-service şi ne vedem mâine-dimineaţă.

Îmi pica numai bine să sar peste o cină în familie; prânzul îmi consumase deja cea mai mare parte din toleranţa pe care o alocasem pentru tot weekendul. Am luat o sticlă de apă călâie din frigider – care era de rahat, Sofia avea dreptate – şi am dat-o pe gât, pentru că am citit undeva că petrecerea unei zile întregi în zăpadă te poate deshidrata mai mult decât o zi pe plajă. Apoi am scotocit după una dintre cutiile de bere îngropate, m-am lăsat pe spate pe canapea şi, înainte să-mi dau seama, am aţipit.

•

M-a trezit o bătaie puternică în uşă. Bineînţeles că aşa a fost. Doar ai mai citit genul ăsta de cărţi şi până acum.

Am avut un moment de panică, fiindcă uneori visez – mă rog, sunt de fapt amintiri – că mă sufoc şi, fiind smuls din somn în felul ăsta, fereastra uriaşă şi sentimentul spaţiului deschis m-au făcut să cred, pe moment, că am adormit afară. Culmea întâlnea cerul negru ca smoala sub spectaculoasa strălucire a stelelor, nealterată de ceaţa oraşului sau de nori. Vântul urla afară şi de pe creastă erau aruncate rafale de zăpadă, învolburându-se în vârtejuri spre cer. Mai aproape de mine, muntele era slab luminat de razele de halogen revărsate din proiectoarele aprinse în valea vecină pentru schiorii nocturni, iar panta era împestriţată cu umbrele cât nişte degeţele ale copacilor desfrunziţi. Temperatura continuase să scadă,

încercând să-şi croiască drum înăuntru; aproape că simţeam respiraţia sticlei pulsând spre căldura dinăuntru.

M-am frecat la ochi şi m-am ridicat cu chiu, cu vai în picioare, târându-mă cu greutate spre uşă. Am deschis.

Sofia stătea în prag, cu mâinile băgate sub coate şi cu fulgi de zăpadă agăţaţi în părul negru, zburătăcit de vânt.

— Ei bine? a întrebat ea. Ai adus banii?

CAPITOLUL 5

OK, uite care-i treaba. Nu am minţit. Michael îmi ceruse să am grijă de bani.

Când m-a adus înapoi acasă în dimineaţa aceea – stăteam tăcut în scaunul pasagerului, continuând să-mi curăţ firele de pânză de păianjen de pe braţe –, a spus că era probabil mai sigur dacă îi păstram eu deocamdată. Înţelegeam unde bate: că acel Alan fie că-i luase de la cineva, fie trebuia să-i dea cuiva şi pe parcurs ceva mersese rău. Nu ştiam dacă Michael avusese de-a face cu partea „ceva mersese rău”, dar, dacă cineva fusese uşurat de câteva sute de mii de dolari, probabil că-i voia înapoi. Mai era o stratificare aici – plasa de siguranţă – în cazul în care trăgătorul văzuse maşina lui Michael. Dacă era şi un trăgător în poveste, desigur.

Luasem geanta înţelegând fără cuvinte. Poate că Michael sugerase că o să mă plătească dacă am grijă de ea, dar abia dacă auzeam ceva; în mintea mea totul suna ca un ecou propagat prin apă, însoţindu-i mişcarea buzelor. Ca amorţit, am intrat în casă, am aruncat geanta pe pat, am vomitat şi am chemat poliţia.

Douăzeci de minute mai târziu am fost încătuşat şi urcat într-o dubă, de unde i-am ghidat pe poliţişti spre luminiş. Ştiam că la început nu mă luaseră în serios, deoarece pe drum trecuseră pe la un McDonald’s drive-through şi n-am auzit încă de nimeni care să fi asistat la o crimă şi să trebuiască să aştepte pentru un McMuffin. Asta a fost înainte să izbucnească totul, înainte ca locul să fie împânzit de sirene, ambulanţe şi dube de la ştiri, ba apăruse chiar şi un elicopter care a aterizat în mijlocul luminişului. Înainte să existe analize ale crimei şi, chiar mai

populare de-atât, editoriale despre câmpul de pânze de păianjen (o ciudăţenie naturală produsă de păianjeni ajunşi acolo în urma unor inundaţii din apropiere). Înainte să fiu închis într-o sală de interogatoriu şi înainte ca ei să vină în faţa mea cu poze şi cu respiraţiile lor fierbinţi, mirosind a McDonald’s, şi să-mi spună că Michael mă turnase şi că n-aveam decât să mărturisesc.

Când m-au lăsat să plec, după un timp despre care am presupus că era maximum cât mă puteau reţine, am aflat că Michael nu spusese nimic. Doar încercau să-şi dea seama dacă mint ca să-mi salvez pielea. M-au dus acasă cu maşina. I-am întrebat dacă nu voiau să treacă pe la KFC, pe drum, fiindcă eu nu mă grăbeam deloc. S-a dovedit că erau greu de mulţumit.

Abia când am ajuns acasă şi am văzut geanta rămasă pe pat, acolo unde o lăsasem, mi-am dat seama că uitasem să le zic şi de bani.

Jur, pur şi simplu am presupus că vor percheziţiona casa. La început eram mai concentrat asupra lui Alan şi încercam să-mi amintesc unde cotisem şi când şi la ce oră exact trecuse fratele meu să mă ia, când mă lăsase acasă şi când îmi ceruse să aştept în maşină. Apoi am crezut că aveau deja banii şi că, în cele din urmă, o să mă întrebe de ei, dar n-au făcut-o. Apoi s-a făcut brusc a doua zi şi uite-mă semnând o bucată de hârtie ca fiind adevărată şi corectă, şi tot n-am pomenit nimic despre bani. Şi n-a făcut-o nici Michael – care poate nici nu ştia că eu sunt cel care l-a turnat şi astfel, îmi imaginez, poate credea că sunt încă de partea lui şi am grijă de bani pentru el. Şi uite-mă pe urmă în boxă, şi tot nu pomeneşte nimeni despre bani, şi nici Michael, nici Marcelo nu aduc vorba despre asta ca să mă doboare în timpul procesului, aşa cum mă aştept oarecum din partea lor, iar eu ştiu că am trecut binişor de punctul în care aş fi putut să spun ceva despre asta fără să tulbur rău apele, aşa că lucrurile rămân în felul acela, nespuse. Iar judecătorul citeşte verdictul, şi eu merg acasă, şi geanta este încă acolo, dar lumea e diferită. Fratele meu a intrat la puşcărie, iar eu am o geantă cu 267.000 de dolari. Acum ştiu şi eu sigur că asta e suma, pentru că am avut timp să-i număr.

Acesta a fost un alt motiv pentru care nu puteam rata acest weekend. În urmă cu câteva săptămâni, îi spusesem Sofiei planul meu. Aveam de gând să-i dau mâine geanta lui Michael. Nu mă gândeam că prin asta îmi cer scuze, fiindcă nu greşisem

cu nimic, dar poate că era un gest de bună-credinţă. Nu o ramură de măslin, dar în mod sigur ceva de culoare verde (cel puţin metaforic, pentru că toate erau bancnote de 100). Şi aproape toate erau încă acolo. Ce frate bun sunt eu!

— Sunt toţi aici? m-a întrebat Sofia, uitându-se la geanta eviscerată aflată în faţa ei, pe canapea.

În loc să se aşeze, s-a aplecat deasupra ei, refuzând s-o atingă.

— Cea mai mare parte, i-am mărturisit.

— Cea mai mare parte?

— Păi... au existat nişte urgenţe. Au trecut trei ani. Nici măcar nu ştiu dacă i-a numărat.

— Ai *spus* că i-a numărat.

— Probabil că i-o fi numărat, am cedat eu. Sper să nu-şi amintească exact.

— Ştii ce-aş face eu dacă aş sta în puşcărie trei ani, crezând că frati-miu mi-a furat o geantă cu bani? M-aş gândi la ea în fiecare zi. Până la ultimul cent.

— Îmi imaginez că el crede că i-am cheltuit pe toţi, aşa că o să fie bucuros să primească înapoi...

— ...cea mai mare parte...

— ...cea mai mare parte, da.

Sofia a expirat exagerat pe gură – fluturându-şi buzele –, apoi s-a îndreptat spre fereastră. A bătut cu un deget în sticlă şi a privit muntele preţ de o clipă.

— De ce i-ai luat? a întrebat ea cu blândeţe, dintr-odată serioasă.

Văzuse prin toate vrăjelile pe care le mi le spusesem mie însumi despre faptul că am rămas cu banii pentru că am tot ratat şansa de a-i restitui. Pentru că eram prea stânjenit; pentru că am crezut că va fi prea complicat. Ea îşi dădea seama că acolo mai era ceva. Cumva o treabă simplă precum lăcomia? Nu ştiam. Nu mă aşteptam ca mâine Michael să mă tragă spre el ca să mă îmbrăţişeze şi să împartă banii cu mine, dar aş minţi (şi am promis că n-o s-o fac) dacă n-aş spune că am simţit un fel de linişte în ultimii trei ani, cât am avut geanta asta îndesată în fundul dulapului, mai ales ţinând cont de tot ce se întâmplase cu Erin. Erau nişte bani gen „fă-ţi-bagajul şi fugi”. Erau nişte bani gen „se duce naibii totul”. Erau nişte bani gen „o iei iar de la zero”. Nu i-am vrut, dar eram bucuros că sunt acolo.

— Nu i-am luat, am repetat eu replica obişnuită. Am rămas cu ei pe cap.

Sofia s-a încruntat, dezamăgită. Ştia că scuzele mele sunt exersate.

Adevărul era că: în dimineaţa aceea, înainte de a pleca, luasem două teancuri de bani şi le pusesem în sertarul cu lenjerie intimă. Adevărul era că: până să întoarcă Marcelo soarta procesului, crezusem că Michael va sta departe o perioadă mult mai lungă, iar banii nu vor mai conta. Adevărul era că: unul dintre puţinele motive pentru care nu cheltuisem mai mult era că nu ştiam de unde veneau sau dacă puteau fi urmăriţi; altminteri, i-aş fi depus măcar într-un cont şi aş fi cheltuit dobânda. Adevărul era că: nu decisesem încă dacă mâine *aveam* să-i dau banii lui Michael.

Îi adusesem pentru situaţia în care ar fi întrebat de ei. Ca măsură de prevedere, în încercarea de a mă feri de o eventuală răzgândite, îi spusesem Sofiei că plănuiam s-o predau.

Există o expresie pe care o au oamenii când iau o decizie în legătură cu ceva. Nu e ceva fizic, ci mai degrabă ca un al şaselea simţ, ca furnicătura de pe ceafă când te priveşte cineva. Aşa s-a întâmplat şi atunci. Atomii din aer s-au schimbat. Sofia se hotărâse în legătură cu ceva.

— Dacă ţi-aş spune că am nevoie de o parte din ei? a spus ea.

Telefonul a sunat şi am tresărit amândoi. Bineînţeles că a sunat. Ai mai citit şi până acum genul ăsta de cărţi. S-a aprins micuţa cifră „2”. A încetat după două ţârâituri, înainte să ajung la el ca să răspund. M-am uitat cât era ceasul. Unsprezece şi un sfert. Dacă ţii socoteala paginilor, vei şti că cineva tocmai murise. Doar că eu nu aflasem încă.

— Gândeşte-te la asta, a spus ea şi mi-am dat seama că aşteptase să spun ceva.

— Cât îţi trebuie?

— Cam 50.

Şi-a muşcat buza. A luat din geantă un pumn de bancnote şi le-a ridicat, ca şi când le-ar fi cântărit.

— De mii, a adăugat ea, de parcă ar fi fost posibil să cred că mă vizita în creierii nopţii pentru 50 de dolari.

— Michael ştie că banii sunt la mine.

— Ştie că ţi i-a lăsat ţie, nu şi că îi ai.

Repetase toate astea, avea argumentele pregătite în minte, aşa cum aveam şi eu scuzele.

— Ai putea să-i spui că i-a luat poliţia. Ai putea să-i spui că i-ai donat. Ai putea să-i spui că i-ai ars.

M-aş putea preface că nu trecusem eu însumi prin aceste opţiuni, dar n-o s-o fac. Sunt de încredere, vă amintiţi?

— În ce fel de probleme ai intrat? am întrebat-o.

Ce n-am spus a fost că existau persoane mai bogate şi mai intrate în legalitate decât mine cărora să le ceară bani. Tatăl ei, de exemplu. Şi 50.000 erau o grămadă de bani, desigur, dar ea era chirurg care deţinea nişte bunuri: dacă voia 50.000 de dolari (spusese „poate 50”, ceea ce însemna pentru mine că avea nevoie exact de 50.000), atunci de atât avea nevoie ca să acopere gaura dintre ceea ce putea obţine pe cont propriu şi total. Şi voia bani cash. Ceea ce însemna repede, pe şest şi pe sub mână. Era într-o groapă mai mare decât lăsa să se vadă.

— Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie doar de bani.

— Nu sunt banii mei.

— Nici ai lui nu sunt.

— Putem să vorbim mâine despre asta?

A lăsat banii jos, dar mi-am dat seama că scotoceşte printre notele mentale ca să se asigure că a spus tot ce venise să spună, de parcă s-ar fi aflat la un interviu pentru un job şi intervievatorii ajunseseră la înfricoşătoarea: „Deci ai întrebări pentru noi?” Trebuie să se fi decis că a bifat cele mai convingătoare puncte, fiindcă s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o. Un vârtej de aer îngheţat a răbufnit înăuntru.

— Uită-te şi tu la cum te-au tratat. Şi încă mai crezi că *tu* le eşti *lor* dator? Într-o bună zi o să-ţi dai seama că familia nu înseamnă cei al căror sânge îţi trece prin vene, ci cei pentru care ai vărsa sângele ăla.

A băgat mâinile în buzunare şi a dispărut în noapte.

Am intrat şi m-am uitat stupefiat la bani, încercând să analizez tot ce se întâmplase.

M-am întrebat dacă nu cumva Sofia avea dreptate. Că, în ciuda faptului că familia mea făcuse un efort deliberat de a mă reduce la tăcere, mă simţeam în continuare obligat faţă de ea. De aceea mă aflam aici? Era o întrebare prea mare, după prea multe beri, prea aproape de miezul nopţii, aşa că am renunţat la autoanaliză. Am ridicat receptorul şi am sunat înapoi Cabana 2.

— Alo?

Spre surpriza mea, la capătul celălalt s-a auzit vocea Sofiei.

— Ern?

— Oh, bună, Sofia.

Am verificat luminiţele telefonului şi categoric formasem „2”. Poate că mai devreme văzusem greşit unde pâlpâia becul; Sofia n-ar fi putut să mă sune la telefon şi să se afle în cabana mea în acelaşi timp.

— Scuze, nu voiam decât să mă asigur că ai ajuns cu bine înapoi. E noapte şi toate alea. Nu voiam să nimereşti în vreo crevasă şi să ratezi reuniunea de familie.

— Numeşti chestia asta reuniune de familie? Şapte oameni?

A râs şi telefonul a pârâit.

— *Pff...* Albii ăştia.

Am încercat să râd alături de ea, dar nu mă puteam gândi decât la cât de normali ne prefacem că suntem, ceea ce m-a făcut imediat să mă încordez, aşa că n-am reuşit să scot decât un mârâit ciudat şi sugrumat.

— OK, Ern, a spus ea. Îţi mulţumesc că ai verificat. Îmi promiţi că te gândeşti la ce ţi-am zis?

Nu trebuia să-i promit – nu mă puteam gândi la nimic altceva –, dar am făcut-o. Ne-am spus noapte bună şi am închis. Mi-am terminat berea, am lăsat draperiile deschise pentru răsărit şi am urcat în dormitorul de pe platformă. M-am întors pe o parte şi am privit culmea ascuţită scrijelind cerul infinit, iar asta m-a făcut să mă simt foarte mic. Mă întrebam ce fac toţi ceilalţi. Sofia, la fel ca mine, între două ape, gândindu-se la o geantă plină cu bani; Erin, într-un motel cu aşternuturi aspre, undeva pe la jumătatea drumului încoace, gândindu-se la Dumnezeu ştie ce; şi Michael, privind acelaşi cer printr-o fereastră de puşcărie, pentru ultima dată, poate gândindu-se la ce i-ar plăcea să-mi facă.

Am aţipit, sperând cumva, destul de mărginit, că mâine totul va curge de la sine.

CAPITOLUL 6

Când m-am trezit, pe lângă fereastra mea se derula constant un pelerinaj de geci matlasate. Păreau să se îndrepte spre o mică adunare aflată la câteva sute de metri depărtare, spre panta înzăpezită a terenului de golf. Cam treizeci de oameni. Un snowmobil a trecut în grabă pe lângă adunare, cu motorul scâncind. Cineva, sus pe deal, îşi flutura braţele. Nu-mi dădeam seama dacă voia să spună *veniţi încoace* sau *nu vă apropiaţi.* O rachetă de semnalizare a şerpuit pe cer lăsând în urmă o dâră luminoasă şi apoi a explodat, aruncând o sclipire roşiatică pe solul încărcat cu cristale de gheaţă. Luminile brăzdau zăpada şi, când strălucirea rachetei s-a domolit, am observat că nămeţii scânteiau încă: nu doar în roşu, ci şi în albastru. Şi nu scânteiau, ci pâlpâiau, reflectând un set de lumini colorate care trebuie să se fi aflat în dreptul pensiunii. Poliţia.

Mi-am jupuit mâinile alunecând pe balustrada scării ca pompierii, apoi am început să îndes banii la loc în geantă. Din fericire, atenţia oamenilor părea să se îndrepte exclusiv spre culmea dealului şi am reuşit să strâng toate bancnotele şi să bag la loc geanta în dulap, apoi mi-am tras pe mine nişte pantaloni înainte să poată spune cineva ceva ce n-ar fi trebuit să spună. Am terminat îmbrăcatul cât de repede am putut, am deschis larg uşa şi am zărit trecând prin apropiere singura persoană de pe muntele ăsta îmbrăcată în blugi.

— Andy! am strigat din pragul uşii, sărind în gheata stângă.

S-a oprit şi s-a întors, apoi a aşteptat. M-am grăbit spre el clătinându-mă prin zăpadă. Aerul era destul de rarefiat, aşa că, în momentul când am reuşit să ajung la el, rămăsesem deja fără respiraţie şi abia îmi trăgeam sufletul. Scoteam aburi care se materializau între noi, înceţoşându-i ochelarii lui Andy.

— Ce se întâmplă?

— Un nefericit.

A arătat spre culmea dealului şi a pornit-o într-acolo. Privirea lui curioasă, în locul uneia înspăimântate, a răspuns la întrebarea mea înainte de a apuca s-o rostesc: *Unul dintre noi, oare?* M-am împleticit pe lângă el recunoscător că în seara dinainte o sunasem din greşeală pe Sofia şi ştiam că ajunsese în siguranţă în cabana ei. Ar fi fost cu siguranţă letal să rămâi

afară peste noapte, chiar şi pe o vreme liniştită cum fusese aseară. M-a trecut un fior. Era un mod îngrozitor de a muri.

•

În zăpadă zăcea un bărbat decedat, cu obrajii înnegriţi de muşcătura frigului. Era acoperit în întregime – geacă neagră de schi, mănuşi negre, bocanci – în afară de faţă şi, pentru o clipă, prin creier mi-a fulgerat imaginea unei alte movile întunecate, în mijlocul unui luminiş alburiu. Am îndepărtat gândul, uitându-mă peste umăr la tipul din faţa mea. Se strânseseră câţiva gură-cască, promisiunea unui scandal scoţându-i pe oameni din camerele lor de hotel ca pe nişte viespi dintr-un cuib afumat.

În faţa noastră era un poliţist cam de vârsta mea, poate mai tânăr, cu un fes cu apărători de urechi şi o haină cu guler de lână, care încerca să-i ţină pe oameni la distanţă. Sincer să fiu, arăta cam zăpăcit, de parcă n-avea nicio idee ce face acolo. Andy vâslea prin zăpadă să i se alăture lui Katherine, ajunsă acolo înaintea noastră, cu toate că treaba asta nu figura în planificarea ei. Toată lumea părea să fi căzut de acord că zece metri reprezintă o distanţă suficientă pentru conservarea locului crimei, aşa că s-a format în mod natural un semicerc. Peste noapte nu ninsese cine ştie ce, astfel încât cadavrul şi trei seturi de urme clare de paşi mergând spre deal se păstraseră foarte bine.

Dintre urmele de paşi, trei seturi se îndreptau spre deal, însă numai una se şi întorcea. Cărarea de întoarcere devenea nesigură, în zăpadă se zăreau, alături de urmele de paşi, nişte găuri mici, la intervale neregulate: am presupus că era persoana care găsise cadavrul şi fugise înapoi să raporteze incidentul, apoi intrase în panică şi începuse să alunece la vale, punând ici şi colo mâna în zăpadă. Al doilea set de urme era clar şi liniar. Am presupus că-i aparţineau poliţistului care se afla acum lângă cadavru.

Al treilea set de urme urca pe pantă, ca şi celelalte. Dar apoi rupeau rândurile: mergeau înainte şi înapoi, la deal şi la vale, totul în câţiva metri pătraţi. De parcă persoana respectivă ar fi fost închisă într-o cutie invizibilă şi ar fi ricoşat din pereţi. Acest set de urme se oprea la cadavru. Şi nu se mai întorcea.

În jurul meu, oamenii murmurau, îşi scoteau telefoanele, pozau şi filmau. Dar nimeni nu părea să fie tulburat. Nu erau braţe întinse în semn de consolare şi nici guri acoperite cu

mâna, în şoc. Toată lumea părea să facă exact ce făcea: să se holbeze la un cadavru doar dintr-o curiozitate intelectuală. Poate din pricina faptului că era îngheţat şi părea a face mai degrabă parte din munte, decât să fi fost cu douăsprezece ore înainte o persoană care trăia şi respira. Scena era curioasă, dar nu violentă, însă în mod sigur *cineva* urma să ţipe, să urce panta şi să încerce să treacă de noi, ca să ajungă la persoana iubită. *Oare nu-l ştie nimeni?* m-am întrebat.

— Este cineva medic?

Poliţistul renunţase să mai împrăştie mulţimea. A repetat întrebarea, holbându-se la mulţime şi dovedind că are un spirit de observaţie la cel mai de jos nivel pe o scară situată între „Legat la ochi” şi „Sherlock”. Era un complex alpin exclusivist, în vârf de sezon – o jumătate dintre nenorociţii ăştia de-aici erau medici.

Am zărit-o pe Sofia, aflată pe semicerc în partea opusă faţă de mine, ridicând mâna.

Katherine s-a aplecat spre Andy şi i-a şoptit ceva la ureche, scuturând din cap.

Poliţistul i-a făcut semn Sofiei să se apropie şi apoi a condus-o în cerc larg, ocolind urmele. La început au stat amândoi la câţiva metri de cadavru, iar Sofia a gesticulat ceva spre el, apoi poliţistul a încuviinţat şi Sofia a îngenuncheat lângă victimă. I-a prins gâtul cu mâinile şi l-a înclinat într-o parte, apoi în cealaltă. I-a desfăcut buzele. A descheiat geaca şi şi-a băgat mâinile sub ea. I-a făcut semn poliţistului să se apropie şi el a îngenuncheat alături, lăsând-o, destul de nesigur, să-i ghideze mâinile spre mort, aşa cum făcuse şi ea. Când a considerat că i-a arătat poliţistului suficient, Sofia a tras fermoarul hainei şi s-a ridicat. Au avut o scurtă conversaţie, spulberată spre cer de o rafală de vânt. Am văzut un nor gros şi cenuşiu apăsând pe creastă.

— Ernie, Andy! a strigat Sofia, fluturându-şi braţele prin aer.

Veniţi încoace. M-am uitat spre poliţist, pentru aprobare, iar el i-a imitat gesturile Sofiei. Împreună cu Andy, am ocolit larg urmele de paşi, dar lângă cele de pe deal se strângeau tot mai mulţi oameni, oricum. Ieşit din grămada de spectatori, mi-am dat seama că vântul se înteţise. Mă înţepau obrajii. Când am ajuns, n-am putut să mă uit în jos; în schimb, am privit-o fix pe Sofia, care era căzută pe gânduri, cu ochii aţintiţi la cadavru.

— Trebuie să-l mutăm, a strigat poliţistul acoperind şuierul vântului. Să-l scoatem de sub privirile oamenilor. Am văzut un şopron, pe drumul încoace. Deocamdată o să fie destul de rece acolo.

Andy şi cu mine am dat din cap. Poliţistul a arătat spre pârtie.

— Trebuie să urcăm – Sofia a fluturat braţele într-un cerc exagerat – şi apoi să dăm ocol! Ca să conservăm locul!

Voia să ocolim urmele chiar dacă avea să ningă şi, cel mai probabil, n-ar avea să mai fi contat. Ceea ce însemna că nu era îngrijorată doar de mutarea cadavrului: spre deosebire de poliţist, credea că este locul unei crime. Acesta, categoric, nu cerceta zona, nu făcea poze. Poate că se baza pe fotografiile făcute de musafirii nepoftiţi şi băgăcioşi, caz în care avea să se bucure că nu ne-a alungat.

Pe tăcute, am căzut de acord ca eu şi Andy, care stăteam la picioarele cadavrului, să-l apucăm de glezne, iar Sofia şi poliţistul, de încheieturile mâinilor. Ne-am străduit cât am putut să nu-l târâm pe jos, dar, pe măsură ce ne chinuiam să coborâm panta prin zăpada până la jumătatea gambei, capul mortului mai cădea din când în când pe spate şi scobea o denivelare în zăpada proaspătă. Nu era atât de greu, dar era dificil de manevrat. Ca să am o prindere mai bună, mi-am încârligat degetele pe laterala bocancului. Era robust şi avea vârful metalic. Sofia mergea cu spatele, încercând să ţină încheietura bărbatului în dreptul pieptului ei, dar poliţistul se întorsese, spintecând vântul cu ţeasta, cu braţele în spate, la înălţimea taliei. Îl auzeam pe Andy cum geme lângă mine. S-a întors pe jumătate şi am văzut că-şi încleştase maxilarul, concentrat. În barbă i se prinseseră firicele de salivă.

M-a văzut că-l privesc.

— Eşti bine, omule? Ai nevoie de o pauză?

Am scuturat din cap. N-am spus: *Sunt bine. Am mai făcut asta şi altă dată.*

CAPITOLUL 7

Masa de autopsie a fost improvizată din câţiva paleţi de lemn din şopronul pentru depozitarea materialelor folosite la

întreţinere. În jurul nostru se aflau banchete care gemeau de unelte, un snowmobil cu jumătate din măruntaie vărsate în afară, câteva generatoare înşirate de-a lungul peretelui din spate, lângă un rastel pentru cauciucuri, şi o varietate de încălţări cu rachete pentru zăpadă, atârnate în cuie. Nu era încălzire şi, din cauza pereţilor subţiri şi a podelei de ciment, simţeai că ai intrat într-un frigider. Avea să funcţioneze foarte bine ca morgă improvizată. Singurul avantaj al gerului extrem era lipsa mirosului cadavrului.

Am lăsat mortul pe grămada de paleţi; erau un pic prea mici, aşa că membrele bărbatului atârnau pe laterale. Ne-am luat un moment să ne revenim şi să ne tragem sufletul. Am încercat să nu mă uit la faţa lipsită de culoare. Citisem despre degerături, despre extremităţile înnegrite – nasuri, degete – care cad, dar nu văzusem niciodată aşa ceva de aproape. Poliţistul s-a hotărât, în sfârşit, să facă nişte poze. Andy s-a frecat în sus şi în jos pe gambă, cu vârful cizmei. Sofia tremura, şi-a făcut palmele căuş la gură şi a suflat în ele, apoi şi-a amintit că abia manevrase un cadavru şi le-a coborât pe lângă corp. Poliţistul a terminat cu pozele şi s-a întors spre noi.

— Mulţumesc, băieţi, a spus el.

Sofia şi-a dat ochii peste cap, amintindu-i poliţistului că şi ea cărase cadavrul la coborârea de pe culme. Poliţistul s-a împotmolit la următoarele cuvinte, dar nu s-a corectat, ci doar a dat înainte.

— În mod normal nu l-aş fi mutat, dar cu norii ăştia care se apropie, nu vreau să trebuiască să sap după el în zăpadă mai încolo.

Poliţistul era un pic mai înalt decât mine, ceea ce se poate să fi venit din bocancii cu talpă groasă, şi cu câteva kilograme mai greu, ceea ce se poate să fi venit din haina călduroasă, dar a trebuit să-i ignor obrajii bucălaţi. N-avea pistol la brâu. Nu ştiu de ce am observat asta, pur şi simplu am văzut-o. Avea ochii verde-închis şi de gene i se prinseseră cristale de gheaţă. Era clar că dimineaţa aceasta îl buimăcise, fiindcă privirea i-a săgetat prin şopron şi abia apoi s-a fixat asupra cadavrului, ceea ce a părut să-i suspende cu totul şirul gândurilor.

— Pe mine mă cheamă Ernie, am spus, încercând să-l aduc la realitate. Ernest Cunningham. Iar el este Andrew Millot. Cu Sofia ai făcut cunoştinţă. Şi ea e tot Cunningham, cratimă, Garcia.

— Garcia, cratimă, Cunningham, m-a corectat Sofia cu un zâmbet.

— Hai să plecăm, cratimă, dracului de aici, a spus Andy, care rămăsese în tot timpul ăsta imobilizat, la fel ca poliţistul, holbându-se la cadavru. Ăsta îmi dă fiori pe şira spinării.

— Oh!

Poliţistul şi-a îndreptat iar atenţia spre noi.

— Darius. Poliţistul Crawford, adică, dar Darius este în regulă. Formalităţile se practică la nivelul mării.

A întins mâna, să facem cunoştinţă. Am arătat spre interiorul încheieturii, unde manşeta avea o pată întunecată. La fel şi la cealaltă încheietură; o pată de la căratul cadavrului.

— Ai sânge pe haină, domnule poliţist Crawford, am spus, refuzând să-i strâng mâna.

Cei din familia Cunningham nu au încredere în familiaritatea cu forţele de ordine.

Crawford a pălit. Şi-a privit încheieturile şi a tras adânc aer în piept.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Eu, ăăă, n-am prea avut de-a face cu din astea.

— Cu cadavre?

— Cu crime, a intervenit Sofia.

— Ei bine, poate, dar hai să trecem asta sub tăcere deocamdată.

Crawford ne-a aruncat un rânjet subţire. Acolo, în zăpadă, păruse stupid, dar de aproape arăta şi mai rău. Vederea sângelui nu-l îngreţoşase, se pare, dar îl făcuse să-şi dea seama că era cu totul depăşit de situaţie.

Andy a mimat spre Sofia cuvântul „crimă?” Chiar şi mimat, puteam auzi tonul neîncrezător din vocea lui. Ea a dat din cap cu solemnitate.

— Cred că ar trebui să vă întreb dacă-l ştiaţi pe tip. Îl recunoaşteţi? a continuat Crawford.

— Ăsta e un interogatoriu? l-am întrebat la rândul meu.

Petrecusem prea multe ore stând dincolo de oglinzile duble şi răspunzând la întrebări fără să ştiu cine mă întreabă şi de ce.

— De ce nu-l întrebi pe ăla care a găsit cadavrul?

Crawford a scuturat din cap.

— Încerc doar să aflu dacă ştiţi cine este. Am ajuns aici din Jindy cât de repede am putut, dar sunt pe drum detectivii

competenţi care să facă chestia aia cu lista de suspecţi. Însă îmi imaginez că ar trebui să aflu măcar dacă stătea aici sau a venit de peste culme – poate e un schior nocturn care s-a rătăcit.

— Nu are schiuri, a spus Sofia.

Mi-am dat seama că şi ea era foarte palidă, albă ca zăpada de pe jos.

— Da, înţeleg. Totuşi, faceţi-mi o favoare: uitaţi-vă mai bine la el.

Ne-a arătat în telefonul lui o fotografie făcută de foarte aproape cu faţa mortului. Se înnegrise aproape în întregime, inclusiv buzele.

— Vă spune ceva?

Am scuturat toţi trei din cap. Nu doar că nu l-am recunoscut, dar la o analiză mai atentă mi-am dat seama că nu părea deloc degerat. Brusc, Sofia a ridicat mâna şi a fugit spre uşă. Confuzi, am privit-o plecând, până când a venit spre noi sunetul clar de vărsături, purtat de vânt. Andy şi cu mine am rămas pe loc, încercând să ne dăm seama dacă ar fi mai de folos sau mai stânjenitor pentru noi să ieşim cu ea, dar până la urmă am rămas amândoi pe loc.

Aici ţin să menţionez că *ştiu* unii autori incapabili să lase o femeie să verse fără ca acesta să fie un indiciu pentru o eventuală sarcină. Aceiaşi autori par să creadă că starea de greaţă este singurul indiciu al sarcinii, ca să nu mai menţionăm convingerea lor că jetul ăla de vomă ţâşneşte din gura unei femei la câteva ore de la fertilizare, aşa cum se potriveşte mai bine în poveste. Prin unii autori mă refer la autorii bărbaţi. Departe de mine să vă spun la ce indicii să daţi atenţie, dar Sofia nu este însărcinată, OK? Are voie să vomite după cum îi vine.

— În regulă, ne-a spus Crawford mie şi lui Andy.

Părea mulţumit de reacţia noastră la poze, obligaţia lui de a investiga era terminată şi părea că se simte chiar o idee mai confortabil în preajma cadavrului.

S-a îndreptat spre băncile din şopron şi a scotocit până când a găsit un lacăt de alamă deschis, cu o cheie atârnată de el. L-am urmat spre ieşire, unde a închis cu un scrâşnet uşa de tablă şi s-a moşmondit să pună lacătul.

— Aş zice să nu plecaţi nicăieri...

— ... dar nu poţi, i-am terminat eu fraza.

— Ernest a mai trecut prin asta, a adăugat Sofia, făcându-şi apariţia dintr-o laterală a şopronului, pe când se ştergea la gură. Prin chestii cu cadavre, a adăugat ea prosteşte, sub formă de explicaţie. Niciodată nu e uşor.

Crawford a expirat greu. Părea obosit. L-am categorisit drept un poliţai de ţară, care-şi petrecuse cea mai mare parte a carierei cu picioarele pe birou şi dând amenzi de viteză turiştilor ca Lucy. Părea mai degrabă enervat că fusese smuls din confortul obişnuit al zilei, decât interesat de cadavru.

— În regulă. Trebuia să vă zic. Înţeleg că mai aşteptaţi un oaspete?

— Ce-are asta de-a face cu situaţia? l-am întrebat.

— Voiam doar să clarific lucrurile. O să fiu la pensiune, dacă aveţi nevoie de mine, dar să sperăm că detectivii ajung aici în curând. Depinde de zăpadă şi de trafic.

S-a uitat îndoit spre cerul pestriţ şi a închis lacătul.

— Crimă? s-a lamentat Andy pe când coboram dealul.

Cu toate că mulţimea se împrăştiase, tot mai erau câteva persoane răzleţite în jurul complexului care ne văzuseră că am depozitat cadavrul în şopron. Eram bucuros că nu existau ferestre, altminteri am fi avut de-a face cu nişte frunţi îngheţate.

— Clar a rămas afară peste noapte şi a murit degerat. Tu nici măcar nu mai eşti doctor şi te bagi aşa să-i spui poliţaiului ăla că a fost *crimă?*

Habar n-avusesem că Sofia nu mai era chirurg. Mă întrebam dacă ăsta era motivul pentru care Katherine îi şoptise ceva la ureche lui Andy, când ea ridicase mâna la solicitarea poliţistului Crawford. Mă întrebam şi dacă ăsta era motivul pentru care avea nevoie de 50.000 de dolari. M-am uitat spre Sofia. Dacă Andy intenţionase s-o insulte, replica aceea ricoşase direct din ea. Expresia nu i s-a schimbat. Nu a lăsat să se vadă nimic.

— Sânge? am gândit eu cu voce tare, încercând să înţeleg singur ce se întâmplase. Poliţistul Crawford avea sânge pe mâneci de la căratul cadavrului. Dacă tipul murise de la statul în frig, azi-noapte, atunci de ce ar sângera? Vrei să zici că a fost atacat?

— Avea faţa înnegrită de la degerături, a susţinut Andy. Ce mama naibii i-ai zis poliţistului ăluia?

Dacă familia noastră ar fi avut un motto, acela ar fi fost: *Non fueris locutus est scriptor vigilum Cunningham.* Adică, tradus din

latină: *Cei din neamul Cunningham nu vorbesc cu poliţiştii.* Eu nu vorbesc latina. Nu-mi e ruşine să recunosc că am căutat chestia asta pe Google. În numele lui Katherine, Andy era ofensat de cooperarea Sofiei. „În numele" era o poziţie tipică pentru Andy. Al doilea prenume al său ar fi trebuit să fie „Reprezentantul".

— Sângele vine de la o rană de la gât. Iar tu l-ai cărat de picioare – n-ai avut cum să te uiţi ca lumea. Alea de pe faţa lui nu sunt degerături, a spus Sofia. Sunt urme de cenuşă.

— Cenuşă? Cărbuni adică? am întrebat. Acolo, sus?

— S-a strâns pe trahee, s-a adunat pe limbă. Dacă l-am deschide, am găsi-o şi în plămâni, sunt sigură. Nu are niciun sens. Dacă n-ar fi chestia că nu există nici măcar un singur semn de arsură pe corp şi că se afla în mijlocul unui covor de zăpadă care nu avea niciun semn de topire, aş spune că avem o cauză a morţii absolut evidentă.

— Luminează-ne, a îndemnat-o Andy, foarte sceptic.

— Tipul a murit într-un incendiu.

CAPITOLUL 8

Tot ce sper, când oi muri, este să mă transform într-un subiect de conversaţie de care să vuiască micul-dejun. Am luat masa alături de toţi ceilalţi – Katherine trebuie să fi închiriat o sală privată pentru cina de aseară –, iar sala de mese fusese adusă la viaţă de discuţiile musafirilor. În timp ce-mi croiam drum printre băncile lungi de lemn, prindeam frânturi de conversaţie: *îngheţat bocnă!; Şi eu am rămas blocat anul trecut în buncărul de la Gaura Opt, dar nu chiar aşa ca tipul ăsta, poate că ar mai avea nevoie să lucreze la lovitura tăiată; am auzit că nici măcar nu stătea aici?; nu-i scap din ochi pe Jason şi pe Holly.*

M-am aşezat la rând, am trecut pe lângă vasele la abur şi mi-am umplut farfuria. Şunca era neatinsă, probabil pentru că oamenii se confruntau cu propria mortalitate şi evitau grăsimile saturate. Am încărcat farfuria şi m-am alăturat familiei, aşezându-mă lângă Lucy, vizavi de Sofia. Eram mai aproape de mama decât aş fi vrut, dar m-am gândit că e prea ostentativ să

las un loc liber şi să mă aşez dincolo de Andy şi Katherine. Deşi la toate celelalte mese se vehiculau teorii cu privire la ce i se întâmplase bărbatului găsit pe munte, ceea ce consideram că e un moment prielnic pentru ca Sofia să-şi prezinte ipoteza ei despre crimă, am văzut-o că rămâne neobişnuit de tăcută, cu fruntea plecată, împingând mâncarea de colo până colo în farfurie, aproape fără să se atingă de ea. În schimb, a trebuit să-l ascult pe Marcelo apărându-se cu blândeţe de Lucy, care-şi promova cea mai recentă oportunitate de investiţii, o schemă dubioasă atât de multistratificată, încât îi trebuia un ascensor. Obişnuiam să fac mişto de ea pe tema asta, până când mi-am dat seama că aceste companii le vânează pe femei, folosind drept arme anumite idealuri feministe – să numim aici independenţa, atât financiară, cât şi în afaceri – pentru a crea un sentiment de autoapreciere. Lucy, al cărei soţ era în puşcărie, era ţinta perfectă pentru a deveni dependentă de aceste false succese.

Spre lauda lui, Marcelo a întâmpinat cu mult calm atacul ei de tip Boss Babe[3], aşteptând-o să se retragă singură.

— Mă bucur că eşti încântată să faci parte dintr-un proiect, dar ai grijă. Să nu se întâmple cum a fost cu maşina aia pe care ţi-au dat-o.

Marcelo n-a putut rezista să nu o înţepe.

— Am auzit că ai primit-o printr-un contract destul de rigid – ai rămas blocată într-un leasing foarte costisitor.

— Ştiu ce fac, a pufnit Lucy. De fapt, am plătit-o în avans.

A rostit ultima parte cu mândrie, dar era limpede că Marcelo nu a crezut-o, ceea ce a redus-o la tăcere.

Am privit roată prin sală şi l-am văzut pe poliţistul Crawford stând de unul singur lângă fereastră, cu ochii aţintiţi spre vârful muntelui. Îi aştepta oare pe adevăraţii detectivi, ca să poată pleca acasă? Nu ştiam. În sala de mese toate luminile erau aprinse, dar din cauza cerului întunecat ai fi putut zice la fel de bine că e amurg. Poate că se uita spre intrarea pe drumul de acces, îngrijorat să nu fi rămas înţepeniţi acolo. Mi-am dat seama că, de unde se afla, putea vedea şopronul cu materiale

[3] Termenul desemnează o femeie care pretinde că este proprietara unei afaceri, antreprenor sau persoană de vânzări. Denumire derivată de la compania Boss Babe, care anunţă ca misiune emanciparea femeii şi susţinerea pentru reuşita ei în afaceri (N.t.).

de întreţinere; stătea cu ochii pe el. M-am mustrat că nu am avut suficientă încredere în el. Probabil că analiza ce-i spusese Sofia. La asta mă gândeam şi eu, rememorând urmele de paşi din zăpadă, felul în care fuseseră imprimate în spaţiul acela mic, pătrat: o cutie invizibilă. Acum ştiu că mă uitam la ultimele mişcări ale unui bărbat în flăcări. Un dans frenetic, înainte şi înapoi, fără nicio idee asupra direcţiei, în timp ce era înghiţit de foc. Şi totuşi: niciun strop de zăpadă topită.

— Tot ce zic, îi spunea Andy entuziast lui Katherine, vorbind atât de tare încât mi-a întrerupt şirul gândurilor, este că acum ştim din povestea cu Bitcoin la ce să ne uităm. Nu vorbim despre dublare sau triplare, ca în cazul bursei tradiţionale. Asta schimbă cu adevărat regulile jocului.

Am observat cum Sofia scoate pe furiş din buzunar o bucată de hârtie, trage pe ea un X cu o înfloriturăşi apoi îmi face cu ochiul. Mi-am dat seama că nu ţinusem şirul pe propriul carton de bingo. Nu puteam marca încercarea de a vinde ceva a lui Lucy, pentru că vorbise cu Marcelo, nu cu mine. Aş fi *putut* să marchez pătratul din dreapta-jos *(Oase rupte SAU Moare cineva),* dar am decis că era de prost-gust. Cel puţin dacă o făceam în faţa celorlalţi, chiar voiam să câştig.

În mijlocul mesei se afla o piramidă de croasante. Andy s-a întins să apuce unul, dar Katherine l-a plesnit peste mână.

— M-am spălat pe mâini, s-a plâns el.

— Unele lucruri nu pot fi spălate.

A înfăşurat un şervet în jurul croasantului şi i l-a aruncat pe farfurie. Andy a apucat tacâmurile, bosumflat.

— Nu-ţi fie teamă. O să ajungă înainte să înceapă furtuna, i-a spus Marcelo lui Audrey, dar masa noastră era atât de flămândă de conversaţie, încât au ciulit cu toţii urechile în faţa acestei ocazii.

Chiar şi eu.

— Rămânem aici? a întrebat Lucy.

— Crezi că golesc complexul ori de câte ori se izbeşte cineva de un copac pe o pârtie abruptă? a scuturat Marcelo din cap, cu pragmatism. Oamenii mor în natură. Fără cunoştinţele şi abilităţile necesare... Dacă nu respecţi muntele, la ce te aştepţi? a ridicat el din umeri cu încrederea cuiva care crede că, dacă ai succes într-un domeniu, ai în toate.

Îl văzusem pe Marcelo urlând la un adolescent din cauza spumei de la cafeaua lui latte; dacă nu era în stare să respecte un barista, mă îndoiesc că respecta un munte.

— Banii nu se pot restitui, a adăugat Katherine între două sorbituri din sucul de portocale.

Apoi i-a aruncat o privire Sofiei, ca şi când ar fi fost cel mai probabil ca ea să obiecteze.

— Rămânem aici.

— Şi care ar fi de fapt rostul unei plecări? şi-a terminat Marcelo gândul. Acum suntem probabil *şi mai* preveniţi cu privire la pericole.

Andy şi cu mine ne-am uitat spre Sofia. Eu, din curiozitate, ca să văd dacă reacţionează; Andy, mai mult în sensul unei provocări. A zgâriat cu furculiţa în farfurie, dar nu a ridicat privirea.

— Lui Michael n-o să-i placă să-şi facă apariţia aici şi să vadă locul forfotind de poliţişti care întreabă în stânga şi în dreapta de un tip mort, a spus Lucy.

— N-au niciun motiv să-l întrebe şi pe el, a replicat Marcelo. Noaptea trecută s-a aflat la 200 de kilometri depărtare.

— Pur şi simplu nu cred că e bine să-i reamintim de...

— Michael poate hotărî singur. Când ajunge aici.

Vocea lui Audrey a răzbătut categorică. Avea acea amprentă maternă care să pună capăt disputelor. Rămâneam aici. Cu toţii. Era o chestiune nenegociabilă.

— Ce se întâmplă când apare Limbă Neagră? s-a auzit Sofia vorbind, în sfârşit.

Cu un mârâit surprins, Andy a suflat pe masă firimituri de croasant.

— Ştiţi că cea mai comună cauză a morţii într-un incendiu nu este arsura, ci sufocarea. Focul consumă prea mult oxigen din aer.

— Nu la micul-dejun, scumpo, a spus Marcelo.

— Un pic dramatic, s-a înecat Andy, bătându-se în piept ca să facă foitajul să treacă.

— Ce-i aia Limbă Neagră? am întrebat deodată şi eu, şi Lucy.

— Să clarificăm un pic lucrurile, nu-i aşa? a intervenit Andy, făcând în aer o mişcare de înşurubare, în genul *psiho-pupu.*

— Vorbesc serios, a răspuns Sofia. Andy, aşa cum ţi-am zis şi afară, e ceva ciudat în legătură cu...

— Nu mă băga în chestia asta, i-a răspuns Andy.

— Ern?

— Te cred, dar eu n-am reuşit să văd prea bine.

— Nu m-aş baza pe Ernest. A căpătat o mică slăbiciune pentru înjunghiatul pe la spate.

— Lucy, serios.

Sofia aproape că implora.

— Ascultă. Din ce am citit, cred că se potriveşte cu...

— Micuţa Domnişoară Vreau să fiu Eroină are un diagnostic, nu-i aşa? Şi ar trebui să avem încredere în tine?

Tonul lui Katherine era atât de răutăcios, încât m-a luat prin surprindere. Felul în care a lungit cuvântul „încredere”.

— Ai văzut cadavrul pentru cât timp, un minut? Poate două?

— L-am cărat pe toată coborârea aia nenorocită de pe munte. Crede-mă. Ceva nu-i în regulă. Poliţistul Crawford o să-şi dorească să-i ajungă repede colegii aici, fiindcă nu cred că-şi dă seama peste ce a dat.

În acest gen de cărţi sunt de obicei două feluri de poliţişti: Singura Speranţă şi Ultima Şansă. În acel stadiu, singura speranţă a lui Darius Crawford era *să existe* o Ultimă Şansă. Nu eram pregătit să mă bazez pe el mai mult decât pe degetele unuia care face bombe. Sofia spusese, evident, exact acelaşi lucru.

— Ascultă, tu te auzi ce spui? a luat-o Katherine peste picior.

Parcă eram în cantina şcolii. Dacă ar fi avut o cutie de lapte cu ciocolată, probabil că i-ar fi turnat-o Sofiei în cap.

— Măcar eşti trează sau ai băut ceva?

La ritmul în care se îneca mâncând din croasant, era probabil ca Andy să aibă în curând nevoie de nişte manevre Heimlich. Marcelo a tras adânc aer în piept, şocat de remarca lui Katherine. Nu eram surprins; de la accident încoace, Katherine era complet abstinentă şi s-ar fi arătat ofensată de orice era mai puţin decât abstinenţa totală.

— Nu te-am văzut să te oferi să ajuţi, am intervenit şi eu, fie şi numai pentru ca Sofia să vadă că mai era cineva de partea ei.

N-aveam de gând s-o întreb la masă, căci treaba se transformase într-o ceartă în toată regula, dar eram curios să-mi explice ce naiba era aia Limbă Neagră.

Katherine a vorbit către mine, dar pentru Sofia.

— N-am intervenit, pentru că am presupus că întreabă de medici adevăraţi, nu de ăia suspendaţi.

Abia cu o jumătate de oră în urmă, în timp ce ea, luaţi aminte, examina un cadavru, aflasem şi eu de cariera chirurgicală suspendată a Sofiei, aşa că încercam încă să procesez informaţia. Presupusesem un fel de criză a vârstei mijlocii, o schimbare de carieră. Dar Katherine făcea o acuzaţie. Aceeaşi pe care trebuie să i-o fi şoptit lui Andy, pe când se aflau în mulţime.

Sofia s-a înroşit toată. S-a ridicat în picioare; preţ de o clipă am crezut c-o să se repeadă peste masă şi că ziua poliţistului Crawford s-ar putea să devină şi mai aglomerată decât era, dar ea n-a făcut decât să-şi împacheteze şervetul, să-l arunce pe farfurie şi să spună răspicat, înainte de a pleca:

— Încă sunt înregistrată ca medic.

— Chiar a fost necesar să faci asta? am şuierat spre Katherine, după ce Sofia s-a îndepărtat suficient cât să nu mai poată auzi.

— Sunt surprinsă că nu ţi-a spus. Aveam impresia că în ultima vreme aţi fost nedezlipiţi unul de altul. Era de aşteptat.

— Ce să-mi spună?

— A fost dată în judecată.

Katherine s-a strâmbat. Şi tot ce mi-a venit în minte a fost: *cam 50.000.*

— De familia cuiva care a murit pe masa de operaţie.

În spatele ei, Andy a mimat ceva în genul *gâl-gâl.* Acum îmi dădeam seama de pişcătura din cuvintele lui Katherine, prin care o acuza pe Sofia că e beţivă. M-am gândit la baxul cu şase beri îngropate în zăpadă la uşa mea. Îi plăcea să mai bea un pahar, desigur, dar nu avusesem nicio idee că exagerează. Făcuse o greşeală? Şi de ce nu-mi zisese nimic?

Mi-am îndreptat atenţia spre Marcelo.

— Acum, că e dată în judecată, tu o aperi, nu?

El s-a uitat spre Katherine aproape rugător, dar a întâlnit privirea ei oţelită. A scuturat din cap şi a spus fără ocolişuri:

— E treaba ei.

Mi s-a părut un lucru foarte neobişnuit pentru el; întotdeauna avusesem impresia că Sofia era prinţesa lui.

— L-ai apărat pe Michael pentru o acuzaţie de crimă, dar n-o aperi pe fiica ta?

— Michael şi-a executat pedeapsa, a intervenit Lucy. Şi în niciun caz mulţumită ţie.

— Continui să-i ţii partea? am răbufnit eu.

A sunat mai răutăcios decât intenţionam, pentru că, deşi *chiar* mă enervasem de-a binelea, nu eram pornit pe Lucy. Ea şi cu mine ar fi trebuit să fim uniţi cel puţin în privinţa asta, dar era limpede că Lucy decisese să-şi îngroape capul în nisip şi să arunce vina pe un ţap ispăşitor (eu) în loc să-şi gestioneze de fapt durerea provocată de distrugerea căsniciei.

Ca să ne facă să tăcem, Audrey a apelat la una dintre tehnicile ei mă-ridic-de-la-masă. Să-i facă pe toţi să plece. Dar eu nu terminasem. Eram furios. Crawford ne privea curios; probabil că vorbiserăm cu toţii mai tare decât crezusem eu. Mă întrebam dacă ştia că suntem din familia Cunningham: asta însemnând, automat, suspecţi. Ştiuse că era de aşteptat ca Michael să ni se alăture, aşa că probabil ştia şi asta.

— Nu pot să cred că eu sunt ăla care trebuie s-o spună, dar chiar e nevoie să ne certăm la fiecare masă? Nu putem, pur şi simplu, să stăm împreună liniştiţi, măcar o jumătate de minut? Este o reuniune de familie. N-ar trebui să începem să ne reunim sau ceva de genul ăsta?

Nu ştiu de ce o spusesem. Poate că vederea acelui mort mă afectase totuşi şi vedeam în plecarea Sofiei ostracizarea pe care o simţisem şi eu în ultimii trei ani. Poate că decisesem pentru cine merita *s-o vărs.* Poate că mâncasem prea multă şuncă.

Chiar dacă un bărbat în flăcări n-a putut topi zăpada, furia mamei mele, când mi s-a adresat direct prima oară în acel weekend, sigur ar fi putut.

— Reuniunea începe când soseşte fiul meu.

SOŢIA MEA

CAPITOLUL 9

Nu vreau să vorbesc despre asta.

TATĂL MEU

CAPITOLUL 10

Presupun că e timpul să-ţi spun cum a murit tata.

Aveam şase ani. Am aflat de la ştiri, înainte să apuce să ne sune de la secţie, ca să ne spună. În filme îşi fac mereu apariţia la uşă cu un soi de ciocănit discret – îl ştii bine – din care îţi dai seama chiar înainte de a deschide ce tip de veşti rele se află dincolo de uşă, iar poliţiştii sunt fără caschetă. Ştiu că e stupid, dar îmi amintesc telefonul sunând şi faptul că ţârâitul acela mi s-a părut solemn. Era acelaşi tril pe care-l mai auzisem de o mie de ori până atunci, dar în momentele acelea a părut cu o milisecundă mai lent, cu un decibel mai puternic.

Tata ieşea mereu noaptea; era o chestie pentru marcarea teritoriului. Îmi amintesc de el cu afecţiune, chiar aşa îmi amintesc, dar ce-mi vine cel mai mult în minte când mă gândesc la el sunt spaţiile pe care le lăsa în urmă. Era mai uşor pentru mine să spun pe unde fusese tata decât să aflu unde este. Fotoliul gol din living. Farfuria din cuptor. Firele din barbă rămase în chiuveta din baie. Trei locuri goale în pachetul de şase beri din frigider. Tata era tot numai amprente, urme de paşi, reziduuri.

Când a sunat telefonul, stăteam aşezat la masa din bucătărie. Fraţii mei erau la etaj.

Da, am spus „fraţii”. O să ajungem şi la asta.

Televizorul era pornit încă, dar mama dăduse sonorul încet în urmă cu ceva timp, spunând că pur şi simplu nu-l mai poate asculta pe reporterul ăla. Un elicopter scotocea benzinăria sub lumina farurilor – se părea că o maşină de poliţie intrase în congelatorul pentru gheaţă, o maşinărie mare şi albă, iar pungile sparte pline cu cuburi erau împrăştiate pe capota şifonată –, dar tot nu ştiam dacă era ceva în neregulă. Mama trebuie să fi avut o bănuială, pentru că, deşi pretindea că n-o interesează, am observat că arunca prea multe priviri cu coada ochiului spre televizor. Şi îmi bloca tactic vederea spre ecran,

hotărând ferm că trebuie să caute ceva într-un anume dulap sau că a venit momentul ideal să cureţe o anume pată de pe banchetă. Apoi a venit ţârâitul ăla. Telefonul era montat în perete, lângă uşă. Mama a ridicat receptorul. Îmi amintesc *bufnetul* pe care l-a scos ţeasta ei izbindu-se de tocul uşii. Şoapta ei: „Fir-ar al dracului, Robert”. Ştiam că nu vorbea *cu* el.

N-am idee cum s-a întâmplat de fapt. Sincer să fiu, este un lucru despre care n-am vrut niciodată să aflu mai mult, însă de-a lungul anilor am reuşit să pun piesele laolaltă, din reportajele de la ştiri, din replicile mamei şi din amintirile de la înmormântare, aşa că o să-ţi spun ceva. În versiunea mea cu privire la evenimente există obligatoriu câteva presupuneri amestecate cu unele părţi de care sunt destul de sigur, precum şi cu lucruri care reprezintă o certitudine.

Să începem cu presupunerile. Presupun că benzinăria avea unul dintre butoanele alea de alarmă silenţioasă. Presupun că cel de la casă avea un pistol în faţă, dar a reuşit să zgrepţene cu degete tremurătoare pe sub tejghea, până când a găsit butonul ăla. Presupun că butonul a trimis un mesaj către poliţie, iar poliţia l-a transmis mai departe spre cea mai apropiată maşină de patrulă.

Acum, lucrurile de care sunt destul de sigur. Sunt destul de sigur că schimbul de focuri a început înainte ca maşina de patrulă să se oprească din mers. Sunt destul de sigur că o rană de glonţ în gât este un mod de a muri lent şi dureros; am auzit că seamănă cu înecul. Sunt destul de sigur că şoferul a fost primul nimerit. Şi sunt destul de sigur că glonţul din gâtul lui a fost motivul pentru care s-a izbit de congelatorul pentru gheaţă.

Şi iată şi faptele care reprezintă certitudini. Poliţistul aflat pe locul pasagerului a ieşit din maşină, a intrat în magazinul benzinăriei şi a descărcat trei gloanţe în tata.

Ştiu asta cu certitudine, pentru că a fost acelaşi poliţist care a venit la mama, la funeraliile naţionale, ţinând în mână o felie consistentă de tort, şi i-a spus: „O să-ţi arăt unde l-am împuşcat”, apoi şi-a plimbat pe burta ei degetul mânjit de frişcă şi a mârâit: „aici”, i-a trasat o spirală lipicioasă pe şold, „aici”, şi apoi a strivit restul de tort în mijlocul pieptului ei: „şi aici”.

Mama nici nu s-a clintit, dar îmi amintesc că am auzit-o cum a expirat lung pe nas, iar poliţistul s-a întors la cercul lui de prieteni, care l-au bătut amical pe spate.

Mă tem că acesta este unul dintre trucurile folosite de scriitori. Funeraliile naţionale la care am participat atunci nu erau ale tatei. Erau ale bărbatului ucis de el. Mama a spus că trebuie să mergem, pentru că aşa se face. Spunea că vor fi acolo camere de filmat de la televiziuni şi că vor vorbi despre noi dacă vom merge, dar vor vorbi şi mai mult dacă n-o vom face. Şi atunci am aflat ce înseamnă să fii un proscris. Nu am mai fost eu însumi. Şi nu doar la înmormântare, ci şi la şcoală. Şi mai târziu, când a trebuit să-i povestesc fetei cu care ieşeam despre copilăria mea. Şi când n-am vrut să-i povestesc altei fete despre copilărie, dar, oricum, a căutat ea pe Google. (Erin, cu propriile traume despre un tată violent, a fost singura care m-a înţeles în privinţa asta.) A mai fost şi momentul ăla în care un detectiv din Queensland a condus zece ore până la Sydney doar ca să acuze un Cunningham de o agresiune nerezolvată din zona lui. Pe vremea aia aveam şaisprezece ani şi nu părăsisem statul nici măcar o dată. Îmi imaginez că drumul de întoarcere în nord a fost lung, iar el a avut timp să stea la volan şi să rumege nu doar umilinţa că principalul său suspect era un adolescent fără permis de conducere, dar şi replica lui Marcelo, care i-a spus să-şi ia analiza aia de păr, absolut irelevantă, şi să şi-o bage undeva. Ideea este că numele noastre sar în ochi din orice listă, chiar şi pentru ceva atât de vulnerabil precum analiza firului de păr (care nu mai este permisă în instanţă încă din anii 1990, şi asta nu se întâmplă degeaba), şi la fel de bine ar putea fi subliniate cu markerul. Ca atunci când, zeci de ani mai târziu, detectivul McMuffin m-a ţinut închis într-o sală de interogatoriu fără să creadă o vorbă din ce-i spuneam. Nu mai eram Ernest Cunningham. Eram „băiatul *lui”.* Mama a devenit „văduva *lui”.* Numele familiei noastre era ca un tatuaj invizibil: eram familia unui ucigaş de poliţişti.

Mama a devenit legea. Ei nu-i păsa de poliţie, deci nici nouă. Cred că la început i-a plăcut de Marcelo doar pentru că era avocat pentru găinari şi escroci mărunţi, ca tata: abordarea lui faţă de lege nu era bazată pe respect, ci mai degrabă pe găsirea unor chichiţe şi lacune. Dreptul comercial nu este altceva decât pasul următor în tertipuri: infractorii sunt la fel, doar că merg cu maşini mai bune. Chiar şi acum, umbra tatei se întinde peste noi mare de tot şi, dacă de chestiunea tipului cu faţă cenuşie s-ar fi

ocupat un poliţai de oraş, şi nu poliţaiul Ultima Şansă, ştiu că acum am fi fost deja cu toţii încătuşaţi. Suspecţii principali.

Acum ştii cum a murit tata. Drogat cu ceva (au găsit o seringă lângă cadavrul lui), încercând să jefuiască un angajat de benzinărie de câteva sute de dolari. Ştiu, sunt un nenorocit pentru că am îngropat informaţia asta în Capitolul 10. Dar am lăsat-o aici, pentru că acum începe să conteze. Şi îmi imaginez că ar trebui să ştii cum am învăţat ce înseamnă să fii un Cunningham: să ne închidem în cercul nostru şi să ne protejăm unii pe alţii. Aceasta era uşa pe care Sofia a simţit-o închizându-i-se în nas la micul-dejun. Şi chiar şi eu, însăşi definiţia proscrisului, am fost de partea ei doar pe jumătate, încercând în continuare să rămân cu un picior în interiorul cercului. Aşa făceam noi lucrurile. Până în noaptea aceea, în luminişul acoperit de pânze de păianjen, când am văzut în ochii lui Michael o aşchie din tata şi am încercat să fug cât de departe am putut.

Non fueris locutus... Am uitat cum suna restul.

CAPITOLUL 11

Ieşirea pe acoperiş se afla la capătul celor şase etaje pe care le urcai pe scările scârţâitoare, acoperite cu o mochetă jerpelită. Pe măsură ce urcam, cercetam din priviri fiecare etaj; se părea că erau opt camere pe nivel. Aveam câteva motive să procedez astfel. Unu: voiam să estimez numărul turiştilor prezenţi. Am apreciat că ar fi cam patruzeci de camere, câteva dintre ele probabil goale, deci între şaizeci şi optzeci de persoane. Doi: voiam să văd dacă poliţistul Crawford bate pe la uşi. Păruse cam sensibil în preajma mortului şi mă îndoiam că va începe anchetarea crimei, dar tot mi s-a părut capabil să desfăşoare un interogatoriu rudimentar. Un cadavru cere întotdeauna măcar o fărâmă de grabă, zic eu, dar el părea hotărât să n-o ofere nici pe aceea. Luând în considerare că atmosfera din restaurantul de mic-dejun fusese dominată de energia zvonurilor, nicidecum de tristeţe posomorâtă, mă întrebam în continuare dacă exista *cineva* care să ştie cine era mortul şi dacă îi păsase cuiva, vreodată. Trei: dintotdeauna am avut obiceiul de a arunca o

privire fugară în camerele de hotel pregătite pentru oaspeţi, doar pentru că îmi place cum arată. Obişnuiam să mă întorc în cameră şi să-i povestesc lui Erin că încăperea de vizavi are paturile puse altfel, că televizorul este montat în perete sau că draperiile au altă culoare decât ale noastre. Pare o idee absolut tâmpită (haide, redactorule, te provoc să scoţi partea asta), dar ia întreabă-te dacă ai trecut vreodată pe lângă uşa deschisă a unei camere de hotel şi *nu* te-ai uitat înăuntru? E imposibil.

Acum, când mă gândesc, ăsta a fost lucrul care m-a sâcâit cel mai tare în atmosfera de la micul-dejun. Părea că toată lumea trecea pe lângă o uşă deschisă fără să arunce o privire înăuntru.

Poate că spun ceva despre curiozitatea înnăscută a oamenilor. Eu sunt ăla care a stat în maşina fratelui său, cu un cadavru pe locul din spate, doar ca să vadă ce-o să se întâmple. Eu sunt ăla care merge pe acoperiş ca să prindă semnal la telefonul mobil şi să caute pe Google ce înseamnă „Limbă Neagră”. Eu sunt ăla pe cale să privească prin prea multe uşi deschise. Poate că este important, până la urmă.

La fiecare etaj, nişte plăcuţe indică prin săgeţi numerele camerelor sau diversele săli ale hotelului. Sala de mese şi Barul sunt la parter, la fel şi Uscătoria (încăperile importante au întotdeauna numele potrivite în romanele cu enigme), în timp ce la diferite etaje superioare se află o Spălătorie, o Bibliotecă – unde presupun că se găseşte şemineul din broşură şi, ca urmare, cel pe care-l învinovăţesc în primul rând că m-a adus în porcăria asta, aşa că am decis că ar face bine să livreze un nivel de căldură şi un pocnet de vreascuri aproape ca în basme, ca să se revanşeze pentru situaţia în care mă aflam –, o Sală de sport şi o Sală pentru activităţi recreative, al cărei nume era completat de cuvintele *Piscină/Darts.* Mi-am reamintit că trebuie să mă concentrez mai puţin asupra cadavrului şi să încerc să mă bucur de partea de vacanţă din toate astea, din moment ce relaxarea devenise un obiectiv atât de îndepărtat. Deşi mă îndoiam că Michael şi cu mine ne vom ţine de jocuri sociale la piscină, eram sigur că o să găsim ceva de făcut împreună, ca fraţii. Era posibil să vrea să arunce în mine cu săgeţi de la *Darts.*

Am continuat să urc şi, deodată, săgeata cea mică spre destinaţia *Acoperiş* şi-a schimbat orientarea şi, în loc să arate în sus, a arătat într-o parte; am văzut căruciorul cameristei pe

coridorul alăturat. Marcat. Am aruncat o privire înăuntru: cameră dublă, frigider de rahat.

Pe acoperiş era deja o femeie care fuma ţigara de după micul-dejun. Înainte de a se întoarce spre mine, am ştiut că nu e Sofia, pentru că Sofia este o fumătoare leneşă; dacă n-ar fi atentă, ar lăsa un chiştoc să-i ardă degetele, apoi ar spune „Oh” şi ar aprinde altă ţigară. Lucy fumează de parcă ar scoate aburi, aşa că am ştiut că ea este după cum înghiţea fumul, scurt şi cu disperare.

Frigul era năucitor. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, strecurându-le printre cele câteva sticluţe de şampon pe care le dosisem din căruciorul cameristei (nu sunt mai presus de lucrurile astea) şi m-am îndreptat spre ea.

— Aşteaptă, mi-a spus trăgând cu putere din ţigară.

La facultate aveam o prietenă care obişnuia să mestece gumă, o lipea peste noapte de tăblia patului şi a doua zi dimineaţa o băga iar în gură. Aşa trata şi Lucy ţigările: la kilometraj. Mi-am dat seama cum îşi spunea că avea să fie ultima. Mi-am mai dat seama şi că ea credea cu adevărat lucrul ăsta, aşa după cum sunt sigur că l-a crezut de fiecare dată când şi i-a spus. De data asta s-a dovedit că aproape a avut dreptate. N-avea să mai fumeze decât o singură ţigară.

— Internetul, am spus eu scoţând telefonul în semn de explicaţie (baterie: 54%).

A trebuit să stau în picioare pe acoperiş ca să prind o liniuţă de semnal şi chiar şi aceea apărea şi dispărea. Ceea ce, îmi dau foarte bine seama, este *o chestie* din cărţile de acest gen. Pur şi simplu n-aveţi decât să treceţi peste asta. Şi ştiu că urmează să vină un viscol. Şi mai ştiu şi că am tratat superficial faptul că în clădire există o afurisită de bibliotecă, cu un şemineu (care se întâmplă să fie locul unde o să rezolv nenorocita de enigmă). În momentul ăsta avem cam toată lista Cum-Să-Scrii-Un-Roman-Poliţist pe care trebuie s-o bifezi. Dacă vă consolează cu ceva, niciun telefon nu rămâne fără baterie până la pagina 364. Aşa că lipsa semnalului şi chestia cu bateria sunt clişee. Nu ştiu ce să vă spun – suntem între munţi. La ce vă aşteptaţi?

— Îmi pare rău pentru adineauri, i-am spus.

Cum stăteam aşa, umăr lângă umăr, am vorbit spre exterior, îndreptându-mi scuzele către neantul munţilor. Este singurul fel

în care ştiu bărbaţii să-şi arate umilinţa, pretinzând că sunt la pisoar.

— Încă procesez totul, dar n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine în felul ăla. Mă gândeam, ştii tu, că poate astăzi am fi putut să ne ţinem spatele unul altuia. Experienţă comună.

— Ce-ai zice să-ţi rezolvi tu căsnicia ta, iar eu pe-a mea?

Era un act de mare bravură pentru cineva care se agăţa de nicotină ca să nu-şi piardă curajul. Dar n-am vrut să mă cert iar, aşa că n-am zis decât:

— E corect.

Am rămas aşa, în tăcere, privind muntele. De la telescaunul din depărtare s-a auzit un clinchet metalic slab. Era încă prea devreme pentru unii să-şi încalţe clăparii, dar am presupus că cei mai dornici de schi se treziseră deja de ore bune, ca să profite de zăpada proaspătă. Printre coroanele copacilor vedeam urmele lăsate de ei, ca nişte vene, un râu scrijelind platoul alb de dedesubt şi toată pârtia şi mergând la vale, până unde pământul se transformase dintr-un alb imaculat într-o peticărie mocirloasă şi cafenie. Vântul urla peste acoperiş, umflând umbrelele strânse, cu tija strecurată prin centrul meselor de lemn, aşezate în şir. Andy avea dreptate: aliniate pe una dintre marginile acoperişului se aflau trei pătrate de gazon artificial, cu găuri de golf scobite în ele. La capătul cel mai îndepărtat, după un gard de aluminiu, fusese instalat un spa cu acoperişul pe jumătate deschis, învăluit de abur.

Nu m-am putut abţine să nu-mi îndrept privirea spre locul unde fusese găsit cadavrul. Era la distanţă mare de orice: cea mai apropiată pârtie de schi de pe creastă, linia copacilor de pe culme şi chiar drumul de acces. De aici, de sus, aveam o perspectivă destul de limpede ca să-mi pot forma o părere. Era imposibil ca mortul să se fi împleticit până acolo dacă n-ar fi fost deja cazat la Sky Lodge: pur şi simplu era prea departe.

— Tu ai reuşit să-l vezi, a spus Lucy, luându-mă prin surprindere.

Îmi observase privirea îndreptată anume spre peticul acela de zăpadă. Pentru prima dată, m-am uitat la ea cu atenţie. Se dăduse cu un ruj roz-aprins şi se fardase cu creion negru. Sunt sigur că îşi dorise să arate senzuală, dar era atât de palidă de la frig, încât orice pată de culoare de pe faţă ieşea în evidenţă strident, făcând-o să semene cu un personaj de desene

animate. Avea şi azi o ţinută nouă-nouţă: un pulover galben, pe gât, foarte mulat pentru un echipament de zăpadă.

— Când ţi-a cerut poliţistul să cari corpul, împreună cu Andy. Pe noi ne-a ţinut prea departe ca să vedem ceva. Dar tu ai reuşit să te uiţi?

Mi-am dres vocea.

— Aşa cred. Totuşi, dacă ar fi Halloweenul, atunci eu aş fi curul măgarului.

— Ha?

— El l-am apucat de picioare.

— Deci? a întrebat ea, aşteptând să continui. Semăna cu Michael?

— Oh, Lucy.

Am înţeles o parte din disperarea auzită în vocea ei. Probabil că făcuse presupunerea la micul-dejun, altminteri familia ar fi purtat o conversaţie mult mai sumbră şi cu toate astea nimeni nu-i spusese direct.

— Nu era Michael.

— Nu semăna deloc cu el?

— Ce vreau să-ţi zic este că nu era el. Iar eu sunt probabil singurul care-i seamănă şi cred că sunt încă – m-am bătut cu palma, teatral, ca şi cum aş fi vrut să mă asigur că sunt încă viu –, da, încă sunt în picioare. Ascultă, ne-a speriat Sofia, asta-i tot. Vrei să aflăm la ce se referea?

Am ridicat telefonul. Lucy fusese cealaltă persoană de la masă care nu ştiuse ce era aia Limbă Neagră.

A scuturat din cap.

— M-am uitat eu deja. A trecut ceva timp, dar se pare că la vremea aia au vuit ştirile, s-a scris o grămadă prin presă şi bineînţeles că au fost nevoiţi să inventeze un nume incitant pentru criminal. Cineva a ucis un cuplu de bătrâni din Brisbane. Şi încă o femeie, în Sydney.

Mi-am dat seama de ce eu nu auzisem nimic de asta. În ultimii ani nu fusesem în stare să mai diger şi alte poveşti macabre, din moment ce făceam şi eu parte dintr-una.

— Cum îi chema? am întrebat-o.

— Ah!

A căutat în telefon, citind articolul în diagonală.

— Alison Humphreys şi... nu ştiu. Oh! Cuplul era Williams – Mark şi Janine.

— Sofia a spus că au fost asfixiaţi? Adică... torturaţi?

— Este o moarte lentă. Eu probabil aş prefera să... – a făcut din degete un pistol mic şi l-a îndreptat spre tâmplă – ... decât să trec prin aşa ceva. Oamenii sunt îngrijoraţi că e vorba despre un soi de criminal în serie. Dar n-a făcut-o decât de două ori. Da, ştiu că era şi un cuplu, dar asta se pune ca unu sau doi? Gen, evident că sunt două victime, dar care sunt regulile ca să-l numeşti criminal *în serie?*

— Nu e domeniul meu.

— Nu scrii tu despre chestii de genul ăsta?

— Eu scriu *despre* cum să scrii chestii de genul ăsta.

— Poate că are de-a face cu dramatismul situaţiei. Poate câteva crime spectaculoase valorează mai mult decât un şir de crime banale. În mod sigur pentru presă, oricum.

Înainte să apuc s-o întreb dacă un bărbat care moare incendiat în mijlocul zăpezii intacte este sau nu o crimă spectaculoasă, ea a continuat:

— Sofia şi-a pierdut minţile. Nu cred că în complexul ăsta se ascunde un criminal în serie. Voiam doar să ştiu dacă ai recunoscut cadavrul, poate de la prânzul de ieri sau de când te-ai dus la bar cu Andy ori poate de prin preajmă?

Suna ca o scuză grăbită pentru mine.

— De ce vrei să ştii cine este?

— Pentru că nu pare să ştie nimeni, şi asta îmi dă fiori. Şi pare să nu fi dispărut nimeni.

— Sunt sigur că au un registru al turiştilor. Poate că venise aici singur.

— Chestia e că deja au fost număraţi cei înregistraţi aici şi sunt toţi.

— De unde ştii?

— Vorbesc cu oamenii. Cu proprietarul. Ar trebui să încerci şi tu din când în când.

— Nu l-am recunoscut, am mărturisit.

Ştiu că eu sunt naratorul, dar mi se părea interesant că nu eram singurul care scurma în jurul morţii. Romanele poliţiste urmăresc mereu motivele suspecţilor de pe listă, însă numai din perspectiva unui anchetator inspirat. Sunt cu adevărat detectiv doar pentru că vocea mea este cea pe care o ascultaţi? Cred că povestea ar fi complet diferită dacă ar fi scrisă de altcineva. Poate că, la urma urmelor, eu nu sunt decât Watson.

Deci ce a făcut-o pe Lucy curioasă, în mod special, şi ce a făcut-o să urce aici? La fel ca mine, luptându-se cu o conexiune intermitentă la internet, pentru a căuta indicii? Am prins o vagă licărire de dezamăgire în felul în care şi-a încleştat maxilarul şi brusc mi-am dat seama de ceva.

— Sapi după răspunsuri, pentru că vrei să scapi de Crawford, i-am spus. Ştii şi tu – cu cât durează mai mult să-l identifice pe necunoscut, cu atât mai multă poliţie vor trimite. Şi, dacă Michael este cu nervii întinşi, asta o să-ţi distrugă planul pentru weekend.

— Nu-mi pot permite nicio distragere, a şoptit ea.

N-am avut inima să-i spun că, în conformitate cu politica asta, rujul ei fluorescent ar trebui să dispară.

— Michael merită să-şi primească familia înapoi. Asta e ultima mea şansă să i-o dau.

Mi-am dat seama că mai avea un motiv pentru care să fie pe acoperiş. Vâna acea unică liniuţă de semnal. Sperând că se va strecura pe acolo vreun mesaj.

— Ai vreo veste de la el? am întrebat-o.

— Nu.

— Dar de la ea?

Lucy a râs.

— Cred că mi-a şters numărul. Eu sunt *fosta.* Dar tu?

— Eu nu mă aşteptam să primesc veşti.

— Cred că suntem în aceeaşi situaţie, a oftat ea.

— Eşti îngrijorată că o să-l vezi?

— Ştiu că va fi schimbat. Dar ceea ce mă sperie este cât de mult. Nici n-am putut să dorm noaptea trecută. Am tot visat că nici nu mai ştia cine sunt. Mă întreb întruna ce a mai rămas din vechea versiune, dacă o mai fi rămas ceva. Sunt speriată că s-ar putea să nu mai fi rămas nimic.

Nu i-am mai spus că frica mea era că, dimpotrivă, Michael nu s-a schimbat deloc.

Mi-a trecut prin minte că Lucy nu mă întrebase niciodată de bani. Probabil că nu ştia de ei. Nu e puţin lucru să ascunzi asta într-o căsnicie, mi-am zis.

M-a surprins din nou când mi-a întins mâna. Am luat-o: un armistiţiu. Îi tremura atât de tare, încât a trebuit s-o apuc de cot ca s-o ţin nemişcată.

— N-ar fi trebuit să-i faci asta, a murmurat ea, înainte de a-mi da drumul.

A spus-o atât de încet şi atât de firav, încât aproape că n-am auzit-o. Am deschis gura să-i răspund, dar Lucy a ridicat mâna.

— Nu spun că e vina ta. Nu sunt atât de îngustă la minte. Dar nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă tu n-ai fi făcut acea alegere. Poate că ar fi sfârşit în puşcărie, dar s-ar fi petrecut altfel. Te urăsc pentru asta.

Nu era furioasă, era calmă şi sinceră, aşa că ştiam că era adevărat.

— Voiam doar să ţi-o spun cu voce tare, în faţă. Doar o dată.

Am dat din cap. Aveam sentimentul că voia să mi-o spună – Doar O Dată, aşa cum îi plăcuse să se bucure Doar De O Ultimă ţigară, dar am înţeles. În ultimele douăzeci şi patru de ore mă gândisem şi eu mult la acelaşi lucru. N-o învinovăţeam.

Pe acoperiş a ajuns ecoul unui huruit, mârâitul motorului unei maşini care se lupta cu terenul, luat de vânt şi transportat până la noi. M-am uitat spre drumul de acces şi am văzut o pereche de faruri apărând dintre copaci. Totuşi, nu venea o maşină, ci o furgonetă de mărime medie, din aceea pe care-o angajezi când te muţi. Era comic de nepractică pentru condiţiile de drum şi am văzut-o cum saltă la vale. Era la cinci, poate zece minute distanţă.

— Hai că începe, am spus.

Lucy a tras adânc aer în piept, ca să se liniştească, şi a bâjbâit după ceea ce avea să fie ultima ei ţigară.

CAPITOLUL 12

Gloata strânsă în parcare, un pic mai sus de intrarea în pensiune, nu era la fel ca aceea adunată ceva mai devreme pe munte: era acelaşi semicerc prudent, exceptând faptul că, în loc să se îngrămădească să prindă o frântură din faţa unui bărbat mort, acum eram cu toţii aici ca să vedem un bărbat revenit la viaţă.

Lucy nu era singura care se întreba cât de mult se schimbase Michael: niciunul dintre noi nu-l vizitase la închisoare. N-ar trebui să fie o surpriză pentru voi că invitaţia mea s-a pierdut

printre scrisori, dar, poate din stânjeneală, poate de ruşine, Michael n-a vrut să primească vizita nimănui. A decis să trateze puşcăria ca pe un cocon în care să se ascundă. A existat o oarecare comunicare cu unii membrii ai familiei, dar niciodată în persoană. Convorbiri telefonice. E-mailuri. Nu sunt sigur dacă trimiterea prin poştă a actelor de divorţ se consideră scrisoare, dar, dacă da, atunci a scris şi câteva scrisori. Însă contactele au fost rare. Aşa că venirea lui era într-adevăr remarcabilă.

S-a auzit scrâşnetul frânei de mână trase brusc. Apoi motorul s-a oprit şi furgoneta a gemut pe suspensii, iar apoi n-a mai rămas decât şuierul vântului de munte. Atmosfera ar fi putut fi îmbunătăţită de bubuitul unui tunet, dar am promis să nu mint. Am observat că furgoneta lui Michael avea montate perfect lanţurile de zăpadă.

Lucy şi-a umflat părul şi şi-a verificat respiraţia în palmă. Mama a încrucişat braţele la piept.

Uşa pasagerului s-a deschis şi Michael a coborât din maşină.

Unii dintre voi tocmai v-aţi dat seama de o chestie. Dar o să las lucrurile să mai aştepte.

După trei ani de transformare, o să recunosc, mă aşteptam la o versiune a fratelui meu în genul insulă-pustie: păr sârmos atârnându-i pe umeri, barba ca o pădure şi două gămălii de ochi nervoşi: *deci aşa arată civilizaţia.* Am primit în schimb opusul. Desigur, avea părul mai lung, dar era aranjat în valuri, gros şi des. Poate chiar vopsit. Trebuie să fi avut timp să se dichisească, pentru că era proaspăt ras. Şi, cu toate că aşteptam să-i văd pe frunte câteva riduri în plus, de la privaţiunile îndurate, avea pielea netedă, obrajii rozalii şi ochii strălucitori. Poate că era muşcătura gerului sau poate că închisoarea, ferită de capriciile vremii, reprezenta un regim subestimat de îngrijire a pielii, dar să fiu al naibii dacă nu arăta mai tânăr decât la plecare. Ultima dată când îl văzusem stătea în boxa lui, cocoşat, purtând un costum ca o cămaşă de forţă. Dar acum părea de-a dreptul revigorat. Reînviat.

Îmbrăcat într-o geacă neagră, căptuşită, marca North Face, peste o cămaşă cu guler, arăta ca unul care plătise ca să urce pe Everest. A tras adânc în piept aerul tare de munte, savurându-l cu sete şi slobozind un sălbatic *Cooee.* Ecoul s-a întors peste vale.

— Uau! a spus el. Katherine, te-ai descurcat bine cu locul ăsta.

A scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să sugereze cât de neîncrezător ar fi fost de frumuseţea acestui loc sau poate chiar era sincer, nu-mi dau seama. Apoi s-a îndreptat direct spre mama. Cred că ar trebui să încep de-acum să-i spun „mama noastră”. Sau poate că ar trebui să-i spun, pur şi simplu, „mama lui”, iar eu ar trebui să rămân la „Audrey”.

Michael s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o pe mama, spunându-i câteva cuvinte la ureche. Ea l-a prins de amândoi umerii şi l-a scuturat, de parcă ar fi vrut să se convingă că e adevărat. Michael a râs şi a spus încă ceva – care mi-a ajuns la urechi doar ca un murmur –, apoi s-a întors spre Marcelo, care i-a strâns mâna cu putere şi l-a bătut părinteşte pe braţ.

Michael a continuat să-i salute pe cei din semicerc. Katherine a primit o îmbrăţişare şi un sărut în aer. Andy a primit o strângere de mână, în timp ce a spus „Mişto camionetă” şi a comentat că speră să aibă vână să şi urce panta, în felul acela stânjenitor în care bărbaţii îşi imaginează că ar trebui să vorbească despre maşini. Stomacul mi se frământa tot mai tare, cu fiecare persoană salutată de Michael, pe măsură ce avansa. Aşa aliniaţi cum eram, părea că am venit s-o întâmpinăm pe regină. Simţeam cum îmi bate inima în gât. Am dat să-mi lărgesc gulerul; prea multe straturi de haine. Când a ajuns la capătul rândului, îmi făceam deja griji că am scăzut cu un cap, că m-am topit în zăpadă. Sofia l-a îmbrăţişat cu un braţ, ca şi când ar fi fost împerecheaţi cu forţa pentru un dans la şcoală, aruncându-i un formal „Bine ai revenit, Mike”. Chestia asta a sărit în ochi: fratele meu avusese multe nume în viaţă – Mickey, Cunners, Ham, Acuzatul –, dar nimeni nu-i zicea Mike. Când a ajuns la Lucy, ea îşi mestecase deja jumătate din ruj şi i-a căzut în braţe de parcă îşi rupsese un toc. Şi-a îngropat capul în gâtul lui şi a şoptit ceva. Am fost singurul suficient de aproape ca să-i aud răspunsul: „Nu aici”. Lucy s-a adunat, s-a tras înapoi şi a început să respire scurt şi chinuit pe nas, în încercarea de a părea calmă. Sofia i-a pus o mână pe spate. Apoi Michael a ajuns la capătul rândului, în faţa mea.

— Ern.

A întins mâna. Avea degete împutite de puşcărie, cu mizerie sub unghii. Zâmbetul radia o căldură convingătoare. Nu puteam

să-mi dau seama dacă era bucuros să mă vadă sau doar fusese foarte bun în trupa de teatru de amatori a puşcăriei.

I-am strâns mâna şi am rostit înecat un „Bun-venit acasă”, chiar dacă nu eram sigur că era binevenit.

— Sunt sigur că mătuşa Katherine are multe în plan, dar sper că putem găsi un loc unde să bem liniştiţi o bere, la un moment dat, a spus el.

În mintea mea, îmi cerea banii, dar nu se potrivea cu tonul. Eram conştient că Sofia ne priveşte, încercând să-şi dea seama ce ne spunem şi suspectam că felul în care o liniştise pe Lucy a fost de fapt o tactică de a se apropia cu un pas de conversaţia noastră.

— Cred că sunt dator să-ţi spun câteva lucruri. Sper că o să-mi accepţi oferta.

Dacă şlefuieşti altfel cuvintele astea – cuvintele ca „dator” şi „să-ţi spun câteva lucruri” –, replica devine o ameninţare, dar vocea lui era... *smerită.* E singurul cuvânt care-mi vine în minte pentru a o descrie. Nimic nu se întâmplase în felul în care îmi imaginasem eu această întâlnire. Mă luptam să-l reconciliez pe bărbatul din faţa mea cu cel pe care mi-l construisem în minte: unul mustind de furie, suferinţă şi răzbunare. Credeam că mă aflasem în faţa altcuiva şi masca ar putea cădea când vom rămâne singuri, dar nu simţeam că la mijloc ar fi vreo şmecherie. Spuneţi-i „frăţie”, dacă vreţi. Adusesem o geantă plină cu bani, în speranţa că mă va asculta. El adusese o strângere de mână şi un zâmbet, sperând acelaşi lucru.

Am dat din cap cu viteza cu care respira Lucy. Am reuşit să pescuiesc un „Da” de undeva, din porţiunea cuprinsă între fund şi limbă.

Acela a fost momentul în care s-a deschis portiera şoferului camionetei. Asta e partea de care mulţi dintre voi trebuie să-şi fi dat seama, când Michael a coborât de pe locul pasagerului.

— Drumul ăsta chiar a fost ceva, a spus Erin întinzându-se. Cum e cafeaua aici?

CAPITOLUL 13

Recunosc, asta nu-i aşa o mare revelaţie încât să merite începerea unui nou capitol. Ştiam cu toţii cine se afla pe locul şoferului. Bineînţeles că ştiam: Lucy sosise deja şi Katherine n-ar fi lăsat în veci la voia întâmplării ceva atât de important ca preluarea lui Michael de la închisoare. N-a fost nicio surpriză s-o vedem pe Erin, nici s-o vedem alături de Michael.

Înainte de a mă acuza că am tărăgănat dezvăluirea faptului că ea va coborî din camionetă, aş sugera că Erin are un simţ înnăscut al suspansului său, mai degrabă, că n-a dorit ca sosirea lui Michael să fie şi mai stânjenitoare decât era, aşa că a aşteptat în camionetă până când şi-a terminat el şirul de saluturi regale.

Am aflat de ei la şase luni după ce Michael a intrat în puşcărie. Cred că am fost primul, apoi vestea s-a strecurat şi spre restul familiei. Cu toate că mi-am imaginat mereu că Lucy a aflat în acelaşi timp cu mine: îmbrăcată în halatul ei de casă, deschizând entuziasmată un plic mare, galben, despre care ştia că este trimis de la închisoare, fiindcă fusese deschis, cercetat şi închis la loc, chiar când soţia mea îmi spusese, la un mic-dejun altminteri lipsit de evenimente, că *intenţiona să petreacă mai mult timp* alături de fratele meu, Michael.

OK, am tărăgănat treaba asta.

Dacă vă întrebaţi de ce am ales tocmai cuvintele acelea, să ştiţi că cele mai multe dintre mic-dejunurile mele sunt lipsite de evenimente; pur şi simplu nu am considerat niciodată că o masă care presupune atât de mult lapte poate fi în vreun fel dramatică. În viaţa mea, am avut doar trei mic-dejunuri pline de *evenimente.* Ştiţi de două dintre ele. Celălalt implică nişte lichid seminal; trebuie să ne cunoaştem un pic mai bine înainte de a ajunge la asta.

Oamenii acuză căsniciile că-şi pierd scânteia. Ca şi când acestea ar avea vreun influx supranatural de energie care poate fi manevrat sau utilizat greşit. Şi cumva s-ar putea spune că, dacă soţia mea reuşise să cultive o relaţie cu fratele meu condamnat, exclusiv prin telefon şi e-mail (pentru că nu primea vizite), şi asta fără ca eu să observ, atunci căsnicia noastră se terminase deja. Şi să nu mă lăsaţi s-o înfăţişez pe ea ca personaj

negativ, fiindcă nu este, şi căsnicia era... terminată, aia e. În noaptea în care a venit Michael, cu cadavrul acela în maşină, noi dormeam deja în camere separate. Altminteri, ar fi văzut şi ea banii pe care i-am aruncat pe pat. Dar nu scânteia era problema, ci bricheta, cremenea, chibriturile. Iar acestea nu se pierduseră, fuseseră luate. Nu era vorba că ne pierduserăm scânteia, ci că nu mai aveam instrumentele ca s-o producem.

— Nu vreau să fie o situaţie ciudată, murmurase ea la micul-dejun, rotindu-şi verigheta pe deget în timp ce o spunea.

Gest pe care l-am luat mai puţin ca pe o metaforă a unei căsnicii în implozie şi mai mult ca pe dovada pierderii ei semnificative în greutate. Obrajii şi şoldurile unei persoane îţi dau o idee despre slăbit şi îngrăşat pe termen scurt, dar când o vezi în *mâinile* ei... Ştiam că slăbeam amândoi, dar obişnuiam să-i trag verigheta aia de pe deget de parcă aş fi pornit o drujbă. Când am văzut-o aşa de largă, m-am gândit la ce-i făceam lui Erin. Nu mă înţelegeţi greşit, nu se petrecea nimic crud între noi: fără meciuri cu urlete sau farfurii aruncate. Dar atinseserăm punctul acela în care ne făceam rău unul altuia chiar şi prin faptul că eram împreună. Poate că, dacă ea nu ar fi rotit verigheta aşa, eu aş fi spus altceva, dar a rotit-o, aşa că am spus ce am spus.

— Poţi face absolut orice vrei, i-am spus.

Mi-a aruncat unul dintre zâmbetele acelea în care ochii strălucesc într-un fel care contrazice zâmbetul şi m-a rugat să nu-i spun încă lui Lucy.

N-am simţit nevoia s-o întreb altceva. Micul-dejun nu era un moment bun. Şi apoi, ei bine, n-am mai întrebat-o niciodată nimic. Sigur că m-am gândit la asta. Uneori mă gândesc dacă nu cumva îi plăcea, pur şi simplu, pericolul. Am citit că e o chestie, femeile se îndrăgostesc de condamnaţii care-şi aşteaptă execuţia, iar unii dintre ei au chiar mai multe neveste. Sau poate că un bărbat aflat în puşcărie era o uşurare pentru ea. O relaţie care avea graniţe fizice, în care nu trebuia să-şi facă griji pentru celelalte aspecte, acele aspecte care ne-au despărţit pe noi. Michael era incapabil să facă greşelile pe care le făcusem eu, pentru că el nu se intersecta deloc cu viaţa ei. Am trecut în revistă toate variantele, credeţi-mă. Poate că băuse din licoarea Cunningham şi, ironic, o văzuse ca pe un act de loialitate. Poate l-a crezut pe el, şi nu pe mine. Poate că *el* avea cremenea. Când

mă simţeam plin de ranchiună – deşi încercam să nu mă simt aşa –, mă întrebam dacă era din cauză că ei aveau ceva în comun, cu care eu nu mă potriveam. Asta se cheamă premoniţie.

Michael era mai uşor de citit. Întotdeauna am crezut că nu voia decât să-mi ia ceva ce era al meu.

Ieşirea lui Erin din camionetă, chiar dacă nu era o surpriză, a avut totuşi un mare impact. Fiindcă Michael chiar nu primise vizite la închisoare şi categoric nu vizite conjugale. Acest weekend nu era doar primul în care îi vedeam eu împreună, ci era şi primul în care se vedeau unul cu altul. Relaţia lor rămăsese un soi de mister şi fiecare dintre noi avea o altă idee despre ce însemna, de fapt. Ziceţi-mi că sunt fatalist sau poate doar leneş, dar eram fericit să trec peste asta: i-am considerat împreună, dar întotdeauna m-am înfrânat din a-i considera un cuplu. Lucy, cu garderoba ei gemând de etichete şi cu rujul ca un girofar, simţise clar că între ei mai putea fi încă strecurată o pană. Toţi ceilalţi păreau să oscileze pe o scară între Neîncredere şi Acceptare, cei mai mulţi ezitând în dreptul Scepticismului.

Privind în urmă, e clar că nu puteam fi atât de distant pe cât mă descriu aici, pentru că mi-am dat seama că nu petrecuseră încă nicio noapte împreună, fiindcă Erin îl preluase pe Michael de la Cooma Corecţional Centre în dimineaţa aceea, în urmă cu vreo două ore, pe care le petrecuseră pe drum. Ea trebuie să fi rămas peste noapte în motelul cu aşternuturi reci în care mi-o imaginasem. Nu ştiu de ce este important – cui îi pasă dacă petrecuseră sau nu noaptea împreună –, dar o să recunosc că mi-a trecut prin cap. O menţionez aici pentru că, îmi imaginez, dacă eu m-am gândit la aceste lucruri, Lucy se atârna de ele de-a dreptul.

Erin a parcurs propriul cerc de saluturi, dar mult mai eficient decât Michael, în parte pentru că a avut mai puţine persoane cărora să le strângă mâna, din moment ce Lucy a făcut un mare show din legatul şireturilor. Când a ajuns la mine, am întins mâna.

— Drăguţă trebuşoară, am spus.

Era o glumă de-a noastră; încercam s-o fac să râdă.

Nici nu a zâmbit. În schimb mi-a strâns mâna şi m-a tras într-o îmbrăţişare rece, cu un singur braţ. I-am simţit respiraţia caldă când mi-a şoptit la ureche: „Sunt banii familiei, Ern”.

Erau cuvinte imperative, furate. Michael îmi spusese acelaşi lucru în noaptea în care îl îngropase pe Alan. *Sunt banii noştri.* Ştiam ce înseamnă asta. El îi câştigase. Ucisese pentru ei. Se pregătea să mi-i ceară şi-mi oferea o parte în schimbul tăcerii mele. Nu pot spune ce mă aşteptam să aud de la Erin, poate vreo scuză sau, când s-a aplecat spre urechea mea, ceva pasional, sau o combinaţie între cele două: ceva pasional, în semn de scuză. Dar nu mă aşteptasem să fie mesagerul lui Michael, în timp ce el mi-a zâmbit şi a spus că-mi datorează o bere rece. *Sunt banii familiei, Ern.* Era cumva vreun indiciu despre ce s-ar putea întâmpla în cazul în care nu intru în joc? Nu prea îmi dădeam seama. Privirea din ochii ei era stăruitoare, nu ameninţătoare. Poate că nu era decât un avertisment. S-a îndepărtat înainte să pot decide şi oricum nu puteam s-o întreb în faţa tuturor.

Grupul s-a împărţit rapid în bisericuţe. Lucy şi Sofia ne-au acaparat pe Michael şi pe mine. Presupun că Lucy nu voia să-l scape din ochi pe Michael, iar Sofia, probabil, voia să nu apuc eu să vărs nimic despre bani, înainte de a decide dacă-i dau sau nu şi ei ceva. Erin a format un grupuleţ strâns cu mama şi cu Marcelo. Fără să par prea interesat, am încercat să citesc expresia mamei. Era necunoscută pentru mine, aşa că am presupus că trebuie să fie caldă şi binevoitoare. Katherine s-a alăturat grupului lui Erin, iar Andy, prins pentru moment în mijloc, a evadat spre grupul nostru.

Michael, realizând probabil că el ar fi trebuit să dea tonul şi că, dacă el nu spunea nimic, nimeni altcineva n-avea s-o facă, a încercat să întreţină o conversaţie uşoară, povestindu-ne cum a obligat-o pe Erin să oprească la fiecare benzinărie de pe drum, ca să poată testa diferite ciocolate de la fiecare.

— Şi cea mai bună?

Făcusem o mică înţelegere cu mine însumi să fiu pe cât de civilizat era şi Michael, aşa că am încercat să mă alătur conversaţiei.

— Rezultatele sunt neconcludente.

A dat din cap, apoi s-a bătut pe burtă.

— O să am nevoie de mai multe date.

Lucy a râs mult, mult prea tare.

— Care-i treaba cu camioneta? a întrebat Sofia. Tu n-ai primit partea aia de invitaţie în care scria „cabană de munte”? Mă mir că aţi reuşit să ajungeţi până aici.

— La locul de închiriere era plin de rezervări – trebuia să luăm o dubiţă. N-au avut-o decât pe asta, altfel n-aveam încotro şi trebuia să luăm sedanul lui Erin şi n-aveam loc pentru lucrurile mele, având în vedere că trebuia să reînnoiesc mâine închirierea boxei şi deja m-a uscat de bani. Aşa că, practic, mi-am încărcat în spate toată camera de zi. Am fost şi noi un pic îngrijoraţi, dar are ceva putere în ea.

— Ai adus un fotoliu până aici, la zăpadă? a râs Andy.

Eu încă mă luptam cu felul în care folosise cuvântul „noi”.

— Eu aş fi plătit pur şi simplu ce aveam de plătit. Ai adus tot calabalâcul încoace doar ca să economiseşti câţiva dolari? l-a întrebat Sofia.

— Mie mi se pare un gest foarte înţelept, a murmurat Lucy. Credeam că am încă cele mai multe dintre lucrurile noa...

— Asta au avut, a vorbit Michael peste ea. În plus, ne-am asigurat că ne-au dat o reducere bună, desigur. Şi trebuie să-mi mut lucrurile săptămâna viitoare, aşa că s-ar putea s-o păstrez câteva zile în plus. A meritat riscul cu ajunsul până aici.

— Poţi să-ţi ţii lucrurile la mine, dacă ai nevoie, am intervenit, pe jumătate ca să umplu tăcerea şi pe jumătate pentru că nu ascultam decât cu o ureche; cu cealaltă încercam să prind o frântură din conversaţia lui Erin cu Katherine.

Iată un indiciu: nu şopti secrete cu prea multe „s”-uri în ele – sâsâitul ăla şfichiuieşte prin aer. Am auzit-o pe Katherine spunând „camere separate”, dar nu mi-am dat seama dacă întreabă sau confirmă. Îmi doresc să nu fi auzit, dar aşa s-a întâmplat. Mi-am dat seama că Michael şi Sofia mă priveau nedumeriţi. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce spusesem şi, după ce-am făcut-o, m-am aşteptat oarecum ca Michael să-mi spună *deja mi le ţin.*

— S-ar putea să iau în considerare varianta asta, frati-miu, a spus el, în schimb.

— M-am lăsat de fumat, a spus Lucy brusc.

Michael a privit-o aşa cum se uită părinţii la un copil care le-a întrerupt seara petrecută la un pahar de vin ca să le arate cum face tumbe şi a spus:

— Foarte bine, într-un fel care suna ca „dă-i drumul de-aici”. Deci ce e de făcut amuzant pe aici? Credeţi-mă, sunt foarte încântat de restaurant şi de bar, dar n-o să-mi petrec tot weekendul închis în casă.

Andy şi cu mine am spus la unison:

— E un jacuzzi pe acoperiş.

— Hei, atenţie cu toţii! ne-a strigat Marcelo.

Lucy a trecut razant pe lângă Andy cu o manevră demnă de Formula Unu, ca să ajungă lângă Michael. Sofia şi cu mine am venit tare din spate.

— Te-ai înroşit tot, m-a înţepat Sofia încet. Ce se întâmplă, eşti fascinat?

Am scuturat din cap.

— Sunt confuz. Nu mă aşteptam deloc la asta.

— Nici eu, şi-a încreţit nasul Sofia. *Cuidado.*

Sofia îmi mai aruncă uneori unele cuvinte în spaniolă, chiar dacă eu n-o vorbesc. Pe ăsta îl ştiam, fiindcă îl auzisem de câteva ori: *ai grijă.*

Când ne-am alăturat grupului lui Marcelo, Michael a migrat spre Erin, care şi-a strecurat mâna în buzunarul lui de la spate. Pe când eram căsătoriţi – pardon, încă suntem căsătoriţi; practic vorbind, pe când eram împreună –, Erin nu era deloc fanul demonstraţiilor de afecţiune în public. Avusese o copilărie dificilă, uneori violentă, fiind crescută de un tată singur care o lovea pe ascuns şi o îmbrăţişa în public. În consecinţă, se lupta să vadă duioşia exagerată ca fiind autentică, ceva mai mult decât un simplu gest. Nu avea încredere în ea. Pomenesc de asta pentru că ne sărutam foarte rar în public şi categoric nu ne-am dedat niciodată la vreun gest în genul „buzunarul de la spate”. O palmă aşezată pe spatele meu, spre talie, poate. Dovada afecţiunii ei pentru Michael m-a izbit în teatralitatea ei. Mi s-a părut chiar posesivă. Nu-mi dădeam seama dacă era pentru mine sau pentru Lucy. Poate că eram gelos şi analizam prea mult lucrurile, dar, de fapt, fratele meu avea pur şi simplu un fund mai frumos.

— Ne-am hotărât, a spus Marcelo suficient de tare cât să audă tot grupul, dar adresându-se lui Michael şi Erin, că ar trebui să vă spunem ceva împreună – altminteri s-ar putea s-o auziţi de la alţii.

— Nu cred că…

— Lucy, te rog. Michael, ultimul lucru pe care pe care vrem să ţi-l provocăm în weekendul ăsta este un stres inutil. Dar fie ţi-o spunem împreună, fie aşteptăm să ajungă la tine zvonurile şi vorbele.

Mama tot dădea din cap, ceea ce, ca de obicei, avea mai multă greutate decât vorbele lui Marcelo. Michael a aruncat o privire rapidă spre noi, restul, dar aş putea să jur că, de fapt, căuta faţa mea. Poate se gândea că era vorba despre bani. Sau că era vorba despre el şi Erin.

— A fost un incident, a spus Marcelo. În dimineaţa asta a fost găsit cadavrul unui bărbat. Se pare că s-a rătăcit peste noapte şi a murit din cauza gerului.

Privirea lui Marcelo s-a rotit pe deasupra grupului, dar a rămas fixată asupra Sofiei, de parcă ar fi provocat-o să spună ceva.

— Mai simplu de-atât nu pot s-o spun.

— Deci e poliţie pe aici, a tras Michael concluzia. SUV-ul patrulei, de la şopronul cu materiale de întreţinere. Nu m-am gândit câtuşi de puţin la asta, dar acum are sens. OK. Săracul om.

— Mai este ceva ce trebuie să ştii.

De data asta, era Sofia. Lucy s-a răsucit pe călcâie şi a săgetat-o cu privirea. Marcelo şi-a dres vocea ca să vorbească peste ea, dar Michael a ridicat o mână spre el, ceea ce, cred eu, l-a oprit la jumătatea respiraţiei pur şi simplu pentru că lui Marcelo nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva până atunci. Jur că s-a auzit peste toată valea clănţănitul maxilarului, când a închis gura.

— Nu se ştie cine este. Se pare că nu este dintre cei cazaţi aici. În momentul ăsta, nimeni nu face nimic, dar urmează să ajungă mai mulţi detectivi. S-ar putea să vrea să ne pună nişte întrebări.

Toată lumea a dat din cap, în semn de aprobare, impresionată de tactul regăsit de Sofia. Pe mine nu m-a păcălit; cred că încerca să apese nişte butoane ale lui Michael. Cuvinte precum „detectivi” şi „întrebări”. Încerca să-l sperie.

— Detectivi pentru cineva care a murit de frig? a întrebat Erin gândind cu voce tare.

Realizase că ceva nu era în regulă şi i-a aruncat lui Michael o privire îngrijorată. În replică, zâmbetul Sofiei s-a întins într-o linie subţire. Sădise sămânţa pe care şi-o dorise.

— Dacă nu vrei să rămânem aici, putem merge în altă parte, a spus mama. Voiam să hotărăşti tu.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, a spus Marcelo. Din experienţa mea, faptul că te aflai la închisoare este un alibi destul de bun. În plus, poliţistul de aici nu poate fi considerat *experimentat.* Cadavrul l-a buimăcit de tot. Aşa că aşteaptă să-i vină superiorii. Ei o să vină, o să stea aici cinci minute şi după aia o să plece.

— Iar costul cazării este... a început Katherine şi am ştiut că era gata să rostească „nereturnabil”.

— Îl cheamă Crawford, am intervenit eu.

— Crawford. Sigur, a spus Katherine, cu insinuarea că n-avea nicio importanţă. Nu are pe umăr ecusonul pe care-l au poliţaii din oraş. Pare că numele Cunningham nu mai călătoreşte cum o făcea înainte.

— Cât despre prezenţa poliţiei, a sărit Lucy cu asigurările, fiindcă ea credea, evident, că, dacă ne împrăştiem, era la 100 de dolari şi o cameră de motel distanţă de a-l pierde pe Michael pentru totdeauna, nu prea e nimeni aici, de fapt. Poliţistul nu interoghează pe nimeni. Abia dacă l-am văzut prin preajmă.

— Poliţistul ăsta despre care ziceţi că n-o să facă nimic, a spus Michael. E ăla de colo?

A arătat spre treptele pensiunii, pe care poliţistul Crawford tocmai le cobora în fugă. S-a repezit spre noi, cercetându-ne chipurile ca să-l descopere pe nou-venit. Apoi l-a ochit pe fratele meu.

— Michael Cunningham?

Michael a ridicat mâinile în glumă şi a spus:

— Vinovat.

— Mă bucur că suntem de acord. Eşti arestat.

CAPITOLUL 14

Katherine avea dreptate: numele Cunningham nu mai călătorea la fel de repede ca înainte. Dacă ar fi făcut-o, poate că

poliţistul Crawford ar fi dat o mai mare atenţie siguranţei personale, înainte de a năvăli în cercul nostru.

— Ce crezi că faci aici?

Lucy a fost prima care a izbucnit. S-a proţăpit în faţa lui Michael, punând o barieră fizică între el şi poliţist.

— Trebuie să fie o neînţelegere, a intervenit şi Katherine, întărind apărarea lângă Lucy şi trăgând după ea un Andy cam şovăielnic.

— Să se calmeze toată lumea, a spus Andy cu un râs prefăcut şi anemic.

Amintiţi-vă, el intrase în familie prin căsătorie, aşa că încă mai respecta obişnuita politeţe cerută de lege a cetăţenilor faţă de poliţie.

— Daţi-vă din drum.

Am observat că, în mâna stângă, Crawford ţinea cătuşele care se legănau ca un bici leneş.

— Nu poţi să laşi – asta era mama, insuficient de sprintenă ca să fie parte din blocadă, dar veninul din cuvintele ei era suficient ca să formeze un scut – *dracului nenorocita asta de familie* în pace?

Brusc, mi-a venit să cred absolut toate articolele din presă pe care le citisem despre mame care au ridicat maşini ca să-şi salveze copiii. Mă rog, cel puţin pe ăia pe care-i plac.

— Audrey, a încercat Marcelo s-o liniştească, asta n-o să ajute.

A păşit în faţă şi şi-a băgat Rolexul sub nasul poliţistului Crawford.

— Sunt avocatul lui. Hai să mergem înăuntru, să ne aşezăm şi să stăm de vorbă.

— Nu fără cătuşe.

— Şi tu, şi eu, ştim că nu aşa merge treaba poliţienească. Abia a ajuns, cum ar putea...

— Tată, a spus Michael, iar mie mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că vorbea cu Marcelo. E în regulă.

Dar Marcelo era în plin avânt.

— N-o să invoci legea marţială în complexul ăsta, doar pentru că eşti singurul poliţist de aici. Ştiu că eşti într-o situaţie dificilă şi că există acolo, undeva, cineva care îşi caută tatăl sau fratele, sau fiul, iar familia mea şi cu mine o să fim bucuroşi să participăm la interogatorii informate, ca să te ajutăm cu

identificarea. Dar să sugerezi că ar exista vreo acţiune criminală... asta e... ei bine, asta e pur şi simplu o acuzaţie cutremurătoare. Este o profilare bazată pe istoricul familiei. O să te dăm în judecată. Dacă vrei să-l reţii, îţi trebuie o cauză şi o acuzaţie şi nu ai niciuna, nici alta. Acum, să ştii că lucrez doar şase minute pro bono şi cred că tocmai s-au împlinit. Am terminat?

Simţeam nevoia să mă scuz pentru simplul fapt că mă aflasem în apropierea tiradei lui Marcelo. Dar Crawford şi-a înţepenit călcâiele în pământ.

— Nu am terminat. Am voie să-mi folosesc autoritatea, având în vedere că a avut loc o crimă.

Asta a declanşat un val de „crimă” murmurată, întrucât toată lumea repeta cu neîncredere acelaşi cuvânt. Am surprins-o pe Sofia zâmbind. Marcelo a strâns pumnii. Mama nu era genul care să suspine, dar şi-a acoperit gura cu palma.

— Un *incident,* a spus Michael cu subînţeles.

— Eşti terminat! a urlat Marcelo spre Crawford.

Ăsta a fost un discurs juridic pe care până şi eu l-am înţeles.

— Am distrus oameni pentru mai puţin de-atât.

— Iar eu am înfruntat oameni pentru mai mult de-atât.

Au fost întrerupţi de zgomotul uşii trântite a pensiunii. O femeie înaltă, cam de vârsta mea, cu fălcile bronzate, dar cu o coloraţie palidă în jurul ochilor – bronzul cu ochelari de schi –, stătea pe veranda pensiunii. Avea braţele goale, nu purta decât un tricou şi o vestă, dar nu părea să fie deranjată de frig. Am recunoscut-o: era femeia cu Land Roverul amfibie, care îmi fixase lanţurile pe roţi.

— Domnule poliţist, aveţi nevoie de ajutor? Oamenii sunt şi aşa la limită – ce e cu ţipetele astea?

— Nu te priveşte pe tine, a spus Marcelo, istovit de perspectiva unei dispute suplimentare.

— Sunt proprietara complexului, deci cred că mă priveşte.

— Ei bine, în cazul ăsta ai putea să-i spui acestui Poirot închipuit să nu-ţi mai hărţuiască oaspeţii? Şi dacă vrei să limitezi panica, ce spui să nu mai arunci cuvântul „crimă” în stânga şi-n dreapta?

— E prima dată când aud cuvântul „crimă”.

Proprietara a ridicat o sprânceană spre Crawford.

— Serios? Te referi la Ghete Verzi?

În ceea ce priveşte poreclele bazate pe culori, Ghete Verzi era mai uşor de înţeles decât Limbă Neagră. Era numele colocvial dat unui bărbat care murise în escaladarea Everestului; pentru că era prea periculos să-i recupereze cadavrul, acesta a rămas chiar la marginea cărării, iar bocancii lui verde-neon servesc ca bornă pentru căţărători. Cu toate că mortul de dimineaţă nu purta bocanci verzi – ştiu bine, fiindcă eu l-am apucat de piciorul stâng –, e clar că stabiliseră numele ăsta ca prescurtare pentru oaspetele nostru misterios, mort de frig.

— Am motive să cred că moartea lui ar putea fi suspectă.

— De ce? Din cauza ei?

Când a arătat spre Sofia, tonul lui Katherine a sunat cadenţat, atât din cauza neîncrederii, cât şi, poate, a altitudinii.

— Ai primi o opinie medicală mai bună de la un şaman. Ce i-ai zis? Cât mai durează până ajung detectivii ăia adevăraţi?

— Sunt medic, l-a asigurat Sofia pe Crawford.

— Ignorăm faptul că, deşi moartea *este* suspectă, Michael are un alibi?

— Tată, lasă-mă să...

— *Mă ocup eu,* Michael. Eşti sigur că vrei s-o apuci pe calea asta, domnule poliţist? Bănuielile dumitale sunt bazate pe un cazier după care ai săpat, poate ceva din istoricul familiei şi loialitatea faţă de insigna dumitale, pentru că voi sângeraţi albastru şi toate alea. Părtinirea dumitale nu doar că se vede, dar te şi face să arăţi ca un idiot. Îmi poţi spune cum a putut fi implicat Michael, când abia a ieşit din închisoare în dimineaţa asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Izbucnirea lui Marcelo ne-a lăsat pe toţi fără răsuflare. Crawford s-a uitat printre noi; am presupus că încerca să scotocească după orice fărâmă de susţinere rămasă. I-am evitat privirea. Chiar şi Sofia şi-a privit picioarele: lăsând la o parte convingerea ei cu privire la Limbă Neagră şi Ghete Verzi, ştia când cineva are Faţa Roşie.

— Hai să mergem, a spus Marcelo, luând-o pe Audrey de mână şi pornind spre pensiune.

Dar Michael nu s-a clintit. A schimbat cu Erin o grimasă nervoasă.

Nu ţin să înfrumuseţez nimic când vă spun că, în cele din urmă, s-a auzit o bubuitură de tunet.

— Aşa m-am gândit şi eu, a spus Crawford. Le spui tu sau le spun eu?

— N-am făcut rău nimănui.

Michael a ridicat mâinile şi a înaintat câţiva paşi spre Crawford.

— Dar sunt bucuros să cooperez şi să vă ajut să aflaţi cine a făcut-o, a spus el, uitându-se spre mine.

— Michael! Încetează! Domnul poliţist, omul nu-şi cunoaşte dreptu...

— Nu e avocatul meu.

— Ce faci? a întrebat Audrey, întorcându-se spre el şi punându-i o mână pe umăr. Noaptea trecută erai în Cooma. Este în regulă, spune-i şi gata.

— E frig, mamă. Du-te înăuntru.

— Spune cuvintele alea şi gata. Spune-le şi gata. Spune-i-le.

A început să-l lovească în piept cu pumnii strânşi. Ca şi când ar fi putut scoate din el această mărturisire. Apoi, probabil din cauza combinaţiei dintre ger şi epuizare, i s-au tăiat picioarele şi s-a prelins încet în zăpadă. Michael a încercat s-o prindă, dar s-a mişcat prea încet şi n-a reuşit decât s-o ajute să nu se prăbuşească, iar mama s-a aşezat în zăpadă. Crawford, Sofia şi cu mine ne-am grăbit toţi s-o ajutăm să se ridice, dar ea ne-a alungat cu mâna. Katherine şi Lucy au început amândouă să strige la poliţistul Crawford că ţine o femeie bătrână în frig.

— Doamnă Cunningham, a spus Crawford suficient de tare încât să potolească gloata, Michael a fost eliberat *ieri* după-amiază.

*Ieri? Î*mi amintesc încetineala revelaţiei. *Dar asta însemna că...*

Privirea lui Michael a fulgerat spre Erin. Cred că am văzut cum chipul lui Lucy se prăbuşeşte pe dinăuntru. Primul fulg de nea mi-a aterizat pe gene.

— Asta nu-i o dovadă imbatabilă. OK. OK, deci n-a fost în închisoare. Sigur.

Marcelo îşi depăna firul gândurilor, încercând să găsească cea mai bună opţiune în timp ce o susţinea şi pe Audrey.

— Dar asta nu înseamnă că a fost aici. Nu poţi să stai aici, iubire, o să te uzi. Aşadar spune-ne unde ai fost azi-noapte, Michael, şi cu asta o să terminăm.

— Aş prefera să merg cu dumneavoastră, domnule poliţist.

Crawford i-a pus cătuşele şi i-a aruncat lui Michael o privire liniştitoare. Chiar şi fără să ştie întregul subînţeles al secretului păstrat de el, poliţistul Ultima Şansă îşi dădea seama că asta era opţiunea cel mai puţin periculoasă. Am observat că i-a lăsat cătuşele foarte lejere. Poate nu suficient de lejere cât să scape de pe mâini, dar suficient de lejere cât să nu pară ameninţătoare. S-a întors spre proprietăreasă – uitaţi care-i treaba, ştiu că din punct de vedere cronologic proprietăreasa încă nu-mi spusese cum o cheamă, dar mă sâcâie chestia asta, aşa că o să-i zic Juliette, pentru că o să se prezinte curând – şi a spus:

— Trebuie să-l ţinem izolat, pentru siguranţa celorlalţi oaspeţi.

— O să iasă de oriunde l-aţi pune. Nicio cameră sau cabană nu se încuie doar pe dinafară – este risc de incendiu, a replicat Juliette. (Vedeţi, v-am zis eu că o să fie mai uşor). Suntem hotel, nu puşcărie.

— Dar Uscătoria? a întrebat Lucy.

Avea chipul mai întunecat decât cerul, vocea răguşită, limba încărcată de furie. Eu urma să aflu mai târziu, dar ea trebuie să fi ştiut deja că Uscătoria nu era nimic altceva decât o încăpere încălzită, cam cât o debara, plină cu bănci de lemn pentru bocanci şi cu rastele pentru haine, mirosind toată a mucegai umed şi a genul ăla de sudoare pe care o capeţi numai când porţi haine cu un grad atât de mare de protecţie la umezeală, încât reţin totul înăuntru la fel de bine pe cât nu lasă nimic să intre. Era o răzbunare meschină, dar cea mai bună pe care o putea obţine într-un termen atât de scurt. A adăugat pe un ton arogant:

— Am văzut că are zăvor pe exterior.

— Ăăă, Uscătoria nu e chiar potrivită să stea oameni acolo, a spus Juliette.

Crawford a ridicat privirea, a întins palma şi a privit câţiva fulgi aterizând pe ea şi topindu-se. Era nerăbdător să rezolve treaba asta şi să intre în pensiune. S-a întors spre Michael şi i-a spus, pe un ton de scuză:

— Nu-i vorba decât de câteva ore.

Michael a încuviinţat.

Atunci mi-a trecut prin minte că acesta ar fi un moment perfect pentru Erin să spună ce avea de spus. Dacă închisoarea nu era alibiul lui Michael, atunci putea fi ea. Ştiam oricum cu

toţii că ei doi erau împreună, deci ce mai conta o noapte? Mi-au stârnit curiozitatea când am văzut că nu zice nimic şi mi-am dat seama că oricare ar fi fost lucrul ăla pe care-l ţineau secret merita ca Michael să fie închis în Uscătorie.

— Unde ai învăţat să fii poliţist?

Poate că Marcelo i-ar fi tras şi un pumn lui Crawford, dacă n-ar fi avut-o pe mama atârnată de umăr.

— Nimic din toate astea nu-i legal.

Poliţiştii din cărţile de acest gen – fie că sunt Ultima Şansă, fie Singura Speranţă –, mai au şi unele trăsături de caracter precum Ca La Carte sau Dă-le Naibii de Reguli. Se pare că acest Crawford mă surprinsese din nou.

— Sunt bucuros să cooperez, a repetat Michael.

— O să fie în regulă, a spus Erin îmbrăţişându-l.

Mâinile ei au coborât de-a lungul coloanei vertebrale până în buzunarul de la spate, de data asta, celălalt. Nu că aş fi observat.

Apoi s-au îndreptat cu toţii spre pensiune. I-am urmat, luat de val. Marcelo ţinea pasul, fiindcă i-o dăduse pe Audrey în grijă Sofiei, şi îi împuia capul lui Crawford într-un limbaj pe care l-aş califica drept colorat, atât pentru avalanşa de termeni juridici, cât şi pentru descrierea grafică a felului în care cineva ar putea să facă sex cu propria faţă.

— Ia mai slăbiţi-mă, a spus Crawford din capul scărilor, cu o voce aspră, de poliţai Dă-le Naibii de Reguli.

Vorbea cu Marcelo, dar ne-am oprit cu toţii în loc. Dat fiind că ne aflam pe trepte diferite, a părut că suntem într-o piesă de teatru sau că pozam pentru o şedinţă foto de nuntă.

— Mergeţi la căldură. O să vorbim îndată, a continuat el, apoi a pus o mână pe spatele lui Michael şi l-a ghidat spre uşă.

— N-o să vorbeşti cu el decât în prezenţa mea, a mai făcut Marcelo o ultimă încercare.

— Omul ăsta nu vorbeşte în numele meu. Nu e avocatul meu, a spus Michael.

Apoi s-a întors şi a ridicat mâinile încătuşate, împreunându-şi podul palmelor în formă de treflă, cu degetele indicând spre acelaşi punct. Arăta spre mine:

— *El* este.

CAPITOLUL 14.5

Aşa. S-au întâmplat o mulţime de lucruri, astfel că m-am gândit introduc aici o scurtă recapitulare.

Ştiu: e un pic ciudat. Dar vreau să vorbim cu toţii aceeaşi limbă. Dacă aveţi încredere în capacităţile voastre cognitive, puteţi sări peste partea asta.

Cărţile de acest gen oferă în general indicii despre poveştile unei adunături de renegaţi, le grupează într-un singur loc şi apoi prezintă un cadavru care poate fi legat de anumite părţi ale poveştii fiecăruia dintre actori, ca posibil motiv al crimei. O să încerc şi eu asta.

Povestea: acum trei ani, Michael, fratele meu, s-a ivit în pragul casei mele având pe bancheta din spate a maşinii un bărbat, Alan Holton. Alan era mort, apoi n-a mai fost, apoi a fost iar. Chiar dacă ştiam că asta mă va exclude efectiv din familie – suspecţi cum suntem pentru poliţie, după ce tata a fost ucis în timp ce jefuia o benzinărie –, am ales să fiu de partea legii şi mi-am denunţat fratele.

Locul: ne-am întâlnit cu toţii la Sky Lodge Mountain Retreat! ca să-i urăm lui Michael bun-venit din puşcărie.

Este complexul aflat la cea mai mare altitudine din Australia, unde poţi ajunge cu maşina. Se aşteaptă să vină şi un viscol, fiindcă aşa se cuvine, normal. Dar, vă rog, nu vă imaginaţi un clişeu atât de mare precum faptul că am fi blocaţi aici, pentru că nu suntem: suntem doar zgârciţi şi nehotărâţi. Totuşi, cred că acum tot suntem un pic blocaţi aici, având în vedere că Michael este încuiat în Uscătorie şi nu-l putem lăsa în urmă, dar asta ţine mai mult de următoarele două capitole, iar aici ar trebui să facem doar o recapitulare.

Adunarea: mama mea, Audrey, care mă acuză pentru fragmentarea în care se află acum familia; Marcelo, tatăl meu vitreg, partener în onorabila firmă de avocatură Garcia & Broadbridge, care poartă la încheietură un ceas cât toate taxele de studiu la universitate şi care l-a reprezentat pe Michael în procesul de crimă, dar nici n-o să se atingă de cazul de neglijenţă în serviciu al Sofiei; Sofia – fiica lui Marcelo şi sora mea vitregă, care are nevoie de cel puţin 50.000 pentru ceva anume, poate pentru procesul de malpraxis care s-ar putea s-o

coste licenţa de medic – este chirurgul care, printre alte reuşite, a rezolvat reconstrucţia umărului lui Marcelo; Katherine, mătuşa mea hiperorganizată şi complet abstinentă, care a şi avut ideea asta cu weekendul; Andy, soţul lui Katherine, care îşi poartă verigheta în acelaşi fel în care poartă unii bărbaţi decoraţiile Purple Heart; Lucy, fosta soţie a lui Michael, care a rămas alături de el în timpul procesului, dar de care el a divorţat din închisoare, pentru că a dezvoltat o legătură specială cu...; ...Erin, soţia mea, cu toate că suntem separaţi, care a găsit alinare în scrisorile fratelui meu (şi, se pare, şi în braţele lui, preţ de o noapte) după ce, mi se pare că e destul de evident, o anumită traumă din trecut ne-a făcut să ne îndepărtăm unul de altul; Michael, care a minţit că a ieşit din închisoare în dimineaţa aceea şi care îmi ceruse mai înainte să am grijă de o geantă conţinând 267.000 de dolari, bani gheaţă; proprietara complexului, Juliette, asistentă rutieră şi recepţioneră într-una singură; poliţistul Darius Crawford, care este aşa de îngropat de toate astea, că ar putea foarte bine să iasă la suprafaţă în China şi să înceapă iar să plutească; şi eu, alungat din familie şi blocat cu o geantă de bani mânjiţi de sânge. Asta e distribuţia. Cred că ne calificăm foarte bine ca renegaţii de serviciu.

Cadavrul: în această dimineaţă, un bărbat a fost găsit mort în mijlocul unui teren de golf acoperit de zăpadă. Sofia crede că este opera unui criminal în serie pe nume Limbă Neagră şi că victima nu a murit de frig. Potrivit lui Lucy, nu a fost dat dispărut niciunul dintre oaspeţii hotelului. Dacă aveţi impresia că e suspect faptul că mi-a spus asta, vă reamintesc că Juliette, care, în calitate de proprietară, are acces la lista de clienţi, a introdus în ecuaţie porecla Ghete Verzi, ceea ce sugerează că bârfele vehiculate de Lucy sunt corecte. Problema este că niciunul dintre noi nu poate fi legat de mort prin motivul crimei, pentru că niciunul dintre noi nu ştie cine naiba este.

Iată câteva idei pe care aş vrea să le subliniez odată ajunşi în acest punct:

1. Cineva a fost în cabana Sofiei, pe când ea se afla la mine; persoana a sunat la telefonul din camera mea.
2. De asemenea, Sofia este singura care are alibi, pentru că era la mine în cabană exact în intervalul în care a murit Ghete Verzi, ceea ce voi n-ar trebui să ştiţi, de fapt, dar vă zic oricum.

3. Marcelo a anulat cina, pentru că mama nu se simţea bine. N-am avut niciun contact cu Andy, Katherine sau Lucy, până a doua zi.
4. Sofia, Andy şi cu mine am văzut faţa lui Ghete Verzi, dar Crawford nu a petrecut dimineaţa aşteptându-i pe oameni să se perinde pe la căpătâiul mortului, aşa că s-ar putea să fim singurii care l-au văzut. Niciunul dintre noi nu l-a recunoscut.
5. Încă nu ştiu de unde provine geanta cu bani. Sunt pe cale să-mi dau seama că cineva ar putea să vină după ea.
6. Lângă Ghete Verzi erau trei seturi de urme de paşi, doar una se întorsese şi peste noapte nu căzuse nicio ninsoare.
7. Gusturile lui Lucy în materie de machiaj sunt mai bune doar decât gustul lui Erin pentru bărbaţi şi al lui Michael în alegerea vehiculului potrivit cu împrejurarea.
8. N-am uitat că am tot fluturat până acum pluralul „fraţi”.
9. Michael ar prefera să fie mai degrabă suspect de crimă decât să spună adevărul despre unde au fost el şi Erin noaptea trecută.
10. Suntem la 89 de pagini de moartea următoare.

•

Şi în mijlocul tuturor sunt eu. Cineva care scrie cărţi despre cum să scrii cărţi, fără pregătire juridică, cineva care tocmai a fost numit, din motive pe care nu mi le pot imagina încă şi cu o legalitate discutabilă, avocat legitim al unui suspect de crimă – sau poate criminal în serie, dacă iau de bun ce a spus Lucy despre premisele dramatice – care ar trebui să mă deteste.

Dacă eşti mulţumit că joc cinstit, să mergem mai departe.

CAPITOLUL 15

Aş fi putut s-o prind uşor pe Audrey, dar am năvălit cu toţii în foaier şi am vrut să aştept până când se împrăştie lumea. În timp ce era dus spre Uscătorie, Michael mi-a spus că o să trimită după mine – a folosit chiar cuvintele astea, de parcă aş fi fost un bufon de curte –, după ce o să stea să se gândească niţel. Am bănuit că are nevoie de un pic de timp ca să improvizeze un alibi.

S-au împrăştiat cu toţii spre bar, restaurant sau spre camerele lor. Arestarea lui Michael fusese un spectacol pentru ceilalţi oaspeţi: pe ferestrele din faţă se vedeau o grămadă de urme lăsate de frunţile lipite de geam. Marcelo a condus-o pe Audrey la etaj. O ţinea sub braţ, acoperită cu pulpana hainei, şi îi vorbea pe un ton monoton, liniştitor. Mama nu e chiar atât de bătrână încât scările să-i pună probleme, dar e destul de bătrână încât să fie bună prietenă cu balustrada, aşa că se deplasau încet. Aproape că mă aşteptasem ca Marcelo să-l încolţească pe Crawford şi să-l împroaşte cu invective, dar renunţase la luptă şi tăbărâse pe telefon (nivelul bateriei: necunoscut).

Îmi imaginez că încerca să prindă o linie de reţea ca să sune pe cineva care să-l concedieze pe Crawford.

Am aşteptat până când au ajuns pe palierul de la etajul unu, când am decis că era, probabil, suficient de spaţios ca să-i încolţesc cu o conversaţie. La urma urmelor, trecuse mult timp de când vorbisem cu mama faţă în faţă. Poate că ştia ceva.

În timp ce mă avântam în urma lor, am simţit cum cineva îmi pune o mână pe umăr, din spate. Nu era agresiv, dar m-am simţit uşor tras înapoi. M-am întors şi am văzut-o pe Katherine strâmbându-se vinovată, în felul acela în care se strâmbă oamenii când faţa încearcă să-ţi spună că le pare rău pentru ce urmează să-ţi spună. Este faţa pe care o face Andy adeseori în spatele nevesti-sii în timp ce ea explică de ce pleacă devreme de la petrecere.

— Crezi că acum e momentul potrivit? m-a întrebat ea luându-şi ipostaza aia de Katherine cea îngrijorată şi responsabilă, dar totodată şi un pic condescendentă.

Desigur, era cu peste doisprezece ani mai tânără decât mama, dar începuse să o cocoloşească pe Audrey. Katherine nu era în niciun caz batjocoritoare sau nesinceră în legătură cu asta, dar era clar: credea că mama îmbătrânea.

— Oh, am spus dând din cap în semn de încuviinţare solemnă, sunt de acord. Hai să aşteptăm să mai apară câteva cadavre.

Apoi mi-am amintit că-i promisesem lui Andy c-o s-o iau uşor. Până la urmă, nu încerca decât să ajute. M-am înmuiat şi i-am explicat:

— Dacă e să-l ajut pe Michael, va trebui să aflu cât de multe pot. Tot o să trebuiască să vorbesc cu ea, până la urmă.

Katherine a părut să accepte în silă argumentaţia mea.

— Încearcă măcar să n-o epuizezi.

Şi iată, din nou, grija pentru fragilitatea lui Audrey, nu pentru fericirea ei.

— Asta dacă o să vrea să-ţi vorbească, ceea ce probabil n-o să se întâmple.

— Trebuie să încerc.

— Deci care e abordarea ta?

— Habar n-am. Să mă ploconesc? am ridicat eu din umeri. La urma urmelor, e mama. Nu va trebui decât să ajung la latura ei maternă.

Katherine a râs. Era greu de spus dacă râsul a fost plin de cruzime sau de empatie, dar mi-a dat drumul la umăr, fără să mă mai tragă înapoi.

— Dacă ăsta ţi-e planul, sper că ţi-ai adus o tablă de spiritism.

•

Audrey era în bibliotecă, răsfoind un roman de Mary Westmacott, dar fără să-l citească, aşezată într-un fotoliu de piele roşie, cu ţinte şi spătar înalt. Ar fi fost fotoliul perfect în care să stea în timpul deznodământului. În ciuda faptului că pe uşă scria *Bibliotecă,* încăperea era coşmarul iubitorilor de cărţi: coperţi distruse de apă, galbene şi mucegăite, şi pagini uscate şi sfărâmicioase ca chipsurile de cartofi zăceau de jur-împrejur, aşezate pe rafturi meşterite din schiuri de lemn şi snowboarduri învechite. Căminul de piatră din colţ, decorat cu tot felul de broşuri, arunca scântei pocnitoare şi flămânde, căci arhitectul nu avusese în vedere, se pare, cât de inflamabile sunt cărţile. Din cauza focului, în încăpere era prea cald, dar mirosea mai puţin a umezeală decât în restul hotelului. Pe poliţa şemineului nu erau arme, categoric niciuna dintre armele lui Cehov: mi-ar fi fost greu să ucid pe cineva cu porumbelul împăiat şi medalia de război înrămată care se găseau acolo.

Văzându-mă, mama a închis cartea, s-a ridicat şi s-a întors cu spatele, prefăcându-se absorbită să aleagă altceva din restul autorilor de la litera W aflaţi pe raftul-snowboard.

— Audrey, i-am spus. Nu mă poţi ignora la nesfârşit.

A strecurat cartea între celelalte – dacă mă întrebaţi pe mine, era greşit categorisită, din moment ce Mary Westmacott este pseudonimul Agathei Christie, un nume, doar –, s-a întors şi s-a încruntat la mine când a văzut că blocam ieşirea.

— Ai venit să te umfli în pene? a spus ea, încrucişând braţele. Să-mi spui că ai avut dreptate în privinţa lui?

— Voiam mai degrabă să văd dacă te simţi mai bine.

I-a luat o secundă – fie să proceseze că restabileam contactul cu ea, fie să-şi amintească alibiul pentru anularea cinei, nu-mi dau seama – şi apoi a răbufnit batjocoritor.

— Pot să-mi port singură de grijă.

Era evazivă, trădându-şi posibila frustrare că este prea cocoloşită, lucru pe care, fără îndoială, îl vedea ca pe o ameninţare a independenţei ei. Mi-am imaginat că mătuşa Katherine o înţepase recent în privinţa vârstei şi a capacităţilor sale şi nu făceam decât să pun paie pe foc întrebând-o de sănătate.

— Dacă asta e tot...? a zis şi a dat ea să păşească pe lângă mine.

— Michael a făcut rău cuiva, mamă. Am făcut ceea ce am crezut că e corect.

Am folosit intenţionat la mijloc cuvintele „am crezut”, chiar dacă „am ştiut” că aveam dreptate.

— Şi acum fac ce cred că este corect.

— Vorbeşti ca taică-tu.

A scuturat din cap. Nu era un compliment.

Eram curios; rareori o auzisem vorbind despre tata.

— Cum adică?

— Robert găsea motiv pentru orice. Felul în care fiecare jaf era lozul cel mare, ultimul. S-a convins şi că e izbăvit de vină.

— Izbăvit de vină?

Tata nu găsise nicio izbăvire; murise într-un schimb de focuri cu doi poliţişti, ucigându-l unul dintre ei. Doar dacă se referea la faptul că se convingea pentru fiecare infracţiune comisă, crezând că o făcea pentru familia lui, că era o necesitate şi că era un om destul de bun încât să se ferească de următoarea. La fel ca Lucy cu ţigările.

— Tata a fost un netrebnic. Ştii asta, da?

— A fost un idiot. Dacă ar fi fost doar un netrebnic, aş fi putut trăi cu asta. Dar un netrebnic care crede despre el că e bun... asta l-a băgat în belele. Iar acum mă obligi să mă uit cum faci aceleaşi greşeli ca ale lui şi te aştepţi să zâmbesc şi să mă prefac că este în regulă? Chiar când se adunase toată familia... şi acum avem de-a face cu *asta.*

Cuvintele ei m-au zguduit. Aceleaşi greşeli pe care le făcuse şi tata? Oare mă acuza că sunt amestecat în moartea lui Ghete Verzi? Eram îngrozit de implicaţiile acestei insinuări. Apoi, pentru că m-am simţit rănit şi pentru că nu i-o spusesem niciodată în faţă, am răbufnit:

— Michael este un ucigaş.

— A omorât pe cineva. Dar asta îl face *ucigaş*? Oamenii omoară oameni şi primesc medalii pentru asta. Oamenii omoară oameni pentru că ăsta e jobul lor. Michael nu e vreun caz rar sau diferit. Îl etichetezi ca fiind criminal? Crezi acelaşi lucru şi despre Katherine? Sau Sofia? Dacă ar trebui să faci aceleaşi alegeri pe care le-a făcut el, din motivele alea pe care le-a avut ca să aleagă aşa, ce te-ar face pe tine alegerea aceea?

— Nu e acelaşi lucru.

— Nu e?

— Cred că afară este un cadavru care n-ar fi de acord cu tine.

— Nu Michael l-a ucis.

— Aşa cred şi eu, am spus atât de repede, încât mi-am dat seama imediat de asta. Dar cineva a făcut-o. Şi pare cam prea convenabil că totul s-a petrecut exact în *acest* weekend, cu întoarcerea lui Michael. Are ceva de-a face cu noi, sunt sigur.

Asta a părut s-o enerveze. Mai era ceva în agitaţia ei, în privirile ei aruncate dincolo de mine.

Mi-am încercat norocul şi m-am apropiat de ea, coborând vocea.

— Ştii cine e mortul?

— Nu ştiu.

Cu riscul de a strica suspansul, de data asta spunea adevărul.

— Dar nu este unul dintre noi. Asta e tot ce contează.

— Ce ştii şi nu-mi spui?

— Deci vrei să găseşti un criminal, nu-i aşa? Pentru că e mai uşor să aduci în discuţie o persoană cu un cuţit sau un pistol, pe care s-o poţi vâna, o persoană despre care se poate spune cu certitudine că este *rea,* ca să poţi ignora ceea ce ştii că e adevărat? Ce se întâmplă dacă îl găseşti? O să plătească preţul? Este în regulă dacă răufăcătorul moare la finalul unui roman – de fapt, se şi *presupune* c-o să moară. Dacă asta este ceea ce i-a făcut Michael lui Alan? Şi poate că e doar finalul poveştii lui Michael, pe care tu l-ai confundat cu începutul.

După această tiradă, a avut nevoie de câteva respiraţii. Am digerat adevărul din spusele ei.

— Am ajuns aici din cauza *ta.* Michael este în încăperea aia din cauza *ta.* Tu ai provocat asta. Eşti exact ca taică-tu. Ştia ce luptă ne lasă să ducem şi ne-a lăsat oricum să luptăm singuri, iar noi am plătit preţul. Cu toţii l-am plătit.

Avea vocea plină de venin.

— Măcar dacă ne-ar fi lăsat o armă cu care să luptăm. Dar n-a făcut nici asta. Nimic lăsat în bancă. Şi tu i-ai făcut acelaşi lucru lui Michael.

Preţ de o clipă m-am gândit că mă acuza că păstrez banii lui Michael şi am fost pe cale s-o întreb de unde ştie de ei, dar apoi mi-am dat seama că nu spune decât că, atunci când a murit, tata ne-a lăsat săraci lipiţi. În realitate, n-am crescut *chiar* aşa de săraci. Dar nu ştiam cu adevărat cum fusese pentru ea să ne crească singură, în orice caz, folosise o metaforă.

— Tata a fost un criminal, la fel ca Michael, i-am blocat eu argumentele, rămânând la adevărul în alb şi negru. Singura diferenţă este că el era şi drogat.

— Taică-tu n-a fost un drogat! a urlat Audrey.

— Au găsit un ac asupra lui, mamă. Nu te mai minţi singură!

— N-o mai speria pe maică-ta, a venit o voce din spatele meu.

Era Marcelo, care ţinea în mână o cană cu un lichid maroniu, aburind. A spus-o pe ton de glumă, dar a intrat repede în atmosfera intensă a încăperii. M-a împins uşor din uşă cu o atingere de antebraţ. Audrey s-a strecurat afară, apucând în mers cana cu băutură şi ştergând-o spre coridor.

Marcelo a ridicat din sprâncene.

— E totul în regulă?

Am dat din cap, dar atât de mecanic, încât m-a ghicit imediat.

— Ştiu, totul este alandala. Aşa cum văd eu lucrurile, e clar că Michael vrea să discute cu tine. Porcăria asta cu cine-e-avocatul-lui n-o să funcţioneze decât pentru următoarele câteva ore, dar dacă ne ajută ca să-l aducem pe poliţistul Crawford de partea noastră, ca să vadă că suntem cooperanţi, putem foarte bine să jucăm şi aşa.

Şi-a dat seama că sunt circumspect.

— Oh, nu te gândi că m-am resemnat. O să-l distrug mai încolo, promit. N-o să mai rămână nimic din el. Dar ştiu când să pun lucrurile în mişcare şi când să le las să stea. Şi cred că

deocamdată sunt pe tuşă. Ar trebui să vorbeşti mai întâi tu cu Michael, fiindcă asta îşi doreşte el. O să facem jocul lui, nu al lui Crawford.

M-am trezit întrebându-mă dacă amestecarea unor metafore din sport era o trăsătură universală a taţilor vitregi sau o chestie tipică pentru Marcelo.

— Dar tu eşti adevăratul avocat. Şi încă unul bun de tot. I-ai obţinut trei amărâţi de ani pentru o acuzaţie de crimă – e un rezultat al naibii de bun. De ce nu mai are încredere în tine? l-am întrebat.

— Nu ştiu, a ridicat el din umeri. Se pare că nu prea mai are încredere în nimeni. Poate o să-ţi spună ţie de ce.

— Când te întâlneşti prima dată cu un client, cum faci diferenţa între eroi şi infractori? l-am întrebat. Adică ştiu că trebuie să fii nepărtinitor, dar probabil ştii că unii sunt cauze pierdute, iar pentru alţii mai există ceva speranţe, nu?

— De aia am intrat în dreptul comercial – nu trebuie să-mi fac griji pentru asta. Sunt toţi nişte jigodii.

— Vorbesc serios.

— Ştiu, prietene.

A întins mâna şi m-a strâns de umăr. Marcelo a găsit întotdeauna, în relaţia cu mine, o alternativă care să rămână undeva, în jurul cuvântului „fiu” cu care nu se simţea complet confortabil nici azi. „Prietene” era una dintre variantele mai serioase, un upgrade de la „amice”.

— Întrebai ceva de taică-tău.

— Audrey a zis că era un ticălos care se considera un om bun.

Marcelo s-a gândit un pic.

— Nu ştiu ce să zic.

Aveam sentimentul că ştia, dar n-am insistat.

— Aţi fost prieteni. Cum era? Eraţi apropiaţi? m-am trezit eu întrebând.

Marcelo s-a scărpinat la ceafă. Şi-a găsit cuvintele cu greu.

— Da. Îl ştiam bine.

S-a uitat ostentativ la ceas. Nu era o discuţie confortabilă pentru el – probabil fiindcă se căsătorise cu văduva clientului său.

— Mai bine mă duc să văd ce face maică-ta.

L-am oprit:

— Poţi să-mi faci o favoare?

A încuviinţat.

— Ai persoane care se ocupă de cercetare, jurişti, contacte în poliţie... toate chestiile astea, corect? Poţi să verifici care sunt victimele lui Limbă Neagră? Lucy zice că e vorba despre o femeie pe nume Alison Humphreys şi un cuplu, Mark şi Janine Williams. Orice informaţie ar putea fi utilă.

A făcut o pauză; probabil ezita să mă încurajeze pe calea asta.

— Mai zi-mi o dată primul nume – Williams şi...?

— Alison Humphreys.

— Am reţinut. Sigur, nicio problemă, campionule.

S-a destins. Din fericire nu m-a împuns afectuos în braţ, altminteri ar fi trebuit să ieşim şi să ne jucăm de-a prinsul mingii, iar eu nu-mi adusesem mingea pentru baseball. Apoi a continuat:

— O să întreb.

Nu am ieşit după el, preferând să petrec câteva minute singur în bibliotecă şi să-mi adun gândurile. M-am trezit privind medalia de deasupra şemineului şi gândindu-mă la ce-mi spusese mama: unii oameni erau decoraţi pentru că ucideau. Medalia era dintr-un bronz întunecat, înrămată pe un fundal de catifea albastră, aşezată chiar sub sticlă alături de un mic dreptunghi de hârtie, cum sunt cele din prăjiturile cu răvaş, montat chiar sub ea. Pe hârtie era un caroiaj de puncte, dar nu în codul Morse sau altul pe care să-l fi recunoscut. Sub toate acestea se afla o plăcuţă gravată: *Distincţie acordată pentru transportarea sub bătaia gloanţelor a unui mesaj salvator de vieţi, 1944.* Pe medalie, în sine, erau gravate cuvintele *PENTRU ACTE DE EROISM* şi *ŞI NOI SERVIM PATRIA.*

Relaxaţi-vă. Nu am consumat 91 de cuvinte descriind o medalie fără ca acest lucru să aibă vreo importanţă. Ci mi-am dat seama că mama privea lucrurile dintr-o perspectivă părtinitoare, într-adevăr, dar avea dreptate cu ceva. Nu toate crimele sunt egale între ele; asta însemna medalia. Audrey îmi spunea că ea crede că Michael avusese un motiv bun ca să ucidă.

Tu ai provocat asta, îmi spusese. Şi în spatele vorbelor ei tăioase am auzit iar tot ce-mi spusese Lucy pe acoperiş: *s-ar fi întâmplat altfel.* Mi-am dat seama că o cred. Eu îl trimisesem pe Michael la puşcărie – dacă furia lui făcuse metastaze şi crease

ceva mai rău? Mă simţeam ruşinat pentru vina mea – da, Michael meritase să meargă la puşcărie –, dar tot mă simţeam vinovat. Să ştiu că nimic din toate astea nu era din vina mea îmi dădea un pic de confort. Era ca şi când o uşă se închidea şi alta se deschidea. Oare în ce-l băgasem?

Şi astfel, atunci, pe loc, m-am hotărât să-l ajut. Nu pentru că aş fi crezut că e nevinovat şi nu pentru că aş fi crezut că e vinovat. Ci din cauza a ceea ce-mi spunea toată lumea de când ajunseserăm aici.

Tu ai provocat asta.

Eu eram motivul pentru care lucrurile se petrecuseră *aşa cum se petrecuseră.* O puteţi numi ruşinea de a depune mărturie împotriva rudelor de sânge, în primul rând, excluderea emoţională de către propria mamă sau vinovăţia provocată de îndoctrinata mea loialitate Cunningham, dar conştiinţa mea n-a mai putut să gestioneze situaţia. M-am decis: o să fac cercetările. Fie aveam să-mi croiesc înapoi drumul spre familie – în cazul absolvirii lui Michael –, fie avem să bat ultimul cui în sicriul lui, confirmându-i crima. Numiţi-mă trădător, în aceeaşi ligă cu gaborii, dar am avut şi sentimentul că unul dintre noi era implicat. Pentru mine părea destul de clar: singurul mod de a reuni familia era să descopăr care dintre ei era criminalul.

Ei bine, cu toţii suntem – v-am spus asta deja. Mă referem la cel mai recent criminal.

MAMA

CAPITOLUL 16

Oamenii – mai ales soţii trimişi cu treburi – alergau spre maşini prin ploaia îngheţată care cădea ca o perdea. În haosul ăla, abia dacă mai zăream parcarea, dar executau cu toţii acelaşi dans pe jumătate salt, pe jumătate ghemuit, care apare când îţi protejezi capul cu cotul. Vântul şfichiuia zăpada de pe sol, adăugând o ceaţă învolburată care se ridica până la nivelul genunchiului, ca spuma de mare de pe creasta valurilor sparte la ţărm. Deşi terenul era drept, se luptau cu toţii cu vântul ca şi când ar fi urcat o coamă de deal. Am văzut din loc în loc străfulgerări portocalii – descuiau maşinile – pe măsură ce avansau în aerul cenuşiu. Ca un fel de ştafetă, următorul lot de curajoşi pregătiţi să pornească se îngrămădise sub copertină, suflând în mâini în timp ce supravegheau furtuna. Pot doar să presupun că se întrebau dacă ce se afla în maşină chiar era necesar, până la urmă, şi încercau să-şi dea seama cum să împacheteze această aventură prin ploaia de gheaţă ca posibil act de eroism demn de o partidă de sex.

Stăteam la bar – care-ţi putea oferi o cafea – cu Sofia. Ne cocoţaserăm pe scaune înalte trase în faţa ferestrei şi ne uitam cum furtuna creşte în intensitate. Marcelo era undeva, prin clădire, certându-se cu Juliette ca să obţină o cameră în hotel. Mama putea fi cu el sau poate se certa separat cu Crawford. Încă nu-mi dădusem seama ce însemna să fiu avocatul lui Michael, aşa că îmi făceam plinul de cafeină înainte de a mă apropia de Uscătorie, fiindcă, se pare, Michael nu era încă pregătit să vadă pe nimeni. Crawford îl încuiase înainte de a-şi prelua datoria de santinelă pe un scaun, în faţa uşii. Lucy stătea singură în partea opusă a sălii, îşi luase o halbă, ca trataţie de prânz, dar nu făcea decât să învârtească paharul aburit. Erin nu era aici, trebuia să se instaleze în cabană înainte să lovească viscolul. Katherine îşi luase un ceai şi se uita printr-un dosar cu folii de plastic. Mă întrebam câte crime trebuie să mai aibă loc

ca să cedeze şi să ia şi ea o halbă. Am presupus că era nevoie de cel puţin încă două. Am bănuit că în dosarul ăla avea itinerarul. N-aş fi fost surprins dacă ar fi printat şi prognoza meteo, iar acum încerca să-şi dea seama cum de o interpretase greşit. Aveţi voie să ghiciţi de două ori unde se afla Andy.

Grupul de soţi de pe verandă a decis că ploaia îngheţată s-a oprit pe moment şi au luat-o la fugă. Am bătut în fereastră şi am spus, ca şi când aş fi comentat o cursă de cai:

— Şi s-a dat startul. Ar fi Trebuit Să Plec Mai Repede este în spate, chiar după Mai Degrabă O Să Mor Degerat Decât Să Recunosc Că M-am Înşelat, care este la câteva lungimi în spatele lui sunt Aici Doar Din Cauza Unor Arhetipuri Casnice Depăşite şi cu un cap înaintea lui este Eşti Sigură Că Nu Poţi Trăi Fără Aia, Iubito?

În prag şi-a făcut apariţia Andy, scuturându-şi gheaţa din barbă în timp ce-şi scotea haina şi o atârna în cuierul de lângă uşă. S-a prăbuşit într-un scaun, vizavi de Katherine, a aşezat pe masă o gentuţă şi a spus:

— Eşti sigură că nu te-ai fi descurcat fără asta, iubito?

Sofia a râs un pic cam prea tare, dar, după ce Katherine a biciuit-o cu privirea, şi-a îndreptat din nou atenţia spre fereastră, prefăcându-se fascinată de viscol.

— Ce e cu voi, oameni buni? am întrebat.

Nu trebuia să subliniez pentru Sofia la cine anume mă refeream, dar ea tot a ridicat din umeri, de parcă nu m-ar fi înţeles.

— Haide. Katherine. Era pornită rău de tot pe tine azi dimineaţă. Nici măcar n-am ştiut că voi două sunteţi într-atât de apropiate încât să aveţi genul ăsta de dispute.

— Era pornită? N-am observat, s-a eschivat Sofia.

Nu m-a convins. Dispreţul lui Katherine era ca privirea mamei; ştii când este aţintit spre tine. Dar era evident că Sofia nu voia să vorbească despre asta.

— Deci acum eşti avocat?

— Aşa se pare.

— Nu ai ceva gen „zece paşi pentru rezolvarea unei crime” sau pe-aici pe undeva? Fă şi tu – şi-a fluturat mâinile prin aer de parcă ar fi executat un truc de magie – câte un pic din toate.

— Sunt reguli, nu paşi. Şi nu sunt ale mele. În plus – m-am aplecat eu şi am şoptit conspirativ – nici măcar nu-mi plac thrillerele judiciare.

— Atunci ce ai de gând să faci în continuare?

— Ei bine, îmi imaginez că, dacă vreau să merg la facultatea de drept, să-mi fac practica şi să-mi strecor pe undeva diplomele, aş putea să-l scot pe Michael din debaraua aia cam în oh... opt ani.

— Dar poate să facă treaba asta? Adică să te numească pe tine.

A luat o înghiţitură enormă din cană, apoi a aşezat-o cu un zdrăngănit pe farfurioară.

— Şi de ce tocmai pe tine?

— Nu ştiu, i-am zis ca răspuns la ambele întrebări, dar ceea ce-mi spusese Michael afară – *Cred că sunt dator să-ţi spun câteva lucruri* – îmi stăruia în minte. O persoană se poate reprezenta singură în instanţă fără să fie calificată, nu? Poate că e vorba doar despre o extensie a acestui lucru. Sau poate că nu e deloc legal. Dar nici Crawford nu prea joacă după reguli aici. Nu sunt sigur că le înţelege măcar şi poate că Michael foloseşte chestia asta în avantajul lui. Dacă intră în joc, obţine ce vrea. Marcelo pare să creadă că-i o idee bună să-l lase pe Michael să discute cu mine, aşa că deocamdată le fac şi eu jocul.

— Cum poate să vrea să stea încuiat într-o cutie plină de umezeală?

— În momentul ăsta mă gândesc că e una din două: dacă, din punct de vedere practic, eu sunt avocatul lui, poate vorbi cu mine în privat cât de mult doreşte, nu-i aşa? Crawford e nevoit să-l lase. Afară mi-a zis că vrea să-mi vorbească. Aşa că poate Michael mă vrea acolo.

— Şi a doua variantă?

— E la fel ca prima. Dacă mă vrea acolo, atunci poate că încearcă să ţină pe cineva departe.

— Oare e speriat?

Am ridicat din umeri. Astea erau toate teoriile pe care le aveam. Sofia s-a frecat la ochi, a căscat şi s-a uitat iar pe geam. Înainte nu reuşeam să văd morga improvizată de pe deal sau lacul din vale, dar acum nu mai puteam vedea nici măcar parcarea. La câţiva metri depărtare, totul era cenuşiu. Dansul gheţii în aer, pe fundalul ardeziei negre, amintea de imaginea

de la microscop – acele celule micuţe, gri – şi o clipă mi-am imaginat muntele la nivel molecular. După ce va trece viscolul, pământul va avea o altă formă: zăpada o să fie o masă de alb pur, înaltă până la genunchi, aşternută ca o pătură groasă. Mi-am dat seama că ne uitam la cum se reconstruieşte muntele, atom cu atom.

— Arăţi de parcă n-ai fi dormit aproape deloc, m-am aventurat eu.

Afară crezusem că paloarea ei era doar de la frig, de la şocul de a vedea un cadavru, dar aici, înăuntru, arăta de-a dreptul fragilă. O vedeam în faţa trasă şi o auzeam în zdrăngănitul căniii de cafea, când o lăsa din mâinile tremurânde. M-am gândit la gestul *gâl-gâl* făcut de Andy, la limba ascuţită a lui Katherine.

— Serios? a ridicat Sofia o sprânceană, gata să se repeadă la mine. Aşa vrei s-o facem?

— Pur şi simplu, spune-mi ce ai făcut noaptea trecută. Habar n-am, pentru alibi sau pentru ce-oi vrea tu. Chiar nu ştiu de unde altundeva să pornesc, i-am zis încercând să par relaxat, nu curios.

Ea a oftat, a trecut un deget prin spuma cafelei şi l-a lins, fără să răspundă.

Am recurs la implorări:

— Cel puţin ajută-mă să exersez.

— Uite puţină cronologie: tata m-a sunat ca să-mi spună că se anulează cina, pentru că Audrey nu se simte bine, aşa că am mâncat aici nişte gustări, fiindcă nu aveam stomac pentru sala de mese şi, sinceră să fiu, a trebuit să trag o duşcă să-mi fac curaj să vin să vorbesc cu tine. Iar apoi, după ce ne-am văzut, m-am întors la mine în cabană. Vrei nişte scuze? A fost o dimineaţă de coşmar, de aia arăt ca dracu'. Îţi mulţumesc, apropo, pentru insinuarea că, dacă o femeie arată un pic confuză, trebuie să fie criminală. Aş putea să-ţi amintesc şi că sunt singura de aici, incluzându-l şi pe poliţistul Crawford, care a susţinut sus şi tare că e vorba despre o crimă? Şi că, mai important chiar, ştii bine că m-am dus direct la mine în cameră, pentru că m-ai sunat la scurt timp după ce am intrat pe uşă. Tu eşti alibiul meu, tontălăule.

— Probabil că da, am spus eu, gândindu-mă puţin.

Dacă n-aţi sărit peste recapitulare, ştiţi deja că eram pe cale să-mi dau seama că e cineva care vine după bani şi tocmai am făcut-o.

— Ia spune-mi, cui datorezi bani?

S-a îndreptat brusc de spate şi a aruncat priviri îngrijorate prin încăpere.

— Vorbeşte mai încet despre chestia asta, a şuierat ea. Şi ce mama dracului mai înseamnă şi asta?

— Banii pe care mi i-ai cerut. Cred că îi datorezi cuiva.

— Ernie, ascultă, nu-i mai vreau. Nu-i mai vreau, dacă ai de gând să mă umileşti în halul ăsta. N-ar fi trebuit să ţi-i cer deloc. O să supravieţuiesc.

— De ce-ţi trebuie 50.000 de dolari dacă nu să te achiţi faţă de cineva?

— Nu-i datorez nimănui.

Tonul ei a fost limpede; a fost ultima dată când a spus-o.

— Putem vorbi despre altceva?

— A fost cineva în cabana ta seara trecută, i-am spus.

A mijit ochii, boţindu-şi obrajii ca şi când ar fi mâncat ceva stricat. O surprinsesem. Nu-mi dădeam seama dacă era surprinsă de faptul că fusese cineva la ea în cameră sau surprinsă de faptul că eu ştiam asta.

— Când erai la mine, i-am explicat. Îţi aminteşti că a sunat telefonul? Era din camera ta – ştiu, pentru că, atunci când am sunat înapoi, ai răspuns tu. Îmi imaginez că era cineva care căuta ceva şi că trebuie să fi apăsat din greşeală pe apelarea rapidă.

— Prin cineva te referi la Ghete Verzi? Crezi că el a fost la mine în cameră? Căutând bani?

— Mi-a trecut prin cap.

— Că am ucis un recuperator de datorii ca să mă protejez?

— Sau că l-a ucis cineva ca să te protejeze.

S-a gândit la asta preţ de o clipă. Nefiind detectiv, mi-era greu să-mi dau seama dacă făcuse o pauză fiindcă era ofensată sau ca să-şi facă nişte calcule. A înclinat uşor capul şi a spus:

— Înainte de a răspunde la această acuzaţie obscenă: *tu* te-ai hotărât?

— Te referi la ba...

Mi-am amintit îndemnul ei şuierat de a vorbi mai încet.

— Nu prea am avut...

— Deci nu ai luat nicio decizie?

— Nu am luat nicio decizie.

— Te-ar ajuta să iei o decizie dacă viaţa mea ar fi în pericol?

Bătea darabana cu degetele în masă. Am întins mâna şi mi-am aşezat-o peste a ei, ca s-o liniştesc. Am întrebat-o, pe cât de solemn am putut, ceea ce pentru mine nu e prea mult:

— Şi este?

Am ridicat privirea şi am observat că se abţinea să nu rânjească. Apoi a lăsat rânjetul să i se întindă pe toată faţa.

— Hai, lasă-mă! Ascultă şi tu ce spui. Recuperator de datorii? Cum vine asta, pentru mafie? Avem mafioţi în Australia? Cred că îmi faci un profil rasial, pentru că sunt sud-americană.

Şi-a încreţit comic nasul.

— E mai mult cartel decât mafie, i-am răspuns. Ar fi vorba de un cărăuş pentru droguri, nu de un recuperator de datorii. Dacă te-am distribui într-un rol, ăsta ar fi.

— Oh, păi, în cazul ăsta, leagă-mă.

Mi-a întins încheieturile, prefăcându-se că se supune.

— Îmi pare rău, sunt obosit. Nu că vreau să mă scuz, dar mi-e greu să gândesc limpede acum.

— Te-am pus într-o situaţie delicată. Înţeleg... pare destul de evident că eu îţi cer bani acum şi în dimineaţa următoare apare Ghete Verzi, congelat pe munte. Ascultă, ţi-am cerut bani pentru că există o geantă plină cu cash şi nu cred că Michael îi merită şi, da, m-ar ajuta cu ceva. Dar este o chestiune personală. Putem, *te rog,* să vorbim despre altceva?

— S-ar putea să nu-ţi placă celelalte subiecte de conversaţie pe care le am în minte.

Asta a făcut-o să chicotească. Eram din nou prieteni.

— Aşadar ai vrea să te prefaci interesată de cum am dormit sau dacă mi-a plăcut podcastul pe care l-am ascultat pe drum până sus, întrebări la care răspunsul este acelaşi, „îngrozitor”, sau vrei să alegi între Limbă Neagră şi Cealaltă Chestie?

— Serios, nu-i aşa mare chestie.

În timp ce vorbea, bătea cu linguriţa în marginea căniі; poate că ritmul acesta o făcea să-şi scoată amintirea aceea din cap. Părea mai degrabă o acţiune destinată să pară naturală, nu un tic.

— Am mai pierdut şi înainte pacienţi, a adăugat.

Aşadar, Cealaltă Chestie.

— Şi să nu crezi că o iau în uşor, fiindcă n-o iau. E nasol de tot. De fiecare dată. Dar în chirurgie apar complicaţii. Avem o tehnologie extraordinară şi chiar şi medicamente mai bune, dar tot există riscuri chiar şi în cele mai banale intervenţii. Poţi căpăta o embolie şi de la un braţ rupt – ştiai?

— Asta s-a întâmplat?

— Uite, sunt şi eu om. Îmi fac treaba. Unele zile sunt cele mai bune pe care le-ai avut, altele nu sunt aşa grozave.

— Vrei să spui că ai făcut o greşeală? Eşti un chirurg extraordinar, Sofia. Marcelo a avut încredere în tine cu umărul lui şi avea nevoie de el, ca să bată dramatic cu pumnul în masă, în instanţă. E ca şi când ai opera coardele vocale ale lui Beyoncé.

— Cred că exagerezi un pic. Iar tata... ei bine, ştii cât îi place să controleze lucrurile.

Linguriţa a scos iar un clinchet.

— Am derulat-o suficient la mine în cap. Pot să spun cu sinceritate că nu, nu am făcut nicio greşeală. Am făcut alegerea corectă în acel moment. Dacă ar trebui s-o fac din nou, aş proceda la fel. Revizuirea operaţiei mă va absolvi. Doar că persoanele implicate sunt, mă rog, un pic cam *în cârdăşie* cu administratorii spitalului, aşa că toată chestia trenează. Iar asta a dat şi frâu liber bârfelor.

Ochii ei au săgetat-o pe Katherine. Nu-mi dau seama dacă a fost doar în imaginaţia mea, dar mi s-a părut că privirea lui Katherine s-a mutat dinspre noi, de parcă privirea Sofiei ar fi fost o bilă de snooker albă, ricoşând în bila neagră a lui Katherine. Mătuşa nu lucra în domeniul medical şi categoric nu s-ar fi putut spune despre ea că ar putea avea vreo influenţă. I-am cercetat pe ceilalţi. Andy găsise undeva un pachet de cărţi de joc (sau poate le avusese tot timpul cu el, ca să facă trucuri de amatori, îl cred în stare de aşa ceva) şi îşi dădea singur o mână de „solitaire”. În partea opusă, Lucy ţinea atârnată între buze o ţigară. Înainte să mă consideraţi un mincinos în privinţa ultimei ţigări fumate de Lucy, să ştiţi că s-a apropiat de ea un chelner şi i-a spus că trebuie să iasă, dacă vrea să fumeze. Lucy s-a uitat tânjind spre fereastra şfichiuită de zăpadă, care zdrăngănea în rama ei, şi a băgat ţigara în buzunar.

Mintea mi-a rămas la Katherine.

— Când investighează o astfel de situaţie, vizează şi consumul de alcool? am întrebat.

— Ce-ţi veni tocmai cu asta?

— Păi, ştii ce crede Katherine despre alcool. Şi te-a criticat de câteva ori. La început, am crezut că e doar enervată că ai stricat weekendul cu teoriile tale despre crimă, dar acum văd că te descrie ca pe o beţivă arogantă pe care nu te poţi baza, ceea ce ştim amândoi că nu eşti. Pare s-o ia personal.

Sofia a tras aer în piept să-mi răspundă, dar m-am răzgândit.

— Nu, îmi pare rău. Uite, e clar că trebuie să mă prind cum să discut cu oamenii fără să-i acuz la fiecare pas. Tot ce zic este că ştii şi tu cât de implicată este cu Alcoolicii Anonimi, de la accident încoace – e foarte respectată, ştie treaba pe faţă şi pe dos. Ar putea fi un bun aliat, de fapt. *Dacă* ar fi nevoie de aşa ceva. Suntem aici pentru tine.

Sofia a sforăit pe nas.

— E mare şi tare, nu? Nu-ţi aminteşti prea bine dacă tu crezi că ăla a fost momentul în care s-a lăsat de băut. Oh, desigur, poate pentru câteva săptămâni. Era sălbatică rău, frate. Tata şi Audrey au fost nevoiţi s-o rupă complet cu ea ca s-o aducă pe drumul cel bun. O să cer sfaturi de altundeva.

Accidentul lui Katherine, consecinţele şi recuperarea ei mi-au năvălit în minte. Era o surpriză să aud că se dusese vorba.

— Cu toate astea, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Băusem *un* pahar cu vin, a spus Sofia, lăsând linguriţa deoparte, în cele din urmă. Cu cel puţin opt ore înainte. La masă. Dar când se întâmplă ceva de genul ăsta, încep să despice firul în patru. Şi nu prea ajută dacă un stagiar se trezeşte să spună că te-a văzut la bar – care, apropo, era un restaurant – cu o seară înainte şi că nu poate fi sigur, dar părea că erai dusă bine. Poate că internul nu a văzut bine sau poate că îţi poartă pică sau cineva l-a încurajat discret – şi-a frecat vârfurile degetelor – să înflorească lucrurile... Sunt oameni care au de câştigat din asta. Totul e o chestie de politici. Lecţia e să nu mergi la cină în cârciuma de unde-şi cumpără băutură toţi studenţii de la Medicină. Să spui că erai acolo ca să mănânci, adică pentru ce şi eram, e ca şi când ai spune că te uiţi în *Playboy* ca să citeşti articolele.

— Ian Fleming a fost publicat în *Playboy,* am spus eu, fără să-mi dau seama dacă slujeşte punctului ei de vedere.

M-am gândit o clipă, smulgându-mi ceva din memorie.

— De fapt, şi Atwood.

— Exact! Aşa cum am zis, luam masa. Nu eram tulburată. Nu a fost o greşeală. Şi, uite care-i treaba, pe doctori nu-i testează ca pe sportivi. Aşadar ce-o să spună? Că m-a văzut un stagiar bând un pahar cu vin? Orice deces ajunge la legist în treizeci de zile, desigur, dar asta e practica standard de investigare. Nu se bazează pe nimic. Nu vor găsi nimic nepotrivit.

Mi s-a părut că aud avalanşa de justificări a unei persoane care crede că trebuie să se apere, dar am lăsat-o cum a căzut.

— De ce nu te reprezintă Marcelo? am întrebat-o. Sigur că spitalul are avocaţii lui. Dar el este mult peste ei.

— Aşa cum am zis: sunt chestii care ţin de politici. În plus, acum eşti şi tu avocat – ai vreun program săptămâna viitoare?

Am mârâit.

— De ce o ia Katherine atât de personal?

— Katherine e supărată rău..., ei bine, pentru că asta e starea ei naturală, dar mai ales pentru că a auzit zvonurile şi a venit la mine cu aceleaşi întrebări cu care ai venit şi tu. Mi-a oferit ajutorul ei şi când i-am explicat ce tocmai ţi-am explicat şi ţie, nu i-a căzut prea bine. Probabil crede că nu mai pot fi salvată. Oricum nu vreau să fiu micul ei proiect.

Am încuviinţat. Părea, într-adevăr, ceva specific lui Katherine.

— Acum, mă crezi sau nu, am şi eu nişte întrebări pentru tine.

— Mi se pare corect.

— De ce faci asta? E un poliţist aici; lasă-l *pe el* să facă investigaţia.

— Ştim amândoi că, dacă nu e-n prima zi de muncă, atunci sigur e în a doua. Şi-am bătut în fereastră cu nodurile degetelor – nu m-aş baza că ajutoarele lui reuşesc să ajungă aici.

— Asta nu înseamnă că e treaba ta să rezolvi crima.

— Michael mi-a cerut ajutorul. Şi cred că-i datorez asta.

— Datorie, datorie, datorie. Foloseşti aşa de mult cuvântul ăsta. Familia nu e un card de credit.

Avertisment: ştiu că asta este, pe fond, o scenă de genul „la Vezi-ţi Tu De Drum”, poate cu nişte ancore sănătoase de tipul „Asta Nu Te Priveşte Pe Tine”. Sunt conştient, aşa cum am fost şi atunci, că aceasta este adeseori o tactică de a împiedica un investigator băgăcios (eu) să dezvăluie ceva despre persoana care îi cere să-şi vadă de treabă (în acest caz, Sofia). Acest lucru

nu trebuie confundat cu scena „Nu te mai ocupi de caz”, care va fi problema lui Crawford, nu a mea. Dar motivele Sofiei îmi erau clare. Dacă eu renunţam şi Michael părăsea complexul în cătuşe, banii rămâneau la mine. Şi n-aveam să mai ţin de ei încă trei ani, nici vorbă încă douăzeci şi cinci; urma să-i cheltuiesc. Sau să-i dau. N-am interpretat tentativa ei ca pe o încercare de distragere a atenţiei de la ea, ci mai degrabă de a îndepărta pionul lui Michael de pe tablă, aşa încât banii să rămână disponibili. Şi dacă încerca să-i însceneze ceva, avea să încerce şi mai tare, momindu-mă pe mine în loc să mă avertizeze. Eram convins că are un motiv egoist, dar nu criminal.

— Ernest? s-a auzit o voce din pragul uşii.

M-am întors şi am văzut-o pe Juliette cercetând barul din ochi.

— Poliţistul Crawford zice că acum e în regulă.

Am făcut semn din mână că am înţeles, m-am ridicat şi i-am spus Sofiei, aproape pe un ton de scuză:

— Trebuie să aud ce are şi el de spus. Măcar să-mi dau seama ce alibi are pentru noaptea trecută.

— *Oh,* acum înţeleg, mi-a tras ea un pumn amical în braţ. Ernie, nătărău gelos ce eşti.

— Nu sunt...

— Ba *eşti.* Nu-ţi pasă de Ghete Verzi. Vrei doar să afli unde au fost de fapt Michael şi Erin noaptea trecută.

Acum ştiţi în ce scenă joc. Se numeşte „Sexul reprezintă mereu un motiv”.

— M-a minţit. Pe mine. Pe noi, am recunoscut eu. Sunt curios.

— De două ori, de fapt.

— Ha?

— Te-a minţit de două ori. Mobilă? Depozit? Serios? Chestia aia e o monstruozitate. Pun pariu că toate bulendrele lui sunt tot acasă la Lucy, exact aşa cum le-a lăsat. Erau încă împreună când a plecat la puşcărie, îţi aminteşti?

A scuturat din cap de parcă ar fi fost nevoită să descrie ceva evident.

— Nu mă prind ce zici.

— Întreabă-l ce naiba este *de fapt* în nenorocita aia de camionetă, Ernie.

CAPITOLUL 17

Juliette mă aştepta pe coridor. La început m-am gândit că poate luase lipsa mea de pricepere tehnică drept un semn că eram prea tontălău ca să urmez săgeţile până la Uscătorie, până când mi-am dat seama că mă conducea în sens invers. Habar n-aveam încotro ne îndreptam. Câteodată, cărţile de acest gen au hărţi sub prima copertă, iar schiţa complexului ar putea fi la îndemână într-un astfel de moment.

— Nu ne-am prezentat cum se cuvine, i-am spus eu în timp ce mă strecura printre cărucioare de cameriste, dând pe-afară de prosoape albe şi pufoase. Oamenii îmi zic Ern.

— Adică aia care se foloseşte la crematoriu[4]?

— Este prescurtarea de la Ernest.

— Ei bine, atunci aşa ar trebui să te strige oamenii, nu? a spus ea pe şleau.

— Te-ai înţelege bine cu mama.

Am evitat o tavă de la room-service care era locul crimei pentru două cutii de energizant şi o tabletă de ciocolată cu ambalajul mototolit.

— Şi ea mă consideră agasant.

S-a oprit în dreptul unei uşi fără număr – aşadar, nu o cameră pentru oaspeţi, am dedus – aflate la capătul culoarului şi a introdus o cheie în broască. Înainte de a o deschide, s-a întors spre mine.

— Ştiu că eşti nerăbdător să-l revezi pe fratele tău. O să fiu rapidă.

Am observat că avea buzele crăpate de vânt, cum sunt adeseori buzele celor de la munte, aşa de cojite şi boţite, încât ai fi putut înfige un piolet în ele, ca să le escaladezi.

— Oh, eu sunt Juliette, apropo.

În sfârşit, se prezintă. Redactorul meu tocmai a răsuflat uşurat.

— Eu te-am ajutat să-ţi fixezi lanţurile.

A spus-o de parcă ar fi fost o informaţie nouă, aşa că i-am răspuns „îmi amintesc”, ca s-o corectez, dar mi-a ieşit mai

[4] Joc de cuvinte intraductibil, Juliette se referă la cuvântul englezesc *urn* (urnă), a cărui pronunţie este asemănătoare cu cea a numelui Ern (N.t.).

răguşit decât am intenţionat. Retrospectiv, un pic cam libidinos. M-a cercetat încă o secundă.

— E clar că am făcut impresie. M-ai invitat deja s-o cunosc pe maică-ta. Şi încetează să te mai holbezi la buzele mele.

Nu i-am zis că mă gândeam să le curăţ de cojile alea, nu să le sărut; dar, în orice caz, am simţit cum roşesc.

A deschis uşa, dezvăluind un birou înţesat de lucruri având în centru două mese înghesuite una în alta. Sistemul de arhivare nu putea fi catalogat decât drept ciclonic; munţi şi văi de hârtii acopereau podeaua. Pe pereţi, de jur-împrejur, erau montate rafturi; cel puţin aici hârtiile erau îndosariate în registre de un portocaliu aprins, dar registrele acelea, aşa puţin cum semănau ele cu o organizare cât de cât, erau stivuite pe orizontală. M-am gândit că era cam îndrăzneţ pentru cineva care habar n-avea cum să depoziteze un dosar să-mi judece capacităţile de şofer, dar am lăsat de la mine, pentru că mă simţeam încă muştruluit pentru chestia aia cu buzele, pe care mi-o zisese verde-n faţă. În centrul fiecărei mese se afla câte un computer masiv cu care puteai face exerciţii de ridicat greutăţi, ambele legate de nişte tastaturi de un alb păstos, decolorat, rezervat de obicei accesoriilor IT complet depăşite sau aşternuturilor de adolescenţi.

Juliette s-a aşezat pe un scaun de piele neagră; a început să bocăne cu o mână în tastatura aia rigidă, iar cu cealaltă mi-a făcut semn să mă apropii.

— De când locuieşti aici? am întrebat-o pe jumătate ca să aflu mai multe despre ea şi pe jumătate ca să aflu din ce secol era computerul.

— Am crescut între locul ăsta şi o şcoală cu internat din Jindabyne, a spus ea ca teleghidată, mai concentrată să dezlipească de pe birou, cu un *poc,* mausul fosilizat de mizerie. Asta e o afacere de familie. Bunicul şi nişte amici de-ai lui au construit clădirea după război – voiau să fie departe de oameni, probabil. Eu m-am mutat în Queensland pe la douăzeci de ani, doar pentru că am ales cel mai cald loc posibil. Mama şi tata au preluat afacerea, apoi au murit şi, iată, există un anumit inevitabil în legătură cu chestiile care ţin de familie, pentru că am venit acum şase ani, ca să vând businessul, şi cred c-am rămas înzăpezită aici.

— Familia exercită o forţă gravitaţională, i-am spus.

— Ceva de genul ăsta.

— În ce război a luptat bunicul tău? Am văzut medalia din bibliotecă.

— Al doilea. Şi, ha! Aia e medalia lui Frank.

— Frank?

— De fapt, F-287, dar bunicul îi zicea Frank. Pasărea.

— Porumbelul împăiat? am pufnit. Faci mişto de mine.

— Se numeşte medalia Dickin. E pentru animale.

M-am gândit la cuvintele gravate – ŞI NOI SERVIM PATRIA – şi mi-am dat seama că are sens. Peticul de hârtie strecurat acolo era probabil un mesaj codat, legat la piciorul porumbelului şi purtat de acesta în zbor printre liniile inamice. Era o aventură numai bună pentru un film Disney.

Juliette a continuat:

— Favorita mea e aia primită de pisica de pe un vapor, care a contribuit la creşterea moralului prin căsăpirea şobolanilor care se înmulţiseră necontrolat. Serios, nu e glumă. Bunicul iubea pasărea aia – a antrenat un stol întreg, dar Frank era special. A dus o hartă cu toate poziţiile mitralierelor, liste cu numărul trupelor, nume, coordonate şi a salvat o mulţime de vieţi. Bunicul l-a împăiat când s-a întors acasă. E un pic ciudat să-l expun acolo, dar îmi place.

A bătut în ecranul computerului.

— Ah! Gata.

Arăta spre imaginile cu nuanţă verzuie ale unei camere video pe care o oprise într-un anumit moment. Mi-am imaginat că trebuie să fi fost poziţionată undeva, deasupra intrării în hotel, pentru că unghiul era înclinat spre deal şi cadrul includea parcarea, o porţiune zdravănă din drumul de acces şi, la margine de tot, aproape neclare, umbrele în formă de piramidă ale câtorva cabane. Nu ajungea destul de departe ca să arate locul unde fusese găsit cadavrul. În colţul din stânga jos se vedea înregistrarea orei, câteva minute după 10 seara. Am bănuit că nuanţa verzuie era dată de la un fel de filtru pentru vederea de noapte.

— Ce camere sunt astea? am arătat eu spre cabane.

— E partea cu numere pare: 2, 4, 6 şi 8.

Marcelo şi Audrey stăteau la numărul 5, deci cabana lor nu se vedea pe ecran. Sofia stătea la 2, chiar la marginea ecranului, care prindea numai o aşchie din acoperiş. Eu ar fi trebuit să stau

la 6, dar Katherine şi Andy se cazaseră acolo fiindcă veniseră prea devreme şi camera lor nu era gata încă. Nu ştiam unde stătea Lucy.

— Numărul 4 e a mea, i-am spus.

— Ştiu, domnule Cunningham.

— Urmăreşti oaspeţii. Asta e o invadare a intimităţii.

— Aşa îi zice acum? a răspuns ea.

Ai putea crede că flirta, dar acum nu mai sunt aşa sigur de asta. În caz că eşti curios, n-o să afli că ni s-au lipit buzele pentru alte încă 72 pagini, când eu o să fiu dezbrăcat.

— Mai este cineva cazat în cabane? am întrebat-o.

— Doar în cele închiriate de grupul vostru. Jumătate sunt goale.

— OK. Şi camera asta se mişcă? Aici nu e un unghi prea bun.

A scuturat din cap.

— Dacă n-am fixa-o în cutia ei, ar sări la fiecare furtună. În plus, asta nu-i o cameră de supraveghere, este o cameră pentru zăpadă. Are menirea de a le arăta oamenilor cum este complexul în fiecare zi, ca să-şi poată planifica drumurile, înţelegi... să-şi ia lanţuri de iarnă – a făcut o scurtă pauză, ca să mă lase să diger înţepătura – ...şi haine potrivite sau să vadă dacă trebuie să-şi rezerve ori nu permis pentru teleschi. Totodată, nici nu e vorba de o filmare, uite... sunt doar nişte capturi.

A apăsat „play” şi am văzut că, într-adevăr, era vorba despre o serie de cadre care rulau succesiv, câte una la trei minute, cu cronometrul din colţul stâng sărind când se schimba imaginea. Le-a lăsat să curgă. Din când în când se ivea câte o bulă de gri, cineva mergând spre cabană, dar imaginea era aproape inutilă, fiindcă siluetele se vedeau în ceaţă, mai degrabă umbre cărora nu le puteai distinge trăsăturile. Singurul lucru bun era că acoperea o parte din drumul de acces, dar, chiar şi aşa, trebuia să se nimerească momentul potrivit ca să prinzi fotografia unei maşini în mers în intervalul acela de trei minute. Ştiam, pentru că făcusem deja drumul ăla de câteva ori şi de la cabane la hotel făceai o plimbare alunecoasă prin zăpadă, dar partea bună era că, dacă nu era vorba despre cineva într-adevăr grăbit, instantaneele urmau să-i surprindă pe cei mai mulţi, aşa dificil de identificat cum erau.

Juliette a lăsat caseta să se deruleze. Trebuie să fi fost pe repede-nainte, pentru că fiecare poză rămânea pe ecran cam douăzeci de secunde, nu trei minute. Chiar înainte de 11:00 noaptea, cineva s-a îndreptat spre cabana 4, iar eu am ştiut că era Sofia, care venise să mă viziteze. La vreo douăsprezece cadre după aceea s-a îndreptat iar spre cabana 2, ieşind din cadru. Din umbra aceea nedefinită era greu să-ţi dai seama ce direcţie sau intenţie avea, dar se potrivea destul de bine ca să fiu mulţumit de concluziile mele. Sperasem ca, între cele două fotografii cu Sofia, să prind o frântură a cuiva amuşinând pe lângă cabana 2, dar n-am avut noroc. Oricine a fost a ratat intervalul de trei minute, ceea ce putea fi ori un noroc chior incredibil, ori o planificare foarte bună. Filmul a redat tot restul nopţii, petrecut fără evenimente, doar cu nişte fumători oarecare din hotel şi cu două umbre ţinându-se de mână şi privind stelele. De remarcat că nimeni n-a urcat dealul spre terenul de golf.

Chiar după ce cronometrul a trecut de ora 1:00 dimineaţa, Juliette a început să manevreze mai hotărât mausul. Căuta ceva. Câteva cadre mai încolo a găsit şi a apăsat pe pauză.

— M-am gândit că ar fi interesant, a spus ea. Ghete Verzi nu se află pe lista de oaspeţi sau de personal şi nimeni de peste deal nu a reclamat vreo dispariţie. Am contactat prin radio celelalte hoteluri şi oamenii nu vorbesc decât despre asta, dar nimeni nu ştie nimic.

Juliette a arătat spre o pagină tipărită de pe birou, o listă cu nume despre care am presupus că sunt ale oaspeţilor, cu nişte bife mici, făcute cu pixul, în dreptul fiecăruia. Îi numărase. Lucy îmi spusese deja, dar era bine să ştiu că informaţia se confirma.

Mă întrebam de ce o interesa atât de mult treaba asta, oscilând între ideea că vrea să-mi spună destul cât să mă îndrepte într-o direcţie greşită şi faptul că aici nu se întâmpla mai nimic şi tânjea după un pic de acţiune, când am ochit, sub lista de nume, un vraf mult mai voluminos, cu bileţele galbene de genul *semnează aici* iţindu-se dintre file. Cu toate că mare parte dintre pagini erau acoperite, am văzut colţul de pe prima pagină, inscripţionat cu un logo cunoscut aparţinând unei celebre agenţii imobiliare. (Unele cuvinte ies pur şi simplu în evidenţă în romanele poliţiste, nu-i aşa? Nu există posibilitatea reală de a mă referi la astfel de lucruri pe ocolite, aşa că aş

putea, la fel de bine, să le scriu cu litere îngroşate: **pe biroul ei se afla un contract de vânzare-cumpărare**.) Poate că nu era chiar atât de înzăpezită, la urma urmelor.

Juliette a continuat:

— Ceea ce înseamnă că mortul a venit în creierii nopţii. Aşa că poate el este.

A arătat spre ecran.

— Am verificat, maşina este în parcare acum. Am putea să-l punem noi pe Crawford să verifice numerele şi să ne dea un nume?

Faptul că a zis „noi” insinua un soi de asistenţă la care nu mă aşteptam. În special pentru că, dintre noi toţi, inclusiv poliţistul, Juliette făcuse cea mai bună investigaţie de până acum. Mi se reamintea că sunt protagonist doar în virtutea faptului că eu scriu povestea, nu pentru că aş merita. M-am aplecat. Pe drumul de acces se vedeau două faruri. Era mai uşor să deduci direcţia în cazul maşinilor decât al oamenilor şi era clar că vehiculul se îndrepta spre parcare. Şi, pentru că farurile se reflectau în filtrul pentru vederea de noapte, creând o supraexpunere a imaginii, a fost evident că maşina era un Mercedes 4x4.

— Asta e maşina tatălui meu vitreg, am spus. Marcelo. Cel care striga războinic azi-dimineaţă.

— Oh!

— Dar el n-a ajuns noaptea trecută. Am luat împreună cina în sala privată. Deci trebuie să se fi dus undeva şi apoi s-a întors.

Nu i-am spus că a anulat cina pentru că mama nu s-a simţit bine, fiindcă angajamentul meu de sinceritate este faţă de tine, cititorule, şi nu faţă de Juliette, băgăcioasa proprietară a complexului. Totuşi, eram în continuare interesat când ar fi putut pleca, din moment ce era posibil să mintă ca s-o facă. Cu toate că se poate să fi mers jos, în vale, ca să găsească o farmacie, să zicem.

— Du-te înapoi spre finalul după-amiezii – o să vezi Mercedesul plecând.

Juliette a derulat caseta până a găsit instantaneul care prindea stopurile Mercedesului undeva mai departe, pe deal, dar vizibile în poză, în jurul orei 7:00 seara. Era exact după ce mă sunase pe mine; la ora aia trăgeam un pui de somn.

— Fir-ar să fie, a spus ea, evident mai puţin interesată de plecarea cuiva timp de câteva ore decât de sosirea lui Ghete Verzi.

Dar în cazul meu era invers; întrebările îmi năvăliseră în minte. Marcelo minţise cu privire la motivul anulării cinei, ca să poată merge undeva. Mai mult de şase ore. Pentru ce anume? Era posibil ca mama să nici nu ştie de asta, fiindcă poate chiar se simţise rău şi dormise în cabană? Sau era complice? Maşina avea geamuri fumurii, deci nu mi-am dat seama dacă era cineva pe scaunul pasagerului şi cu atât mai puţin cine conducea.

Juliette a terminat cel mai înfricoşător gând al meu.

— Poate a adus pe cineva cu el?

— Pot să văd şi restul casetei, până dimineaţă? am întrebat-o.

A început iar derularea secvenţei de fotografii. Stăteam destul de aproape de ecranul butucănos şi vechi ca să simt pe nas sfredelul electrostatic emis de acesta la fiecare pâlpâire între intervalele de trei minute.

— Dacă victima era de undeva din zonă, în mod sigur ar fi recunoscut-o cineva.

— N-am văzut cadavrul, dar, aşa cum am spus, toată lumea de aici e numărată, personal şi oaspeţi. Telefoanele au zbârnâit între hoteluri până jos, la lac, şi Crawford a verificat şi la secţia lui de poliţie din Jindabyne: nu a fost reclamată nicio dispariţie. Crawford spune că nu vrea să-i traumatizeze pe oaspeţi, că n-are niciun sens să fluturi încolo şi-ncoace poza unui mort, dacă e oricum un necunoscut. Trebuie să spun că sunt de acord cu el. Găzduim oameni care au plătit ca să fie aici şi, ce să vezi, micul-dejun oferit din partea casei n-o să fie decât o spoială peste multele evaluări de pe TripAdvisor.

Spre ruşinea mea, mi-am notat în minte să-i spun lui Katherine că micul-dejun poate fi luat gratuit.

— Pe munte se întâmplă tot felul de accidente şi nimeni nu-şi face griji din cauza asta. Ar putea fi un amator de drumeţii care s-a rătăcit? Singurii care vorbesc despre o crimă sunt cei din grupul tău. Şi l-aţi stors de tot pe poliţistul ăla începător când v-aţi nimerit acolo.

— Atunci de ce-mi arăţi asta?

— Pentru că pui prea multe întrebări, deci e clar că asta crezi. Şi m-am uitat bine la familia ta – nu pare că sunteţi curaţi ca lacrima. Dacă este crimă... asta înseamnă că există şi un

criminal. Am o anumită obligaţie cu privire la siguranţa oaspeţilor noştri.

Am fost un pic afectat de aluzia ei la istoria familiei mele, aşa că m-am încordat.

— N-ar trebui să împărtăşeşti această probă – cuvântul acela mi-a ieşit din gură cu un plesnet; chiar dacă eu credeam că este o crimă, deocamdată nu aveam decât un bărbat mort în zăpadă, şi să vorbeşti despre o *probă* însemna să formalizez lucrurile prea mult pentru gustul meu –, vreau să zic *informaţie,* cu Crawford, nu cu mine?

— Nu-l cunosc pe Crawford – e limpede că a fost trimis aici ca un simplu comisionar, pentru un accident. Acum, când au aflat că treaba e serioasă, Martin – sergentul – o să vină încoace împreună cu detectivii din oraş, dacă o să aibă nevoie de ei. Dar aş face prinsoare că n-o să reuşească să ajungă prea repede prin viscolul ăsta, dacă n-or fi rămas deja înzăpeziţi. Şi, rahat, bine, OK, o s-o spun: nu cred că poliţistul Crawford are habar de ce dracu' se petrece aici.

— Nici eu nu cred, am recunoscut.

— Mărturisesc că-mi leg căruţa la calul cel mai bun. Tu eşti avocatul.

— Nu sunt avocat, sunt scriitor.

— Atunci de ce a zis frati-tu că eşti?

— Nu ştiu. Eu îi ajut pe oameni să scrie cărţi poliţiste, deci presupun că mă pricep să ghicesc finalurile? Poate a crezut că pot rezolva misterul.

I-am spus-o cu o tonalitate oarecum ascendentă care însemna că ştiam cât de slab e argumentul, aşa că mi-am îndreptat din nou atenţia spre imaginile de pe ecran.

Filmarea ajunsese la răsărit şi filtrul pentru vederea de noapte se modificase, transformând verdele de mai devreme într-un gri tern. Acum se vedea în cadru maşina de poliţie a lui Crawford, iar cronometrul arăta ora 6:45. Cum a ajuns, poliţistul s-a îndreptat spre hotel. Nu avea geamuri fumurii, aşa că l-am văzut pe Crawford cu o mână întinsă peste locul pasagerului, cu capul aplecat aşa încât i se vedea clar profilul, căscând cu poftă. Trebuie să se fi trezit foarte devreme ca să ajungă aici la ora aia.

— Cine a găsit cadavrul? am întrebat.

Între întoarcerea maşinii lui Marcelo şi sosirea lui Crawford nu se mai văzuseră alte bule cenuşii: nici urmă de victimă sau de ucigaş.

— Adică cine a dat alerta? Trebuie să fi fost devreme. Nu pare nimeni traumatizat.

— Va trebui să-l întrebi pe Crawford, fiindcă nu ştiu.

Acum, că ecranul era mai luminos, sclipirea albă şi tăioasă a lentilei m-a făcut să mijesc ochii. Fotografiile au început să se umple cu umbre care, în lumina nefiltrată a zilei, arătau mai omeneşte. În următoarele câteva cadre umbrele s-au grupat laolaltă, înşirându-se pe deal ca furnicile. Mi s-a părut că l-am zărit pe Andy întâlnindu-se cu mine în faţa cabanei, dar nu eram sigur. Au pâlpâit apoi celelalte instantanee ale dimineţii: sosirea camionetei (chiar *era* stupid de mare); adunarea de la intrare se afla suficient de aproape încât să desluşesc până şi chipurile oamenilor; apoi arestarea lui Michael. Nenorocita aia de înregistrare s-a terminat cu Erin care îl îmbrăţişa şi cu mâna ei băgată în buzunarul de la spate al blugilor lui. *Pe bune?*

— Ai zis că imaginile îi ajută pe oameni să verifice starea vremii înainte de a urca aici? Asta înseamnă că sunt disponibile pe website-ul tău?

— Da, camera transmite în timp real. E şi destul de la vedere – chiar pe prima pagină.

— Aşadar, dacă cineva deschide website-ul vostru, poate să calculeze intervalele şi să se deplaseze intenţionat între momentele fotografiilor, ca să evite să fie observat?

— N-ar funcţiona niciodată cu recepţia de internet de aici.

— Aşa e. Dar intervalul nu se schimbă niciodată – e la fiecare trei minute. Dacă îţi potriveşti ceasul, nici n-ar trebui să te uiţi la filmarea în timp real ca să se deplasezi între momentul fotografiilor.

— Presupun că da.

— Iar lui Crawford să zicem că-i ia o oră să ajungă aici, dacă bagă mare? Şi, cu toate astea, nu-i nici urmă de panică pe ecran, nimeni nu se grăbeşte spre deal până mai târziu şi nimeni nu anunţă personalul hotelului într-o oră întreagă, cât a durat până la intervenţie. Cineva găseşte un cadavru, anunţă poliţia şi ce face după aia, se duce iar la culcare?

— Crezi că cel care a anunţat e chiar criminalul? Care voia să vină încoace poliţia?

— Odată ce elimini imposibilul...

— ...ceea ce rămâne, oricât ar fi de improbabil, trebuie să fie adevărul, a completat ea propoziţia. E drăguţ. Da, şi eu am citit cam toate romanele cu Sherlock Holmes. O cabană de vacanţă este, pentru romanele mucegăite, ca Portalul Şosetelor Pierdute din fundul maşinii de spălat: nimeni nu le cumpără, nimeni nu le aduce şi totuşi ele sunt mereu aici. Consideră-mă un soi de expert. Aşadar... să presupun că tot planul tău constă în metoda prin eliminare?

— Vreau să zic – m-am bâlbâit eu, pentru că acela *fusese* tot planul meu – că în opinia mea şi a multora este un loc bun de unde aş putea să încep.

Am încercat să nu mă uit prea fix la o pieliţă deosebit de lungă care cerea cu disperare să fie smulsă de pe buza ei de jos.

— În opinia *multora.*

Tonul ei era neîncrezător, dar jucăuş.

— Mă uluieşte că ticălosul ăla a creat cel mai cunoscut exemplu de rezolvare raţională a problemelor şi, pe chestia asta, ar trebui să uităm cu toţii că a fost un drogat ţicnit.

— Nu ştiam asta.

— Şi zici că scrii romane poliţiste? a ridicat ea braţele în aer. Oricum, le urăsc pe alea în care personajul principal este scriitorul.

Dragă cititorule, deşi, bineînţeles, l-am citit pe Arthur Conan Doyle, practic el nu se califică pentru ceea ce numim *Epoca de Aur,* aşadar, în ciuda abordărilor mele de tip Holmes în propria investigaţie, nu am scris despre el. I-am explicat şi lui Juliette acest lucru.

— Sunt mai interesat de persoane precum Ronald Knox, care a făcut parte din congregaţia scriitorilor de romane poliţiste din anii 1930. Oricum, eu nu scriu romane, ci ghiduri despre cum să scrii. Ştii tu: *Zece paşi simpli pentru primul tău roman poliţist; Cum să devii bestseller pe Amazon.* Genul ăsta de lucruri.

— Oh, înţeleg. Scrii cărţi despre cum să scrii cărţi pe care tu nu le-ai scris niciodată, cumpărate de oameni care nu vor scrie niciodată o carte.

Sincer vorbind, o nimerise la fix. Ai fi surprins cât de mulţi scriitori neîmpliniţi sunt dispuşi să plătească un dolar nouăzeci şi nouă în schimbul sentimentului de progres. Cărţile mele nu sunt rele, dar businessul meu nu-i ajută cu adevărat pe scriitori, este

doar împlinirea unei dorinţe. Nu sunt mândru de asta, dar nici nu mi-e ruşine.

— Este un mod de a-mi câştiga existenţa.

— Şi cine este Knox ăsta? m-a întrebat ea.

— Unul care a scris un set de reguli pentru ficţiunea detectivistică, în 1929. În cărţile mele, le compar cu romanele cu enigme şi crime ale zilelor noastre. Cele mai multe dintre aceste reguli nu sunt luate în considerare, sunt măcelărite complet în ficţiunea contemporană, care tinde să trişeze. Knox le numea cele zece porunci. Conan Doyle le-a precedat. De ce zici că e drogat?

— Credea în *spirite,* pentru numele lui Dumnezeu, încerca să le vâneze. După moartea primei sale soţii şi a fiului, a încercat să comunice cu ei într-o şedinţă de spiritism. Credea că bona este medium. Omul era atât de tulburat, încât a încercat să-l convingă pe Houdini, care recunoştea deschis că magia lui nu era reală, că Houdini însuşi *era* magic.

— Asta este una dintre porunci, am spus eu, făcând o pauză ca să mă întreb dacă un bărbat care murise într-un incendiu fără să topească deloc zăpada în jur se califica drept fenomen paranormal. A doua, mai precis. Nimic supranatural.

— Deci regulile astea... de-aia crezi că fratele tău te-a cerut pe tine şi numai pe tine? E cam tras de păr.

— Nu. Cred că m-a cerut pe mine pentru că sunt cel mai puţin Cunningham dintre toţi Cunninghamii.

— Cum adică?

— Nu sunt unul din grupul *nostru.*

Am vrut să iasă pe un ton glumeţ – nu aşa am vrut? –, dar a ieşit o replică acidă. Ratasem nota potrivită.

— N-am vrut să spun...

Cu toate astea, gândul ei parcursese deja o jumătate de drum. A scuturat din cap, a închis fereastra deschisă pe computer şi s-a ridicat.

— De fapt, ai dreptate. Ar trebui să-i spun lui Crawford despre toate astea, nu ţie. Şi să ne rugăm la Dumnezeu să nu fie un ucigaş adevărat prin preajmă, altminteri vieţile noastre sunt în mâinile unuia care scrie cărţi. Presupun că-i putem da o bătaie soră cu moartea cu una dintre cărţile tale cartonate.

— Sunt doar digitale.

A sunat ca un chiţăit.

— Public pe cont propriu.

— Păi, atunci – se ţinea de burtă de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume –, dacă plănuieşti să rezolvi ce mama naibii se întâmplă aici, sus, sper că ai citit un pic mai mult decât Sherlock Holmes, pentru că până şi Arthur Conan Doyle credea în fantome.

CAPITOLUL 18

Înainte de a vorbi cu fratele meu mai mare în Uscătorie, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii despre fratele meu mai mic. Primul este că-l cheamă Jeremy. Al doilea este că nu sunt sută la sută sigur de folosirea timpurilor verbale: încă îl *cheamă* Jeremy, dar *l-a şi chemat* Jeremy. Cred că ambele sunt corecte. Vă rog să nu confundaţi lipsa priceperii mele gramaticale cu lipsa de onestitate. Al treilea este că, atunci când a murit, stăteam alături de el.

Este dificil de scris, şi nu doar din cauza ghipsului de pe mână.

Nu-l pomenim niciodată pe Jeremy decât spunându-i pe numele mic. Am observat că aşa se întâmplă în cazul celor care mor tineri. De parcă n-ar fi trăit suficient cât să-şi moştenească şi numele de familie. S-ar putea ca Sofia să nu fie de aceeaşi părere, că ar conta ce sânge îţi curge în vene sau ce scrie pe certificatul tău de naştere, dar se preocupă în continuare de felul în care sunt organizate numele în jurul cratimei. Ăsta este motivul pentru care treci de la Ernest, când exersezi iar şi iar, cu un creion colorat, rigida majusculă E; la Cunners, în echipa de fotbal din clasa a doua; la dl Cunningham, cel care vorbeşte în capul de şarpe al microfonului din sala de judecată; la „Ernest James Cunningham” tipărit pe o coroană, pe un pliant înmânat sub arcada unei biserici. Fiindcă atunci când mori îţi capeţi numele înapoi – pe tot. Am observat şi asta. E o moştenire. De aceea Jeremy n-a trecut niciodată de Jeremy.

Nu spun că el nu este un Cunningham, fiindcă este, în cel mai adevărat şi profund sens al cuvântului. Dar să-l numeşti *Jeremy Cunningham* cred că-l face mai mic decât este, îl priponeşte de noi. În calitatea lui de Cunningham, face parte dintre acele vise

care mă fac să mă trezesc cu limba uscată, icnind. Fără numele nostru de familie care să-l ancoreze, face parte din cer, din vânt, din minte.

Socotesc că numele sunt importante şi în romanele cu crime. Am citit multe în al căror deznodământ detectivul disecă un alias dezvăluind o semnificaţie ascunsă (de exemplu, Rebus înseamnă *puzzle,* în caz că nu ştiaţi) sau poate o anagramă năucitoare camuflată într-un nume. Romanele cu enigme adoră anagrama. Deşi o mare parte a numelor din această carte sunt reale, pe unele le-am modificat din motive legale şi pe altele doar pentru distracţie, aşa că, dacă înşiraţi numele tuturor celor de aici şi încercaţi să faceţi unele deducţii, s-ar putea foarte bine să stricaţi nişte surprize. Nu mă deranjează dacă aşa vreţi să procedaţi. Pe mine mă cheamă Ernest, aici spun adevărul: în numele meu nu este nicio semnificaţie ascunsă.

Juliette Henderson (anagramă: lederhosen jet unit[5], faceţi ce vreţi cu asta) mi-a lăsat provocarea de a mă orienta spre Uscătorie folosind săgeţile pictate. Cred că a fost dezamăgită că nu am arătat mai mult entuziasm faţă de posibilitatea de a forma un duo pentru rezolvarea crimei. Bazându-mă pe contractul nesemnat de pe biroul ei şi pe menţionarea în treacăt a ratingurilor de pe Trip Advisor, am decis că motivaţia ei de a cerceta moartea era mai mult decât o curiozitate născută din citirea prea multor romane poliţiste sau decât datoria de a le purta de grijă oaspeţilor ei: voia să protejeze valoarea proprietăţii. Poate se gândea că anchetarea unei crime l-ar descuraja pe potenţialul cumpărător. Mai ales dacă vânzarea era iminentă, cum părea să fie.

Crawford – la care am observat că ne referream cu toţii, intuitiv, folosind numele de familie, aşa cum faci cu poliţiştii (ceea ce are sens, pentru că, dacă Jeremy este mai mare decât numele lui de familie, Crawford, diminutivat sub insignă, este mai mic decât prenumele) – mă aştepta în picioare. I-am strâns mâna; mi s-a părut potrivit cu faţada mea avocăţească.

— Juliette are nişte probe de care ai putea fi interesat. O serie de instantanee cu drumul de acces... poate ajută, i-am spus eu. Totuşi, e ciudat, nimeni nu se agită până la răsărit, dar cineva trebuie să te fi sunat...

[5] În traducere liberă „unitatea turboreactor în pantaloni de piele” (N.tr.).

— ...înainte să se crape de ziuă, a terminat el propoziţia. Da. Mi-a luat cam o oră să ajung aici. Un pic sub.

— Şi-a spus numele?

— Nu ştiu. Am fost cu radarul toată noaptea. Aşa că n-am răspuns eu la apelul făcut la secţie.

— De ce te-au trimis pe tine? Juliette a spus că nu eşti cel care vine de obicei, sergentul... sergentul...

Uitasem deja numele sergentului, răsuceam câteva vocale pe limbă.

Crawford nu s-a oferit să mă ajute, doar a ridicat din umeri.

— Eu eram mai aproape.

— Şi când ai ajuns aici, erau oameni pe lângă cadavru?

Ştiam deja răspunsul la întrebare, dar voiam confirmarea.

— Mă cam aşteptam să găsesc un soi de circ aici, dar nu pot să vorbesc despre ceva ce nu s-a întâmplat.

M-am gândit din nou la cele trei seturi de urme: suficiente cât să fie una pentru victimă, una pentru poliţist şi una pentru criminal. Asta susţinea teoria că nimeni nu găsise, de fapt, cadavrul; criminalul însuşi trebuie să fi anunţat poliţia.

— Şi tot nu ştim cine este mortul, am spus eu pe un ton abătut, despre care credeam că l-ar putea face pe Crawford să sară cu nişte informaţii care să mă satisfacă. Pot să primesc şi eu o poză a victimei?

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— În calitate de avocat.

Mi s-a părut că a sunat ca o cerere rezonabilă şi serioasă, pe care un avocat ar fi putut s-o facă.

— Am auzit că de fapt nu eşti aşa ceva, a spus Crawford. Mi-a spus tatăl tău.

— Tată vitreg, l-am repezit, conştient că asta mă făcea să semăn cu un adolescent.

Marcelo, în ciuda faptului că încerca să mă atragă de partea lui, trebuie să-i fi spus că nu sunt calificat, în speranţa că mă va înlocui. Dacă aveam dreptate în privinţa faptului că Michael voia să ţină oamenii departe de camera aceea încuiată, nu mi-a scăpat nici că Marcelo încerca disperat să intre în ea.

— Fac tot ce pot. Nu *eu* m-am ales.

— Sunt copii cazaţi aici. Nu pot să risc ca poza să transpire pe undeva. Înţelegi?

Am dat din cap, hotărând să fac un compromis.

— Poate că nu sunt avocat, dar ştii că nu-l poţi ţine aici. Doar pentru că a acceptat să coopereze nu înseamnă că n-are drepturi.

Am ridicat mâinile într-un gest care speram să exprime o inutilitate înduioşătoare.

— Uite, nu cred că ştiu exact ce înseamnă drepturile alea, dar ştiu că nu înseamnă asta.

Am arătat spre uşa grea de lemn, uşor deformată de umezeală, pe care se afla o plăcuţă de plastic ce înfăţişa o pereche de ghete din desene animate.

— El a spus că n-are nimic împotrivă.

— Nu asta vreau eu să zic. Dacă bănuiala pe care-o ai în privinţa lui se bazează pe faptul că a fost eliberat din puşcărie mai devreme decât a spus, ei bine, *şi* alibiul lui Erin este legat de locurile pe unde a hălăduit el, iar pe ea n-o văd închisă.

— Insinuezi că aş fi sexist?

— Insinuez că eşti orb.

— Păi, *ea* nu-i o Cunningham, nu-i aşa?

— Înţeleg. Cred că ne-am lămurit.

Numele, se pare, erau importante şi pentru Crawford.

— Acum insinuez că eşti incompetent. Lasă-mă să intru, aşa încât eu să mă prefac în continuare că sunt avocat, iar tu să te prefaci în continuare că eşti detectiv.

— Chiar îţi pasă de el, nu-i aşa? Chiar dacă ai depus mărturie împotriva lui.

Crawford a înclinat uşor capul. Mi-am muşcat limba, dar eram enervat că acum ştia despre mine mult mai multe decât azi de dimineaţă. Al naibii Marcelo. Încuietoarea uşii consta într-un sigur zăvor, fără lacăt. Crawford l-a tras cu vârful degetului – înaltă siguranţă –, dar s-a îndepărtat de uşă, invitându-mă s-o deschid eu.

— Eu n-am avut parte de fraţi alături de care să cresc, deci nu pot înţelege situaţia. Aşa se petrec lucrurile în familie, presupun.

— Dacă pot să aflu unde a fost noaptea trecută şi faptul că nu a fost aici, va trebui să-i dai drumul sau cel puţin să-l muţi într-o cameră adevărată. OK?

Vorbeam serios, dar a sunat pe jumătate şi avocăţeşte şi, pe deasupra, voiam să am şi ultimul cuvânt.

Crawford a dat din cap ezitant, aproape imperceptibil.

M-am gândit la un ultim lucru.

— Oh, şi, ăăă, nu mai vorbi cu el decât în prezenţa mea. Sau ce zic de obicei avocaţii.

Am împins uşa.

•

Dacă în foaier mirosea a umezeala la care te aşteptai într-o cabană de schi, Uscătoria puţea ca epava unui vapor. Camera era destinată pentru ca oamenii să-şi scoată îmbrăcămintea de iarnă, udă şi transpirată, s-o abandoneze acolo peste noapte şi s-o ia dimineaţă, pe jumătate uscată, aşa încât era ermetică, pentru a ţine căldura şi mirosul înăuntru: uşa care avea pe margini garnituri de cauciuc s-a deschis cu un *plici,* ca şi când s-ar fi rupt sigiliul. Aveam nevoie de branhii ca să pot respira în aerul umed şi gros. Aproape că simţeam în nas sporii de mucegai. Ca să spun că mirosea a picioare ar însemna să jignesc picioarele.

Încăperea era lungă şi îngustă. Pe ambele părţi se găseau dulapuri joase dreptunghiulare cu capacele deschise, pline cu zeci de bocanci de schi desfăcuţi la şireturi. Tălpicii din interior ai unora dintre ei erau pe jumătate traşi în afară şi atârnau ca nişte limbi sau fuseseră scoşi cu totul şi sprijiniţi de perete, mirosind mai tare ca orice. Deasupra dulapurilor erau tastele cu geci de schi, jachete de ploaie şi alte interioare de ghete atârnate de umeraşe pentru haine. În faţa unui calorifer se afla un uscător de rufe cu sârme, plin cu şosete. Cel mai ciudat lucru era că podeaua fusese acoperită cu o mochetă care absorbea toată umezeala. Parcă ai fi călcat pe un izvor spongios, care supura uşor la fiecare pas. Încăperea era luminată de un dispozitiv de încălzire aflat în celălalt capăt, care strălucea roşiatic, situat deasupra singurei ferestre, şi aceea închisă etanş. Un maldăr de zăpadă se proptise de ea pe exterior, blocând orice lumină naturală.

Michael stătea sub fereastra aceea. Era cocoţat pe unul dintre dulapuri, cu capacul lăsat şi garnisit cu nişte perne aruncate în grabă pentru a simula confortul. Avea în faţă o tavă de la room-service, cu o cutie de cola şi un sandvici întărit. Avea cătuşele scoase, la fel şi haina, şi îşi suflecase mânecile. Reputaţia de Cunningham în ceea ce priveşte nesupunerea civilă o depăşise cumva pe aceea a staturii noastre. Trebuie spus că nimeni nu ne confundase vreodată cu o echipă de fotbal. Fără jacheta matlasată, Michael rupea tiparul.

— Te-ai lăţit în umeri, i-am zis. E o chestie din închisoare?

Michael a gesticulat spre scaunul din faţa lui. Dispozitivul de încălzire cu lumină oranj scotea un zumzet monoton.

— Aş închide asta – am proptit uşa deschisă pe trei sferturi –, dar cred că ne-am sufoca amândoi aici.

Ceea ce era adevărat, dar nu reprezenta singurul motiv pentru care o lăsasem deschisă. Continuam să trăncănesc, vânând cu disperare sunete care să umple camera, tândălind încă pe lângă uşă. Dacă nu v-aţi dat seama până acum că folosesc umorul ca mecanism de apărare, chiar nu ştiu ce să vă spun.

— Ştii, Marcelo din chestii de-astea trăieşte. În caz că nu aveai habar.

— Stai jos, Ern.

Ca să-mi fac curaj, am tras adânc în piept aerul ca o supă şi m-am îndreptat spre scaun. Ni s-au atins genunchii. Am tras scaunul înapoi. Michael m-a măsurat din priviri. La început am crezut că privirea lui era grijulie, curioasă, când mi-a cercetat ridurile noi de pe chip, încercând să-şi dea seama de urmele pe care le-au lăsat cei trei ani. Apoi mi-a trecut prin minte altceva: că cerceta din ochi un potenţial prânz.

— M-am gândit la Jeremy, a spus el. Ştiu că tu poate erai prea mic să-ţi aminteşti exact. Îţi aminteşti?

Mi s-a părut un loc cam obscur din care să pornim conversaţia, dar mi-am imaginat că era mai bine să intru în joc.

— Oarecum. Adică... mă rog, mă întreb dacă îmi amintesc într-adevăr sau pur şi simplu am absorbit atâtea descrieri, încât mintea mea a legat ceva laolaltă. Există un punct în care nu mai ştiu care părţi sunt reale şi care sunt găuri pe care le-am umplut singur.

N-aveam decât şase ani pe atunci şi ştiam că nu fusesem treaz cea mai mare parte din ziua aceea, aşa că o grămadă din ea trebuie să fi fost reconstruită.

— Visez despre asta şi e ciudat, fiindcă uneori este ca şi cum aş visa amintirile altcuiva. Uneori, el, ei bine... uneori el nu... – am pierdut eu şirul.

— Ştiu ce vrei să spui.

Michael şi-a frecat fruntea cu o ciudată imitare a felului în care şi-o frecase şi în noaptea aceea, când îşi făcuse apariţia la

mine acasă cu Alan Holton în maşină, cu acea mică urmă de adâncitură făcută de volan.

— Ştiu că mama a fost aspră cu tine. Cred că erai prea mic ca să realizezi cât de dificil a fost. Pentru că am ajuns de la cinci persoane la doar trei, într-un timp atât de scurt. Uite-aşa, dintr-odată, a pocnit el din degete.

Am dat din cap, amintindu-mi de asistenţii sociali care ne-au luat în îngrijire după ce am fost luaţi de la Audrey.

— Şi când, în sfârşit, ne-a primit înapoi... ei bine, nu a fost pentru că nu voia să ne piardă, ci pentru că nu voia să ne pierdem unul de altul. Te-ai gândit vreodată la asta?

Tot timpul, am refuzat eu să spun. *Tu ai făcut asta,* am refuzat eu să spun. *Familia nu e un card de credit,* am refuzat eu să spun.

— Mă gândesc mult la Jeremy, am zis, în schimb, evaziv.

— Iar noi trei – tu, mama şi cu mine – am pierdut, într-un an, un tată şi un frate. Există un motiv pentru care a amânat ea atâta înmormântarea lui Jeremy. Asta îţi aminteşti, nu? Cred că pur şi simplu n-a avut puterea pentru două înmormântări una după alta.

— Totuşi, a aşteptat cam mult, timp de şapte ani, i-am răspuns.

Eram deja adolescent când am făcut o mică ceremonie pentru Jeremy. Am organizat-o chiar de ziua lui.

— M-am bucurat că, la vremea aia, eram destul de mare ca să pricep, s-o apreciez. Nu a făcut, cumva, să ne apropie? Ideea este că: *nimic* – vorbea spre podea şi scutura capul la fiecare cuvânt –, nicio rangă, niciun război şi nicio nenorocită de invazie extraterestră nu ne poate despărţi pe noi, cei din familia Cunningham. Şi apoi – a ridicat privirea şi a arătat cu degetul spre pieptul meu – ai făcut-o tu.

Am tresărit şi m-am uitat în jos – ca să rup contactul vizual –, apoi am observat că pe tavă era o furculiţă, dar nu era niciun cuţit. Am avut o fracţiune de secundă ca să decid dacă nu-i dăduseră cuţit pentru propria siguranţă sau dacă îl ascunsese şi i-ar putea răsări brusc din mânecă.

— Dacă sunt aici doar ca să-mi spui că n-ai făcut-o, hai să terminăm mai repede cu asta.

— L-am ucis pe Alan Holton.

A rostit cuvintele rar. Apăsat.

Voiam să-mi bag degetele în urechi şi să scot limba, ca un copil. Mintea îmi alerga printre posibilităţi. Nu voiam să aud cum alesese o victimă la întâmplare şi o ucisese în zăpadă, cât de fericit era să stea încuiat în camera asta fetidă, doar ca să poată fi între patru ochi cu mine. Cum plănuise totul cu Lucy, care sugerase Uscătoria. Nu voiam ca ultimul lucru pe care-l aud să fie felul în care exultă că m-a prins la înghesuială. Că se culcase cu nevastă-mea. (OK, deci îmi păsa. Un pic.) Îmi venea să ridic scaunul şi să-l azvârl în uşă, dar aveam dezavantajul că mai întâi trebuia să mă ridic şi să mă întorc; avea să se repeadă asupra mea înainte să pot face vreun pas. Şi dacă avea un cuţit...

Mi-am dat seama că eram nevoit să negociez.

— Am la mine ba...

— Am făcut-o intenţionat.

Michael m-a redus la tăcere, ridicând o mână în aer.

— L-am strâns de gât până când a încetat să mai mişte. Şi după aia tu – tu, fratele meu – m-ai trimis la închisoare.

Apoi s-a repezit, iute ca un şarpe-cu-clopoţei.

Brusc, tot ceea ce gândeam a devenit pur şi simplu alb, ca şi cum mintea mea ar fi fost de una singură în viscol sau ca şi cum aş fi fost deja mort şi n-aş fi ştiut-o, şi am simţit braţele lui Michael pe...

...spate.

Pe spate. Nu pe gât. Şi nu era niciun cuţit. Mă îmbrăţişa. I-am răspuns cu reţinere, îmbrăţişându-i umerii. Aveam de ce să mă ţin, nu glumă.

— Mulţumesc, a murmurat el în umărul meu.

Am rămas uluit, încă neştiind sigur dacă nu cumva am murit deja şi încercând să mă decid dacă răspunsul „Cu plăcere” ar fi politicos sau ridicol în aceste împrejurări. A adulmecat.

— Sunt sigur că nimeni din familia asta nu ţi-a spus că ai făcut ceea ce trebuia şi că sunt ultimul de la care te aşteptai s-o auzi.

— Ceva de genul ăsta.

— Lucy a crezut că locul ăsta va fi o pedeapsă, dar este perfect, a spus el, privind de jur-împrejur. Pentru că aici e sigur.

— Sigur în ce privinţă?

— Nu am încredere în niciunul dintre ei. Eşti singura persoană cu care pot vorbi, pentru că eşti singurul dispus să stea în sala aia de judecată şi să mă condamne. Asta înseamnă că ştiu că

mă vei ajuta să fac ceea ce trebuie. Ştiu că e cald de tot şi neaerisit, dar chiar cred că ar trebui să te gândeşti să închizi uşa aia. Pentru că ţi-am zis deja că l-am ucis intenţionat pe Alan, dar acum e momentul să-ţi spun şi de ce.

CAPITOLUL 19

— Am avut trei ani să mă gândesc cum să-ţi zic asta, a spus Michael după ce am închis uşa.

În ciuda timpului avut la dispoziţie, era clar că nu repetase nicio replică de deschidere.

— Închisoarea e bună pentru perspectivă, pare că totul stă pe loc, în timp ce lumea se învârteşte în jurul tău. Te lasă să analizezi lucrurile. Aş minţi să spun că n-am dezvoltat o anumită înţelegere spirituală.

Trebuie să fi ridicat din sprâncene auzindu-l, fiindcă a devenit defensiv.

— Nu vreau să merg prea în profunzimea rahaturilor de genul „sensul vieţii”, dar când ai ucis pe cineva – scuze, când *ai luat decizia* de a ucide pe cineva –, trebuie s-o cântăreşti bine. Ştii?

— Nu ştiu, am spus, pentru că nu ştiam.

Deşi acum, când scriu asta, am oarecum o idee mai bună despre asta.

— Nu ştiu cum să-ţi explic ce am simţit când i-am făcut rău lui Alan. Eram într-un soi de ceaţă unde tot ce făceam era mecanic. De parcă n-aş fi fost cu adevărat în control...

A întins o mână, în semn de scuză.

— Ştiu cum sună, dar nu vreau să-mi găsesc scuze. Încerc să-ţi spun că nu ştiu ce urma să fac mai departe. Răul pe care l-aş fi putut cauza. Cui aş mai fi putut face rău. Am petrecut trei ani în închisoare alături de *ucigaşi,* Ern. Şi credeam că am ucis pentru... ei bine, pentru ceva. Ceva mai măreţ decât mine. Iar apoi mă trezesc acolo, cu oameni care se felicită unul pe altul pentru ce au făcut şi, rahat, unele dintre lucrurile pentru care au ucis sunt *atât de mici, la dracu’.*

A scuturat din cap; îşi pierdea cumpătul, se supăra. A clipit de câteva ori, apoi a respirat ca să-şi revină.

— Îmi pare rău. Încerc să vorbesc despre ce valoare are o viaţă. Ştii? Ia, de pildă, procesul Sofiei. Familia aia dă în judecată spitalul pentru milioane... Nu-mi amintesc cifra pe care a pomenit-o Erin. Ideea e că s-au aşezat în jurul unei mese cu o grămadă de avocaţi şi au răsfoit hârtiile alea până când au ajuns la o cifră. Au decis: „Atât valorează fiul nostru”.

— Aici nu-i vorba despre Sofia.

M-am surprins pe mine însumi cât de ferm i-am luat apărarea, având în vedere că în definitiv ea ascundea *ceva* în valoare 50.000 de dolari.

— Nu este. Dar încerc să explic ceva. Am ţinut în palme viaţa lui Alan şi i-am cântărit valoarea. Şi cât valorează pentru mine să-i pun capăt.

— Ai decis că viaţa ta este mai importantă decât a lui Alan.

Îmi imaginasem că Michael avea să-mi spună vreun mare secret, dar nu-mi spunea decât ce-şi spusese şi lui însuşi de suficient de multe ori încât să poată să se împace cu ce făcuse. Încerca să-mi spună că moartea lui Alan *a meritat.* Nu era nimic nou în asta. M-am decis şi am dat din cap, în semn de negare. Am renunţat.

— Poţi să iei tu banii. Am adus geanta.

— Nu. Nu ceva de genul banilor sau al altui lucru, ci *costul.* E un sentiment straniu să ştii cât valorează o viaţă. Asta e tot ce zic.

Preţ de o clipă a părut gânditor, realizând că nu m-a convins. Ochii lui reflectau cu un fel de sclipire malefică strălucirea lămpii pentru încălzire. A sunat cam ca o ameninţare. De parcă îmi spunea că deja comparase o viaţă cu o geantă de bani şi că nu ezita câtuşi de puţin să evalueze şi viaţa mea în acelaşi mod. Nu ştiu dacă a fost sau nu imaginaţia mea, dar peretele cenuşiu de zăpadă a devenit brusc apăsător. Mi-am imaginat viscolul în formare de afară, greutatea lui apăsând şi mai tare pe geam, ca şi când s-ar fi putut revărsa în orice moment în cameră, să ne îngroape. Apoi a spus:

— Şi este şi mai ciudat când îţi dai seama că te-ai înşelat.

Nu eram sigur dacă încearcă să-mi spună că era nemulţumit de preţul pe care-l primise sau de preţul pe care-l plătise şi i-am spus asta, cu toate că, trebuie să recunosc, mai puţin elocvent decât am făcut-o să sune aici.

— Încerc să-ţi spun că am învăţat din greşelile mele, că n-o să mai aleg niciodată violenţa. Şi tu mai crezi că este vorba despre bani? a spus Michael.

— Nu este?

— Banii nu sunt... Uite, ăştia ar fi trebuit să fie banii noştri, în primul şi-n primul rând, OK? Am murit pentru ei. Este corect ca ei să ne recompenseze.

Banii noştri. Iar auzeam asta. Dar care era cealaltă parte din *noi?* Un Cunningham? Am deschis gura să mai pun o întrebare, dar ruleta gândurilor din mintea mea a fost oprită de un gând.

În noaptea în care murise Alan, Michael îmi spusese că sunt banii noştri. Eu am crezut că se referea la faptul că-i merita, că şi-i câştigase prin furt sau crimă şi că din asta eram binevenit să fac parte. Cu câteva ore mai devreme, Erin îmi şoptise la ureche: *sunt banii familiei.* Crezusem că se referea şi ea la acelaşi lucru: anunţase o revendicare, mă invitase să iau parte. Michael şi Erin îmi spuseseră în tot acest timp adevărul gol-goluţ, iar eu nu-l văzusem. Vorbeau despre posesiune în sensul *propriu* al cuvântului.

Acum îmi puteam imagina luminişul acoperit de pânze de păianjen şi pe Michael aplecat asupra unui bărbat care trăgea să moară. Cântărindu-şi decizia. Evaluând o viaţă. Totul căpăta sens, inclusiv faptul că Michael ştiuse suma din geantă fără s-o numere: 267.000 de dolari.

Păi, să-mi bag picioarele. În sfârşit desluşisem ceva din enigmă.

— Banii nu sunt furaţi, am făcut eu o presupunere. Sunt ai tăi. Nu te-ai nimerit din greşeală în povestea asta. Îl cunoşteai pe Alan. Ţi-a vândut ceva?

Lui Michael i s-a luminat privirea când şi-a dat seama că eram gata să-i ascult, chiar dacă nu şi să-i cred povestea. Ştiu că luminarea privirii este un clişeu, dar aşa s-a întâmplat: deşi ar putea fi vorba şi despre o scurgere de energie în hotelul ăsta vechi, care să fi făcut lampa să pâlpâie.

— Cred că ar trebui să-ţi povestesc despre Alan Holton. Şi despre cum l-a cunoscut pe tata.

Asta m-a luat pe nepregătite. Eram bucuros că închisesem uşa.

— Tata îl ştia pe Alan?

Michael a dat din cap cu sinceritate.

— Ce urmează să-ţi spun mai departe o să sune... în fine, o să sune foarte excentric. Dar ascultă-mă, OK?

A luat tăcerea mea drept încuviinţare, aşa că a continuat:

— Holton era poliţist.

— Poliţist?

Am simţit nevoia să-mi cobor fizic sprâncenele de pe frunte, cu vârfurile degetelor, dar am rezistat.

— Fost poliţist.

— Evident. Este „fost” în orice privinţă, nu-i aşa?

Ştiam că era un comentariu copilăresc; dar pur şi simplu mi-a scăpat, în timp ce încercam să procesez informaţia.

— Nu are niciun sens. Ai primit doar trei ani pentru uciderea unui poliţist?

— Nu. Vreau să spun că nu era poliţist când l-am... în noaptea aia. Fusese poliţist. Doar că – şi-a răsucit el degetele – căzuse din graţii, ca să zicem aşa. Căzuse de sus. Aşa a sfârşit prin a sări de la un job mărunt la altul şi în cele din urmă a eşuat în vânzarea de tinichele second-hand. Era un pic dealer de droguri; un pic hoţ; un pic homeless. Şi era un risc cu normă întreagă. Marcelo a reuşit să-l zugrăvească drept infractor mărunt, pentru că perioada petrecută de Alan în poliţie... nu era vreun exemplu sclipitor de forţă nobilă. De fapt, ăsta-i şi motivul pentru care procurorul a acceptat o înţelegere de trei ani, fiindcă, dacă Marcelo ar fi trebuit să aducă istoria aia pe tapet, în instanţă... ei bine, există unele persoane care ar fi preferat să nu transpire.

Aşa avea sens.

— Marcelo i-a fluturat judecătorului prin faţa ochilor trecutul lui Alan, în spatele uşilor închise, iar procurorul a acceptat înţelegerea. Trei ani. Înţelegi?

— Într-un fel. Mai puţin ce are asta de-a face cu tata.

— Ajung şi acolo.

— Zăpada se topeşte. Aud că mi se permite să facturez la fiecare şase minute acum, că sunt avocat.

— Cred că am plătit în avans, Ern.

N-am avut nimic de răspuns. Într-un schimb de replici pline de duh, adevărul nu prea ajută.

Michael a luat o înghiţitură din cutia de cola, s-a strâmbat, presupun că de la miasma de picioare colectată în interiorul cutiei, apoi a continuat:

— Deci Alan mă contactează. Din senin, îţi dai seama – nu căutam să intru în belele. Spune că are ceva ce *aş vrea.* Că o să-mi vândă acel ceva. Spune că vorbeşte şi cu tine, de fapt. De aia l-am adus la uşa ta, în noaptea aia. M-am gândit că, dacă ţi-a spus şi ţie ce îmi spusese mie, s-ar putea... să înţelegi ce se petrecuse.

— Poate că a spus aşa, ca să te determine să-l crezi, m-am lăsat eu pe spate în scaun. Dar eu nu fac parte în niciun fel din asta. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Da şi nu.

Michael a ridicat din umeri, ca şi când cunoştinţele mele în legătură cu persoanele pe care le-am întâlnit sau nu le-am întâlnit erau doar o chestiune de opinie. Înainte să pot riposta, a continuat:

— Mi-am imaginat că nu te contactase, desigur că mi-am dat seama. Şocul tău şi confuzia din dimineaţa aia, ca să nu mai pomenesc că nu ţi-ai schimbat mărturia după ce i-ai aflat numele, a arătat clar asta. Dar, de întâlnit, *l-ai întâlnit.*

Am dat să-l contrazic, însă el s-a aplecat în faţă şi, cu un singur deget, m-a apăsat în trei părţi ale corpului: burta, şoldul şi centrul pieptului. A făcut-o încet, ritmic, ca şi cum fiecare împunsătură ar fi marcat o bătaie. Auzeam în minte cadenţa unor cuvinte ce-mi veneau acum în minte, potrivindu-se cu gesturile lui, fără ca Michael să fie nevoit să le rostească.

O *să-ţi arăt unde l-am împuşcat. Aici, aici şi aici.*

CAPITOLUL 20

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă încercând să-l uit pe tata, am şoptit eu.

Încercam să pun cât mai repede în ordine tot ce-mi spunea Michael şi, totodată, să cern adevărul din vorbele lui. Fusesem deliberat neştiutor în privinţa împrejurărilor morţii lui; nu am considerat că merită atenţia mea după ce făcuse şi după felul în care murise. Nu e niciun fel de glorie să mori într-un schimb de focuri cu poliţia. Nu era o moarte plină de bravură, o moarte cu care să te mândreşti. Era o moarte pe care s-o uiţi. De aceea numele lui Alan nu mi-a spus nimic pe parcursul procesului lui

Michael. Şi, în condiţiile în care Marcelo convinsese instanţa să accepte o declaraţie de vinovăţie de la bun început şi, ca urmare, să suprime istoria sordidă a lui Alan, era posibil să nici nu fi aflat vreodată ceva. Mi-am forţat memoria ca să văd chipul bărbatului care stătea în faţa mamei, ştergându-şi de rochia ei degetul murdar de frişcă. Văzusem oare o insignă pe care să scrie HOLTON? Sau acea fulgerare de amintire era construită de informaţia pe care tocmai mi-o dăduse Michael? Era acesta, aşa cum îi spusesem mai devreme, unul dintre acele momente în care nu mai ştiam ce parte era reală şi ce parte pusesem de la mine? Îmi cer scuze; nu asta face un narator de încredere. Oare poliţiştii chiar poartă ecusoane cu nume?

Am îndepărtat toate aceste gânduri şi am spus, spre surprinderea lui Michael:

— Asta nu schimbă nimic. Nu înseamnă că tu aveai dreptul să faci ce i-ai făcut lui Alan. Şi nu înseamnă că e corect ce i-a făcut Alan lui tata. Dar – eram conştient că aici, simpatizând cu inamicul, alegeam să ţin partea unui personaj foarte ne-Cunningham – tata era un infractor, a fost prins în timpul unui jaf, când tocmai îl împuşcase în gât pe partenerul lui Alan. Dacă Holton este cine spui tu că este, nu făcea decât să riposteze.

— Nu neg asta, a spus Michael. Dar gândeşte-te un pic. Am crescut bogaţi? Tata avea o maşină şmecheră? Mama purta bijuterii scumpe? Nu ne lăfăiam cu o existenţă de infractori. Tata a încălcat legea ca să ne hrănească, să aibă grijă de noi. Nu spun că e corect, dar n-a făcut-o ca să-şi umple buzunarele. N-ar fi făcut aşa ceva.

— Este o perspectivă foarte favorabilă tatei, i-am răspuns.

— Ascultă felul în care a spus-o Holton. Şi ştiu că este adevărat, fiindcă cine-i ăla care ar minţi când îşi dă ultima suflare?

Îmi dădeam seama că Michael era frustrat că nu-l bătusem pe spate după ce aflasem că Alan apăsase trăgaciul, omorându-l pe tata. Ştia că mai are de lucru ca să mă convingă. S-a întins după băutură, şi-a amintit gustul, a lăsat cutia jos fără să bea din ea şi, în schimb, a mişcat maxilarul ca să înghită nişte salivă, apoi şi-a dres vocea.

— Tata s-a trezit făcând parte dintr-un grup. Bandă nu e chiar cuvântul corect. Colegi? a râs el. Îşi ziceau Pumnalele. Cum zici la colţi, ştii? Grupul ăla a început să crească un pic, iar

priorităţile s-au schimbat. S-au mutat de la statutul de hoţi care mai traficau ocazional droguri la traficanţi care mai furau ocazional. Au trecut şi la chestii mai grele. Şi cu asta a venit şi mai multă violenţă, şi mai multă forţă. Şi cineva a decis că răscumpărările aduceau mai mulţi bani decât jafurile sau drogurile. Tata a tras o linie pe care nu voia s-o încalce, dar când Pumnalele au început s-o treacă...

În timp ce spunea asta, a ieşit la suprafaţă ceva ce-mi spusese mama în bibliotecă: *Dar un netrebnic care crede despre el că e bun... asta l-a băgat în belele.*

— Tata a turnat? l-am întrerupt.

Măcar dacă am fi fost în bibliotecă, un loc mult mai potrivit pentru marile revelaţii.

Michael a încuviinţat.

— A făcut o înţelegere să dea informaţii şi, în schimb, să primească o pedeapsă mai uşoară când restul amicilor aveau să pice în mâinile poliţiei. A văzut-o ca pe o şansă să iasă. Ştii cum se fac treburile astea – trec peste albinele lucrătoare ca să se ocupe de regină. Tata era plevuşcă, îi ajuta să-i prindă pe lideri. Dar, mai presus de orice, îi voiau pe copoii corupţi.

A făcut o pauză, ca să lase informaţia să-şi facă efectul.

— Moartea tatei n-a fost un jaf care a mers prost. Au venit după el ca să se răzbune.

Mi-am amintit-o pe Audrey spunându-mi că tata nu a fost un drogat. Poate că Holton a plantat seringa aia, ca să facă jaful să pară mai convingător. Până la urmă, e mult mai probabil ca un drogat cu nervii la pământ să deschidă focul asupra unei maşini de patrulă, fără să fie provocat. Dacă tata era pe cale să scuipe tot în privinţa lui Holton şi a partenerului său, atunci avea sens.

— Păcat că nimeni nu l-a raportat pe Holton pentru ceva important, cum e crima, dar afacerile lui l-au dat de gol, în cele din urmă. Obişnuia să fure cocaină din depozitul cu probe, să ia mită. Sunt atâţia ochi care s-au făcut că nu văd nimic.

Remarcă a părut cam acuzatoare, dar am lăsat-o aşa.

— A stat nişte ani la puşcărie, apoi toate informaţiile despre cine fusese au fost trecute sub tăcere, fiindcă nu dădea bine pentru poliţie, înţelegi?

Ca să fiu sincer, *eram* tentat să-l cred. Nu pentru reabilitarea tatei şi nici pentru că părea să explice multe despre mama. Dacă era adevărat, însemna că Audrey nu avea încredere în

poliţie nu pentru că, în opinia ei, cei răi îl împuşcaseră pe tata. Ea credea că cei buni, cei care îi promiseseră tatei o cale de ieşire, fuseseră aceia care-i împuşcaseră soţul. Trădarea mea era acum scoasă la iveală: alesesem să stau de partea legii, la fel ca tata, iar legea nu reuşise să ne protejeze.

Apoi, din nou, totul mi-a sunat ca într-o poveste în care piesele se potrivesc laolaltă mult prea bine. O poveste care-i luase lui Michael trei ani ca s-o meşterească special pentru mine.

— Holton ţi-a zis toate astea?

N-am putut să-mi elimin scepticismul din voce. Era o confesiune destul de incriminatoare.

— Cam plin de aere pentru cineva împuşcat în plămân.

— A fost secretos înainte de a încasa glonţul şi guraliv după aia. În plus, nu mi-a spus el totul. Cele mai multe lucruri pe care le ştiu despre Alan le-am aflat de la alţii din puşcărie. Îl cunoşteau cu toţii. O jumătate dintre ei fuseseră jecmăniţi de casa lui de amanet, care era destul de cunoscută că vindea bunuri furate – apropo, dacă voiai să mişti ceva periculos prin Sydney, îţi garantez că ajungea până la urmă la Alan. Şi datora bani celeilalte jumătăţi. Mi-au strâns mâna, Ern. De parcă le făcusem o favoare.

S-a strâmbat şi a fost evident că acest act de solidaritate cu ceilalţi puşcăriaşi îl bântuia. Mai mult, poate, decât crima în sine.

Am închis ochii, imaginându-mi scena din luminişul acoperit de pânze de un alb sidefat, ca oasele. *Mă duc să văd ce-i cu el.* Michael întors cu spatele spre mine, umerii lui încovoiaţi, braţele întinse dispărând în pânzele de păianjen. *Acum putem să-l îngropăm.*

— Când s-a trezit Alan, în luminiş, şi te-ai dus tu să verifici dacă era în regulă. Atunci te-ai hotărât, nu-i aşa?

Michael a rămas puţin în amintirea aceea, vorbind ca în transă:

— Am petrecut multă vreme învinuindu-l, poţi crede aşa ceva? Pentru că în momentul acela m-am simţit de parcă mă trezisem din somn. Şi poate că, dacă n-ar fi zis nimic, l-aş fi pus în maşină. Poate că te-aş fi ascultat. Avea sânge pe buze, îmi amintesc asta. S-a strâns între ele cât timp a vorbit, ca nişte podeţe roşii. Nu ştiu de ce mi-a spus Holton atunci despre cum l-

a împuşcat pe tata. Poate că voia să-mi arunce o ultimă insultă înainte să moară. Poate că mă testa, să vadă dacă *o s-o fac.* Poate că *voia* s-o fac.

Apoi şi-a încreţit nasul.

— Îmi pare rău. Asta numesc psihologii din închisoare „responsabilitate amânată”. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Deci când ţi-a spus că l-a împuşcat pe tata, ai răbufnit şi ai terminat treaba?

Michael a încuviinţat solemn. Îşi privea mâinile, poate imaginându-şi că sunt în jurul gâtlejului lui Alan.

— Nu m-am dus acolo ca să-l ucid. N-am ştiut asta până la final. Îmi vindea lucrul pentru care murise tata. Informaţii care compromiteau pe cineva.

M-am gândit iar la bani. *Am murit pentru ei.* Acest „noi” era, până la urmă, un Cunningham: tatăl nostru, Robert.

— Dar, odată ce ai aflat că tata a murit din cauza lui Alan, ai simţit că orice ar avea, oricât ar fi valorat, îţi aparţinea. O moştenire. Aşa că l-ai împuşcat şi i-ai luat-o. Şi ţi-ai luat banii înapoi.

— Nu aşa s-a întâmplat. A fost vorba despre bani, într-adevăr, dar nu aşa. Am adus cât am putut strânge, dar era mai puţin decât voia el. Am făcut-o de oaie. Am crezut că n-o să observe.

A dat din cap cu tristeţe, cam cum fac oamenii prin sălile de aşteptare ale spitalelor. Este un dat din cap care spune „dacă” la stânga şi „măcar” la dreapta.

— A îndreptat arma spre mine. Eu nu am armă, adică, hai să fim serioşi. Ne-am luptat pentru ea. S-a descărcat; nu prea ştiu cum. N-am mai tras niciodată cu un pistol. Şi apoi l-am văzut stând acolo, cu sângele curgându-i dintr-o parte. Pur şi simplu... ei bine, l-am lăsat acolo. Am aruncat pistolul într-un canal. Până m-am întors la maşină, ca să mă liniştesc suficient cât să pot pleca, el e reuşit cumva să se mişte. Nu-mi amintesc dacă am vrut să-l lovesc sau pur şi simplu mi-a sărit în faţă, dar a nimerit sub botul maşinii. Iar apoi n-a mai mişcat. Ăla a fost momentul în care te-am sunat.

267.000 pare un număr atât de ciudat. Mi-am dat seama imediat că nici nu-mi dădusem seama până atunci.

— Alan voia 300.000?

— A fost tot ce-am putut face. Lucy...

A ezitat, stânjenit.

— Am stricat totul, în regulă? N-am adus destui bani.

— Cum de n-a observat Lucy?

Ceva ce-mi spusese în seara aceea mi-a răsunat în minte: O *să afle Lucy.* M-am gândit că-i ascunsese faptul că băuse, dar poate că-i ascunsese ceva mai important de-atât.

— Lucy nu este...

Ochii i-au strălucit, bucuros să fie sincer în legătură cu noaptea în chestiune, dar fără să plonjeze prea adânc în viaţa personală.

— Lucy nu stă prea grozav cu banii. Businessul ei, ăăă, cred că... a cam devenit o problemă. O strecurătoare. Katherine mi-a spus că unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poţi face pentru cineva este să o rupi definitiv cu acela. Am încercat, dar n-am făcut decât să înrăutăţesc situaţia. M-am gândit că ar putea s-o ajute.

— Lucy ştie acum?

— Nu cred. Tu ai luat geanta. Dar *ar putea* să ştie, presupun. Dacă ştie, n-a scos o vorbă.

— Ce naiba ar putea valora atât de mulţi bani?

— Ţi-am spus: informaţii. Şi valorează mult mai mult de-atât acum, că am avut timp să mă gândesc la asta.

— Aceleaşi informaţii pentru care a meritat ca tata să fie ucis, cu zeci de ani în urmă? Motivul pentru care crezi că eşti mai în siguranţă aici decât afară? Dacă e un lucru atât de periculos, de ce l-ai vrut?

— Ţi-am spus de ce – Lucy ne-a dus la sapă de lemn. Alan nu putea vinde direct ce avea, deci voia s-o facă altcineva în locul lui; eu am picat la mijloc.

Îmi amintesc că m-am întrebat dacă în familia noastră exista *cineva* solvabil. Michael a început să se agite şi să scotocească prin buzunare bombănind.

— Sincer să fiu, nu mi-am dat seama că făceam ceva atât de periculos. Tot ce ştiam era că Holton le avea de la tata. Nu ştiam că fusese şi el, cum să zic, *implicat.* Şi, pe de altă parte, nu cred că s-a gândit că aş reprezenta vreun risc, aşa că am făcut cu toţii greşeli.

— Ce vrei să spui cu pluralul „le”? Şi cui le vindeai?

— E mai uşor dacă-ţi arăt...

S-a scotocit prin buzunare şi s-a bătut pe blugi. A scos o cutiuţă pentru lentile de contact (nu ştiam că Michael avea

nevoie de ochelari, dar poate că, din cauza zidurilor atât de apropiate din închisoare, devenise miop), câteva ghemotoace de scame, un ambalaj de ciocolată, un pix şi un set de chei. Fără cuţit. Dar lucrul pe care-l căuta, oricare ar fi fost acela, nu se afla acolo.

— Rahat. Unde e chestia aia nenorocită?

Nu-şi putea ascunde dezamăgirea.

— Va trebui să-ţi arăt mai încolo.

— Băuseşi. În noaptea aia.

O avusesem mereu în minte, dar acum pur şi simplu a ieşit la suprafaţă. Am spus-o prea repede. Îndoielile mele erau prea evidente. Michael a ridicat brusc capul şi am văzut în privirea lui ceva ce m-a îngrozit. M-am întrebat dacă ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a văzut Holton.

— Doar un pic, să-mi fac curaj – ca să-mi păstrez calmul.

A chicotit, dar era un chicotit trist şi lent.

— Ştiam că n-o să mă crezi.

— *Să te cred?* am încercat eu să-mi păstrez un ton coborât. Am urcat în maşina aia pentru că te-am crezut. Sunt complice pentru că te-am crezut.

— Ascultă...

— Nu ştiu ce să zic. Toate poveştile astea despre tata... orice cumpărai sau furai de la Alan, pentru care nu ai acum nicio dovadă de arătat...

— ...ascultă...

— ...te-a minţit că a vorbit cu mine, orice ţi-ar fi zis şi te-a făcut să crezi...

— ASCULTĂ-MĂ!

Vocea lui Michael s-a auzit atât de tare în camera mică, încât aproape că m-am prăbuşit de pe scaun.

M-am ridicat în picioare. M-am îndreptat spre uşă mergând cu spatele. Michael şi-a dat seama că îmi era frică de el şi privirea i s-a transformat: nu mai era furioasă, ci mai degrabă amărâtă, ca a unui câine pedepsit. S-a ridicat şi el şi a dus în sus o mână în încercarea de a mă opri.

— Trebuie să fi ştiut şi el ce urma să fac. După lucrurile pe care le-a spus.

Vocea i se mai liniştise un pic, dar mi-am dat seama că făcea un mare efort pentru asta. Fiecare cuvânt părea o manevră de a

ţine sub control derapajul maşinii pe un drum ud, cu mâinile încleştate pe volan.

— În clipa în care-şi dau duhul, oamenii nu mint, Ern, ci îşi eliberează sufletele. Aş vrea să-ţi pot demonstra...

S-a întrerupt în mijlocul propoziţiei, s-a gândit un pic şi apoi a ridicat setul de chei pe care-l scosese din buzunar.

— Aşa n-o să ajungem nicăieri. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, convinge-te singur. Apoi o să-ţi spun şi restul.

Mi-a aruncat cheile. Le-am prins pe piept. *Întreabă-l ce naiba este de fapt în nenorocita aia de camionetă*. În timp ce mă gândeam la ce-mi spusese ea mai devreme, vocea reală a Sofiei s-a auzit dincolo de uşă. Părea disperată, deşi nu puteam desluşi cuvintele. Uşa s-a zguduit: bătăile erau inutil de dramatice pentru o uşă pe care noi n-o puteam încuia pe dinăuntru, dar poate că încerca să fie politicoasă. Orice avea Sofia să-mi spună putea aştepta – nu terminasem cu Michael. Am ignorat ciocănitul.

— Spune-mi şi mie. Ştii ceva despre ce se petrece aici? Îţi spun ceva numele Mark şi Janine Williams sau Alison Humphreys?

— Humphreys...

A scuturat din cap.

— Nu. Dar Williams... depinde dacă erau sau nu din Brisbane.

M-am aplecat în faţă cu atâta interes, încât aproape că am căzut de pe scaun. Michael a savurat atenţia pe care i-o dădeam.

— Pe la începutul executării sentinţei am primit o scrisoare de la cineva pe nume M&J Williams, având ca adresă de returnare o cutie poştală din Brisbane. Pe atunci îmi dădusem deja seama că ceea ce aveam, aşa cum ţi-am zis, valora un pic mai mult decât crezusem eu.

O grămadă de lume voia lucrul ăla. Şi oricine ar fi fost cel care-mi trimisese scrisoarea... ei bine, avea meritul de a fi fost cel mai creativ. Cred că încercau să mă ameninţe.

— Cum?

— Au semnat clar cu nume false, a spus el cu jumătate de zâmbet. Dar, după cum am spus, nu încercau decât să mă stârnească – să mă sperie. Nu le-am răspuns. De ce întrebi?

— Cred că Mark şi Janine Williams s-ar putea să fi fost ucişi de aceeaşi persoană care l-a ucis şi pe bărbatul degerat. Metoda

pare aceeaşi, dar trebuie să verific asta cu Sofia. Este o coincidenţă prea mare ca un bărbat să moartă exact în weekendul *ăsta,* când suntem cu toţii aici...

— ... şi când eu ajung tot aici, cu ceea ce deţin. De acord. Trebuie să fie legate într-un fel. Du-te şi uită-te în camionetă, o să vezi.

M-am ridicat.

— Unde ai fost noaptea trecută?

Nu puteam pleca fără să-l întreb.

— Deschide camioneta, o să primeşti răspuns şi la întrebarea asta.

— Ar fi bine să ai acolo ceva nebunesc, ca o navă spaţială, i-am replicat.

Ciocănitul a zguduit iar uşa. M-am uitat spre ea. Michael a dat din cap şi m-am urât când mi-am dat seama că mă oprisem, aşteptând permisiunea lui ca să plec.

— Ţi-a căzut ceva.

S-a uitat spre podea, lângă scaunul meu, unde îmi căzuse din buzunar un pătrăţel de hârtie. Am simţit cum îmi ard obrajii de jenă. Michael a ridicat hârtia, a citit-o şi a rânjit.

— Sofia? a întrebat el.

Am dat din cap, iar el a continuat.

— Ai ratat pe cineva.

Michael a luat pixul, m-a privit preţ de o clipă, de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să vandalizeze sau nu cartonaşul. Apoi a aşezat hârtia pe suprafaţa netedă a banchetei, s-a aplecat şi a trasat câteva linii. Nu vedeam ce scrie, fiindcă trupul lui îmi bloca vederea, dar a durat ceva. Fie scria o grămadă, fie se gândea mult la foarte puţine lucruri. M-am foit, uitându-mă în spate, spre uşă. Acum auzeam afară două voci.

Când a terminat, Michael s-a îndreptat şi a suflat peste hârtie, apăsând-o cu degetul mare ca să vadă dacă s-a uscat cerneala. Mi-am dat seama de ce-i luase aşa de mult: cutiuţa pentru lentilele de contact era acum deschisă pe banchetă; probabil că şi le pusese ca să vadă mai bine. Apoi a traversat încăperea (mi-e ruşine să recunosc că în momentele acelea pulsul mi-a urcat în gât) şi mi-a înmânat cartonaşul de bingo. I l-am smuls din mână şi l-am cercetat. Mă simţeam ciudat de posesiv cu casetele mele de bingo, de parcă, într-un fel, invadase intimitatea acestui joc între mine şi Sofia, aşa că voiam să

evaluez daunele. Îi luase atât de mult, încât eram sigur că făcuse multe schimbări, dar nu era decât o singură modificare. Tăiase cu o linie *Cineva moare.*

— Să nu pierzi asta. Am încredere în tine. Nu-ţi cer să mă crezi, îţi cer doar să te uiţi cu atenţie.

Am privit spre cheile din cealaltă mână, întrebându-mă ce o să găsesc în camionetă. *Să te uiţi cu atenţie.* Apoi mi-am dat seama că acum eram suficient de aproape unul de celălalt încât să fie posibilă o mărturisire pe voce joasă, cu un aer intim, cea pe care-mi doream cel mai mult s-o evit. A înghiţit.

— Şi ascultă, cu Erin...

— Nu e nevoie, am încercat să-l opresc.

A vorbit peste mine.

— Nu am plănuit să se întâmple aşa sau să se întâmple, pur şi simplu.

Tentaţia a fost mai puternică decât mine. Până la urmă, am o problemă cu trasul cu ochiul în camerele de hotel ale altora, nu?

— Ţi-a spus că încercam să avem o familie? Ţi-a spus despre doctori, despre clinici? Ce anume ne-a dat peste cap? Spune-mi că nu-i vorba doar despre asta. I-aş fi putut oferi ce-şi dorea. Spune-mi că e mai mult decât *asta.*

— Ern...

Mi-a revenit mintea la loc.

— M-am răzgândit. Nu vreau să ştiu. Îmi plus, am cheltuit un pic din banii tăi. (Nu cheltuisem chiar atât de mult. Şi nu eram mândru de asta. Voiam doar să am ultimele cuvintele şi să fie pline de venin.) Cred că nici eu n-am planificat aşa.

•

De cealaltă parte a uşii, Crawford şi Sofia nu ajunseseră chiar să lipească pahare de tăblie, dar se îngrămădiseră curioşi la intrare. Eram recunoscător garniturilor de cauciuc care trebuie să fi ajutat la izolarea fonică, iar asta însemna ca ei să nu fi auzit prea mult din conversaţie, în afară, poate, de strigătele lui Michael. Poate de aia începuseră să ciocăne.

Sofia a schiţat o expresie de genul *în sfârşit* şi m-a tras de mână în direcţia intrării în hotel, anunţându-mă că-mi explică pe drum. A luat-o la goană, aşteptându-se s-o urmez. Crawford a tras zăvorul la loc şi şi-a reluat locul la uşă, evident nealarmat sau neinformat de urgenţa Sofiei.

Înainte să o iau la fugă după ea, am stat o secundă să respir aer curat. Picăturile de sudoare de pe ceafă adunate în Uscătorie mi se răceau pe piele. Michael spusese o mulţime de lucruri şi nu ştiam ce să cred din ele, dar începusem să accept că poate nu el era pericolul. Desigur, acum suspectam că adusese pericolul cu el. Dar nimic nu avea încă sens. Următorul meu pas era simplu. Dacă, aşa cum promisese, orice-ar fi fost în camionetă putea clarifica unde fusese noaptea trecută, n-ar fi trebuit să mai stea în Uscătorie nicio clipă în plus. Acum, după ce petrecusem acolo o jumătate de oră, eram şi mai decis să-l scot. Apoi ne puteam ocupa împreună de toate celelalte.

Am urmat-o pe Sofia, împăturind din mers cartonaşul de bingo, ca să-l ascund mai bine în haină. Mi-am imaginat că mătuşa Katherine n-ar fi la fel de înduioşată dacă data viitoare îl voi scăpa din greşeală pe jos în faţa ei. Apăsând mai tare muchia îndoită a hârtiei, am observat că mai era scris ceva. Cu cerneală proaspătă, strălucitoare. Michael tăiase un cuvânt dintr-unul dintre pătrate, înlocuindu-l cu altul. Redactorul meu va fi încântat să vadă că a adăugat şi punctuaţia necesară. Acum scria aşa:

Ernest ~~distruge~~ ***repară*** *ceva.*

CAPITOLUL 21

Privind corecturile făcute de Michael pe cartonaşul meu de bingo, am simţit cum mă invadează un sentiment de afecţiune fraternă, aşa cum mi se întâmplă şi acum, când scriu toate astea. Purtat fiind de acest sentiment, sper că-mi veţi permite o scurtă diversiune care să vă dea mai multe informaţii de fundal despre mama. Sincer, aş fi vrut să includ mai devreme această secvenţă în povestire, dar m-am gândit că, dacă mai spun încă o povestioară care să întârzie întâlnirea mea cu Michael din Uscătorie, o să aruncaţi cu cartea în perete. Şi e corect.

Ca să povestesc aşa cum trebuie, o să relatez următoarea secvenţă folosind evenimente pe care nu le-am văzut cu ochii mei şi perspective ale altora, pe care le pot doar ghici. O să vă spun aceste lucruri ca pe nişte adevăruri. Chiar dacă a trebuit să reconstitui culoarea hainelor oamenilor sau conversaţia uzuală

despre vreme (de fapt, îmi amintesc cum era vremea, aşa că nu trebuie să imaginez nimic în legătură cu asta: era o zi caniculară de vară), este un compromis care merită. Versiunea mea asupra evenimentelor nu va fi nici pe departe atât de utilă, nu numai din cauza amintirilor fragmentate din copilărie, ci şi pentru că în ziua aceea eram limitat geografic. Şi mă tem că, dacă vă spun doar perspectiva mea, vă veţi grăbi s-o judecaţi pe mama.

Deci: Ziua. Este o zi importantă. Este o moarte. Este ziua în care mama a împuşcat pe cineva. Este ziua în care a căpătat cicatricea de deasupra ochiului drept. Ziua în care şi-a câştigat tresele Cunningham, ca să spun aşa.

•

S-a petrecut la câteva luni după moartea tatei. Dar n-aveţi de unde să ştiţi asta.

Mama nu se dă bătută cu una, cu două, fără să riposteze. Nici în faţa băieţilor ei, nici în faţa universului. Am menţionat mai înainte că pe tata îl măsurăm după spaţiile pe care le lăsa în urmă. Acum îl lăsase pe cel mai mare, dar noi n-am avut timp să observăm asta. Mama încerca să ne menţină ocupaţi: activităţile noastre extracurriculare se triplaseră, de parcă am fi candidat la Harvard. Orice spaţiu din programul nostru era ocupat imediat. Odată am mers la tuns două zile la rând.

A trebuit să intrăm în echipe sportive (în care era mai mult o zbenguială cu diferite exerciţii decât sport propriu-zis, având în vedere vârsta noastră) de parcă am fi fost adevărate talente. Eu mergeam la înot. Jeremy juca tenis. Michael s-a decis pentru pian, în schimbul sportului (iar acum *el* e ăla care are umeri laţi). Şi toţi trei mergeam şi la activităţile celorlalţi: stăteam pe scaunul de arbitru, mâzgăleam pe tablă, ne bălăceam picioarele în bazin. Ne plimbam de colo-colo prin oraş, împreună, ca un trup cu opt braţe. Lucrul ăsta atingea două obiective deodată: economiseam banii de bonă şi ne ţinea ocupaţi. Mama încerca să ne determine să ne simţim normali. Nu vorbeam despre tata, n-am încetat niciodată să conştientizăm că viaţa ar putea fi diferită, pur şi simplu dădeam înainte. Puţini prieteni au mai îndrăznit să se înfăţişeze cu câte o caserolă cu mâncare sau o lasagna, după ce primele încercări de acest tip au hrănit pisica. Un băiat din clasa mea, Nathan, avusese liber de la şcoală câteva săptămâni, după ce tatăl lui murise de cancer. Am adus şi eu vorba o dată şi a trebuit să intru în clubul de cercetaşi.

Oricât de discutabilă ar fi ca tehnică părintească, cred că obligarea copiilor să-şi reprime trauma a funcţionat într-un fel. Dar suspectez că mama a găsit şi ea un oarecare confort în noua noastră rutină febrilă. Ne prindea în centurile de siguranţă din maşină – în cele trei scaune aflate unul lângă altul, ca într-un serial-de-comedie-perfect-de-pe-canalul-Disney –, ne lăsa la şcoală, se ducea la serviciu, apoi ne lua de la şcoală şi ne ducea la una dintre activităţile zilei. Nu eram niciodată acasă. Nu lăsam suferinţa să ne ajungă din urmă.

Uitându-mă înapoi, trecut iar prin traumă, ca adult (*Du-te şi aşteaptă în maşină*), îmi dau seama şi de o altă faţă a acţiunilor de atunci ale mamei. Pentru că acum ştiu că, în lunile care au trecut de la un eveniment atât de devastator, faci totul ca un somnambul. Viaţa devine o derulare mecanică de rutine, în care chiar şi mersul la supermarket te face să te simţi ca şi când ţi-ai târî mădularele printr-un aer la fel de greu ca în Uscătorie. Fiecare sarcină elementară pare o decizie importantă, iar asta începe să te stoarcă atât de tare de energie, încât ajungi să nu mai ştii de ce te-ai apucat de ea. Marţi ne ducea la şcoala de înot în loc să mergem la tenis. Ne tundea de două ori, nu pentru că am fi fost ocupaţi, ci pentru că uitaserăm că am fost şi ieri. Rutina noastră avea scopul de a ne menţine ocupaţi, desigur, dar repetarea ei oferea un confort prin comparaţie cu povara luării unor decizii. Povară pe care, acum ştiu, mama a purtat-o din greu.

În ziua în cauză, totul este rutină. Micul-dejun trece fără evenimente. Audrey ne pune centurile în maşină, prinde toate semafoarele pe verde şi chiar ajunge la bancă mai devreme cu cinci minute, ceea ce-i permite să-şi ia o cafea şi să aibă o scurtă conversaţie cu şeful ei, care, o să înfrumuseţez eu situaţia, poartă o haină albastră şi o cravată verde şi are chef să discute despre vreme.

De atunci încoace, mama a tot schimbat funcţii în sectorul bancar până când a ieşit la pensie dintr-o poziţie de conducere, dar în ziua aceea era casieră. Erau anii 1990, când băncile aveau în spatele ferestrelor de plexiglas o întreagă armată de femei cu eşarfe la gât, în locul absolvenţilor de universitate cu iPad în mână, care încearcă insistent să te convingă să faci singur toată treaba. Am aflat atunci că banca se purta foarte bine cu mama. Erau foarte indulgenţi faţă de faptele infame ale

tatei; în mod obişnuit, asta ar fi însemnat că ea nu mai avea voie să lucreze acolo, dar i s-a permis să-şi păstreze jobul pe care-l avea, după ce moartea lui a dezvăluit cu ce se ocupa. Au fost înţelegători şi în legătură cu câteva erori costisitoare (de somnambul) pe care le-a făcut în lunile de după moartea tatei. Ba chiar i-au oferit concediu suplimentar, dar vă las să vă daţi singuri seama dacă l-a acceptat sau nu. S-a întors la serviciu la trei zile după înmormântarea tatei, şi singurul motiv pentru care n-a făcut-o mai devreme a fost că înmormântarea a căzut într-o vineri.

La 9:10, chiar când se pregătea să înceapă treaba, mamei i se spune că este chemată la telefon în biroul managerului, dar este prea ocupată ca să preia convorbirea. La 9:30 de minute, telefonul sună din nou, dar de data asta mama nu mai este anunţată. Telefonul continuă să sune, cu ţârâitul lui ascuţit, făcând, ca de obicei, zarvă mare în tăcerea din bancă, mai ales că acum uşa de la biroul managerului este deschisă, uşa de la intrare este încuiată, iar funcţionarii stau aşezaţi pe jos în tăcere, cu picioarele încrucişate şi mâinile la ceafă.

Sunt doi bărbaţi. Nu trebuie să inventez cum erau îmbrăcaţi, pentru că ştiu: trenciuri, ochelari de soare şi şepci. Unul jefuieşte casele de marcat, iar celălalt supraveghează personalul, răstindu-se la oameni să facă linişte. Judecând după ţeavă, cară un soi de mitralieră voluminoasă, neagră, care i se leagănă într-o parte în timp ce merge. E stilul în care porţi cu tine şi o bâtă de baseball, dacă nu joci, de fapt.

Nu se dă alarma. Nimeni nu reuşise să ajungă la buton. Ligă Mică decide să scoată cu forţa de la manager accesul la seif. Telefonul sună iar şi Jefuitorul Caselor de Marcat se îndreaptă spre birou înjurând, ca să ridice receptorul din furcă.

Mama nu se dă bătută fără să riposteze, nici în faţa băieţilor ei, nici în faţa universului şi, categoric, nu în faţa unor tâlhari mărunţi. Nu-mi scapă faptul că ceea ce s-a petrecut în continuare putea fi o revoltă împotriva crimei care i-a răpit soţul, împotriva stupidităţii tâlhăriilor. Sau poate că, atunci când a apăsat pe trăgaci, s-a revoltat împotriva existenţei în sine a hoţului Ligă Mică; în spatele acelor ochelari de soare poate că l-a văzut pe tata şi toate lucrurile cu care o lăsase pe cap. Sau poate că s-a gândit, pur şi simplu, că Ligă Mică nu ţinea destul

de bine mitraliera aia ca să poată trage cu ea. Nu-mi dau seama care variantă e cea mai probabilă.

Ce pot spune este că orice o fi simţit a fost destul ca s-o facă să se ridice în picioare. Ce pot să spun este că, treizeci de secunde mai târziu, are nasul spart şi mitraliera în mâini. Că Ligă Mică se află întins pe jos, încercând agitat să se tragă înapoi. Că mama se apropie cu arma de el. Că este o distanţă foarte mică pentru focul de mitralieră, suficientă cât să rupă pe cineva în două. Că Jefuitorul Caselor de Marcat ridică mâinile în aer şi-i spune să se calmeze. Că ea ridică arma spre pieptul hoţului Ligă Mică şi – nu mă pot aventura să ghicesc dacă ezită sau nu, dar îmi imaginez că şocul trece şi că are mintea la fel de limpede cum o avusese atât de mult timp –, şi apasă pe trăgaci.

L-a nimerit direct în piept.

•

Gloanţele de cauciuc sunt un gen de muniţie care, în loc să explodeze în aşchii care sfâşie pielea, le reţine într-o mică pernuţă de material. Acestea sunt adeseori folosite de jandarmerie şi au mai degrabă menirea de a imobiliza decât de a ucide. Practic, sunt calificate drept „mai puţin letale”, nu neapărat „neletale”; ar putea, de exemplu, să-ţi rupă o coastă şi să ajungă în inimă, dar cea mai comună cauză de deces în urma împuşcării cu gloanţe de cauciuc este, nici mai mult, nici mai puţin decât încărcarea accidentală cu muniţie reală.

Nu vă temeţi, asta nu este una dintre acele cărţi în care descriu viteza în metri pe secundă a fiecărui glonţ tras, genul, modelul şi marca armei în chestiune, precum şi umiditatea relativă sau vântul care ar putea influenţa traiectoria glonţului. Eu vreau să subliniez ceva.

Anume că, în timp ce Ligă Mică era încă destul de speriat de arma îndreptată asupra lui, iar mama l-a onorat cu patru coaste rupte, de ucis nu l-a ucis totuşi.

Mi-a trecut prin minte că, atunci când a ales să apese pe trăgaci, mama n-ar fi avut de unde să ştie că arma pe care o ţinea în mână era „mai puţin letală”, dar lăsăm asta pentru altă dată. Ideea este că mama are o cicatrice deasupra ochiului drept, iar jaful de la bancă n-a lăsat-o decât cu un nas spart. Ideea este că, după ce poliţia şi paramedicii au evacuat clădirea şi i-au îndesat în nări nişte tampoane de vată, se făcuse deja după-amiază când cineva a pus receptorul din nou în furcă, în

fine, iar acesta a început imediat să sune. Ideea este că îmi amintesc temperatura din ziua aia: era cald ca în cuptor. Ideea este că acel apel era de la şcoală, ca s-o anunţe pe mama că niciunul dintre cei trei băieţi Cunningham nu ajunsese în dimineaţa respectivă. Ideea este că mama ajunsese la serviciu, în ciuda programului ei foarte strâns, cu cinci minute mai devreme.

Ideea este că mama a împuşcat pe cineva, dar nu l-a ucis.

Ideea este că există totuşi o moarte.

Şocul. Mersul de somnambul. Greşelile făcute din neatenţie.

Trei băieţi la nivelul superior al unei parcări, într-o zi de vară toridă, pe care uitase să-i lase la şcoală, prinşi încă în centuri de siguranţă, pe locurile lor. Nu-mi amintesc fereastra spartă, sângele curgându-i lui Audrey din frunte când s-a tăiat în cioburi, suficient de adânc încât să rămână cu o cicatrice. Primul lucru pe care-l ştiu limpede este spitalul; restul mi s-a spus mai târziu. Până în ziua de azi mă trezesc din coşmaruri, sufocându-mă. Dar, sincer să fiu, nu-mi amintesc deloc ziua aceea. Porţiuni întregi sunt înnegrite.

Tot ce ştiu este că, atunci când a murit Jeremy, eu stăteam lângă el.

De la: <CENZURAT>.
Către: ECunninghamWrites221@gmail.com.
Subiect: Fotografii pentru EIMFHKS

Salut, Ernest,

Mă bucur să primesc veşti de la tine. Mă tem că o secţiune de fotografii la mijloc ar presupune o inserţie de hârtie lucioasă, ca să nu mai spunem de tiparul color, care are nevoie de un proces de producţie complet diferit. Este destul de costisitor şi nu intrăm în bugetul alocat pentru această carte. Am încredere că vei reuşi să obţii acelaşi rezultat şi cu nişte descrieri bine plasate. Îmi pare rău, dar n-avem nicio posibilitate să ne extindem atât de mult.

Apropo, cum merge? Ai reuşit să rezolvi problema cu vorbăria? Adică ştiu că s-ar putea să ţină de felul în care procesezi tu lucrurile, dar au murit o grămadă de oameni şi cititorilor s-ar putea ca discuţiile alea să li se pară insensibile. Cred că o să-ţi facă plăcere să afli că am decis să scoatem de pe copertă găurile alea de glonţ – ştiu că tu aveai impresia că e un pic cam mult. Dă-mi de veste dacă vrei să mă mai uit pe unele secţiuni, pe măsură ce treci de ele.

Numai bine,

CENZURAT
P.S. Referitor la cealaltă întrebare a ta. Da, n-ar trebui să fie nicio problemă să transferăm un procent din drepturile de autor către succesorii lui Lucy Sanders. Trimite-mi datele de virament şi o să rezolv eu la contabilitate.

TATĂL MEU VITREG

CAPITOLUL 22

Am prins-o din urmă pe Sofia în foaier, unde stătea în uşa de la intrare.

— Cineva amuşină pe la şopronul cu materiale de întreţinere, a spus ea.

A împins uşile duble şi furtuna s-a revărsat peste prag, împroşcându-mi gheaţă pe bocanci. Am ezitat, dar ea m-a împins afară. Veranda era goală. Chiar şi soţii renunţaseră la misiunile lor de recuperare a lucrurilor, alegând să le fie cald, cu riscul mustrărilor de rigoare, decât să tremure cavalereşte. Vântul mi-a şuierat în urechi; suna ca şi când cineva ar fi mototolit o foaie de celofan lângă mine. Sofia trebuia să ţipe ca să se facă auzită.

— Am văzut o umbră, a spus ea ezitantă. De la bar.

— Şi ce? am strigat eu înapoi.

Era tot ce puteam spune, cu vântul ăla intrându-mi cu forţa în gură. Era tipul de vijelie din care trebuia să muşti ca să poţi respira.

— Băieţii răi nu au obiceiul să se întoarcă la locul crimei?

Avea dreptate, dar laşitatea mea se activează la un anumit prag inferior al temperaturilor. Era gata să sugerez să aşteptăm un minut sau, chiar mai bine, să-l aducem pe Crawford, dar înainte de a apuca să rostesc un cuvânt, Sofia a ridicat un braţ deasupra frunţii şi s-a repezit cu hotărâre în viscol.

Am urmat-o, îngrijorat că, dacă se îndepărtează prea tare, umbra ei are să se dizolve. Aproape imediat a devenit imposibil să spun unde e cerul şi unde e pământul. Din ce ştiam, era posibil să o fi apucat pe calea greşită, la vale, şi să ne trezim hoinărind pe lacul îngheţat, gata să plonjăm letal prin gheaţa fragilă. Citisem odată că, imediat ce te-ai scufundat în apa rece, plămânii intră în colaps. Dacă este destul de rece, îţi poate afecta chiar şi sângele. Îţi poţi pierde conştienţa pe loc. Toată lumea ştie că e periculos să te plimbi pe un lac îngheţat, pentru

că, odată ce ai căzut într-o copcă, este imposibil să o mai găseşti după ce ai alunecat sub gheaţă, iar vechiul clişeu al persoanei care se îneacă în timp ce bate cu pumnii în stratul de gheaţă clară ca un cristal nu este adevărat. Totul se opreşte într-o apă atât de rece. Ce dezamăgire trebuie să fie să te fure loviturile alea de pumn. Sper ca, atunci când o să mă duc, să am şansa de a mă înfuria pe propria moarte.

Mi-am dat seama că o pierdusem pe Sofia. Am încercat să mă uit în jur. Nimic altceva decât un cenuşiu nesfârşit, rotitor. Urletul din urechi era violent, aproape sfâşietor. Vântul suna ca scrâşnetul unui fierăstrău cu lanţ. Mă înţepau ochii, aşa că i-am îngropat mai bine în îndoitura cotului, încercând să ridic privirea doar când n-aveam încotro. Am făcut câţiva paşi împleticiţi. Prin cenuşiul învolburat am desluşit nişte siluete masive. *Urşi.* Acesta a fost primul meu gând, de altfel ridicol, pentru ne aflam în Australia. Mi-am dat seama imediat că erau maşini. Eram în parcare. Era bine; mergeam în direcţia corectă.

Viscolul era atât de agresiv, încât maşinile se legănau efectiv pe roţi. Volvo-ul lui Katherine avea o fereastră spartă, iar zăpada se strânsese pe scaunul din spate. Mi-am zis că era un noroc că nu se nimerise să fie maşina lui Marcelo, căci zăpada ar fi îmbibat scaunele de piele şi ar fi scurtcircuitat legăturile electronice sofisticate. Mi-a venit o idee de elaborat un pic mai târziu.

De unde stăteam, mi s-a părut că văd foarte bine şopronul cu materiale de întreţinere, aflat mai sus pe deal. Era prea departe ca să-l fi confundat cu un vehicul, prea real ca să fie urs şi nu avea vârful triunghiular al cabanelor. Îmi era suficient ca să mă orientez. Am dat să fac un pas, dar apoi, la dreapta mea, am văzut camioneta lui Michael. În ciuda vederii înceţoşate, mărimea o făcea de neconfundat. Flancurile se comportau ca nişte vele conduse de vânt şi toată matahala aceea se clătina necontrolat pe roţile mici, lăsând impresia că s-ar putea răsturna în orice clipă. Am simţit cum mă apasă pe picior cheile din buzunar. Lasă-l încolo de şopron. Am făcut un pas spre camionetă.

Am simţit cum cineva mă prinde de braţ. Sofia. Buzele ei lipite de urechea mea, picături de salivă pe gâtul meu.

— Ai apucat-o în direcţia greşită, Ern.

Apoi a început să mă târască spre ieşirea din parcare, în susul dealului. Zăpada era deja considerabil mai adâncă (la revedere urme de paşi de la locul crimei) şi la fiecare pas mă afundam în ea până la gambe. Când ne-am apropiat de umbra cu acoperiş plat, am văzut că plafonul era încărcat de movile uriaşe de zăpadă. Am venit dintr-o parte, chiar dacă faţada ţinea mai bine adăpost contra vântului, luptându-ne la ultimii paşi până când am reuşit să ne lipim cu spatele de tabla ondulată. Rafalele ocoleau şopronul pe-o parte şi pe alta şi se formau iar exact în faţa noastră, de parcă ne-am fi adăpostit în spatele unei stânci iţite în mijlocul râului, iar foşnetul din urechi s-a redus la un geamăt fantomatic. Am tras aerul adânc în piept, de câteva ori la rând, şi mi-am scuturat de pe braţe şi umeri un strat zdravăn de zăpadă. Nu aveam mănuşi, aşa că mi-am îndesat mâinile în buzunare, strângând şi desfăcând pumnii, ca să mi le încălzesc. Deasupra mea, ţurţuri lungi ca nişte degete atârnau de marginea copertinei. Odată am văzut un film horror în care unul dintre personaje a fost străpuns de un ţurţure, ceea ce ştiam că este imposibil, dar m-a făcut oricum să mă trag cât mai în spate am putut, lipindu-mă de zid.

Sofia s-a aplecat pe după colţ, apoi şi-a tras repede capul înapoi şi mi-a dat un ghiont în coaste, făcându-mi semn din ochi. *Uită-te.* Uşa şopronului era deschisă. Lacătul folosit de Crawford ca să zăvorască şopronul zăcea în zăpadă. Nu fusese tăiat; mânerul prin care trecuse toarta lacătului fusese scos în întregime, cu tot cu şuruburi.

— Trebuie să-l aducem pe Crawford, am spus.

— Atunci du-te şi adu-l.

A dat să se repeadă după colţ. Am întins un braţ în faţa ei, lipind-o de zid.

— Opreşte-te!

— Vreau să mă uit mai bine la cadavru, OK? Şi n-o să am ocazie mai bună ca asta. Crawford n-o să mai lase pe niciunul dintre noi în preajma victimei. De parcă ar fi în stare să rezolve crima! Ar putea la fel de bine să se deghizeze în altceva. Dacă asta e – s-a prefăcut că între palme îi explodează un balon imaginar – ceva *mai mare şi mai important,* atunci s-ar putea ca, până la ziuă, să fim cu toţii morţi. Trebuie să ne înarmăm cu informaţii, iată-ne aici, iar uşa este deschisă. Probabil că ucigaşul a fost aici şi a plecat.

— Şi dacă n-a plecat?

— Păi, de aia te-am luat cu mine. Bodyguard.

— Proastă alegere.

— Dar ce zici de asta? Aruncăm o privire pe uşă, repede-repede, doar un ochi, şi, dacă e cineva acolo, baricadăm uşa şi îl încuiem înăuntru. Nu e decât o singură intrare. Şi apoi mergem să mai aducem pe cineva. *Capiche?*

Aveam o mulţime de întrebări. Cum o să-l încuiem înăuntru, când zăvorul era rupt? Cum era posibil să baricadăm uşa şi să fugim după ajutor în acelaşi timp? Dacă cel dinăuntru avea o armă? Cum scrii pe litere *capiche?*

Dar ştiam că n-am de ales. Dacă mă întorceam la hotel după ajutoare, Sofia nu ar fi aşteptat întoarcerea mea. Era mai sigur să rămânem împreună. Şi, în plus, deşi speram că orice o fi fost în camionetă va spăla numele lui Michael (*Ernest repară ceva*), ar fi putut ajuta şi o privire mai atentă asupra cadavrului. Şi, uite, ştiu că este enervant când oamenii iau decizii tâmpite din motivul ăsta – e motivul pentru care kebapul ăla pe ţurţur n-a supravieţuit în filmul horror despre care v-am spus –, dar eram un pic de tot şi curios.

Am cotit pe lângă zid, cu spinările lipite de el atât pentru camuflaj, cât şi de frica ţurţurilor, până când am ajuns în dreptul uşii crăpate. Sofia a aplecat capul prin deschizătură, apoi s-a tras înapoi ca muşcată de şarpe, cu ochii holbaţi. A mimat din gură: „E cineva acolo”. Am arătat spre uşă, mimând că o închidem. Ea a scuturat din cap, a arătat spre ochii mei şi apoi spre deschizătură, s-a strecurat pe lângă mine – aşa încât să ajung eu mai aproape de uşă –, apoi mi-a dat un brânci. Intenţia ei era clară: *trebuie să vezi asta.* Am privit-o cu ochii scoşi din cap, exprimând cât am putut de bine ceva ce semăna cu trădarea de care dăduse dovadă: *nu ăsta a fost planul.* Mi-a mai dat un brânci.

Am tras adânc aer în piept, rezistând tentaţiei de a-i mai arunca o privire duşmănoasă, şi am băgat capul prin uşa crăpată.

Ghete Verzi era unde îl lăsaserăm, cu membrele răstignite pe două stive de paleţi, cu pieptul bombat, de parcă ar fi făcut un salt invers cu paraşuta. Acum, diferenţa era că cineva se ghemuise deasupra lui. Am recunoscut imediat cine era, chiar şi din spate. Persoana stătea concentrată asupra cadavrului, aşa

că nu ne observase încă. În mod normal, ăsta este momentul în care m-aş fi dat uşor înapoi, aş fi încuiat-o înăuntru şi apoi aş fi adus poliţiştii reali, aşa cum ne înţeleseserăm. Dar n-am făcut-o. Era ca şi cum un fir invizibil m-ar fi tras în încăpere. Abia dacă am simţit-o pe Sofia bătându-mă cu disperare pe umăr, în timp ce şuieratul ei de avertizare a fost măturat de vânt.

Intrarea mea a rămas neobservată; huruitul pereţilor şi mugetul acoperişului pe care zăpada se aduna încă au mascat zgomotul paşilor mei. În şopron era îngrozitor de frig, gerul se strecura prin pereţii de metal şi radia din podeaua de ciment. Suflam aburi. Mi-am dres vocea. Persoana a sărit ca arsă în picioare, s-a îndepărtat doi paşi de cadavru şi a ridicat mâinile în aer. Nişte mâini roşii.

— Drăguţă trebuşoară, am spus.

Era o glumă de-a noastră.

CAPITOLUL 23

Motivul pentru care îi spun lui Erin aşa de des „Drăguţă trebuşoară” este că, aşa cum îi ziceam când eram căsătoriţi, dacă se enerva vreodată pe mine, putea oricând ca la întrebarea „Cum merge treaba cu Ernest?” să răspundă cu toată sinceritatea: „Păi, el spune mereu că trebuşoara e drăguţă”.

Umerii i s-au lăsat, mâinile i-au coborât şi a spus respirând cu uşurare, apoi zâmbind larg, cum nu o mai văzusem de multă vreme:

— Oh, slavă cerului!

A dat să se apropie de mine, dar s-a oprit când a auzit tăişul din vocea mea.

— Ce faci aici, Erin?

— Încă n-ai vorbit cu Michael?

Tonul ei era surprins, un amestec de confuzie şi nedumerire, de parcă după acea conversaţie criptică şi contradictorie cu fratele meu totul ar fi trebuit să fie foarte limpede.

— Nu ţi-a spus despre Alan?

— Ba da, mi-a spus despre Alan.

— OK. Deci...

Din nou, s-a oprit ca şi cum completase suficiente spaţii goale, înainte de a realiza că trebuie s-o spună limpede cu vocea aia blândă a ei, de profesoară.

— Şi cum te simţi în legătură cu asta?

— Nu ştiu ce să cred.

Nu avea niciun sens s-o mint pe Erin; era mereu mai bună decât mine la asta. Ştiu, ştiu – pare o remarcă destul de dură pentru a fi pusă într-o carte unde ea nu are nicio posibilitate de a răspunde, dar *este* adevărat. În plus, ea era cea care avea o aventură.

— E un cadavru aici, lângă noi, a spus ea fără ocolişuri.

— Să ştii că am observat.

— Ăsta nu a fost un accident, Ern, aşa cum vrea proprietara complexului să credem. Zice aşa doar ca să nu se sperie lumea. Dar tu şi cu mine *ştim* că e o afacere Cunningham. Adusă aici de Cunninghami...

N-a spus-o, dar restul propoziţiei a rămas suspendat în aer: *comisă de Cunninghami.*

Am dat uşor înapoi.

— Dacă e să-l cred pe Michael, bărbatul care l-a ucis pe tata, Alan, e deja mort. Povestea e închisă. Ce altceva se petrece aici?

— Dacă?

— Cred că el aşa crede – atât, deocamdată.

Amintirea luminişului acoperit cu pânze de păianjen mi-a provocat fiori reci. Poate că era parte din refuzul meu de a accepta ce-mi spusese Michael: Alan părea malefic pe hârtie, dar fusesem singurul prezent în dimineaţa aceea acolo şi nu voiam ca moartea lui, *uciderea* lui să-mi fie justificată – indiferent cine era sau ce făcuse.

— Totuşi, e simplu. Alan l-a ucis pe taică-tu ca să-şi salveze fundul, desigur, dar a ucis pentru *ceva.*

Erin a plescăit, în timp ce procesa totul.

— Apoi a încercat să-i vândă acelaşi lucru lui Michael, ceea ce ne aduce aici.

— Michael mi-a spus deja asta. Dar de ce a aşteptat atât?

— Poate pentru că îşi distrusese cariera. Poate pentru că era disperat. Tot ce ştiu este că a meritat să ucidă cu o jumătate de viaţă în urmă şi a meritat şi crima de acum.

A gesticulat cu degetul mare spre Ghete Verzi.

— Trebuie, din nou, să arăt spre cadavrul menţionat mai sus?

— În regulă, atunci. Ce informaţii cumpăra Michael de la Alan?

— Nu ştiu, a ezitat ea. Nu mi-a spus. A zis că nu e sigur pentru mine.

Regula numărul 9 îmi cere să divulg tot ce bănuiesc, iar acum bănuiam că spune adevărul, dar că nu-mi spune tot.

— Dar? mi-am încercat eu norocul.

— Am dezgropat ceva.

M-am gândit la mâinile lui murdare, mâini de deţinut, când ni le-am strâns în faţa hotelului. La murdăria de sub unghii. În rest, era curat: bărbierit, cu părul vopsit. De ce nu-şi curăţase şi unghiile?

— E în camionetă?

A dat din cap.

— OK, deci ce este?

Când am spus-o în felul acesta, a părut destul de simplu, ceea ce m-a făcut să simt că ar putea fi ceva adevărat aici.

— Presupun că bani, ca să merite atât efort? Ceva din vreunul dintre jafurile Pumnalelor? Bijuterii? Droguri?

— Aşa am crezut şi eu. N-am văzut încă ce e.

Am izbucnit în râs, dar mi-a ieşit mai degrabă ca un acces de tuse, deoarece coardele mele vocale nu erau complet dezgheţate.

— Toată agitaţia asta pentru harta unei comori?

— N-ar trebui să râzi, a spus ea încrucişându-şi braţele. Eu am încredere în el.

Cuvântul „încredere” a rezonat cu un dublu înţeles. Ca şi când ar fi putut fi scos din propoziţie şi înlocuit cu altceva.

— Şi ai încredere pentru că...

— N-o lua aşa, Ern. Nu despre asta e vorba.

Nu era şi era. Niciodată până acum n-o mai înfruntasem direct, nici măcar în sesiunile de consiliere maritală. Furia mea fusese mereu frânată de ruşine şi de durere. Dar, dacă aş fi făcut-o, poate am fi reuşit să trecem peste probleme; poate că am fi stat să discutăm aşezat despre ce a însemnat pentru fiecare dintre noi să ne întemeiem o familie şi ce impact avusese acea scrisoare despre fertilitate, pe care eu o deschisesem la micul-dejun. Ce impact avusese asupra familiei pe care încercam s-o creăm.

Aşteptaserăm multă vreme scrisoarea aceea. E ciudat să trimiţi prin poştă asemenea veşti care schimbă viaţa unui om, dar presupun că ei le considerau destul de banale încât să scutească un apel telefonic. Scrisoarea în sine venise greu, iar Erin îşi frângea mâinile în timp ce-mi servea fiecare bucăţică de veste proastă: prima scrisoare căzuse victimă unei încurcături de adrese, aşa că sunase la clinică să rezolve, şi o a doua, câteva săptămâni mai târziu, distrusă de ploaie, se transformase într-o celuloză murată şi ilizibilă. Erin suportase greu situaţia. În fiecare zi, primul lucru pe care-l făcea dimineaţa era să fugă la cutia poştală, să scotocească printre voucherele de pizza şi prezentările de case, în timp ce făcea cale-ntoarsă pe alee, spre casă, scuturând din cap: încă o zi fără rezultate.

De fapt, mai am scrisoarea aceea. E mototolită toată de cât am strâns-o în mână în dimineaţa aceea, în timp ce priveam neîncrezător rezultatele analizelor mele, încercând să găsesc o modalitate în care ele să-mi spună o altă poveste. Când Erin a intrat în bucătărie, dându-şi şuviţele de păr după urechi, pusesem scrisoarea netezită chiar lângă unt. Aveam braţul murdar, un lichid împuţit împrăştiat pe încheietură. Am rugat-o să se aşeze şi expresia de pe chipul ei, când m-a privit cu adevărat, când a citit scrisoarea... Cred că amândoi am ştiut că acesta era, probabil, sfârşitul nostru împreună. Am mai stat o vreme atârnaţi unul de altul, dar cremenea dispăruse. Dacă aş mai fi avut-o, aş fi folosit-o ca să transform în cenuşă nenorocita aia de scrisoare.

Ne-am mai învârtit unul în jurul celuilalt încă optsprezece luni, pentru că nu voiam nici să plecăm, nici să rămânem. Aşa se întâmplă într-o căsnicie, când unul dintre soţi vrea un copil şi celălalt nu poate să i-l ofere.

Da, acela a fost al treilea şi ultimul mic-dejun cu evenimente din viaţa mea. Cel care are legătură cu sperma.

— Aşadar este adevărat? am întrebat-o.

Ştiam amândoi la ce mă refer. La ea şi Michael.

A oftat.

— Da, este adevărat. Dar l-aş fi crezut şi dacă n-ar fi fost. Nu ajungem toţi să ne vedem tatăl într-o nouă lumină. Este un privilegiu.

Atunci am înţeles că, ajutându-l pe Michael să-l înţeleagă mai bine pe Robert, ea căuta, indirect, să închidă povestea cu propriul tată abuziv.

— Haide, am implorat-o. Eşti mai deşteaptă de-atât.

— Tu ai ştiut dintotdeauna să spui lucruri amabile.

A zâmbit sumbru.

— Ai apucat să deschizi camioneta?

Am negat din cap.

— Mi-a dat cheile. Dar apoi te-am urmărit pe tine până aici.

— Mi-a zis că orice-ar fi acolo ar trebui să te convingă.

Îmi doream ca oamenii să înceteze să-mi spună că lucrul din camionetă, oricare ar fi fost acela, îmi va schimba viaţa. Avea s-o facă, aşa cum s-a dovedit, atât în privinţa convingerilor mele, cât şi a funcţiunii mâinii drepte, dar tot îmi doresc să fi încetat să mi-o spună.

— Nu ajungem nicăieri, am spus încercând să dezamorsez situaţia. Hai să încercăm să găsim un fond comun.

— Zici că eşti doctorul Kim.

— Am cheltuit toţi banii ăia pe consiliere – cine s-ar fi gândit că acum o să ne prindă bine, am încercat eu un zâmbet forţat.

— Bun, atunci care ar fi? a replicat ea cu tonul apatic al fostului nostru terapeut. Ce ne uneşte?

— Niciunul dintre noi nu crede că Michael este responsabil pentru...

Am gesticulat spre cadavru. Părea ciudat să avem o astfel de conversaţie în preajma lui.

— Şi cred că, dacă ai fost dispusă să spargi încuietoarea şopronului şi să-ţi bagi nasul pe aici, nici tu nu crezi povestea despre cauzele naturale ale morţii. Eşti de părere că cineva îl urmăreşte pe Michael după noaptea în care aţi săpat amândoi, iar eu încerc să-l scap pe Michael basma curată şi, pentru prima dată în viaţa mea, să repar ceva. Ăsta e fondul nostru comun. Încercăm amândoi să rezolvăm o crimă.

Încă o dată, mi se reaminteşte că nu sunt personaj principal doar prin simplul fapt că eu scriu toate astea. De fapt, îmi amintesc că mi-am spus, la momentul acela, că mai multe persoane par să aibă motive să *rezolve* nenorocita asta de crimă decât s-o comită.

— Deci hai să pornim de aici. Dacă putem descoperi cine a făcut-o, o să descoperim şi că Michael a spus adevărul.

— Una o dovedeşte pe cealaltă, a încuviinţat ea, apoi şi-a lipit arătătoarele, le-a aşezat sub bărbie şi s-a încruntat. Am sentimentul că am făcut un mic progres astăzi. Nu crezi?

Împotriva instinctelor mele, am râs. Era un motiv pentru care ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, indiferent ce se întâmplase de atunci încoace; era greu să uiţi totul.

— Ai apucat să te uiţi un pic înainte să ajungem noi, i-am spus. Ai descoperit ceva?

— Mă rog, nu sunt expertă, dar nimic din toate astea nu pot fi normale.

S-a aplecat peste cadavru şi m-am apropiat şi eu.

Nu apucasem încă să mă uit ca lumea la Ghete Verzi, fiindcă fusesem prea scârbit când îi cărasem un picior şi doar aruncasem o privire asupra fotografiei făcute de Crawford. Avea ochii închişi. În şopron era atât de frig, încât în păr i se formaseră cristale de gheaţă. Chipul era acoperit de cenuşă neagră, pe care iniţial o confundasem cu degerătura, iar pe lângă gură se adunase un gudron lucios, închegat. În jurul gâtului, ca un inel, se vedea o rană de un roşu turbat. Sofia îmi spusese despre tăietură; Crawford se atinsese cu mânecile de ea, dar de aproape era şi mai însângerată decât bănuiam. Indiferent ce avusese înfăşurat în jurul gâtului, fusese atât de strâns, încât îi crestase pielea. Rana sângerândă începuse şi ea să se cristalizeze de la frig.

Erin mi-a întrerupt raţionamentul detectivistic.

— Se pare că l-a strangulat cineva. Nu ştiu ce e chestia asta neagră. Otravă?

— Cenuşă, am spus eu, repetând ce-mi zisese Sofia. Aşa se pare.

— Adică a fost într-un incendiu? În altă parte?

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Zăpada nu e topită. Şi dacă ar fi fost incendiat, nu s-ar fi rostogolit? N-ar fi avut arsuri? Sofia crede că e vorba despre un criminal în serie. Presa îi zice Limbă Neagră. Dar, dacă tu crezi că Michael s-a înhăitat cu nişte bande, la fel ca tata, ar putea fi un soi de recuperator?

— Poate. Pare o moarte destul de violentă şi presupun că oamenii fac aşa ceva doar dacă îşi doresc ceva foarte mult sau vor să transmită un mesaj. Totuşi, dacă aş reconstitui faptele...

tu spui că este cenuşă, dar zăpada nu s-a topit. Criminalul ăsta i-a dat foc fără să-i dea foc?

— De fapt, este o străveche tehnică de tortură, folosită cândva de regii Persiei, a spus Sofia din prag. Ce vrei? Îmi îngheţa fundul afară.

— Tortură? am ridicat eu o sprânceană spre Erin. Se potriveşte cu transmiterea unui mesaj.

— Ea cât ştie? şi-a încrucişat Erin braţele. Michael mi-a spus să n-am încredere decât în tine.

— Este în regulă. Ştie de bani.

— E păcat că Ern a cheltuit deja – Sofia mi-a aruncat o privire vicleană – o sumă bunicică din ei. Cel puţin 50.000, nu-i aşa?

Erin m-a fixat cu o privire pe care n-am putut-o descifra. Fie era enervarea că-i cheltuisem banii lui Michael, fie că devenisem suficient de apropiat de Sofia încât să-i spun secretele mele. Am aşteptat o secundă, gândindu-mă că era un pic cam nelalocul ei pentru cineva care-şi petrecuse noaptea trecută cu fratele meu.

— Pari să ştii ciudat de multe despre criminalul ăsta în serie, a spus Erin, încă prudentă.

Şi dacă i s-a părut că este acuzată de ceva, Sofia n-a arătat-o.

— Am avut o victimă într-unul dintre spitalele noastre. Femeia Humphreys. A fost găsită de cineva şi toată lumea a crezut că salvarea a venit exact la timp. Dar avea plămânii terminaţi, aşa că a trebuit să oprim ventilatoarele. Mi s-a părut interesant şi am ascultat câteva podcasturi. Nu m-am gândit că o să am vreodată nevoie de informaţiile astea până... mă rog. Şi iată-ne aici.

— Păi, atunci cazul e închis. Dacă ai ascultat tu un podcast...

— Dă-i o şansă, Erin. Ştie mai multe decât noi doi.

— Deci căutăm un pasionat de istorie? Cu predilecţie pentru tortura medievală?

— Oarecum.

Sofia părea stânjenită.

— N-am inventat eu asta, în regulă? Se cheamă sufocare cu cenuşă. Ernie, ţi-am mai spus că cei mai mulţi prinşi în incendii nu mor arşi, ci asfixiaţi. Asta pe de o parte pentru că focul consumă oxigenul din aer, deci nu le mai rămâne nimic de respirat, dar, chiar şi după ce e stins focul, dacă respiri prea mult din fumul ăla poţi să-ţi căptuşeşti plămânii în aşa fel încât

nu mai poţi extrage oxigenul din aer, chiar dacă a mai rămas ceva.

— Şi vechii perşi sunt recunoscuţi pentru incendii? am întrebat.

— Foarte amuzant. Ei sunt cei care au început cu tortura asta – aveau un turn special construit, uriaş, de peste douăzeci de metri înălţime. Era plin cu roţi, roţi dinţate şi alte chestii, iar la bază era un maldăr de cenuşă. Împingeau înăuntru un blasfemator – fiindcă în vremurile alea pentru aşa ceva primeai pedeapsa cu moartea. Ei, să fii captiv într-o încăpere cu cenuşă în stare latentă nu reprezintă un mare pericol, aşa că învârteau roţile şi sistemele alea de roţi dinţate începeau să ridice cenuşa în aer. Criminalul murea sufocat.

— Lucy mi-a spus că printre primele victime a fost un cuplu în vârstă din Brisbane? A căutat pe internet. Vrei să spui că *asta* li s-a întâmplat şi lor?

— Are dreptate. Şi, ei bine, nu chiar. Este clar că nu există acolo, undeva, un turn de tortură cu trei etaje şi, oricum, Ghete Verzi pare să fi fost strangulat.

Sofia a ridicat o şurubelniţă de pe bancheta de alături şi a folosit-o ca să lase în jos gulerul lui Ghete Verzi, să putem vedea mai bine.

— Având în vedere densitatea cenuşii de pe obraji şi adâncimea rănii de pe gât, aş spune că ucigaşul i-a tras pe cap o pungă cu cenuşă, a strâns-o zdravăn şi apoi a scos-o, post-mortem.

— Zăpada arăta de parcă cineva alergase înainte şi înapoi pe o suprafaţă mică, am intervenit eu.

— Exact. Lipsa oxigenului te dezorientează foarte repede – trebuie să fi încercat să-şi scoată punga, probabil s-a panicat. Mi-l imaginez alergând cu disperare în cerc.

— Nu e chiar atât de medieval.

Erin şi-a dat seama că o spusese prea aspru şi a ridicat mâinile, în semn de scuză.

— Nu încerc să fiu sarcastică, scuze – mă interesează. Doar că mă gândesc că oricine poate strangula pe cineva, îi poate trage o pungă pe cap. De ce să te mai chinui şi cu cenuşa?

— De acord. Cred că ucigaşul era prins în corzi, se grăbea. Poate că se crăpa de ziuă. Sau poate un alt oaspete de la hotel l-a întrerupt. În cazul cuplului din Brisbane, criminalul nu s-a

grăbit. V-am spus că n-a fost vorba despre un turn de tortură, dar, într-un fel, a fost o replică modernă a acestuia. Au fost găsiţi încuiaţi în maşina lor, în garaj, cu mâinile legate de volan. Au observat denivelări pe acoperişul maşinii, ca şi cum cineva ar fi stat în picioare, şi o suflătoare de frunze abandonată pe podea. Criminalul trebuie să fi turnat cenuşă pe trapă şi apoi a înţepenit suflătoarea cu ţeava în jos, ca să agite cenuşa, s-o ridice în aer. La fel s-a întâmplat şi cu femeia adusă la noi, la Urgenţe. Cu mâinile legate, încuiată într-o toaletă cu fereastra şi ventilatorul închise, doar cu un spaţiu lăsat ca să treacă suflătoarea. Aşa îi place să acţioneze. Lent. Evident, este doar o ipoteză.

— Dintr-un podcast, a răbufnit Erin.

— Dintr-un podcast.

— Trebuie să se fi simţit de parcă s-ar fi înecat în aer, am intervenit.

Nu doresc nimănui coşmarurile mele despre sufocare, iar eu am fost inconştient cea mai mare parte a timpului petrecut în maşina mamei, în copilărie. Am citit despre scufundători care se îneacă la câţiva centimetri de suprafaţă, simţind că, dacă ar putea respira prin apă, ar fi salvaţi, dar fiind la limita zonei de salvare. Nu-mi pot imagina cum este să încerci să respiri aerul din faţa ta şi să nu obţii nimic din el.

— Dacă tu crezi că este vorba de acelaşi criminal, crezi că este vorba şi de acelaşi echipament, corect? Nu te gândeşti doar la cenuşă. Crezi că semnele de pe gâtul lui ar putea fi făcute de nişte benzi de plastic?

— Aşa cred. A tăiat în carne destul de curat ca să fie mai degrabă ceva de plastic decât o funie, care ar fi sfâşiat un pic pielea, şi dacă ar fi fost fir de pescuit, tăietura era mai adâncă. Dar aici, uite...

A arătat spre gura cadavrului, uşor deschisă, a scos telefonul (baterie: 85%) şi a îndreptat lanterna spre ea. Nu era niciun mister în privinţa motivului pentru care presa îl poreclise pe criminal Limbă Neagră; gura mortului era încleiată de cărbune negru, făcând ca limba să-i semene cu un limax negru şi gros, îndărătul dinţilor mânjiţi.

— Este mai degrabă ornamental, nu constituie cauza morţii. Punga oricum a făcut treaba cu sufocarea. Asta nu serveşte altui scop decât să-şi lase amprenta.

— De ce-ar face aşa ceva? a întrebat Erin.

— Am văzut porţia mea de rahaturi ciudate la camera de gardă, aşa că mă pot gândi la câteva motive. Ern, fac prinsoare că tu ştii la ce mă gândesc. Tu scrii despre chestiile astea. Care este principiul de bază în *modus operandi* al unui criminal psihopat?

— Păi, presupun că cea mai obişnuită ipoteză este că psihopaţii au *nevoie,* pur şi simplu, să facă lucrurile într-un anumit fel. Este parte din procesul lor – pentru ei înseamnă ceva. Dar, dacă ar fi aşa de important, nu cred că ar face efortul de a ucide fără toate efectele puse la punct, în afară de situaţia în care sunt întrerupţi. N-ar merita pentru ei. Şi nu e ca şi când cineva ar ridica aici focuri de tabără. Asta ar fi destul de evident. Aşa că nu ştiu cum ne ajută.

— Nu ai nevoie de foc pe cât ai crede, de fapt – şmecheria este să ridici particulele alea în aer. Şi poţi cumpăra saci întregi de cenuşă de la orice magazin de grădinărit sau de bricolaj. Ce vreau să spun este că probabil a adus-o cu el. A venit pregătit. A doua teorie a mea este, cred, mai probabilă.

Când mi-am dat seama ce vrea să spună şi cât de bine se potrivea cu teoriile lui Erin şi Michael, am simţit că mi se taie picioarele, dar am fost distraşi de sunetul metalului smucit din loc, iar Crawford a deschis larg uşa. Avea faţa roşie, transpirată, într-o stare de nedescris. Într-o mână ţinea zăvorul distrus al uşii, cu lacătul încă pe el, în timp ce în cealaltă strângea cu putere o lanternă poliţienească. S-a uitat înainte şi înapoi la noi trei. A încercat să formuleze câteva cuvinte, dar părea că nu-l poate alege pe niciunul potrivit să-i exprime furia, aşa că s-a rezumat să strige doar:

— Afară!

Am ieşit ca nişte copii, cu capetele plecate, bombănind: „Scuze, domnule poliţist” în timp ce părăseam şopronul. Viscolul se liniştise un pic de când veniserăm, aşa că puteam zări din nou hotelul, care semăna mai mult ca oricând cu o casă de turtă dulce: proaspăt glazurat.

Crawford ne-a urmat ursuz în josul dealului. Redactorul meu mi-a spus că este imposibil pentru cineva să meargă ursuz, dar este clar că el nu a fost niciodată în ipostaza ca poliţistul Crawford să-i sufle în ceafă, aşa că o să-mi păstrez adverbul. Am ridicat spre Erin cheile de la camionetă, iar ea a încuviinţat dând

din cap şi am pornit spre parcare. Erin s-a întors spre Sofia şi i-a şoptit, astfel încât Crawford să nu audă.

— Care era a doua teorie a ta?

— Că Limbă Neagră îşi anunţă prezenţa. Vrea să ştim că este aici.

CAPITOLUL 24

Partea din spate a camionetei avea o uşă din aceea laminată, care se plia spre acoperiş. Pe buza ei şedea o cană goală de cafea. Cheia s-a răsucit cu uşurinţă în încuietoare, iar eu am întors mânerul la nouăzeci de grade. Mi s-a părut un moment important, aşa că m-am oprit şi m-am uitat la ceilalţi trei care se adunaseră în jurul meu. Erin îşi frângea mâinile, îngrijorată să afle mai repede dacă ceea ce era înăuntru avea să mă convingă şi poate neliniştită că va trebui să-mi spună ce nu-mi spusese Michael. Sofia se îmbufnase, arogantă, aşteptând să vadă cum vor fi dezvăluite secretele lui Michael. Crawford părea nerăbdător. Încercase cu cea mai bună şi autoritară voce pe care o avea să ne ordone să ne îndreptăm direct spre hotel, dar mi-am dat seama că nu va face nicio tentativă de a ne opri, în caz că nu ne supuneam. Şi am avut dreptate: când a fost refuzat, a mers cu noi, ca să se asigure că nu facem nicio altă prostie. Iar eu? Eu mă pregătisem să fiu dezamăgit. Aşa cum îi spusesem şi lui Michael, nu m-ar fi uluit nimic altceva decât pe puţin o navă spaţială.

Am ridicat uşa câţiva centimetri. Prima observaţie: nu a explodat. (Ştiu că sună nebuneşte, dar îmi trecuseră prin cap o mulţime de scenarii şi aranjarea întregii chestii ca să sară în aer era, mi-e ruşine să recunosc, unul dintre cele mai puţin excentrice). N-am deschis-o aşa încet ca să cresc suspansul; uşa avea balamalele îngheţate. A trebuit să folosesc multă forţă ca să o deschid suficient încât să văd o mică fâşie din întunericul dinăuntru. Nu aveam mănuşi şi-mi simţeam palmele arse de metalul îngheţat. Mă pregăteam să mai ridic o dată din toate puterile, când am fost oprit de o mână întinsă.

— Poate că ceea ce se află aici e doar pentru ochii tăi, a spus Erin. Cel puţin la început.

Era limpede că ea ştia *ceva* despre ce se afla înăuntru. Până la urmă, îl ajutase pe Michael să sape după lucrul acela. Credea că e vorba despre bani sau cel puţin despre nişte obiecte valoroase, ceea ce, bazându-mă pe faptul că a fost nevoie să fie transportate cu o camionetă, însemna că sunt în cantitate mare. *Michael mi-a spus să n-am încredere decât în tine.* Michael îmi spusese şi mie direct acelaşi lucru, că eram singurul demn de încredere, având în vedere calitatea de a fi depus mărturie împotriva lui. Preferase să fie sechestrat într-un sertar cu şosete împuţite doar ca să-mi poată da cheile camionetei, pe ascuns. Sofia şi Crawford n-ar fi trebuit să se afle aici. Erin avea dreptate.

— Am nevoie de un minut singur, am spus, încercând să acopăr vântul. Ăăă... s-ar putea să nu fie sigur.

Ştiam că explicaţia e destul de străvezie. Sofia şi-a dat ochii peste cap. Mă întrebam dacă era mai enervată de faptul că era dată la o parte sau pentru că, de fiecare dată când le luam partea lui Erin sau Michael, îşi imagina că se îndepărtează tot mai mult de o halcă din bani. Mi-a trecut prin minte că poate de aceea ne întrerupsese discuţia din şopron: aşa a fost mai convenabil pentru ea, fiindcă cu şi Erin tocmai găsiserăm un scop comun şi începuserăm să vorbim ca într-o echipă. M-am aşteptat la mai multă rezistenţă din partea lui Crawford, din anumite motive (înlănţuirea dovezilor, martorilor, orice asemănare cu o activitate poliţienească într-adevăr competentă), dar se părea că el renunţase de tot la încercarea de a fi poliţist. Erin i-a mânat pe ambii într-o laterală a camionetei şi, cu încă două opinteli care au spart cu zgomot gheaţa, am reuşit să ridic uşa.

Aerul era încă îngreunat de gheaţă şi cerul rămăsese atât de gri încât, chiar şi cu uşa deschisă, interiorul camionetei nu era suficient luminat încât să văd prea mult înăuntru. Pereţii erau tapetaţi cu obişnuitele frânghii şi chingi necesare pentru mutarea mobilei. Dar în spate de tot am putut observa o formă foarte specifică. Arăta ca un...

Nu eram prea sigur; trebuia să mă uit mai îndeaproape. Am urcat în camionetă. Când m-am apropiat de obiectul respectiv, vehiculul a gemut şi s-a clătinat pe roţi. Aerul era stătut şi mirosea a ceva; din toate lucrurile la care m-am putut gândi, mirosea a pământ reavăn. *Am săpat după ceva.*

Ochii mi s-au adaptat la întuneric. Îmi trecuseră prin cap tot felul de lucruri care puteau fi în camionetă şi puteau vorbi atât despre nevinovăţia lui Michael, cât *şi* despre locul unde fusese noaptea trecută, dar la aşa ceva nu mă gândisem. Preţ de câteva secunde am rămas uluit, până când am auzit o bubuitură într-o laterală a camionetei. Sofia a strigat la mine, înfundat, dar limpede:

— Ei bine, ce e?

M-am îndreptat spre ieşire şi am coborât uşa, închizându-mă în întuneric. Erin avusese dreptate. Asta era doar pentru mine, numai şi numai pentru mine.

•

Pe coşciug se găseau încă dâre de pământ adunate la îmbinări, care explicau mirosul de pământ reavăn dinăuntru. L-am examinat sub strălucirea lanternei telefonului (baterie: 37%). Sicriul părea scump, confecţionat dintr-o esenţă tare, poate stejar, suficient de bine lăcuit încât să nu se fi degradat prea tare, garnisit cu mânere din crom pe ambele părţi. Nu părea nou, dar nici vechi de o sută de ani. Era dificil de zis. Lucy ar fi fost încântată: cât timp exista un alibi pentru ca relaţia să nu se fi consumat, n-avea nicio importanţă dacă aceasta era profanare de morminte.

Primul meu gând a fost că acesta putea fi sicriul lui Holton, pur şi simplu pentru că nu-mi imaginam pe cine altcineva ar fi avut Michael motiv să dezgroape şi pentru că se închidea oarecum cercul ironiei, acesta fiind bărbatul pe care fratele meu încercase mai întâi să-l îngroape. Dar sicriul fusese ales ca să fie arătat, să fie lăsat deschis, era pentru cineva iubit şi respectat. Având în vedere că Michael îmi spusese că Alan datora bani către jumătate din populaţia închisorii, nu credeam că s-ar fi scotocit cineva prin buzunare ca să-i ofere lui Holton un asemenea loc splendid de odihnă.

Am dat ocol sicriului, trecându-mi vârfurile degetelor peste lemnul lui. Axul camionetei a scârţâit când mi-am mutat greutatea pe podeaua subţire de metal. Am văzut că de pe marginea capacului fusese scos un rând de cuie, ca să poată fi deschis. Mi-am dat seama că acesta ar putea să nici nu fie un sicriu, ci o cutie de depozitare mascată sub forma unui coşciug, şi poate că Michael luase deja dinăuntru ce-l interesa. Oamenii ascund chestii în sicrie, nu-i aşa? Dar, dacă aşa se petrecuseră

lucrurile şi îl golise deja, de ce a mai vrut să-l văd eu? Şi, dacă *era* o persoană, cum ar fi trebuit s-o identific, având în vedere că stătuse atât de mult în pământ? O grămadă de oase nu reprezenta nimic pentru mine, ar fi fost de nerecunoscut indiferent cine era mortul. În timp ce mă gândeam la toate acestea, am dat cu vârfurile degetelor peste o scobitură aspră în lemnul altminteri neted şi şlefuit. Un marcaj. Am îndreptat lanterna spre el (baterie: 36%).

Simbolul infinitului gravat în lemn.

M-a străfulgerat o amintire. O înmormântare cu onoruri, un eveniment care cerea un sicriu căptuşit cu catifea. Un briceag de armată scrijelind în lemnul de stejar o legătură pentru totdeauna. Nişte caschete ţinute la piept, mănuşi albe şi nasturi auriţi. Poate că mă îndoiam de capacitatea mea de a recunoaşte oasele dinăuntru, dar *ştiam* acest coşciug.

Michael şi Erin săpaseră după sicriul partenerului lui Alan Holton: poliţistul pe care-l împuşcase tata.

CAPITOLUL 25

Ştiam că trebuie să-l deschid. S-o ia naiba pe Pandora.

Capacele sicrielor sunt al dracului de grele: cele mai pretenţioase sunt căptuşite cu plumb, ca să nu te prelingi prin scândura de lemn pe măsură ce te lichefiezi şi, chiar dacă n-am lua în considerare greutatea lor, îmbinările se deformează de la umezeală şi presiunea celor doi metri de pământ. *Rigor mortis* în cazul obiectelor neînsufleţite. Dacă Michael n-ar fi încercat să-l deschidă ceva mai devreme, eu n-aş fi fost în stare s-o fac de unul singur. Ca să-l urce în camionetă, el şi Erin trebuie să fi încropit, din chingile atârnate pe pereţi, un soi de sistem de scripeţi.

Din moment ce eu eram singur, m-am gândit că aş putea deplasa capacul stând pe partea cu balamalele, aplecat peste coşciug, înfigându-mi degetele sub margine şi trăgând înapoi cu toată forţa generată de greutatea mea. Era un efort substanţial, ţinând cont de ger: între cei patru pereţi metalici, pe munte, duba asta de marfă putea fi la fel de bine un camion frigorific. Din cauza efortului, respiraţia mi se preschimba în aburi în aerul

îngheţat, în timp ce primii câţiva centimetri au fost eliberaţi cu un scârţâit, agonizând încet până când inerţia a învins greutatea şi capacul s-a căscat complet, aproape să mă dărâme de tot şi să răstoarne sicriul. Din fericire, n-a trebuit să dansez tango cu grămada de oase: sicriul s-a clătinat uşor spre mine, apoi şi-a regăsit echilibrul. Camioneta a mugit din nou, de parcă m-ar fi implorat să nu mă mai foiesc atâta.

Am aprins iar ecranul telefonului (baterie: 31%) şi l-am îndreptat spre interiorul coşciugului.

Nu era gol, ceea ce mă aşteptasem pe jumătate să se întâmple, aşa că vederea unui mort a fost mai degrabă uşurare decât şoc, întrucât, cel puţin, cadavrul acolo *trebuia* să se afle.

O lecţie rapidă de ştiinţă. Treizeci şi cinci de ani sunt suficienţi, în funcţie de etanşarea sicriului şi de materialul din care este făcut, să avem de-a face cu un cadavru pe jumătate mumificat. Nu este timp destul pentru ca toate ţesuturile să se lichefieze, iar oasele nu se sfărâmă până la pulbere mai devreme de un secol, aşadar rezultatul este un schelet învelit în fâşii casante şi gri de tendoane. La momentul acela nu ştiam explicaţiile ştiinţifice – a trebuit să le caut după aceea, ca să pot scrie despre ele –, aşa că nu-mi dădeam seama ce spera Michael că voi afla, din punct de vedere criminalistic sau intuitiv, din simpla vedere a unui cadavru pe jumătate descompus. Am scuturat din cap în faţa inutilităţii tuturor acestor lucruri.

Cu toate că putea fi ascuns ceva acolo, mi-am zis. În mod sigur, Michael ar fi mutat orice obiect cu adevărat valoros, cu toate că-mi aminteam când a vrut să-mi arate ceva anume, bătându-se peste pantaloni şi jurând că nu poate găsi lucrul acela. Apoi, din nou, dacă obiectul era suficient de mic încât să-l bage în buzunar, de ce să-l ascundă într-un sicriu masiv, la urma urmei? Şi de ce ar fi adus Michael încoace tot coşciugul, dacă luase deja din el lucrul de care avea nevoie?

Trebuia să mă uit mai îndeaproape. Lumina lanternei de la telefon (baterie: 31%) a căzut mai întâi asupra rămăşiţelor unei labe a piciorului care, izolată de restul, semăna cu o păsăruică: oasele lungi şi subţiri aproape că formaseră o cuşcă. Am cercetat picioarele cu aspect de ceară aflate în descompunere, încercând să-mi amintesc suficientă biologie din liceu încât să ştiu dacă era ceva în neregulă. Arăta mai rău decât orice model de schelet văzut de mine, cutia toracică se sfărâmase pe

jumătate, aşa încât aveai impresia că existau nişte coaste în plus. Nu mai rămăsese nici urmă de haine, în afară de câţiva nasturi aurii abandonaţi pe nişte resturi zdrenţuite din piept, întinse peste coaste, şi o cataramă cuibărită în scobitura pelvisului.

Trebuie să recunosc, chiar dacă mă uitam la un mort – bărbatul pe care tata îl împuşcase în gât –, nu simţeam nimic. Nicio răbufnire de vină, niciun dezgust. Era ca atunci când mă uitasem la cadavrul de pe munte: pur ştiinţific. Iar acum, când Michael îmi spusese că acest trup aparţinea unei persoane necinstite, unei persoane care încercase să-l ucidă pe tata, simţeam chiar mai puţin de-atât. Cadavrul din sicriu n-avea nicio semnificaţie pentru mine. Încercasem din răsputeri să mă protejez printr-o ignoranţă desăvârşită, nu ştiam absolut nimic despre poliţistul mort cu multă vreme în urmă. Nu eram sigur că-i ştiam măcar numele.

Acestea fiind zise, din câte îmi aduc eu aminte, omul nu avusese două capete.

Mă mai uitasem în sicriul lui şi înainte, la ceremonia de înmormântare în care ţinuseră coşciugul deschis, şi în mod sigur era singur înăuntru. Mă întrebam nu doar *cine* se afla lângă el, ci şi cum ajunsese acolo.

Cel de-al doilea craniu era mai mic, cu toate că în aceeaşi stare de descompunere. Pielea întinsă ca un pergament se lăţea pe ţeastă. Capul era înclinat în jos, iar fălcile se propteau în fosta pernă de mătase albă, aşa că vedeam cu uşurinţă gaura zimţată din ceafă şi crăpăturile întinzându-se până spre urechi. Împuşcat sau lovit, nu eram sigur, dar rana îi făcuse destul rău încât să-l ucidă, orice ar fi fost. Acum, că mă uitam mai de aproape, am observat nişte oase fine, subţiri – o coloană vertebrală – care se prăbuşiseră în scheletul mai mare. Coastele se întreţesuseră pe măsură ce carnea dispăruse de pe ele, de aceea mi se păruse că şi cutia toracică intrase în descompunere – de fapt, coastele acelea aparţineau celui de-al doilea corp.

Am urmărit cu mai multă grijă coloana vertebrală, până spre pelvis, spre genunchii îndoiţi către laba piciorului (păsăruici scheletice) îndesate deasupra şoldului scheletului mai mare, ca şi când s-ar fi adăpostit sub el. Cuibărindu-se în el. Arăta ca acea faimoasă copertă *Rolling Stone,* cu Yoko Ono şi John Lennon. Fie că nivelul meu la biologie era sau nu până la

genunchiul broaştei, în această scenă exista totuşi un aspect incontestabil. Circumferinţa foarte subţire a oaselor. Scheletul era al unei persoane mici. Tinere.

Michael adusese sicriul până aici ca să-mi arate exact asta: trupul unui copil ghemuit peste oasele unui poliţist. Acum trebuia să-l întreb de ce. Am făcut o jumătate de pas spre uşa din spate.

Şi chiar în acel moment camioneta s-a pus în mişcare.

•

Prima smucitură a fost suficientă ca să mă facă să mă clatin uşor, să mă legăn pe călcâie. Stomacul mi-a căzut uşor în gol, iar organele au încercat să-şi sincronizeze noua viteză cu picioarele care stăteau pe loc. Încapsulat în întuneric cum mă aflam, creierului meu i-a luat câteva secunde ca să se bucure că îmi păstram încă echilibrul. Am avansat încet, clătinându-mă ca în tangaj. Nu erau decât câţiva metri de parcurs, însă voiam să ştii că tot ce s-a întâmplat în continuare a durat doar câteva secunde, în laterala camionetei s-au auzit câteva bătăi agitate.

— Ernie, ieşi naibii din nenorocita asta de camionetă!

Voce de femeie. Nu-mi dădeam seama dacă a lui Erin sau a Sofiei.

Am încercat să mă grăbesc fără să-mi pierd echilibrul. Aveam sentimentul ciudat că merg la deal, ceea ce însemna că ne mişcăm *înainte,* iar eu avansam împotriva curentului, ca să ajung la uşa din spate. Chingile de pânză atârnate de pereţi se înclinaseră spre cabina camionetei. Bătăile continuau în partea laterală, dar zumzetul cauciucurilor tot mai rapide îneca vocea care le însoţea. Totuşi, ştiam ce mi se spune: *grăbeşte-te*. Îmi dădusem deja seama că asta trebuie să fac. Camioneta mergea la vale. Şi singurul loc în care muntele forma un platou era în mijlocul unui lac îngheţat...

Uşa s-a ridicat o jumătate de metru, zguduindu-se, şi o fâşie îngustă de lumină a pătruns înăuntru. Erin a băgat capul prin deschizătură, gâfâind şi încercând să ţină pasul.

— Haide, Ernie. Grăbeşte-te! Panta e tot mai abruptă.

— Ce mama dracului se petrece? am urlat eu, aplecându-mă spre ea, ca să contrabalansez înclinarea podelei.

— Frâna de mână nu mai funcţionează. Probabil ai deplasat-o când te-ai mişcat înăuntru şi camioneta a pornit-o la vale. Crawford încearcă să urce pe locul şoferului, să apese frâna

adevărată. Dar este un rahat maroniu pe jos, probabil lichid de frână – aşa că ajută-ne un pic să economisim timp şi ieşi, în caz că nu putem s-o oprim.

Reuşise să se prindă de partea de jos a uşii, dar nu putea şi să se ţină de ea şi să şi alerge, în acelaşi timp în doar câteva secunde, a trecut de la un ritm rapid la o alergare sacadată, înfundându-se în zăpadă până la genunchi. Camioneta nu se deplasa atât de rapid, însă era dificil să ţii pasul cu ea prin mocirlă. Ştiam că până la drum erau în jur de o sută de metri şi, odată ce-l traversam, mai erau încă vreo două sute de metri până la lac. Panta se accentua zdravăn abia după traversarea drumului, dar camioneta era atât de grea încât, dacă ar fi prins destulă viteză, era imposibil de oprit. Ştiam şi că trebuie să ies înainte să înceapă cu adevărat să se mişte.

— Lasă-te în jos, a spus ea, întinzându-mi mâna. Zăpada e destul de moale ca să cazi pe ea, rostogoleşte-te şi gata.

M-am ghemuit punând jos un genunchi chiar când camioneta s-a zdruncinat iar, de data asta mai tare decât prima oară. Am căzut şi am alunecat din strânsoarea palmei lui Erin; m-am întins să mă prind de o chingă, am ratat-o şi am aterizat zdravăn pe fund, alunecând în spate până când m-am oprit cu o bufnitură care mi-a tăiat respiraţia, lipindu-mă cu spinarea de cabina şoferului. Probabil că vehiculul aluneca deja pe o pantă un pic mai abruptă, pentru că totul se deplasa înăuntru: chingile atârnate îmi şfichiuiau obrajii şi pereţii, o cutie de scule căzuse undeva, iar şuruburile şi cheile ricoşau din podea şi se izbeau de peretele din spate. Am înclinat capul chiar la timp, înainte ca o şurubelniţă, azvârlită cu vârful înainte la nivelul ochilor, să se lovească de peretele de metal, în dreptul urechii mele.

Apoi am auzit un scrâşnet lung şi lent. Ca o gheară zgâriind podeaua. Sicriul aluneca spre mine. Câteva sute de kilograme de plumb şi lemn şi două schelete. Am încercat să mă mişc, dar gravitaţia şi confuzia sunt prieteni letali. Ţi-am spus deja că tastez cu o singură mână ca să scriu toată chestia asta: acum ştii motivul.

Am simţit în încheietura dreaptă o explozie de durere, urmată de o amorţeală aproape instantanee, de parcă m-aş fi aşezat direct pe ea. M-am lipit de perete, dar am simţit cum îmi zvâcneşte umărul. Braţul nu făcea ce-i spuneam. Sună stupid, dar a trebuit să mă uit ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat:

sicriul mă izbise la jumătatea antebraţului, ţintuindu-mi-l în perete. Tocmai văzusem un braţ de schelet, aşa că mi s-a făcut rău când mi-am imaginat zecile de osişoare pe care probabil mi le rupsesem. Dar asta era cea mai mică dintre problemele mele. Înainte, camioneta aluneca la vale în timp ce eu încercam fără alte griji să mă arunc din ea. Acum, când prindea viteză tot mai mare, eram captiv înăuntru.

Mi-am folosit braţul sănătos ca să trag de cotul imobilizat, dar nu s-a clintit. Apoi am încercat să împing cu degetele prinse între coşciug şi perete, cu intenţia de a îndepărta chiar şi un milimetru de presiune, măcar o fărâmă, dar greutatea apăsa prea tare. Degetele erau lipicioase şi umede. Sânge. Nu am simţit, fiindcă totul era amorţit de la şoc, dar când am tras mâna, mi-am zdrelit toată pielea de pe ea. Mai târziu, un paramedic avea să-mi spună – când am coborât de pe munte, după încă trei morţi şi un criminal demascat – în timp ce cosea, cu un ac curbat, capetele atârnând de piele, că termenul medical este „avulsie”. Mă bucur că nu l-am ştiut în momentul acela; aş fi leşinat.

M-am uitat înapoi spre ieşire, ca să-mi evaluez şansele de salvare, deloc liniştitoare. Erin încă reuşea să ţină ritmul, în ciuda stratului gros de zăpadă, dar expresia de pe chipul ei trăda din plin neliniştea. Am văzut-o cum se întinde spre camionetă, cum îi saltă uşor capul în încercarea de a se prinde de funii şi de a se arunca înăuntru, dar cum îi scapă din mână, în cele din urmă, şi alunecă îndepărtându-se de camionetă, apoi se ridică şi încearcă iar.

— Sunt blocat aici, am strigat fără să-mi dau seama dacă poate vedea sicriul care îmi strivea braţul.

Şuruburi şi piuliţe s-au rostogolit zornăind pe podea.

— Cât mai avem până la lac?

— Asta chiar e o întrebare – acum gâfâia; înălţimea stratului de zăpadă o obosea mai mult decât ritmul în sine şi făcea şi mai greu saltul în camioneta care-i vedea până la şold – la care nu vrei să ştii răspunsul.

Replica aceasta mi-a răspuns la întrebare la fel de bine ca lipsa unui răspuns. Nu doar că luam timp cu împrumut, dar plăteam şi dobândă pentru el. Mi-am sprijinit picioarele în coşciug şi am încercat să-l împing într-o parte, trăgând atât de

tare, încât am crezut că braţul o să-mi sară braţul din încheietură. Nu s-a clintit niciun centimetru.

— Unde e drumul principal? am strigat. Nămeţii de pe margine...

Abia îmi trăgeam sufletul.

— ...ar putea fi destul ca să ne oprească.

— Am trecut deja de ei fără nicio problemă, a strigat Erin.

Băga-mi-aş! Nămeţii trebuie să fi provocat hopul ăla care m-a dat de-a dura. Ce mai salvatori!

Mi-am refăcut geografia mentală. Dacă traversasem deja drumul, asta însemna că panta urma să devină tot mai abruptă, şi asta încă foarte repede.

— Ern, s-a auzit o nouă voce, a Sofiei.

Era dificil să văd în lumina aceea slabă şi în viteza camionetei, dar ceva care semăna cu capul ei mi-a intrat în câmpul vizual.

— Ce se întâmplă? Mai ai cam treizeci de secunde până când n-o să mai putem prinde din urmă chestia asta. Ieşi odată de acolo!

— Sunt rănit. Nu pot să mă mişc.

— Stai aşa. Ăla e un sicr...?

— Ajută-mă să urc la el, a întrerupt-o Erin.

— Dar e sigur?

— Bineînţeles că nu e. Ridică-mă un pic.

Totul în jur a început să se înceţoşeze. Adrenalina trebuie să se fi dus deja, pentru că începeam să simt durerea din încheietură radiind şi spre braţ; era atât de cumplită, că-mi înnegura vederea periferică şi mă făcea să pierd claritatea. Am încercat să mă concentrez asupra lui Erin şi a Sofiei. Erau la lumină. Erau obiecte solide. Păreau că se află la o distanţă infinită de mine. Apoi a sosit şi o a treia umbră.

— N-am avut noroc.

De data asta era o voce masculină, a lui Crawford.

— Am spart fereastra, dar e prea sus. Nu mai avem destul timp până la... Staţi aşa...

Următoarele cuvinte s-au auzit înăbuşit, dar am prins destul din ele.

— Aţi reuşit să-l scoateţi?

— E blocat acolo, a spus Sofia.

— Blocat?

— E rănit.

— Cât de rău?

— Nu ştiu.

— Destul de rău încât să nu fie aici, cu noi, s-a răstit Erin.

— Au! Ai grijă la degetele mele, a spus Crawford, fiindcă Erin îl călcase pe picioare.

Împreună trebuie să fi ridicat mai mult uşa camionetei, pentru că lumina a năvălit înăuntru şi vocea lui Crawford s-a auzit iar:

— Oh, Dumnezeule! Ăla e un...?

Acela a fost momentul în care totul s-a transformat brusc dintr-o stare oarecum alarmată într-o panică devastatoare. Acum alergau cu toţii; trebuie să fi ajuns la partea cea mai abruptă a pantei. M-am gândit că lumina suplimentară trebuie să le fi arătat şi o mare parte din vătămarea mea, sporind haosul. Erin începuse să strige la Crawford s-o ajute să urce în camionetă. L-am auzit refuzând-o: era prea periculos; prea riscant. Lucruri care îi inflamau urechile, sexismul iţindu-se sub masca eroismului.

Am aşteptat, în schimb, să aud ghetele lui Crawford bocănind pe podeaua camionetei. O chingă m-a lovit peste faţă. Am apucat-o cu mâna liberă şi m-am atârnat de ea cu toată puterea. Ăla care o pusese pe perete n-o fixase prea bine, fiindcă s-a desprins, şi catarama ataşată s-a izbit zdrăngănind de podea. Era ca o centură de siguranţă uriaşă. Am desfăşurat-o, moşmondindu-mă cu o singură mână să mi-o trec pe după talie şi s-o leg cu un nod simplu. Bucla era largă, dar poate că suficientă.

— Grăbeşte-te! Fir-ar al dracului, Ernie, fă ceva!

Era Sofia, care de data asta slobozise un ţipăt ascuţit, panicat. Şi era un pic mai departe. Mi-am dat seama că nu-l auzisem pe Crawford urcând în camionetă. Mi-a trecut prin cap că n-o oprise pe Erin, pentru că urma ca el să acţioneze cavalereşte şi să mă salveze, ci pur şi simplu o oprise de tot. Am ridicat privirea de la ce făceam cu chinga aceea şi am văzut cum toţi trei deveneau tot mai mici, cu fiecare secundă. Apoi mi-am dat seama că toate chingile atârnau din nou vertical. Gravitaţia revenise la normal. Inerţia din stomac se atenuase, indicându-mi oprirea camionetei.

Asta ar fi trebuit să fie o veste bună. Doar că ştiam: nu era vorba că Erin, Sofia şi Crawford nu se putuseră ţine după

camionetă, ci încetaseră s-o mai urmărească fiindcă nu era sigur să meargă mai departe. Nu mai aveau timp.

Ceea ce însemna că acum eram captiv între patru tone de metal, în mijlocul unui lac îngheţat.

•

O să te scutesc de suspansul lipsit de onestitate al relatării despre gheaţa care se sparge încet, formând la suprafaţă fisuri ca o pânză de păianjen: camioneta a rămas acolo mai puţin de cinci secunde înainte de a se prăbuşi câţiva metri cu o zdruncinătură zdravănă, care a lăsat-o înclinată la 30 de grade. Cabina din spatele meu s-a scufundat prima. Încă o zdruncinătură şi toată şandramaua s-a înclinat la 45 de grade. Ştiam să trebuie să mă gândesc la ceva, şi încă repede.

În minte mi-a încolţit sămânţa unui plan. Am aruncat catarama grea cât de tare am putut, dar am azvârlit-o prea sus în aer şi s-a izbit de uşa încă pe jumătate închisă, apoi a alunecat iar spre mine. La următoarea încercare, am aruncat-o pe podea; a alunecat spre ieşire, apoi s-a strecurat prin deschizătură. Nu mă aşteptam să se agaţe de ceva care să-mi susţină greutatea – pe suprafaţa lacului nu exista absolut nimic –, dar voiam să existe *ceva* la suprafaţă. Dacă intram sub gheaţă, grija mea principală era să găsesc iar copca. Dacă nu trăgeam de chingă – chiar aşa nesigură cum era –, aş fi putut s-o urmez ca să ajung iar la suprafaţă. Pereţii camionetei gemeau din cauza presiunii exercitate de apă. O auzeam cum picură, puteam *mirosi* frigul. Nu sunt sigur, dar este posibil ca acesta să fi fost momentul în care am alunecat în apă. Am apucat cu mâna zdravănă mânerul cromat al sicriului, pregătit pentru ce-avea să urmeze. Nu aveam decât o singură încercare.

Lucrurile s-au petrecut rapid. O altă fisură a rupt aşchii de gheaţă şi dintr-odată m-am trezit pe spate, privind prin uşa deschisă cerul, şi nimic altceva. Camioneta era la 90 de grade. Asta era tot ce-mi trebuia. În loc să împing coşciugul împotriva forţei de gravitaţie, am tras de mâner către *acoperişul* camionetei. Înainte de a ne răsturna, asta ar fi echivalat cu o împingere de la piept a sicriului, dar acum el stătea practic sprijinit într-un capăt. Nu trebuia decât să-l dau peste cap. Ignorând faptul că manevra făcea din sicriu şi din braţul meu un mojar cu pistil, am dat tot ce-am putut. Şi, în sfârşit, ceva a mers bine.

S-a rostogolit.

Îmi cer scuze dacă nu mi-am transmis cum se cuvine entuziasmul. *S-a rostogolit!*

Coşciugul s-a izbit de acoperiş (nu de perete), proptindu-se pe diagonală deasupra mea; capacul s-a deschis, iar oasele şi praful s-au împrăştiat peste tot pe peretele din spate (devenit acum podea), eliberându-mi, în acest proces, şi mâna (acum turtită complet). M-am rostogolit pe-o parte, să fiu în siguranţă în cazul în care se răsucea la loc, strângându-mi la piept mâna strivită, simţindu-i umezeala, dar neavând încă tăria de a evalua vătămarea. Fie era prea frig, fie şocul era prea mare ca să simt cu adevărat durerea.

M-am ridicat în picioare şi am privit cerul. Chinga pe care o aruncasem şerpuia încă deasupra mea. Mi s-a părut că am auzit nişte strigăte – probabil numele meu. Nu eram sigur. M-am uitat de jur-împrejur în închisoarea mea. Nu era chip să pot escalada podeaua-perete cu un braţ rănit atât de brutal. Chinga nu era agăţată de nimic, deci nu puteam urca pe ea. Şi, bineînţeles, camioneta continua să se scufunde. Apa îmi ajunsese la glezne, ţâşnind printr-o gaură din perete. Poate că eschimoşii au o mie de cuvinte pentru zăpadă, dar niciunul dintre ele n-ar putea descrie cât de amorţitor de rece era apa în momentele acelea. Cu ani în urmă, pe când aşteptam rezultatele de la clinica de fertilitate – după ce descoperisem că temperatura crescută a scrotului era, se pare, un factor care influenţa numărul de spermatozoizi şi începusem să modific lungimea boxerilor şi să car o pungă de gheaţă pe umăr când mă îndreptam spre cadă –, poate că fusesem încântat de potenţialul pe care-l are apa atât de rece. Dar nu şi acum. Era ca un anestezic. Îmi oprea inima. În mintea mea şi-a făcut loc gândul că aşa se obţine şi caviarul; paralizează sturionii în apă rece şi apoi îi crestează pe burtă.

N-a mai durat mult până când apa a început să se scurgă peste buza uşii. Mai întâi a fost un firicel care se prelingea dintr-un colţ, dar apoi a ţâşnit de jur-împrejur o jumătate de duzină de cascade. Spuma îngheţată mi-a înhăţat genunchii. Am continuat să privesc în sus, sperând să rămână chinga nemişcată pe gheaţă şi să nu alunece înapoi în camionetă. Am verificat cu mâna sănătoasă nodul din jurul taliei. Planul meu era simplu: să las apa să facă cea mai mare parte din treabă, să mă ridice cât mai aproape posibil de ieşirea din camionetă, odată ce aceasta

era inundată, şi tot ce-mi rămânea de făcut era să înot drept în sus, în timp ce camioneta se scufunda sub mine. A trebuit să-mi amintesc să folosesc podeaua ca să mă ghidez în sus, prin deschizătura uşii din spate, ca să nu rămân prins înăuntru. Şi să nu-mi pierd conştienţa din cauza şocului provocat de apa rece. Sau să trag de chingă. Dar dacă aş fi făcut-o: sus, sus, sus. Destul de simplu. *Desigur.* Am simţit cum chinga mă trage de talie în sus, cu o smucitură.

Apa mi-a ajuns la piept. Nu mai rămăsese nimic altceva decât mugetul apei în urechile mele. Vedeam un mic petic de cer presărat cu stropi şi spumă, îngustându-se tot mai mult. Totul mai jos de gât era contractat din cauza frigului îngrozitor. M-am gândit la sturioni. Era liniştitor să ştiu că, dacă mi se oprea inima din cauza şocului, măcar nu trebuia să ştiu că mă înec.

Sus, sus, sus. Intonam în minte. Apoi cerul a dispărut. Am tras adânc aer în piept. *Sus, sus, sus.*

CAPITOLUL 26

Când m-am trezit, eram în pielea goală.

Creierul meu încerca să priceapă dacă cineva mă trăsese peste gheaţa lacului, pe mal, dar, pe măsură ce-mi reveneam în simţiri, mi-am dat seama că nu era suficient de frig încât să mă aflu încă afară. Eram culcat într-un pat. Cearşafurile îmi erau îndesate pe lângă gât de parcă aş fi fost un copil predispus la coşmaruri, suficient de încordat încât să fie închis într-un azil. Am clipit ca să îndepărtez ceaţa.

Nu eram undeva sus, aşa că n-aveam cum să fiu în patul meu, pe platforma din cabană. Mi-am închipuit că sunt într-una dintre camerele hotelului. Nu existau prea multe elemente de identificare; în încăpere lumina strălucea stins, iar draperiile fuseseră trase. Situaţia mă enerva, pentru că nu-mi dădeam seama cât e ceasul şi nu voiam să mă înscriu într-unul dintre clişeele acelea în care primele întrebări după trezire sunt „Cât e ceasul?” sau „Cât timp am zăcut inconştient?” Două umbre vorbeau în şoaptă în cealaltă parte a camerei, fără să ştie că m-am trezit. Simţeam în mâna dreaptă o zvâcnire constantă, dureroasă. Am dat la o parte pătura ca să cercetez cât de mare

era dauna şi mi-am zărit că purtam pe mână o mănuşă înfloratăă, din acelea pentru cuptor, folosite în bucătărie. Am tras de ea icnind, fiindcă nu ceda. Am băgat un deget pe lângă ea şi am simţit o membrană lipicioasă; părea că pielea mi se întreţesuse cu fibrele de bumbac. Fuzionasem cu nenorocita aia de mănuşă.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr, ca să nu mai trag de ea.

— Eu n-aş face asta.

Am ridicat privirea şi am văzut-o dând din cap pe Juliette, proprietara complexului. În spatele ei era Katherine.

— Nu vrei să vezi ce-i acolo.

Katherine mi-a întins o pastilă pe care o scosese dintr-o sticluţă portocalie. Am luat-o şi am cercetat-o.

— Oxicodonă, împotriva durerii. E destul de tare, a spus ea sub formă de explicaţie.

Era suficient pentru mine, aşa că am aruncat-o în gură. Katherine a căzut o clipă pe gânduri, întrebându-se probabil cum sună pentru abstinenţa ei faptul că deţinea asemenea pastile, iar apoi a adăugat, pe un ton defensiv:

— Pentru piciorul meu.

M-am dezamăgit pe mine întrebându-le:

— Cât timp am zăcut inconştient?

Katherine s-a îndreptat spre fereastră şi a tras draperiile, dezvăluind acelaşi cer permanent întunecat sub care adormisem noaptea trecută. Se părea că ninsoarea se oprise, dar vântul probabil că bătea încă destul de tare: fereastra zdrăngănea în rama ei.

— Câteva ore, a spus Juliette.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, ceea ce mi-a provocat o criză de tuse şi o foială care să mă ajute să-mi păstrez demnitatea, în ciuda aşternuturilor deplasate din loc. Katherine mi-a pasat un halat alb de hotel, ferindu-şi privirea cu palma. Mi-am dat seama că în încăpere se afla şi Marcelo, aşezat pe o canapea mică, privindu-ne. Era surprinzător; cu toate că nu putea fi acuzat că a fost absent, nici nu era genul de tată vitreg care să ne stea la căpătâi.

Am continuat să tuşesc, şi prin faţă mi-au trecut stele verzi. Prea mult, prea repede. Juliette m-a împins la loc în pat, cerându-mi să mă odihnesc. A întins o mână spre Katherine, care a refuzat scuturând din cap, ţinând cu dinţii de pastilele ei. Juliette şi-a dres vocea sonor şi am recunoscut oftatul de

resemnare al lui Katherine. Următorul lucru pe care l-am simţit a fost o pastilă subţire strecurată printre buze. Apoi totul s-a tulburat şi a părut că m-am scufundat din nou.

•

Nopţile de la munte vin cu un anumit tip de întuneric. Mai ales pe partea de răsărit a crestei, soarele apune repede şi se întunecă imediat. Fără strălucirea unui oraş în apropiere, este uşor să confunzi orice moment de după-amiază târzie cu abisul acela negru cum e cerneala dintre miezul nopţii şi răsărit. M-am trezit în mijlocul unui astfel de întuneric. Cel puţin, de data asta eram îmbrăcat în halat.

Katherine şi Juliette plecaseră, dar Marcelo încă stătea lângă fereastră, conturat în lumina unei lămpi singuratice, citind ceva apucat la repezeală din bibliotecă. M-a auzit răsucindu-mă, a pus cartea jos şi a tras scaunul mai aproape. Am încercat iar să mă ridic, reprimându-mi nevoia de a tuşi. Mă simţeam mai uşor, cumva plutind, dar durerea era mult mai mică decât înainte. Pastila trebuie să-şi fi făcut efectul. Îi eram recunoscător lui Juliette că a mai sustras încă o doză din poşeta cu baiere bine strânse a mătuşii Katherine.

— Mă bucur că eşti bine, a spus Marcelo pe jumătate mormăit, în felul acela în care bărbaţii mai în vârstă încearcă adeseori să-şi exprime emoţiile: scuipând cât de repede posibil, ca un strănut, orice ar putea fi interpretat drept afecţiune.

— O să supravieţuiesc, am spus fără să-mi privesc mâna, speriat că asta s-ar putea să-mi schimbe răspunsul. Unde sunt ceilalţi?

— Ai căzut lat, cam ca într-un leşin – nu ştiu dacă-ţi aminteşti –, după ce te-ai trezit prima dată. N-a durat decât o clipită. Katherine şi doamna aceea de la hotel tocmai au ieşit ca să-ţi aducă ceva de mâncare.

— Cum e Michael?

Marcelo a ridicat din umeri.

— Speram că ai putea tu să-mi spui. Crawford tot nu-mi dă voie să intru.

— Sunt surprins că nu ai dat buzna când a fost el plecat ca să mă salveze. Uscătoria trebuie să fi rămas nepăzită în timpul ăla – nu era decât zăvorâtă de dinafară.

— Aş fi vrut să mă fi gândit la asta în momentele alea.

Marcelo a scos limba în colţul gurii. Era greu de zis dacă era un tic sau doar i se uscaseră buzele. Aerul de aici avea acest efect rapid. Mi-am dat brusc seama că mă uscam de sete, aveam gâtul pârjolit. Am tuşit o dată, iar Marcelo s-a ridicat şi a pornit spre baie, strigând în spate, spre mine:

— În plus, suntem cu toţii un pic blocaţi de cascadoria aia pe care ai pus-o la cale pe lac. Ar fi trebuit să le tai bilete turiştilor, pentru show – cred că toţi ochii au fost pe tine.

Şi-a reluat locul şi mi-a întins un pahar cu apă.

— De fapt, ai dreptate. Ar fi fost ocazia perfectă să mă strecor înăuntru şi să-l văd pe Michael.

Am dat paharul pe gât cu o înghiţitură lungă, dar încă eram însetat. Aşa e când te îneci. Dar cel puţin puteam vorbi.

— Aşadar tu faci pe gardianul la căpătâiul meu sau doar te asiguri că eşti prima persoană cu care vorbesc la trezire?

— Este atât de îngrozitor că am vrut să mă asigur că eşti bine? s-a foit el în scaun, încercând să se amuze de situaţie. Asta nu înseamnă că nu am întrebări.

— Cred că o să încep eu, dacă nu te superi.

Ştiam amândoi că nu-i ceream aprobarea. Era lucru rar să-l vezi pe picior de inferioritate pe Marcelo Garcia cel imun la presiunile instanţei şi ale legii. Voia să ştie ce ştiu, ceea ce însemna că, aşa imobilizat cum eram, deţineam puterea. Această mică plăcere m-a ajutat să-mi maschez durerea din braţ care, pe măsură ce corpul mi se trezea, începuse din nou să pulseze.

Marcelo a expirat lung. A fluierat printre dinţi.

— Ce ţi-a zis Michael?

— Despre Alan.

Marcelo a închis ochii, a rămas nemişcat preţ de o clipă, apoi i-a deschis. Ştiam ce înseamnă acea clipire lentă. Aşa fac oamenii când vor să dea un pic înapoi, doar câteva secunde. Să nu-şi fi văzut partenerul în pat cu altcineva. Să nu fi auzit ceva despre care ştiu că e o minciună. Să nu fi auzit ceva despre care ştiu că e adevărat. Cu ochii închişi, ei reconstruiesc lumea neschimbată, aşa cum era înainte. Este genul de clipit aruncat peste masa de la micul-dejun, dorinţa ca scrisorile să rămână necitite.

— Deci acum ştii despre Pumnale.

— Un pic. Presupun că mai puţin decât tine, motiv pentru care aş vrea să mă pun la curent.

— Era mai mult un colectiv decât o bandă. Lui taică-tău nici măcar nu-i plăcea numele ăsta, dar trebuiau să-şi spună cumva. Cel mai mult se ocupau de spargeri, suficient cât să fie luate în considerare de lege, dar să nu-şi pună nimeni mintea cu ei prea serios. Tatăl tău era mai mult o bătaie de cap decât un infractor – făcea atât cât să scape basma curată. Asta înainte să calce strâmb de-a binelea.

Vedeam cum încearcă să mă citească, să-şi dea seama cât anume îmi spusese deja Michael, să vadă dacă poate s-o ia pe scurtătură, să cioplească bucăţi din adevăr. Sunt îngrozitor la poker, dar mi-am încropit o strâmbătură fermă (mâna sfârtecată îmi solicita întreaga atenţie; tot ce puteam face era să strâng din dinţi, în efortul de a rămâne concentrat la Marcelo) care putea fi interpretată numai ca expresie a constipării sau a consternării.

Marcelo a continuat:

— M-am întâlnit întâmplător cu tatăl tău şi cu prietenii lui. Era înainte de a intra în dreptul comercial – preluam cazul oricui îmi bătea la uşă. Aveam tarife mici şi perseverenţă şi am reuşit să declasez câteva acuzaţii de jaf la încălcare de proprietate, genul ăla de lucruri. Apoi am început să primesc şi mai multe cereri. Cred că eram discret, îmi făceam treaba pentru cineva care ştia pe cineva şi o recomandare a dus la alta. Nu eram anume avocatul Pumnalelor şi n-am încălcat niciodată legea, dar eram categoric acea persoană pe care un anume grup de oameni o sunau cu mai multă uşurinţă în anumite chestiuni. Nu eram într-atât de nesăbuit încât să nu-mi dau seama despre ce e vorba, dar aveam nevoie de bani. Pentru Sofia.

— Pentru Sofia, am repetat eu absent.

Mă gândeam la ceva ce-mi spusese Michael în Uscătorie: *Tata a încălcat legea ca să aibă grijă de noi.* Marcelo spunea acelaşi lucru, doar că eu nu-l credeam. Fiindcă ceea ce spusese Michael era că tata nu-şi folosise infracţiunile ca să adune averi, dar n-aş fi putut spune acelaşi lucru despre Marcelo, nu-i aşa?

— E adevărat.

Vocea lui Marcelo părea defensivă. Mă prinsese uitându-mă la Rolexul lui, în timp ce răsuceam în minte vorbele lui Michael. A ridicat mâna şi s-a bătut uşor pe ceas.

— Ăsta n-a fost vreun răsfăţ. Tatăl tău l-a lăsat de fapt pentru Jeremy. Prin testament. E păcat că n-am apucat să i-l dăm.

Asta m-a prins cu garda jos. Tocmai când părţi din povestea lui Michael începeau să se conecteze între ele, o mică lipsă de sinceritate arunca iar în aer întreaga poveste. Michael fusese de neclintit în privinţa faptului că tata era un Robin Hood al infractorilor, hoţul onorabil, dar, dacă se fâţâia peste tot cheltuind veniturile obţinute necinstit pe bijuterii ostentative, poate că nu intrase în treaba asta decât din lăcomie, până la urmă. Şi dacă avusese un ceas ultimul răcnet ca să-l lase moştenire pe patul de moarte, poate că mai avea şi alte lucruri valoroase ascunse pe undeva. În mod sigur, la asta se aştepta Erin. Poate asta crezuse Michael că o să cumpere de la Alan. Poate că pentru asta ucidea acum altcineva.

— Ştii cum sunt promovate ceasurile Rolex? m-a întrebat Marcelo.

Părea o întrebare ciudată şi chiar n-aveam timp să-şi laude Marcelo succesele, dar mi-am amintit campania aceea jalnică de promovare pe care o văzusem, aşa că am răspuns:

— Le vând ca pe un soi de moştenire, să treacă din generaţie în generaţie.

— Exact. N-am înţeles asta o vreme după ce Jeremy... Şi-a dres vocea, stânjenit.

— Aşa că este al tău şi al lui Michael. Eu sunt doar un custode.

— Pentru un custode, l-ai ţinut îngrozitor de mult timp.

— Mama ta şi cu mine am decis ca unul dintre voi să-l primească la moartea ei – n-are nimic de-a face cu mine. Este scris în testamentul ei. Dar dacă-l vrei, pot să ţi-l dau acum.

A dat să deschidă clapeta, dar poate că a fost doar un bluf, ca atunci când îi oferi unui prieten ultima felie de pizza, sperând că o să te refuze.

Am ridicat mănuşa de bucătărie.

— Chiar nu caut ceasuri de mână acum.

— Este al tău şi al lui Michael, când o să-l vreţi. Dar, mai presus de orice, acesta este un ceas destinat să rămână în familie. Îl port ca să-mi reamintească un lucru.

A făcut o pauză, privind ceasul cu un sentimentalism pe care chiar nu credeam că tata îl avusese pentru tinichele.

— Că trebuie să am grijă de voi. Şi de mama voastră.

Mi-am acoperit pufnitul batjocoritor cu o altă criză de tuse. Nu vedeam în faţa mea decât un bogătaş venerându-şi posesiunile, justificând ca pe un gest de nobleţe faptul că râvnise la văduva răposatului său prieten. Să subliniez vanitatea lui Marcelo mi-ar fi oferit o plăcere pură, mai intensă decât aceea din pilulele lui Katherine (de care, sincer să fiu, aveam nevoie disperată), dar ne îndepărtam prea mult de subiect şi voiam să-l aduc de unde plecaserăm.

— Deci, fiindcă ai ajutat Pumnalele, îmi spui că l-ai reprezentat şi pe tata? Erai avocatul lui?

— Aşa ne-am cunoscut. Şi am început să ne cunoaştem tot mai bine, am devenit mai apropiaţi. Am făcut tot ce-am putut, dar tatăl tău era deja pe drumul lui şi uneori e dificil să te schimbi. Continua să dea lovituri şi, până la urmă, n-am reuşit să-l scutesc de cele patruzeci şi cinci de zile cu masa şi cazarea plătite, dacă înţelegi ce vreau să zic. Cred că pe vremea aia aveai trei-patru ani.

Nu-mi aminteam exact de sejurul de şase săptămâni al tatei, dar se potrivea cu ceea ce ştiam despre bărbatul pe care-l evaluam după absenţele lui. Marcelo a continuat:

— Aceea a fost o întâmplare care ne-a trezit pe amândoi la realitate. A ieşit de acolo gata s-o ia de la capăt pe curat, iar eu terminasem cu acceptarea plicurilor cu bani despre care nu ştiam de unde proveneau. Dar toată chestia... Nu ştiu cum s-o spun, dar tatăl tău s-a lăsat iar târât de curent. Era de parcă s-ar fi schimbat ceva. Curând.

Pumnalele au trecut la şi mai multă violenţă, iar legea, la mai puţină îngăduinţă.

— Michael mi-a spus că răscumpărările aduceau mai mulţi bani decât jafurile.

— Exact. Un agent imobiliar a fost împuşcat fiindcă a refuzat să-şi deschidă seiful. A supravieţuit, dar acesta nu era tipul de confruntare pentru care erau cunoscute Pumnalele. Nu mai erau mulţumiţi doar cu bijuteriile şterpelite de prin sertare, voiau ce se găsea în seifurile oamenilor şi, când nici asta n-a mai fost suficient, au vrut şi conturile lor bancare. Era spre finalul anilor 1980 – răscumpărările erau în vogă. Le-au încercat şi Pumnalele şi le-a plăcut cum li s-au potrivit. Asta a ajuns imediat la urechile poliţiei. La acel moment, toţi cei implicaţi puteau fi consideraţi

complici, până la un anumit nivel. Robert ştia că, dacă mai dă vreo lovitură, urma să te mai vadă după ce-ţi dădeau tuleiele.

— Aşa că i-ai obţinut o înţelegere.

A trebuit să storc aceste cuvinte din mine. Mâna îmi zvâcnea din cauza durerii care ardea atât de tare, încât mi se părea că, dacă ies şi mă întind în zăpadă, o s-o transform pe loc în vapori.

— A oferit informaţii contra imunitate?

Marcelo a răsucit ceasul de la încheietură. O altă clipire lentă; ştergerea istoriei pe care nu voia s-o înfrunte.

— Am ajutat cu aranjamentele. Înţelegerea a fost să schiţeze locul unde se aflau doi jucători importanţi. Dar de fiecare dată când Robert îi dădea detectivei un răspuns, ea îi punea încă două întrebări. Îl voia acolo, operând în continuare alături de Pumnale, şi asta era şmecheria, pentru că nu făcea decât să se incrimineze singur şi mai tare, în efortul de a o mulţumi pe ea, dezvăluind informaţiile, când le avea. Voia mai ales să ştie cine era corupt, care erau poliţiştii plătiţi de Pumnale. Nu avea să-l lase în pace până când nu deţinea probe clare.

— Prin care tu înţelegi dovada incontestabilă împotriva lui Holton şi a partenerului său? Michael mi-a spus că noaptea în care a murit Robert a fost o înscenare, deci tu afirmi că ăştia doi erau cei pe care trebuia să-i demaşte, ca să-şi onoreze partea lui de înţelegere? Poate că, în sfârşit, avea nişte informaţii despre ei.

Marcelo a ridicat din umeri.

— Eu aşa am crezut tot timpul. Robert nu mi-a arătat niciodată vreo dovadă – asta era între el şi omul de legătură. Obişnuia să râdă de ce-l puneau să facă, zicea că erau nişte rahaturi de spioni adevăraţi. I s-a părut mişto să lucreze sub acoperire. Cel puţin la început.

Marcelo s-a lăsat pe spate în scaun, frecându-şi mâinile în sus şi-n jos pe genunchi, şi a rămas tăcut pentru un minut. Se cufundase în amintiri. Simţea lipsa prietenului său.

Era ciudat să mă gândesc la tata în felul ăsta, că îi lipsea cuiva. Asta însemna că lăsase în urmă o moştenire, nu o ruşine? Povestea lui Marcelo completase cu puţin portretul lui, aşa cum îl ştiam. Un om care glumea în legătură cu *rahaturi de spioni.* Un om care avea prieteni. Am folosit momentul de introspecţie al lui Marcelo ca pe o bună ocazie să-mi sprijin capul de zid, să

închid ochii şi să încerc să-mi îndepărtez mintea de la mâna care pulsa dureros.

Sub acoperire. Om de legătură. Rahaturi de spioni. Am învârtit cuvintele în minte. Publicasem unul dintre ghidurile mele despre cum să scrii romane poliţiste, aşa că ştiam câte ceva despre arta spionajului de la Ludlum şi le Carré, dar broşura mea nu se vânduse prea bine.

— Asta e tot ce ştiu.

Vocea lui Marcelo s-a strecurat târâş în meditaţia mea.

— Oare?

Am rămas cu ochii închişi, sperând că înfăţişarea mea era suficient de inofensivă încât să stimuleze o continuare a mărturisirii, dar Marcelo nu s-a lăsat păcălit, aşa că am aplicat o presiune mai mare. Până la urmă acum eram, practic vorbind, avocat; asta îmi permitea să n-am scrupule.

— Ştiai toate astea în timpul procesului lui Michael. Ai folosit trecutul lui Alan ca să-l manipulezi pe procuror, ştiind că mai degrabă ar ascunde informaţiile decât să aducă pe tapet în instanţă această poveste sordidă. Ăsta-i motivul pentru care nimeni n-a cercetat sumele mari retrase de Michael şi nici nu a încercat să găsească banii, motivul pentru care nimeni n-a insistat pe ciudăţenia existenţei unei plăgi împuşcate.

— Ce bani?

Asta m-a zăpăcit un pic. Adică, în mod sigur, Marcelo cercetase conturile bancare ale lui Michael, nu? Cum era posibil ca niciunul dintre cei implicaţi într-un proces de crimă să nu observe o asemenea sumă? Chiar dacă Michael scosese banii treptat, era oricum evident. Nu ştiam specificul dezvăluirilor de natură legală. Mi-am pus în minte să citesc mai multe thrillere cu astfel de poveşti.

— Nu înţeleg ce insinuezi, dar i-am obţinut lui Michael cea mai bună înţelegere posibilă, folosindu-mă pentru asta de ce-am avut la dispoziţie. Ăsta e jobul meu.

— Ai încălca regulile pentru Michael, dar nu şi pentru Sofia.

Mi-am amintit că alesese să nu o reprezinte pe fiica lui în procesul de malpraxis.

— Asta nu-i chiar... s-a zburlit el sărind în picioare într-un foşnet de haine. Asta nu-i chiar aşa. Crezi sau nu, fac ce e mai bine pentru ea.

— Atunci care este adevărul, Marcelo? am ridicat eu vocea, deschizând ochii ca să-l ţintuiesc pe loc.

Eram conştient că erau injectaţi, aprinşi, pe jumătate înecaţi. Marcelo s-a uitat spre coridor. Am prins mişcarea şi am interpretat grija lui că vom fi întrerupţi ca pe nevoia de a fi în continuare între patru ochi cu mine. Agitaţia îmi provoca dureri în mână, dar îl stresam şi pe Marcelo, aşa că am continuat.

— Nu poate fi o coincidenţă cum a alunecat camioneta la vale *după* ce am vorbit cu Michael şi am început să mă uit mai îndeaproape la victimă, în dimineaţa asta. Frâna camionetei nu mai funcţiona. Erin a crezut că era vorba despre lichidul de frână. A fost ceva deliberat. Cineva tocmai a încercat să acopere un fapt despre care spera că a fost îngropat acum treizeci şi cinci de ani, ceva ce Alan şi Michael au readus la suprafaţă. Înainte de a muri, tata căuta o dovadă şi ştim că Alan i-a vândut lui Michael nişte informaţii despre *ceva...*

— OK, OK, m-a uşuit Marcelo printre dinţii încleştaţi, iar privirea i-a fulgerat din nou spre uşă. Tot ce ştiu este că tatăl tău trebuia să se întâlnească în noaptea aceea cu omul de legătură, o femeie, ca să-i dea ceva important. Cred că Robert fusese martor la o crimă...

Şi iată că am ajuns şi aici.

— Un copil, am spus eu la obiect.

S-a albit ca varul, clămpănind de uluire ca un peşte pe uscat.

— De unde ştii?

— O presupunere.

— Doar asta am şi eu. Presupuneri şi teorii.

A spus-o într-un fel care m-a făcut să nu-l cred pe deplin; era ca şi când nu se hotărâse încă ce să-mi spună şi ce să ascundă.

— După moartea lui Robert, am petrecut un timp încercând să-mi dau seama ce putea deţine atât de important încât să fie ucis pentru asta. Ca să nu mai spunem că lucrul ăla îl speriase suficient încât să înceapă să umble cu armă. Crede-mă – chestia asta nu era normală. Ţi-am spus că Pumnalele deveneau tot mai instabile. Nu doar că oamenii sufereau – ai spus-o şi tu –, răscumpărările erau mai rentabile. Ăsta nu era un lucru cu care taică-tu să fie de acord, mai ales că avea şi el copii. Dar cam cu o săptămână înainte de a muri... E o poveste veche, o să pricepi tu care e treaba. A fost răpit un copil bogat, pentru răscumpărare. Familia a înscenat plata banilor. Chiar dacă îşi

permiteau să plătească, au încercat să umple o valiză cu pliante în loc de bancnote. Iar fetiţa n-a mai fost văzută niciodată. Nu a fost dovedit niciodată nimic, dar se vedea peste tot semnătura Pumnalelor. Michael a pomenit...

— Cum o chema pe fetiţă? m-am bâlbâit eu.

— McAuley.

— Şi prenumele?

Voiam ca ea să aibă un nume. O moştenire.

— Rebecca.

— Cât era recompensa?

— 300.000.

Încă nu gândeam limpede, dar mi-am amintit încă ceva ce-mi spusese Michael. *Am adus cât am putut strânge, dar era mai puţin decât voia el.*

Alan îi vânduse lui Michael informaţia despre Rebecca McAuley, victima nerecuperată a unei răpiri petrecute cu zeci de ani în urmă. Poate informaţia referitoare la ucigaş. În mod sigur, locul unde putea fi găsit cadavrul: îngropat în sicriul unui poliţist. Locul perfect în care să fie ascunsă, cuibărită sub doi metri de pământ, în coşciugul altcuiva. Având, în timp ce scriu toate astea altundeva decât pe munte, avantajul unei conexiuni de mare viteză la internet, am aflat că acesta era un truc destul de obişnuit pentru mafia din Chicago, pentru a face ca oamenii să dispară fără urmă, deci, fireşte, poliţaii ştiau de el. Mergea mână în mână cu pantofii din ciment.

Avea sens ca Alan să ştie unde era cadavrul – doar el îl ascunsese.

Mi-am amintit că la înmormântare fusese un pic de sfadă cu familia: poliţistul, despre care acum ştiu că era Alan, voia ca trupul să fie incinerat, susţinând ca aceasta fusese dorinţa partenerului său, un lucru despre care vorbiseră în timpul patrulelor împreună. Dar familia respinsese această dorinţă şi insistase pentru înhumare. Alan se supărase, şi pe bună dreptate, pentru că îngroparea Rebeccăi nu era la fel de eficientă ca transformarea ei în cenuşă.

Iar preţul? Asta era partea uşoară. Alan voia ca Michael să plătească suma cu care îl considera dator pentru că familia nu plătise. O răscumpărare veche de treizeci şi cinci de ani. Iar Michael fusese dispus să plătească pentru a afla cine era responsabil de moartea tatei.

Am încercat să mi-l imaginez pe Alan încercând cu disperare să-şi acopere fărădelegile: cadavrul unei fetiţe şi o recompensă neplătită. Dacă ştia că tata are dovezi, se explica de ce îl ucisese. Când i-a murit partenerul, s-a ivit şi ocazia şi a reuşit să-şi îngroape secretele.

— Michael a găsit cadavrul Rebeccăi.

Am decis să merg pe încredere atât în privinţa împărtăşirii informaţiilor cu Marcelo, cât şi a presupunerii că al doilea schelet din camion era al Rebeccăi (dar, serios, al cui altcuiva putea să fie?). Marcelo a făcut ochii mari; am plusat.

— Este în camionetă, în spate. A fost primul lucru pe care l-a făcut când a ieşit, deci, dacă presupunem că a aşteptat trei ani ca să poată săpa după el, putem presupune totodată că Alan i-a spus unde se află. Problema este că, dacă tata avea vreo dovadă despre uciderea Rebeccăi, aceasta nu era locul unde se afla îngropat cadavrul.

— Pentru că a fost îngropat *după* uciderea lui, a încuviinţat Marcelo. Aşadar, în seara aia, taică-tu a încercat să-i dea altceva omului de legătură. O altă dovadă. Crezi că asta vindea Alan: mesajul final al lui Robert către omul său de legătură?

— Poate. Dar tot nu reuşesc să pricep de ce i-ar vinde Alan lui Michael informaţii despre o crimă comisă de el însuşi.

Fără acest răspuns, puzzle-ul nu avea sens, şi nu eram sigur că l-am găsit.

— Numai dacă Alan nu a ucis pe nimeni şi doar îl proteja pe cel care a făcut-o. Alan era poliţist, aminteşte-ţi – dacă era îndatorat cuiva, fac prinsoare că datoria era genul periculos.

Se potrivea cu ce-mi spusese mai devreme Michael, în Uscătorie, anume că el credea că Alan vindea pe cineva. De asemenea, aducea în prim-plan şi sentinţa lui Michael, care primise doar trei ani pentru că, aşa cum spusese chiar el, existau anumite persoane care ar fi preferat ca trecutul lui Alan să nu fie făcut public la proces. Lucrurile începeau să se lege. Cititorule, să nu crezi că nu mi-am dat seama că scena asta este ceva în genul „Merge până în pânzele albe”.

Marcelo mă privea cum digeram toate astea, încercând să-şi dea seama dacă îl credeam sau nu.

— Să ajungem pe repede-nainte în momentul de acum trei ani. Viaţa lui Alan a luat-o la vale, intră şi iese de la puşcărie şi abia dacă-şi încropeşte zilele. Poate el crede că Rebecca

McAuley reprezintă momentul în care lucrurile au început să meargă prost şi se hotărăşte că e gata să doboare pe cineva. Şi aşa se întoarce în punctul de unde a plecat totul, ademenindu-l pe Michael cu promisiuni şi dezvăluiri despre tatăl lui.

— Îmi dau seama de ce nu m-a ales pe mine, am scuturat eu din cap. Nu sunt potrivit cu trecutul familiei. Din motivul ăsta sunt şi singurul în care are încredere Michael. Am fost dispus să depun mărturie în instanţă împotriva lui, ceea ce a demonstrat că nu ştiam destul încât să fiu speriat, cu toate că, se pare, ar fi trebuit să fiu. Asta mi-a câştigat încrederea lui.

Marcelo şi-a încleştat maxilarele, probabil ca să trâmbiţeze că tot ce făcuse ca să-i asigure lui Michael o sentinţă mai uşoară ar fi trebuit să-i câştige *lui o* oarecare încredere, dar apoi a părut să se răzgândească.

N-am spus-o, dar vârsta îl punea cu certitudine pe Marcelo în categoria suspecţilor. Acum căutam pe cineva care comisese o crimă în urmă cu trei decenii şi încă o crimă în această dimineaţă. Asta însemna că rămâneau Audrey, Marcelo, Andy şi poate Katherine. Pe atunci, Katherine ar fi fost în categoria celor tineri, dar avusese o tinereţe sălbatică; n-aveai cum să bănuieşti în ce ar fi putut fi atrasă. Eu încă făceam în scutece, deci nu prea aveam cum să fiu suspectul principal. Şi, iată, din nou presupuneam că ambele victime fuseseră ucise de acelaşi criminal – dacă motivul era simpla răzbunare? Furia este o moştenire la fel de bună ca orice Rolex. Scoate vârsta din ecuaţie şi oricine devine suspect. Ce naiba, poate că Rebecca însăşi devenise adult şi ucidea oameni.

— Uităm ce sare în ochi. În ultimele douăsprezece ore, mai multă lume decât în tot restul vieţii mele mi-a spus că tata a fost un om bun. Dar dacă nu a fost? Dacă tata a răpit-o şi a ucis-o pe Rebecca?

Marcelo s-a aplecat în faţă şi m-a strâns de umăr.

— Îmi pare rău că n-ai avut ocazia să-l cunoşti mai bine. Ştiu că nu e chiar o apărare, dar, dacă l-ai fi cunoscut, nu l-ai fi crezut capabil de aşa ceva. Sincer să fiu, sunt surprins că Alan a fost capabil.

— Deci ne-am blocat căutând o legătură. Cum îl chema pe partenerul lui Alan?

— Clarke. Brian Clarke. Are vreo importanţă?

În caz că sperai într-un nume care să adune toate elementele laolaltă – Crawford, Henderson sau Millot (numele de familie al lui Andy, preluat de Katherine după căsătorie, despre care ar fi probabil momentul să spun că, în viaţa reală, este de fapt Milton; ţi-am spus deja că am schimbat unele dintre nume ca să mă distrez şi acesta este unul dintre ele) –, îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

— Numele ăsta nu se leagă de niciunul dintre cei pe care i-am întâlnit până acum. Aveau copii? El sau Holton? Ar fi cam mult să ne gândim că cineva ar încerca să apere moştenirea infracţională a familiei într-atât de mult încât să vrea să ne vizeze întreaga familie...

— Ai dreptate. În plus, nu, n-aveau copii.

După aceea Marcelo a devenit tăcut; părea că este dezamăgit. Eram într-o fundătură în privinţa partenerului lui Alan. Acum mă luptam să-mi menţin toate pistele şi teoriile: ţeasta i se alăturase mâinii într-un puls de metronom, durerea venea şi plecă. Nu ştiam cât mult stătusem de vorbă cu Marcelo, dar eram epuizat. Trebuie să fi închis ochii pentru o clipită care s-a metamorfozat, în viaţa reală, într-un timp ceva mai lung, pentru că am fost adus înapoi de o bătaie blândă pe obraz şi am văzut chipul lui Marcelo aplecat lângă mine.

— Îmi pare rău. Când se întoarce Katherine, o să-ţi mai dau o pilulă din aia. Dar acum ascultă-mă atent. Sunt speriat *de-a binelea,* OK? Sunt îngrijorat că oameni care ştiu anumite lucruri, printre care, din păcate – a stăruit asupra acelor cuvinte cu un ton plin de regret – acum eşti inclus şi tu, ar putea păţi ceva rău. Nu auzisem de Limbă Neagră până când n-a adus vorba Sofia, la micul-dejun. Şi până când mi-ai cerut tu să verific victimele. Şi asta mi s-a înţepenit în minte. De ani întregi mă tot gândesc la ce ţi-am spus – era o idee coaptă doar pe jumătate. Nu m-am gândit niciodată s-o împărtăşesc altcuiva. Dar ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, chestia cu Limbă Neagră ăsta, e un lucru pe care nu-l pot ignora. Asta e una dintre regulile tale, nu? Fără coincidenţe?

Am chicotit. Nu era una dintre regulile lui Knox, dar *era* parte dintr-un jurământ pe care-l făcuse la intrarea în Clubul Detectivilor, aşa că i-am acordat lui Marcelo meritul de a se fi apropiat suficient de mult.

— Mi-ai citit cărţile.

— Ştii că-mi pasă de ce faci.

O altă replică scăpată ca un tuşit, atât de rapidă, încât aproape că am ratat-o. Ca scuza unui copil.

— Sunt sigur că cineva curăţă ceva. Pentru că au fost implicate *trei* persoane în afacerea aia care a dus la moartea tatălui tău. Nu doar el şi cu mine.

Asta m-a trezit mai mult decât bătaia pe obraz. Mi-am amintit de ezitarea lui Marcelo când l-am rugat să facă un pic de cercetare în legătură cu victimele lui Limbă Neagră; mi-a cerut să repet unul dintre nume.

— Detectiva – persoana de legătură a tatei. Cum o chema?

— Deloc n-o să-ţi placă asta.

— Sunt sigur că n-o să-mi placă.

— Alison Humphreys.

CAPITOLUL 27

— S-a trezit! s-a iţit Katherine, deschizând uşa cu umărul.

Aducea o cutie de plastic mare, de un verde-kaki, cu o cruce roşie pictată dezordonat cu spray pe-o parte, cutie care sunt sigur că găzduise cândva unelte de pescuit. Nu conta că-mi întrerupsese conversaţia cu Marcelo; eram bucuros s-o văd. Eram foarte bucuros s-o văd.

— Mă doare mâna, am spus fără să fiu deosebit de subtil.

— Nu mai poţi să iei încă una timp de încă...

Katherine a lăsat pe măsuţa de cafea cutia de prim-ajutor şi a verificat ce oră arăta ceasul lui Marcelo.

— De fapt, e mai bine să nu ştii.

— Te rog.

A desprins clapetele şi a scotocit prin cutie, apoi a plescăit mulţumită şi mi-a aruncat ceva. Un pacheţel verde a aterizat pe pătură.

— Panadolul o să-şi facă treaba deocamdată.

Trebuie să fi văzut în ochii mei trădarea, pentru că s-a înmuiat imediat.

— Ştiu că te doare, Ern. Dar, după tot ce s-a întâmplat, n-o să-ţi dau o supradoză. Deja ai avut parte de o resuscitare din partea *ei.*

A ridicat degetul mare spre Juliette.

N-ar trebui să fie o surpriză: ţi-am spus într-o pagină anterioară că o să citeşti despre cum ni se lipesc buzele. Aşa cum ţi-am spus şi că în următoarele trei pagini moare cineva.

— Scuze că a trebuit să te dezbrac, a spus Juliette timid. Hipotermia se instalează prin intermediul hainelor, sunt sigură că ştii.

A spus-o ca şi când era posibil să nu ştiu. (Şi, dacă ai fi văzut ciorna acestui manuscris, ai fi ştiut că redactorul meu tăiase formularea iniţială a acestei propoziţii şi scrisese pe margine „hipo = rece, hiper = cald”, pe acel ton util şi totuşi înfumurat cu care se nasc redactorii, dornici atât să te corecteze, cât şi să-ţi spună de ce te-au corectat). Juliette a continuat:

— Dar n-am făcut mare lucru, oricum. Dacă nu te-ai fi legat cu chinga de mijloc, nu ştiu dacă Erin ar fi...

— Erin?

M-a străfulgerat o revelaţie. Vocea de pe gheaţă. Acea smucitură a chingii, chiar înainte de a aluneca dedesubt.

— Ce vrei să spui?

— Te-a văzut aruncând funia pe uşă. Sofia a spus că poliţistul n-a putut s-o ţină pe loc, mi-a explicat Katherine pe ton neutru; mult prea la obiect pentru ce-mi trecea prin cap. Ţi-a salvat viaţa.

— Ce-a făcut? Este bine?

M-am ridicat în picioare. Sângele mi s-a scurs din cap şi m-am clătinat, ameţit. Patru mâini s-au repezit să mă ţină. Katherine a încercat să mă împingă iar în pat, dar am dat-o deoparte în drum spre uşă.

— Unde este?

— A ieşit pe gheaţă, a spus Katherine.

— Erin!

Am deschis uşa şi m-am repezit pe culoar.

— Erin!

Apoi m-am ciocnit de ea.

— Iisuse, Ernie!

Erin s-a clătinat şi s-a tras înapoi, apucând cu nădejde tava pe care o ducea şi pe care erau aşezate o cutie de suc şi două castroane cu chipsuri picante.

S-a încruntat şi m-a dojenit:

— N-ar fi trebuit să te ridici.

Apoi s-a uitat peste umărul meu şi a spus:

— N-ar fi trebuit să se ridice.

Nu-mi amintesc dacă mi-am pierdut echilibrul sau am plonjat intenţionat spre ea, fiindcă nu sunt genul care să se arunce asupra oamenilor, dar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am îmbrăţişat-o pe Erin cât de tare mi-au permis membrele mele amorţite cu oxicodonă. Erin a răspuns căldurii arătate şi am rămas aşa preţ de o clipă, de parcă n-am fi fost deloc acolo, pe munte. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă n-ar fi avut un capitol al ei în pregătire.

— A trecut ceva de când n-am mai avut parte de o baie rece, i-am şoptit la ureche.

M-a strâns tare de umeri. Avea un râs molipsitor în care se simţea şi urma unui suspin, apoi ne-am trezit amândoi tremurând unul în braţele celuilalt. Am simţit cum lacrimile îmi umezesc gâtul.

Aş putea la fel de bine să fac dezvăluirea chiar acum. Acea scrisoare de la clinica de fertilizare pe care am deschis-o la micul-dejun ar fi trebuit să conţină veşti *bune*. Înotătorii mei să fie o adevărată echipă olimpică. Băile cu gheaţă, boxerii, abstinenţa de la alcool şi stridiile, toate acele experimente nebuneşti destinate să-mi îmbunătăţească fertilitatea nu serviseră la nimic. Eram confuz, încercam să-mi dau seama ce se întâmplă, până când am sunat la clinică. Mi-au spus că soţia mea fusese încântată să audă veştile pe care i le comunicaseră ei, fiindcă nu reuşeau să dea de mine. Le-am răspuns că nu ratasem niciun apel şi, când au verificat, mi-am dat seama că aveau numărul lui Erin, nu pe al meu. Ea le spusese că preferam să-mi fie trimise rezultatele prin poştă; aveau în sensul ăsta o notă în dosar. Iar adresa pe care o aveau era corectă, aşa că nu înţelegeau de ce le tot trimiteam mesaje ca să le cer să-mi mai trimită rezultatele încă o dată. În mijlocul acelei conversaţii mi-am amintit insistenţa lui Erin de a lua ea corespondenţa. De momentul când mi-a spus că prima scrisoare s-a pierdut. Că a doua a fost distrusă de ploaie.

Toate astea mi s-au răsucit în minte ca un ciclon în timp ce citeam scrisoarea la micul-dejun, în dimineaţa aceea. Fusese un noroc chior că deschisesem cutia poştală înaintea ei. Poate că o făcuse de atâtea ori, încât devenise prea încrezătoare. În timp ce citeam, mi-a dat ghes ideea întunecată şi bănuitoare de a

cerceta pubela scoasă pe trotuarul din faţă. M-am întors ţinând o folie de aluminiu, în timp ce pe încheietură mi se scurgea un sos de prăjeală vechi de o săptămână, urât mirositor. Ştiţi foliile alea, sunt etichetate cu zilele săptămânii.

La revedere, cremene.

Nimic din toate astea nu mai contează acum. Mi-a salvat viaţa. Era încă aici.

Îi simţeam inconştient pe cei trei din spatele meu care mă presau. Mă priveau atenţi, în caz că leşinam iar, însă mie mi s-a părut apăsător. Eram foarte conştient de faptul că *cineva* încercase să trimită sicriul ăla pe fundul lacului. Poate că încercase şi să mă ucidă sau poate că mă nimerisem pur şi simplu în drumul lor. Michael mă trimisese acolo, ceea ce-mi dădea de bănuit, dar depusese prea mult efort ca să aducă sicriul pe munte, ca să vrea pur şi simplu să scape de el. Dacă ar fi vrut să mă ademenească într-o capcană ca să scape de mine, mi-ar fi fluturat prin faţă ceva mai bun de-atât. Sau, pur şi simplu, m-ar fi atacat în Uscătorie. Indiferent dacă aveam sau nu încredere deplină în el, îmi împărtăşise un secret mortal. Acum trebuia să-l întreb cum se potriveau toate astea împreună.

Erin m-a ajutat să mă târăsc pe scări în jos în protestele celorlalţi, care insistau să mă odihnesc. Dar mintea îmi era trează, arzând de la calmante şi adrenalină. Prin foaier trecea o adiere rece, se vedeau plutind lumini strălucitoare; nu-mi dădeam seama ce erau, sclipeau prin ferestrele îngheţate. Uşa de la Uscătorie s-a deschis cu familiarul *poc.* Izolată cu garnitură de cauciuc. Etanşă. Din motivul ăsta nu mi-am putut da seama, până când n-am intrat, de aerul ciudat dinăuntru. Îngroşat de cenuşă.

MĂTUŞA MEA

CAPITOLUL 27.5

În acest capitol nu îţi dezvălui ce se întâmplă mai departe.

Cititorul atent poate a dedus că titlurile secţiunilor indică faptul că Marcelo, tatăl meu vitreg, trebuie să-l fi ucis pe Michael, al cărui cadavru tocmai l-am descoperit în Uscătorie. Are sens; am pregătit terenul spunând că va exista un deces în fiecare secţiune şi, crede-mă, a existat.

Am avut mereu convingerea că într-un roman cu enigme sunt mai multe indicii decât doar cele care se află pe pagină. Până la urmă, cartea este un obiect fizic care poate trăda câteva secrete pe care autorul nu intenţiona să le dezvăluie: plasarea spaţiilor dintre secţiuni; paginile albe; titlurile de capitol. Chiar şi un citat de pe copertă sugerând existenţa unei răsturnări dramatice de situaţie poate distruge răsturnarea aceasta fie şi numai prin semnalarea faptului că există, în ciuda faptului că altminteri era bine concepută. Într-un roman detectivistic ca acesta, există indicii în fiecare cuvânt – la dracu', ba chiar în fiecare semn de punctuaţie. Dacă nu ştii despre ce vorbesc, gândeşte-te la cartea din mâinile tale. Dacă aş dezvălui criminalul când sub degetul tău drept au mai rămas de citit mai multe pagini decât are o simplă broşură, atunci nu acela e criminalul adevărat; pur şi simplu a mai rămas prea mult de citit din carte. Asta merge şi la dezvăluirea acţiunii din filme: actorul cel mai proeminent, cu cele mai puţine replici, este întotdeauna malefic, iar un cadru larg apărut brusc, având în centru un personaj care traversează strada, semnalizează că acesta va fi lovit de o maşină. Un autor priceput ar trebui să-l inducă în eroare pe cititor nu doar prin povestea pe care o spune, ci ar trebui s-o facă şi prin forma romanului, în sine. Există indicii ascunse chiar în obiectul propriu-zis.

Trebuie să fiu permanent conştient că *tu eşti* conştient că scriu toate aceste lucruri, asta încerc să zic.

Înainte să ţi-o iei în cap că m-ai prins, să ştii că n-ai făcut-o încă. Deşi e ceva de învăţat din logica internă a acestei cărţi, nu-i asta. Aş putea foarte bine să dezvălui totul, să spun ce s-a întâmplat şi toate cele. Marcelo nu l-a ucis pe Michael. Nu el este Limbă Neagră.

Nu am fost incorect şi nici nu este un defect de concepere a acţiunii, cu toate că ţi-am promis că va exista şi aşa ceva. Din întâmplare, şi asta a fost tot în secţiunea precedentă. Dacă îţi aminteşti, am spus că va exista o gaură atât de mare, încât o să poţi trece un camion prin ea. Şi vorbeam la propriu.

CAPITOLUL 28

Fulgi de cenuşă se roteau în aer. Îmi fremătau nările de la micile particule care-mi dansau în jurul nasului. Uscătoria nu era la fel de întunecată ca la ultima mea vizită: lampa portocalie pentru încălzire era completată de o rază de lumină lunară naturală strecurată pe fereastra din spate, acum spartă, prin care mormanul de zăpadă aflat în spatele ei pornise la vale în forma unui cilindru. Michael zăcea prăbuşit sub ea, o umbră întunecată chiar şi în relativa strălucire a lunii, învăluit din cap până-n picioare într-un strat subţire de funingine neagră. Avea încheieturile legate de stâlpul vertical al raftului pentru geci, aflat cel mai aproape de el.

Deşi nu-mi amintesc, eu trebuie să fi fost cel care a strigat, pentru că Erin n-ar fi avut cum s-o facă (şi-a pus mâna la gură), iar Juliette a fost alertată de zgomot şi a apărut cu o expresie îngrijorată. Îmi amintesc însă că am alunecat pe genunchi în faţa lui Michael, mi-am smuls de pe mână mănuşa de bucătărie (şi cu un pic de piele, dar n-am simţit) şi m-am luptat cu benzile de plastic. Era inutil, cu degetele mele sfârtecate. Mi-o amintesc pe Erin, aflată în spatele meu, ţipând la Juliette să aducă foarfeci şi un cuţit şi, dacă o găsea în bar, s-o aducă şi pe Sofia cu ea.

Am renunţat să mai desfac benzile, încercând, în schimb, să-mi trec palma nevătămată peste chipul lui Michael, împrăştiind cenuşa închegată pe ea ca şi cum aş fi desfăcut un cocon. Pielea de dedesubt era rece. Părul era cenuşiu de la praful de cărbune. Trebuia să-l întind ca să pot să-i fac respiraţie artificială, dar

Juliette încă nu se întorsese cu foarfecă, să pot tăia benzile de plastic. M-am ridicat în picioare şi am lovit raftul, desfăcând din ţăruşul de lemn o aşchie ca o sabie zimţată şi făcându-l pe Michael să cadă pe-o parte. L-am rostogolit la loc, am încălecat peste el şi am început să-l apăs pe piept cu o singură mână. I-am scos din gură mâzga neagră şi am încercat să-i suflu aer în piept. N-am obţinut nimic decât un rest de respiraţie rău mirositoare scursă de pe buzele lipicioase şi mânjite cu scrum. M-am ridicat. Am ridicat iar pumnul. La fiecare mişcare, durerea îmi săgeta braţul rănit. Mi-am apăsat din nou gura pe a lui, dar m-am retras icnind şi am vomitat pe podea lângă capul lui. Nu e prea frumos, dar e adevărat. Ştiam deja că era mort de multă vreme. Totuşi, m-am şters la gură şi am încercat iar. Şi iar. Apoi am simţit o mână pe umăr, trăgându-mă înapoi.

I-am aruncat o ultimă privire şi am văzut cum în murdăria de pe obrajii lui erau nişte puncte mici, curate. Mi-am dat seama că erau lacrimile mele.

•

Familia s-a adunat în bar, împrăştiată de jur-împrejur în grupuleţe. Marcelo stătea cu Audrey, strângând-o tare de mână. Lucy era cu ei, cuibărită sub aripa lui Audrey. Ca toate rudele prin alianţă, ele nu se împăcaseră niciodată prea bine, dar acum împărtăşeau aceeaşi suferinţă. Amândouă îl iubiseră pe Michael. Niciuna nu se îndoise vreodată de el. Acum se simţeau amândouă jefuite. Katherine bătea încăperea încolo şi-ncoace. Andy stătea întins pe spate, pe podea.

Eu mă aflam acolo doar pentru că nimeni n-avea să mă lase să mă întorc în Uscătorie. Din ce mi-au spus, se pare că devenisem isteric. Erin era cu mine, supraveghindu-mă în continuare, dar părând deopotrivă şi abandonată. Şi ea îl pierduse pe Michael, dar nu era binevenită să jelească alături de Lucy şi Audrey. Acum, când Michael murise, probabil că se întreba care era locul ei în familie. Se îmbufnase, înţepenindu-şi buza de sus atât în semn de vitejie, cât şi la propriu, pentru că îi scăpaseră câteva lacrimi încăpăţânate şi mucoase care i se întăriseră pe buza de sus.

Juliette îşi făcea de treabă în spatele barului, presupun ca să se distragă. Cu o clipă înainte, îmi aşezase o pătură pe umeri şi îmi adusese o ciocolată caldă, iar aceste două lucruri se dovediseră surprinzător de eficiente pentru liniştirea mea. La fel

şi mâna ei calmă, zăbovind blând peste mâna mea sănătoasă, când mi-a întins cana. Cineva îmi înapoiase mănuşa de bucătărie. Am văzut-o pe Katherine apropiindu-se de Juliette şi cerându-i încă o băutură caldă; aceasta i-a cerut numărul camerei, aşa încât Katherine s-a îndepărtat, ofensată.

Singurii absenţi erau Sofia şi Crawford, pe care-i aşteptam să revină cu un raport post-mortem. Aici mi-ar plăcea să mint şi să pretind că am fost şi eu acolo, în Uscătorie, scormonind pe ici, pe colo şi făcând deducţii geniale, dar eram în şoc profund. Nu aveam capacitatea de a analiza un loc al crimei.

Dacă n-aş şti deja răspunsul la această enigmă, aş considera că e locul potrivit pentru o mare recapitulare, având în vedere că eram toţi laolaltă. Dar încăperea avea un aer foarte diferit de cel al salonului sau bibliotecii unde se împăunează de obicei detectivii, ţinând o mână în buzunar, în timp ce-şi dezvăluie isteţimea. Prima diferenţă consta în faptul că încă purtam un halat de baie, ceea ce însemna că riscam să-mi dezvălui mai mult decât isteţimea. Dar nici atmosfera din încăpere nu era cea potrivită. Nu era o încăpere cu suspecţi, ci una cu supravieţuitori.

Totul se schimbase. Până acum avuseserăm de-a face cu trupul neînsufleţit al unui necunoscut ucis cu brutalitate, dar şi aproape comic. Atât era de ciudată moartea acestuia în foc şi zăpada netopită de sub el, încât o puteam aborda cu toţii, oricât de morbid ar suna, ca pe o curiozitate intelectuală – sau, pentru cei care nu sunt de acord cu teoria Sofiei despre criminalul în serie, s-o ignorăm complet. Ghete Verzi era un puzzle care trebuia rezolvat: o neplăcere, o curiozitate. Deşi mă împăunam că sunt un detectiv de-adevăratelea, oare am catadicsit vreun moment să-mi *pese*? Însă de data asta victima avea un nume. Din păcate, numele ăsta era întreg. Michael Ryan Cunningham.

Cât mă priveşte pe mine? Încercam să-mi dau seama ce se întâmplase cu Ghete Verzi, aşa încât să-mi pot elibera fratele din închisoarea lui improvizată, simţindu-mă pe de o parte responsabil pentru bănuiala că a fost reţinut şi considerat vinovat şi pentru că eu provocasem, probabil, închiderea lui acolo. Acum, se pare, trebuia să trăiesc cu ideea că-l băgasem în mormânt. Nu mă mai puteam gândi decât la Michael legat de raftul de haine, privind cum cenuşa umple aerul. La Ghete Verzi zgâriindu-se pe gât, despicându-şi unghiile. Am început să

tremur – se termina efectul oxicodonei –, aşa că am luat cu dinţii clănţănind o înghiţitură din ciocolata caldă.

Afară erau cozi lungi de oameni, cu bagaje şi copii în braţe. Luminile pe care le văzusem la coborâre erau farurile a doua autobuze cu cauciucuri mari de zăpadă parcate în sensul giratoriu de la baza scărilor. Pe uşile deschise din foaier venea un vânt îngheţat, în timp ce oamenii se grăbeau să iasă. Obosită să mai înregistreze plângeri, Juliette profitase de o pauză a viscolului şi angajase două autocare de la Jindabyne, ca să-i preia pe oaspeţii care voiau să coboare de pe munte. Era o ofertă limitată în timp; vremea îşi trăgea un pic sufletul şi viscolul avea să se întoarcă revigorat. Instinctul îmi spunea că nu doar vremea fusese un motiv suficient pentru ca Juliette să organizeze un asemenea exod, ca să nu mai vorbim despre returnările de bani pe care trebuia să le facă. Când vorbiserăm la ea în birou, păruse ezitantă în ceea ce priveşte alarmarea oaspeţilor, dar undeva între *accidentul* meu şi descoperirea cadavrului lui Michael se răzgândise şi chemase autocarele. Urma să se dovedească o decizie bună.

La început, rezervarea locurilor se făcuse cu reţinere. Vremea era foarte mohorâtă, desigur, dar aici era un şemineu, erau jocuri de masă şi un bar care să compenseze furtuna de afară şi, dacă e să spunem adevărul, era oricum ceea ce aveau de gând cei mai mulţi să facă. Bineînţeles, era de luat în calcul şi un cadavru. Dar nimeni nu ştia cine este şi, aminteşte-ţi, noi, cei din familia Cunningham, eram de fapt singurii care ne băgaserăm nasul în asta. Povestea oficială era că Ghete Verzi murise de frig. O tragedie, fireşte, dar nimeni nu-şi scurtează vacanţa pentru asta. Să le explici copiilor, pe drumul de opt ore cu maşina, la întoarcerea în Sydney, de ce nu s-au putut da pe derdeluş: asta ar fi fost adevărata tragedie. Dar, în lumina celui de-a doilea deces, de data asta evident mai violent, bârfele şoptite de genul „Ai auzit?” evoluaseră rapid în zvonuri panicate de tipul „Cum, n-ai auzit?” Cei cu maşini 4x4 le-au deszăpezit şi au fugit. Restul se căţărau unii peste alţii pentru un loc în autobuz, mulţi dintre ei urmând să-şi lase maşinile aici până când viscolul avea să se potolească.

Crawford i-a făcut loc Sofiei să intre. Ea îşi frământa mâinile; arătau ca şi cum le-ar fi frecat cu cerneală, sau cel puţin aşa mi-

am spus. Toţi s-au aplecat în faţă. Chiar şi Andy s-a ridicat în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele ca un copil.

— Michael a murit, a spus Sofia, cu toate că nu era nevoie s-o facă.

Diagnosticul i se putea ghici limpede pe chip. Arăta palidă ca atunci când vomitase, după ce-l căraserăm pe Ghete Verzi, fragilă ca în dimineaţa aceea când îşi băuse ceaiul tremurând, dar evident mai pipernicită acum. Poate că era din cauza frigului, a stresului şi a suferinţei, dar îmi era clar că, aşa cum era, constituţia ei va mai rezista cel mult încă unui cadavru. Partea pozitivă a fost că adevărul se întipărise atât de tare în expresia ei îndurerată, încât nici măcar Katherine nu s-a obosit să obiecteze în faţa opiniei medicale.

— A fost ucis, n-am nicio îndoială. Legat şi sufocat.

— Iisuse! a spus Marcelo.

Crawford făcuse tot ce putea ca să-i ţină pe toţi departe de Uscătorie, odată ce am descoperit cadavrul, cedând doar în faţa Sofiei. Şi, cu toate că zvonurile despre uciderea lui Michael începuseră să circule printre cei din grup, deci nimeni nu a fost şocat de prima declaraţie a Sofiei, doar Erin şi cu mine ştiam deja cum murise. Vedeam teroarea de pe chipul lui Marcelo, combinată cu suferinţa. Rememora ultima noastră conversaţie, exact aşa cum făceam şi eu.

Sunt sigur că cineva curăţă ceva.

— Să-mi bag picioarele, Sofia! a izbucnit Erin, sărind peste faza de negare a durerii şi trecând direct la furie. Ai avut dreptate, OK? Destul cu teatrul.

Sofia a cercetat încăperea, încercând poate să-şi dea seama cât de provocator va fi ce urma să spună şi dacă nu era prea târziu să prindă un loc în al doilea autobuz. A oftat, ştiind că nu poate minţi. Nu era drept că primise sarcina de a explica aceste orori, că ei nu i se permisese să cedeze nervos, ca noi, restul, dar a tras adânc aer în piept şi a luat-o pe ocolite cât de mult a putut. Toţi doctorii vă vor spune că talentul lor special este acela de a da veştile proaste.

— Da, Erin. Cred că Michael a fost ucis în aceeaşi manieră ca bărbatul găsit azi-dimineaţă.

— Nu avem cum să ştim sigur, s-a repezit Lucy să obiecteze.

Mi-am amintit că ea nu văzuse deloc cadavrul lui Ghete Verzi, aşa că n-avea niciun motiv să se îndoiască de povestea oficială.

— Este ridicol! Tu doar sperii oamenii. Tipul ăla, primul, probabil a murit de frig, a continuat Lucy.

— Trebuie să fii realistă, Lucy. Şi acela a fost ucis.

Sofia îi provoca pe cei din încăpere să obiecteze. O vedeam pe Lucy cum se străduieşte să spună iar ceva, dar nu găsea ce.

— Cineva i-a legat lui Ghete Verzi o pungă pe cap şi a umplut-o cu cenuşă. Ar fi murit cu sau fără tot spectacolul ăla, fiindcă era înfăşurat în plastic şi tot tacâmul, dar a fost un fel de carte de vizită a ucigaşului. I-a făcut acelaşi lucru şi lui Michael, cu toate că, de data asta, cenuşa chiar *a fost* ingredientul fatal. Am descoperit – a gesticulat spre Crawford ca şi cum i-ar fi cerut să-i valideze descoperirea; poliţistul n-a făcut decât să dea din cap – reziduuri lipicioase de bandă adezivă pe marginile ferestrei sparte. În zăpada de lângă geam se vede un canal îngust. Amintiţi-vă că Uscătoria este destul de neaerisită şi uşa este izolată cu o garnitură de cauciuc, ceea ce a ajutat şi cu zgomotul. Ca să nu mai spunem că noi eram oricum cu toţii jos, pe lac. Dacă ucigaşul a îndesat prin canalul de zăpadă sistemul de circulare a aerului prin tunel şi apoi l-a etanşeizat în fereastră cu plastic şi cu bandă adezivă, poate chiar cu nişte zăpadă bătătorită, încăperea a rămas tot etanşă. Cenuşa s-a ridicat uşor în aer.

Katherine a încercat să pună o întrebare, dar au înecat-o lacrimile. S-a şters la ochi cu manşeta şi a continuat să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

— Îmi pare rău.

Andy a ridicat mâna. Era mai puţin supărat şi mai mult preocupat; îşi tot îndrepta privirea spre fereastră, la coada de persoane care umpleau autobuzele. Chiar dacă nu era interesat decât de autoconservare, eram bucuros că pune cineva întrebări, fiindcă eu nu mă simţeam în stare s-o fac.

— Sistemul de circulare a aerului?

— Ca să foloseşti cenuşa în felul ăsta, trebuie să mişti aerul. Zăpada e scobită sub formă de cilindru, aşa că aş spune că cineva a băgat pe acolo un suflător de frunze.

Îmi aminteam vag cum, pe când mă împleticeam alături de Sofia către şopronul cu materiale de întreţinere, am auzit şuierul neregulat al vântului, ce suna ca zgomotul făcut de o drujbă. Spun „vag”, pentru că este o amintire palidă, dar şi pentru că am fost tâmpit: ar fi trebuit să-mi dau seama, încă de atunci, că

sunetul era nenatural. Dar vântul ne sună în urechi ca tot felul de lucruri – drujbe, trenuri, ţipete –, aşa că n-am pus deliberat în umbră informaţia, lucru care ar încălca Regula numărul 8. Dacă sunetul pe care l-am auzit era, de fapt, sfredelul unui suflător de frunze, asta însemna că Michael fusese ucis în timp ce eu mă jucam de-a detectivul. Şi mai însemna, dacă ţii scorul, că Sofia, care a fost tot timpul cu mine, avea alibi pentru ambele crime.

— De unde ştii tu că a fost un suflător de frunze? a reuşit Lucy să-şi formuleze obiecţia.

Mi s-a părut ciudat că încearcă să găsească neconcordanţe în moartea lui Michael, dar am presupus că refuzul ei hotărât în faţa faptelor era un semn că se chinuia să le accepte ca întreg.

— Păi, a recunoscut Sofia, partea aia am intuit-o din reportajele de la ştiri despre Limbă Neagră. Pentru că, aşa cum am spus, în zăpadă este un canal cilindric.

— Nu. Nu te cred. Nebunul ăla cretin şi-a făcut-o cu mâna lui, când a crăpat degerat, iar apoi tu – Lucy a arătat spre Crawford – l-ai încuiat pe Michael *al meu* şi cineva...

Vocea a început să i se poticnească, dar s-a forţat să continue.

— Cineva a folosit toată panica asta pe care o provoci... s-a gândit că era o ocazie să...

S-a adunat un pic.

— Nu e atât de dificil să găseşti crimele astea cu incendiere sau ce-or fi zis pe la ştiri – ca să ştiţi voi, să le copiezi. Şi eu le-am căutat.

Oscila între explicaţii. Îşi rotea capul ca să privească peste tot în sală. Era evident că îşi caută un alt ţap ispăşitor. A început să ne ţintuiască pe fiecare, separat, tot mai furioasă şi tot mai agresivă cu fiecare acuzaţie pe care o făcea. Crawford: „Tu l-ai transformat în ţintă”. Sofia: „Tu ai creat toată panica asta”. Katherine: „Tu ne-ai adus pe toţi aici”.

Apoi a ajuns la Erin. Ar fi o hiperbolă să spun că o umbră i-a traversat chipul, dar în ochi i-a poposit un soi de sclipire sălbatică. Ceva de care-şi dăduse seama. Ceva de care să se lege.

— Aşa cum am zis, cineva cu un motiv bun a profitat de ocazia care i s-a oferit. A stat agăţat de *tine* cât a fost în închisoare. Ai fost o distracţie trecătoare. O jucărie. Pentru că ştia că eu o să-l aştept când iese. Odată ce a ieşit de acolo, n-a

mai avut nevoie de tine. Ştiam că o să-şi dea seama de asta imediat ce o să mă vadă. Dacă nu m-ar fi iubit, de ce-ar fi reparat...

Pe fată i-a înflorit un zâmbet crud.

— Probabil că ţi-a spus-o, nu? Am dreptate? Ţi-a zis că imediat ce ai ajuns aici... a realizat că a făcut o greşeală? Mă întreb cum ai înghiţit asta?

Apoi şi-a împlântat privirea în mine.

— Şi *tu.*

Cuvântul i-a supurat în gură. Inima îmi bătea ca un ciocan, pentru că, preţ de o clipă, am avut impresia că este pe cale să dezvăluie ce ştia despre bani. Asta mi-ar fi dat un motiv serios să-l ucid. În schimb, Lucy a rânjit batjocoritor.

— Poate că aţi lucrat împreună. De ce era Ernest aşa disperat, imediat ce s-a trezit, s-o ia goană pe scări în jos şi să-l vadă pe Michael, ha? a făcut ea apel la cei din încăpere. Pentru că nimeni nu-l descoperise încă şi voia să fie el primul. Asta e tot ce zic.

Am observat că oamenii au obiceiul de a zice „Asta e tot ce zic” când spun, de fapt, o grămadă de chestii. O auzeam pe Erin lângă mine, scrâşnind din dinţi, în timp ce piciorul i se legăna în sus şi-n jos pe sub masă.

Am decis să intervin doar pentru mine.

— De ce i-aş fi făcut rău lui Michael?

— Pentru că i-o trăgea nevesti-tii, în primul rând.

— Lucy! a şuierat Audrey, trăgându-se de lângă ea.

Nu ştiu care dintre noi era mai şocat, Lucy sau eu, având în vedere că mama îmi lua apărarea.

— Lucy, a continuat ea, poţi să dai vina pe cine vrei tu, dar o singură persoană a insistat ca Michael să fie închis în singura cameră cu încuietoare *pe dinafară.*

În încăpere s-a aşternut liniştea. Audrey avea dreptate. Şi chiar dacă fusese tăcută până acum, de fapt clocotea de furie. La fel ca toţi ceilalţi, găsise şi ea pe cineva pe care să dea vina. Nu mă apărase pe mine, ci doar voia să îndrepte cuţitul spre Lucy. Iar Lucy *chiar* fusese cea care sugerase Uscătoria. Singura încăpere din care Michael nu putea scăpa. Poate că simţisem că se aflase în camera aceea din cauza mea, dar Lucy îl pusese efectiv acolo. Acesta era motivul pentru care arunca acuzaţii în stânga şi-n dreapta: şi ea se simţea vinovată.

Sofia i-a şoptit ceva lui Crawford, care a deblocat telefonul şi i l-a întins. S-a apropiat de Lucy şi s-a ghemuit în faţa ei, ca să-i arate ecranul.

— Nu cred că ai văzut încă asta, a spus Sofia, cu voce blândă şi calmă. Ştiu că ceea ce spun sună nebunesc. Dar dacă ai fi văzut...

A lăsat ca imaginea de pe telefon să termine explicaţia în locul ei.

— Este un criminal aici, în libertate. Omul ăsta nu a murit de frig.

Lui Lucy i-a fugit sângele din obraji. Furia s-a retras în matcă, ca atunci când deschizi un dulap plin cu gândaci şi lumina năvăleşte în el. Când a ridicat privirea din ecran, părea aproape năucită, de parcă, înainte de toate, nici nu-şi amintea că se află într-o sală în care eram adunaţi toţi. Mahmureala de după furie, cum obişnuiam să-i spunem Erin şi cu mine: când te iei la ceartă din nimic şi, în lumina rece a dimineţii, îţi dai seama că te-ai purtat ca un prost. Aşa arăta acum şi Lucy. Nedumerită şi umilită.

— Ăsta e bărbatul descoperit afară? a şoptit ea.

Acum vedea ce văzuserăm cu toţii pe faţa lui înnegrită: că Ghete Verzi murise de o moarte ciudată şi violentă. Şi nu făcea decât să reconfirme că, atunci când ea sugerase Uscătoria din care nu se putea evada, practic îl cam servise pe Michael pe tavă.

Sofia a încuviinţat. Ştiam că încerca s-o consoleze pe Lucy, nu s-o persecute arătându-i faptele. Dar nu a funcţionat. Lucy nu putea simţi decât învinuirea altora.

— Nu mai pot să stau aici, a spus ea ridicându-se. Îmi pare rău, Ernest, Erin, pentru că v-am spus lucrurile alea – voi, toţi, să ştiţi că îmi pare rău.

Şi a ieşit. Nimeni n-a încercat cu adevărat s-o oprească. Crawford a fugit fără tragere de inimă după ea, până în foaier, strigându-i să se întoarcă, dar Lucy l-a gonit înapoi cu o replică acidă pe care n-am prins-o decât pe jumătate, dar care suna în genul „Tu eşti şeful”, ceea ce sugera limpede că nu era aşa. Noi, restul, ne-am uitat prin cadrul uşii ca să fim siguri că nu se îndreaptă spre Uscătorie, unde încă zăcea Michael. A luat-o pe scări în sus, poate spre bibliotecă. Poate pe acoperiş, ca să

încerce să prindă semnal la telefon. Nu pentru o ţigară. Tu şi cu mine ştim deja că o fumase pe ultima.

CAPITOLUL 29

— Sofia, a spus Audrey cu voce blândă, după plecarea lui Lucy; acestea erau cele mai calme cuvinte pe care le spusese tot weekendul, aşa că ne-am agăţat de ele. Fiul meu a murit şi aş vrea să ştiu de ce. Suntem cu toţii supăraţi şi avem cu toţii o persoană pe care ne-ar plăcea să dăm vina – nu sunt sigur dacă privirea ei a fulgerat spre mine sau doar mi s-a părut –, dar, cu cât mai multe informaţii avem, cu atât mai bine. Pentru că mi-ar plăcea să aflu cine a făcut asta. Şi, dacă este încă aici, aş vrea să-i fac foarte mult rău.

A tras aer în piept şi şi-a regăsit controlul. Confundasem tonul ei cu unul calm; de fapt, era rece ca gheaţa.

— Aşadar ai vrea să explici, pentru unii dintre noi, cum pot ucide pe cineva un suflător de frunze şi un sac cu cărbune?

— De fapt, este vorba despre cenuşă, nu cărbune. Este vorba despre fulgii aceia, a spus Sofia, fără să-şi poată ascunde mica tresărire de încântare din voce, entuziasmată fiind că poate, în sfârşit, să-şi expună teoriile. Pentru că sunt atât de multe particule fine, acestea formează un fel de ciment în plămâni, când le inhalezi. Practic, te sufoci din interior.

Mama s-a gândit preţ de o clipă, apoi a răsucit o mână aşa cum îţi învârteşti paharul cu vin, mimând ciclul imaginar al agitării cenuşii.

— Aşadar trebuie să respiri ceva din chestia asta, nu? Ca să ajungă să-ţi facă rău?

— Da, a replicat Sofia. Destul. Mai puţin într-o cameră fără aer proaspăt.

— Te întreabă cam cât ar dura, am adăugat eu, interesat de acelaşi lucru.

A fost aproape imperceptibil, dar am observat o scurtă încuviinţare din cap din partea lui Audrey.

— Oh! Ore.

— Ore? a întrebat Audrey îngrozită, pierzându-şi expresia de faţadă.

— E dureros? a întrebat şi Katherine, trăgându-şi nasul.

Sofia nu a răspuns, ceea ce a funcţionat ca răspuns la întrebare. Trebuie să fi fost agonizant.

— Ore? a întrebat din nou Audrey şi mi-am dat seama că de data asta i se adresa lui Crawford.

Şi nu voia o clarificare, ci îi cerea o explicaţie.

— Medicul de aici ne-a dat cu amabilitate o explicaţie ştiinţifică. Aşa că acum îmi poţi spune şi tu, copoiule, cum de fiului meu i-a luat *ore* ca să moară într-o cameră păzită de *tine.*

Crawford şi-a dres vocea.

— Doamnă, cu tot respectul – era un început prost; mama n-a primit niciodată bine formalităţile sau scuzele –, garnitura de cauciuc de la uşă izolează destul de bine şi zgomotele.

Am dat să sugerez că şi viscolul fusese destul de zgomotos, dar îmi învăţasem lecţia de ultima dată când susţinusem un poliţist, aşa că mi-am ţinut gura.

— Dar, dacă e să fim oneşti, n-am auzit nimic pentru că...

Crawford şi-a pierdut şirul cuvintelor.

— Spune odată.

— Nu eram acolo.

Încăperea a devenit brusc foarte tăcută, dar foarte tensionată, aproape la limita de a exploda. Situaţia putea să evolueze în două feluri: o tăcere lungă sau Audrey ridicându-se şi smulgându-i capul lui Crawford. Până la urmă n-a fost niciuna din astea două, iar Audrey a vorbit prima. Nu a putut scoate mai mult de o şoaptă venită din adânc.

— Mi-ai încuiat băiatul într-o încăpere izolată şi apoi l-ai lăsat singur acolo?

Ferm, dar cu blândeţe, Marcelo a bătut-o pe spate, între omoplaţi.

— Doamn...

Crawford a dat să-i spună iar „doamnă”, de data asta cu accent american (*doană*), dar s-a abţinut. Părea fâstâcit. A luat-o de la capăt, folosind apelativul „doamna Cunningham”, fără cratimă, şi a spus:

— Camera nici măcar nu era încuiată.

Aceia dintre noi a căror atenţie scădea tot mai tare, anume Andy, sau care erau pe cale să leşine, ca mine şi ca Sofia, care se clătina pe picioare de epuizare, şi-au întors privirile spre Crawford.

— Juliette verificase starea vremii şi îmi spusese că se gândea să-i coboare de pe munte pe unii dintre oaspeţi când se potolea un pic viscolul, înainte să devină şi mai violent. Aşa că am luat decizia ca, având în vedere cât de cooperant fusese până acum, să-l mutăm pe Michael într-una dintre camerele de oaspeţi. Când ne-am dus să-i spunem – asta s-a întâmplat după ce ai vorbit tu cu el, Ernest, dar înainte să vin eu după voi la şopron –, l-am găsit dormind. Era încolăcit pe banchetă, cu spatele la uşă. Avea perne şi ce-i mai trebuia – părea confortabil, aşa că n-am vrut să-l trezim. Juliette era acolo. Poate să confirme, aşa e?

— Are dreptate. Am fost acolo.

— Apoi eu a trebuit să vin după voi – a dat din cap spre mine şi spre Erin, neglijând s-o includă şi pe Sofia – la şopron, iar asta s-a transformat un pic în *Titanic* pentru amicul de aici, şi apoi, până am reuşit să-l aducem înapoi la hotel, au sosit şi autobuzele şi am fost cooptat să ajut oamenii să se urce în ele. Iar alţii au avut nevoie de ajutor şi ca să-şi deszăpezească maşinile. Am avut treabă nonstop. Dar, vă jur, nu am vrut ca Michael să rămână încuiat în cameră cât timp nu eram acolo, în caz că se trezea şi voia să iasă. În caz că ar fi izbucnit un...

S-a oprit brusc la cuvântul „incendiu”, realizând, probabil, ironia.

— Am tras zăvorul înainte de a pleca. Sunt sigur de asta, încercam cu disperare să-mi amintesc dacă eu trăsesem zăvorul înainte de a deschide uşa şi nu-mi aminteam s-o fi făcut. Crawford avea dreptate: uşa nu fusese încuiată.

— Fereastra era spartă când l-ai văzut ultima dată? am întrebat.

Crawford a apelat la Juliette, care a ridicat din umeri. Poliţistul a scuturat din cap:

— Nu ştiu.

— Eşti sigur că dormea?

— Na, nu l-am întrebat.

— Respira? am întrebat-o de data asta pe Juliette.

— Nu am... Uite ce, n-am verificat. Nu părea nimic în neregulă.

— La ce te gândeşti, Ern? a intervenit Sofia.

— Ghete Verzi avea pe gât o tăietură zimţată, de la benzile de plastic, am spus eu. Dacă Michael s-ar fi luptat să scape de ele,

i-ar fi ros încheieturile. N-am văzut nicio rană pe braţele lui, când l-am găsit. Tu ai văzut, Sofia?

S-a gândit o secundă.

— Nu. Dar nu avea nici sânge sau vânătăi, la care m-aş fi aşteptat dacă s-ar fi luptat. Şi, din nou, era multă cenuşă, aşa că poate nu le-am văzut eu.

Îmi dădeam seama că nici ea nu credea aşa ceva.

— Poate a fost o lovitură curată, dar asta înseamnă că oricine a fost cel care l-a lovit, Michael a avut suficientă încredere în el ca să-i întoarcă spatele.

Am gândit cu voce tare:

— Deci fereastra era sau nu era spartă. Când l-am găsit, a fost destul de limpede: pe jos erau cioburi, înăuntru era lumină mai multă şi în mod sigur ai fi observat vântul, având în vedere că viscolul era încă puternic, aşa că hai să presupunem...

Erin m-a înghiontit cu cotul în coaste, dar am ignorat-o. Mă priveau cu toţii cum încercam să pun laolaltă cronologia faptelor. Oricât de analitică era, energia descoperirii m-a ajutat să ies din şoc. Sunt sigur că toţi ceilalţi ar fi preferat să fugă înapoi în camerele lor şi să-şi gestioneze în privat căderile nervoase, dar ştiam cu toţii că era important să stabilim cronologia. Ne putea conduce la criminal.

— Să presupunem că fereastra nu era spartă încă atunci când l-ai văzut tu. Chiar dacă se poate ca Michael să fi dormit sau nu.

Erin m-a înghiontit iar.

— Ce e? am şuierat spre ea.

— Toate astea sunt foarte utile, dar nu fac decât să sublinieze şi mai tare că tu ai fost ultimul din camera asta care l-a văzut în viaţă, a şoptit Erin.

Toată lumea a auzit-o. M-am întors spre ceilalţi. Oh! De asta erau cu toţii aşa atenţi.

— Era în viaţă când am plecat, am spus.

Dar, văzându-le tuturor chipurile severe, m-am simţit de parcă m-aş fi adresat unui juriu. Ştiam că n-ar trebui s-o fac – dacă te uiţi la orice interogatoriu, vei vedea că numai vinovăţii se repetă fără să fie invitaţi –, însă nu mă puteam abţine. A ieşit ca un soi de implorare:

— Era în viaţă când am plecat.

•

Niciunul dintre noi nu a plecat cu autobuzul. În camera aceea exista o înţelegere tacită a faptului că oricine cobora primul de pe munte era, probabil, criminalul fugar, aşa că ne-am provocat unii pe alţii în tăcere să rămânem. Până în acest moment, cei mai mulţi credeau că ucigaşul este unul dintre noi. Alţii, printre care ne număram şi eu, şi Sofia, voiam să rămânem ca să descoperim cine era. Ceilalţi alternau între frică şi sfidare. Audrey n-avea să plece fără cadavrul lui Michael, pe care nu l-ar fi putut încărca prea lesne în cala unui autocar. Katherine a rămas pentru că era îngrijorată în privinţa lui Lucy. Andy a rămas pentru că a rămas şi Katherine. Marcelo a rămas, probabil, pentru că i s-a promis, în sfârşit, o cameră în hotel. Crawford nu ne-a spus niciodată să plecăm sau să rămânem, dar ştia că nu ne poate lăsa să facem tot ce ne trece prin cap, fiindcă ar fi avut de explicat un adevărat masacru superiorilor săi, când urmau să apară, într-un final. Juliette a glumit că nu ne poate lăsa nesupravegheaţi, ca să nu ardem din temelie toate acareturile. Urma s-o facem oricum, dar ea nu ştia la momentul acela.

Am rămas în bar, iar suferinţa noastră, furia, învinuirile şi acuzaţiile au pălit încetul cu încetul în amintiri schimbate cu glas scăzut şi voce răguşită. Andy mi-a pomenit de discursul ţinut de Michael la nunta mea, în calitate de cavaler de onoare. Se gândise că ar fi o chestie isteaţă să imite una dintre cărţile mele şi pregătise cele zece reguli pentru discursul perfect al unui cavaler de onoare, dar apoi şi-a făcut curaj apelând prea mult la sticlă şi a uitat şapte dintre ele. Părea cam prostesc să aduci vorba de asta în actuala companie, dar stânjeneala a dispărut imediat în râsete sughiţate şi smiorcăite. Nu sunt suficient de tolerant încât să ridic din umeri în faţa greşelilor lui Michael şi să le consider simple erori, dar el nu însemna doar ultimii trei ani.

Odată ce am realizat cu toţii că vom rămâne acolo, cineva a sugerat că ar trebui să dormim puţin, propunere întâmpinată cu un murmur istovit de acceptare. Crawford a încuiat Uscătoria, nevrând să mute cadavrul lui Michael, şi ne-a avertizat pe toţi să stăm departe de ea. Juliette ne-a înmânat cheile camerelor de hotel, acum goale. Am refuzat, preferând cabana mea. Dacă ar fi vrut să mă ucidă cineva, cel puţin l-aş fi văzut venind pe scara spre platformă. În plus, trebuia să mă întorc oricum în cameră: trecuse ziua fără să apuc să mai verific geanta cu bani. Voiam

să rămân aproape de ea. Acum, când ştiam că Marcelo habar n-avea de cash, eram recunoscător că nimeni altcineva nu mai ştia, în afară de Sofia şi Erin, fiindcă asta arăta că aş fi avut un motiv să ucid. Cuplat cu faptul că eram ultima persoană care vorbise cu Michael, grupul, care în general mă eliminase cu o suspiciune prudentă, m-ar fi sfâşiat dacă ar fi ştiut că aveam sfertul lui de milion de dolari. Banii *familiei.*

Oamenii s-au împrăştiat tropăind şi căscând. Când Katherine a trecut pe lângă mine, am prins-o uşor de cot şi am întrebat-o dacă putea să-mi dea peste noapte sticluţa ei cu calmante.

— Îmi pare rău, Ern, dar sunt foarte puternice. Depind de ele.

Mi-a oferit o vagă grimasă în semn de scuze şi apoi mi-a depus în mănuşă o singură pastilă.

Mi s-a părut ciudat prima dată când mi-a dat pastilele sus, la etaj, dar felul cum le proteja era de două ori mai ciudat. Nu era niciun dubiu că suferea de dureri la piciorul beteag, probabil îngrozitoare în unele momente, şi că le gestionase în mod obişnuit cu ceva medicaţie. Dar ştiam că de la accident încoace alesese terapia naturistă. Sau, cum îi zicea ea, „medicina alternativă”. În limbajul doctorului, „porcării”. Însă pentru Katherine nu conta; era reformată şi abstinentă, şi nimic nu putea schimba asta. Niciun Panadol pentru durere de cap, niciun pahar cu vin pentru o zi grea la serviciu. Când a născut-o pe Amy, chiar a refuzat orice fel de calmante. Era abstinentă şi n-avea de gând să renunţe cu niciun chip.

Pe măsură ce am crescut, am început să înţeleg cât de important era pentru ea. Era beată când s-a petrecut accidentul care i-a schilodit piciorul, aşa că a îndepărtat din viaţa ei tot ce a afectat-o, chiar şi când era de bine. Capacităţile ei erau mai importante decât durerea: n-a vrut să-şi mai piardă minţile vreodată. De aceea îi recomandasem Sofiei s-o întrebe despre AA, dacă avea nevoie, fiindcă mătuşa Katherine era înverşunată şi de neclintit. Era – şi n-aş fi recunoscut în veci asta cu voce tare – o persoană care te inspira.

Mai presus de orice, am simţit mereu că durerea aceea din picior, şchiopătatul acela, era cumva un soi de penitenţă. Un mod de a-şi aminti de pasagera ei din noaptea aceea, cea mai bună prietenă a ei. O durere care nu voia să-i amorţească. O durere pe care simţea c-o merită. În caz că vă întrebaţi dacă pasagera a supravieţuit, verificaţi numărul paginii.

Poate că analizam lucrurile prea mult. Poate că vătămarea se agravase cu vârsta şi Katherine cedase, în fine, sfatului primit de la medic. Poate că durerea era cumplită din cauza frigului, deşi chiar Katherine alesese acest loc; părea o alegere stranie, dacă era atât de afectată. Probabil că cedase presiunii venite poate din partea lui Andy (cu toate că mi-a venit în minte Juliette dregându-şi vocea şi obligând-o să-mi mai dea o pastilă, când mi-am revenit) că pilulele erau esenţiale pentru rana mea, dar tot nu se putea abţine să le dozeze în cantităţile cele mai conservatoare posibil. Dacă ar fi procedat în stilul ei, probabil că mi-ar fi dat, în loc, nişte exerciţii de respiraţie. Lucy poate ar fi reuşit chiar să-i vândă nişte uleiuri esenţiale, care cred că erau următoarele pe lista afacerilor independente care meritau abordate, după caserolele Tupperware şi cosmetice.

Aşa că am decis să fiu recunoscător pentru doza minusculă pe care o primisem, luând pastila cu o înghiţitură de ciocolată fostă-fierbinte şi lăsând cana pe bar, în drum spre ieşire. Am fost surprins s-o găsesc pe Erin aşteptându-mă în foaier. Uşa de la intrare rămăsese deschisă şi pe dale se împrăştiaseră bucăţi de gheaţă.

— Nu ştiu cum să-ţi cer asta... a început ea, dar cuvintele au dispărut înainte să le poată găsi.

Şi-a privit încălţările. Vântul i-a zburătăcit părul. Apoi m-a privit iar. Atomii din aer se modificaseră.

— Nu vreau să fiu singură la noapte.

SOŢIA MEA

CAPITOLUL 30

Mi-am auzit numele venind de sus, într-o plutire lentă, şoptit de Erin. Viscolul se stârnise din nou şi micuţa capsulă a cabanei mele gemea, în timp ce vremea rea o strângea din toate părţile: parcă ne aflam într-un submarin. Mă culcasem pe canapea, cedându-i lui Erin platforma-dormitor, şi reuşisem în sfârşit să scap şi de halatul de baie şi să intru într-o pereche de boxeri şi un tricou având imprimat pe el numele unei trupe pe care n-o mai ascultam. Cererea lui Erin de a sta cu mine venise din singurătate şi din teamă, nu din cochetărie, aşa că nu s-a aşteptat nimeni că o să urc scara împreună cu ea. În cartea asta nu există scene de sex.

— Nu dorm, i-am spus.

Sus s-a auzit un foşnet când, am presupus eu, Erin s-a rostogolit pe cealaltă parte. Când a vorbit din nou, vocea ei a părut un pic mai aproape.

— Aşadar tu ce crezi?

— Nu ştiu ce să cred, am răspuns cu sinceritate. Nu pot să-mi scot din minte chestia asta cu Limbă Neagră. Genul acesta de tortură este atât de aparte. Ar da bine într-un roman poliţist.

— Aproape ar încălca Regula numărul 4, a spus ea, absentă. Cere o explicaţie ştiinţifică. Nu sunt sigură că un tunel prin zăpadă se pune totuşi ca pasaj secret.

Scrisesem vreme îndelungată la ghidurile mele de tip „cum să”, aşa că Erin ştia regulile lui Ronald Knox la fel de bine cum le ştiam şi eu. M-am întrebat dacă le recita acum ca pe o încercare de a mă face să simt că suntem o echipă. Părea ciudat de posesivă pentru o femeie care minţise cu atât de multă îndrăzneală doar ca să evite să aibă copii cu mine. Şi care îmi mai şterpelise şi dormitorul de pe platformă.

— Exact asta e problema, am spus. Criminalii ăia pun gheara pe toate titlurile. Sunt perfecţi pentru prima pagină – în câteva

luni se vor face documentare despre ei. Sunt adevărate declaraţii de stil. Ceea ce înseamnă că sunt uşor de copiat.

— Deci tu zici că, poate, cineva vrea să credem că Limbă Neagră e aici sus, pe munte?

— Ce este mai uşor de crezut, că un criminal în serie notoriu ne-a urmărit până aici sau că e cineva care încearcă să facă să pară cumva că aşa stau lucrurile?

— Sofia s-a străduit din greu să-i convingă pe oameni cu toate explicaţiile alea ale ei, a observat Erin. Aproape că încerca să ne sperie.

— La urma urmelor, *este* medic. A tratat una dintre victime. Nu e ca şi cum ne-ar fi spus ceva ce nu a fost anunţat la ştiri.

— Pare că o aperi.

— Trebuie să am încredere în cineva.

Am decis că replica mea conţinea o oarecare cruzime şi am schimbat subiectul.

— Spune-mi o chestie: cum a reuşit Michael să te convingă să profanezi morminte împreună cu el?

Întrebarea mea a luat-o pe nepregătite.

— Păi, la început n-am ştiut că profanăm morminte. M-a anunţat pe neaşteptate.

— Cum ai ajuns să te implici, în primul rând?

Dubla semnificaţie a cuvântului *implici* s-a umflat şi a umplut încăperea.

— Michael şi Lucy aveau probleme financiare. Tu şi cu mine... ne chinuiam de când... Ei bine, se spune că o problemă împărtăşită e o problemă înjumătăţită. A fost o consolare, Ern. Doar o consolare.

N-am vrut să se întâmple aşa, dar n-am putut s-o opresc din vorbit.

— Este ca zăpada de pe muntele ăsta, este singurul mod în care o pot spune. O mulţime de fulgi mici şi apoi te trezeşti până la genunchi în ei. Sau cum e cenuşa din plămâni, presupun. Este prea sinistru? Lucrurile par să se mişte încetul cu încetul, dar apoi te uiţi în urmă şi vezi că s-au mişcat mult de tot. S-a întâmplat când noi doi am început să dormim în camere diferite, dar Lucy nu a ştiut.

Revelaţia că erau împreună de mai multă vreme decât ştiusem, dinainte ca Michael să se arate pe aleea casei mele, ar fi trebuit să mă zdrobească. Cu toate astea, atâtea părţi din

mine fuseseră zdrobite în ziua aceea încât această informaţie a ricoşat cumva din mine.

Ceva ce îmi spusese Michael în noaptea aceea mi-a revenit totuşi în minte. *O să afle Lucy.* Fiindcă un proces pentru crimă, în care este analizată fiecare mişcare, i-ar şi dezvăluit fără doar şi poate aventura. Lucy n-avea cum să ştie, altminteri n-ar mai fi reacţionat în felul în care a făcut-o la vestea că ei petrecuseră *o noapte* împreună. Imaginează-ţi, dacă ar fi ştiut toată povestea? *O să afle Lucy.* Michael spusese asta chiar dacă el şi Erin se întâlneau deja. Mă întreb dacă Erin ştia că în acel punct el se agăţa încă de căsnicie, că se răzgândise mult mai târziu. Era izbitor că Lucy părea mult mai devastată de moartea lui Michael decât Erin. Mă întrebam dacă nu cumva ea ştia mai multe despre asta decât credeam eu.

Am pus punctul pe „i”.

— Voiam să spun *implicată* în asta.

— Michael şi cu mine, nu că asta ar conta, dar n-am avut niciodată intenţia...

— Nu vreau să aud partea aia. Spune-mi ce ţi-a zis Michael. Şi, mai important de-atât, de ce l-ai crezut.

— Nu l-am crezut la început. Mi-a luat ceva ca să mă conving. Dar, ei bine, apoi am găsit geanta cu bani pe care o ascundeai. Michael mi-a zis să o caut. Nu mă aşteptam să găsesc ceva, dar pur şi simplu n-am înţeles ce ar câştiga dacă ar minţi, aşa că am scotocit un pic pe ici, pe colo. N-ai ascuns-o prea bine, Ern.

A spus-o de parcă ar fi fost vina mea. Aşa cum îmi spunea, pe vremea când era fericită, că mâncase ciocolata, deşi n-avusese de gând, doar pentru că eu o lăsasem la vedere.

— Şi apoi am început să mă gândesc că şi celelalte părţi ale poveştii lui au sens. Şi poate că voiam să fie adevărată. Am fost bulversată de felul în care am sfârşit noi doi, iar asta era... mă rog, era o nebunie, dar era izbăvitoare. Am plonjat în ea, pentru că am crezut că am putea să atragem şi pe tine. L-am pus pe Michael să-mi promită că vei fi implicat. Trebuia ca ăştia să fie banii noştri, Ern... banii pentru noi trei.

Sunt banii familiei.

Şi iată-ne aici, din nou. Doar că, de data asta, în sfârşit am înţeles.

— Nu vorbeşti despre geantă. Ai crezut că săpaţi după... *Toată agitaţia asta pentru harta unei comori?* Stai aşa, după ce *ai crezut* tu mai exact că săpaţi?

— Înainte să iasă, m-a pus să spun tuturor o altă dată a eliberării. Şi mi-a cerut să închiriez o camionetă, pentru că trebuia să luăm ceva şi trebuia s-o facem noaptea. A spus că ştia unde să meargă şi că nu-i trebuia decât o zi după eliberare, ca să termine ce avea de făcut. Aşa că am mers pe mâna lui şi iată-ne în cimitir; i-am spus că nu vreau să fac aşa ceva şi mi-a răspuns că nu e decât pământ şi lemn, şi că are nevoie de ajutorul meu. Aşa că am folosit chingile, scripeţii şi motorul camionetei ca să scoatem sicriul din pământ. Michael l-a deschis, a aruncat o privire înăuntru şi a spus că trebuie să-l aducem aici, cu noi. Aşa că l-am pus în camionetă şi am urcat pe munte. Cred că era chiar mulţumit de el însuşi. Nu cred că s-a gândit că avea să moară. Tatăl vostru se ocupa cu jafuri, aşa că am pus lucrurile cap la cap şi am presupus că sicriul era acolo doar fiindcă avea înăuntru ceva mai valoros. Nu ştiu... poate diamante? Evident, nu credeam că dezgropăm vreun cadavru, în caz că nu era clar. Aş fi fugit mâncând pământul.

— Mi-ai spus înainte că Michael nu ţi-a zis ce vindea Alan. Dacă tot ai făcut efortul de a dezgropa un sicriu, de ce n-ai întrebat ce este în el?

— Am întrebat. Mi-a spus că era mai sigur să nu ştiu.

— Nu m-ai întrebat nici pe mine.

— Se pare că toţi cei care ştiu ce se află de fapt înăuntru sfârşesc morţi sau pe-aproape, a dedus ea, arătând spre mâna mea. Îmi imaginez că Michael urmărea ceva.

— Şi poate că şi asta e parte din întreg. Să spunem că Ghete Verzi e un *nimeni.* A fost ucis pentru a sugera clar faptul că Limbă Neagră sau cine o fi ăla care se pretinde Limbă Neagră este aici. Ori a fost ucis pentru că stătea în drum. Dar dacă, în tot acest timp, Michael a fost adevărata ţintă?

— Înseamnă că toţi cei care ştiu ce se află în sicriul ăla sunt în pericol, a spus ea.

Era aceeaşi idee la care făcuse aluzie şi Marcelo. Dar Marcelo nu ştia că în camionetă se afla un sicriu, iar Erin nu ştia ce este în sicriu. După logica lor, eu, fiindcă ştiam cel mai mult, eram următorul de pe lista lui Limbă Neagră.

— Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-mi mai spui ceva. Am depăşit etapa în care să ne minţim unul pe celălalt. Am fost căsătoriţi timp de cinci ani şi tot ezitai la gândul de a ne săruta în public. Dar cu Michael... Nu are sens.

Am făcut o pauză, sperând că o să-şi dea seama la ce mă refer fără să fiu nevoit s-o spun, fiindcă asta ar fi însemnat să recunosc cât de îndeaproape îi urmărisem.

— Nu-mi dau seama încotro mergi cu asta. Chiar e acum momentul să explorăm problemele noastre intime?

— Pe scările de la intrare, înainte să-l reţină Crawford, ce i-ai luat din buzunarul de la spate?

Faptul că l-a îmbrăţişat pe Michael în faţa tuturor mi s-a părut la început ciudat, dar apoi am dat deoparte gelozia mea şi parada făcută de ea. Văzusem din nou imaginile surprinse de camera pentru monitorizarea vremii instalată de Juliette, mă uitasem la mâna lui Erin băgată în buzunarul de la spate al blugilor lui Michael, şi mă şocase, la fel ca prima dată, nepotrivirea cu stilul ei. Pe de altă parte, Michael, în Uscătorie, încercase să-mi arate ceva înainte de a-mi da cheile camionetei, dar nu găsise lucrul acela. Însă invidia mea mascase motivul pentru care îmi sărise în ochi gestul. Îmi cunoşteam nevasta. Nu îşi arăta afecţiunea în public în felul acela.

De deasupra mea, Erin a scos nişte sunete ca şi cum s-ar fi foit în aşternut; pe perna de alături a aterizat un obiect uşor. Am bâjbâit în întuneric până când între degete mi-a picat un obiect mic de plastic. Avea forma unui capac de sticlă, deşi era un pic mai mare şi mai adânc. Mai degrabă ca un păhărel mic de sticlă. L-am ridicat deasupra capului; lumina lunii se strecura printre nori atât cât să-l văd prinzând treptat contur. A lucit pe o latură. Reflecta lumina. Clar era plastic, poate chiar sticlă.

— Eşti băiat deştept, chiar eşti, a spus ea.

Mi-am amintit de un păhărel rostogolindu-se pe bord, când Michael a dat înapoi pe aleea din faţa casei mele. La momentul respectiv eram puţin distras de ceea ce se afla pe locul din spate, dar acum îmi dau seama că pe bord fusese acelaşi obiect. Şi nu era un păhărel de sticlă, ci un instrument de mărire a imaginii de genul celor folosite de ceasornicari şi bijutieri, un cilindru cu un capăt deschis ce se fixează în dreptul ochiului, având în partea cealaltă o lentilă care măreşte. (Redactorul a lăsat o notă foarte utilă în care îmi spunea că se cheamă

„Lupă”, aşa că voi pretinde că sunt educat şi o să folosesc cuvântul potrivit de acum înainte.)

În mod evident, era destul de inofensiv încât să nu fie confiscat drept probă, dar suficient de important pentru Michael încât să scotocească după el pe sub scaun, înainte de a fi arestat, *şi* să-l păstreze în punguţa cu mici bunuri care i-au fost returnate la eliberarea din închisoare.

— De ce i-ai luat asta? am întrebat-o.

— Foloseşte-ţi creierul, Ern. Credeam că săpăm după ceva valoros. Habar n-am, poate diamante? Lingouri de aur? Ce ai fura şi ai ascunde într-un sicriu? Din ce motiv ar fi ţinut el aşa ceva, dacă nu ca să verifice astfel de lucruri? Alan era un bijutier la mâna a doua, nu-i aşa? Credeam că e destul de evident despre ce vorbim. Şi am luat-o pentru că, ei bine – şi-a dres vocea, stânjenită –, pentru că Michael nu mi-a spus nimic despre coşciug şi poate voiam să văd şi eu, cu ochii mei. Aşa, pentru cazul în care weekendul ăsta nu mergea aşa cum credeam eu că o să meargă. Cu Lucy.

— Ai simţit că nu puteai avea destulă încredere în el? Cel care a înşelat o dată o să înşele şi a doua oară?

Aveam nevoie de această menţiune doar pentru validarea proprie, ştiind foarte bine cât de jalnic era. Probabil că pastilele lui Katherine mă relaxaseră îndeajuns; fără ele, n-aş fi spus niciodată aşa ceva.

— Poate că a contat şi asta, a admis ea cu tonul acela coborât şi jenat pe care-l folosesc oamenii când recunosc anumite lucruri. I-a luat atât de mult ca să-i spună lui Lucy despre noi şi ştia că eu nu-ţi puteam spune ţie până când el nu era de acord să-i spună ei. L-am implorat să-i plătească lui Lucy datoriile, ca să putem s-o luăm de la capăt pe curat. Când, în sfârşit, i-a trimis actele, cred că a făcut-o doar fiindcă era încă supărat pe tine. Atunci a fost prima dată când am crezut că, poate, nu voia decât să ia ceva ce-ţi aparţinea. Weekendul ăsta a scos iar totul la suprafaţă. M-am simţit ca la circ.

— Deci i-ai luat chestia asta, ştiind că nu-ţi poate tăia porţia de la orice ar fi fost în sicriul ăla, dacă n-avea cum să-i verifice valoarea înainte de a coborî de pe munte.

— Aşa cum ai spus-o, sună un pic paranoic. Dar apoi Michael ţi-a dat ţie cheile, nu mie. Şi ştiam că, dacă nu intri singur în camionetă, Crawford şi Sofia vor vedea şi ei ce era acolo, apoi

va afla toată lumea. Ştiam că tu, cel puţin, voiai să ţii secretă geanta cu bani, aşa că m-am gândit că poate vei vrea să păstrezi şi secretul ăsta, oricare ar fi fost el. De aceea am insistat să te uiţi de unul singur.

Am auzit-o sugându-şi dinţii. Aşa făcea când era îngrijorată şi nu putea să doarmă. Obişnuiam s-o mângâi pe umăr, să-i dau de înţeles că eram acolo şi că totul era bine. Am fost surprins să-mi văd braţul făcând aceeaşi mişcare către spaţiul gol de lângă mine. Memoria musculară.

— Este evident că m-am înşelat în legătură cu ce se afla în sicriu – a făcut o pauză, aşteptând, însă n-am muşcat momeala –, aşa că am o nouă teorie. Cred că voia să verifice banii rămaşi la tine.

M-am gândit la asta preţ de o clipă. Avea sens. Nu ştiam prea multe despre bancnotele contrafăcute, dar am presupus că exista undeva un indiciu microscopic, o serie sau ceva. De atunci am cercetat acest lucru şi mi-am dat seama că aveam dreptate.

— Chestia asta nu este ceva ieşit din comun sau foarte valoros, am spus rostogolind-o între degete.

Acum o vedeam mai bine, fiindcă ochii mi se obişnuiseră cu întunericul.

— Arată la fel ca acelea de la orele de ştiinţe pe care le făceam la optsprezece ani în laborator. Poţi cumpăra aşa ceva de oriunde. Dar ai dreptate în ceea ce priveşte jobul lui Alan. Lupa a fost probabil a lui şi i-a luat-o Michael.

— Deci poate că Alan a adus-o ca să verifice banii lui Michael şi a descoperit că nu sunt ce trebuie? De aia s-au luat la ceartă?

— M-am tot întrebat cum a pus Michael mâna pe 267.000 de dolari fără să prindă de veste Lucy, i-am mărturisit. Sunt o grămadă de bani. Nici măcar Marcelo nu ştia de ei. Sau tu, de exemplu, şi n-aş fi surprins ca Michael să-ţi fi cerut să-i găseşti doar ca să se asigure că sunt încă acolo.

— Dar, dacă ştia deja că banii sunt falşi, de ce avea nevoie să-i verifice?

— Nu ştiu.

— Şi dacă este exact pe dos? a sugerat ea. Alan a adus banii, iar Michael n-a fost mulţumit.

Am lăsat ideea să se aşeze un pic. Michael spusese clar că urma să cumpere ceva de la Alan. Oare era adevărat? Ce ar fi putut avea Michael de vânzare?

— Dacă banii sunt inutili, suficient de inutili încât să ucizi din cauza asta, de ce să-i păstrezi?

— Tu ai cheltuit ceva din ei, a început ea.

Nu era o întrebare.

— Un pic. Nu am avut probleme.

— Doar pentru că sunt falşi nu înseamnă că n-au valoare. Sau poate că sunt marcaţi... ştii tu, cum marchează poliţia bancnotele şi tot tacâmul?

— Poate.

Îmi scăpa ceva, dar nu ştiam ce anume. Intuiţia îmi spunea că una dintre teoriile lui Erin, ceva ce spusese ea, se apropia mult de adevăr. Dar nu ştiam suficient cât să-l scot la iveală. Michael îmi spusese că problema fusese că n-a avut *destui* bani, aşa că mi-am zis că era puţin probabil să fie falşi.

Am rămas fără idei şi ne-am cufundat iar în tăcere. Părea că submarinul cabanei noastre s-a mai scufundat încă 100 de metri, gemând. La un moment dat, mi s-a părut că Erin a adormit. Apoi silueta ei palidă a apărut deasupra mea, aplecată peste marginea platformei.

— Contează vreun pic dacă-ţi spun că-mi pare rău? m-a întrebat ea.

— Pentru care parte?

— Cred că pentru tot.

În vocea ei părea că se ascunde o metaforă adiind pe deasupra mea în timp ce stăteam întins şi vorbeam cu stelele, dar nu ştiam care anume.

— OK.

— Doar OK?

— Hm...

Am mimat cât am putut de bine un mormăit adormit, evaziv, dar sigur îmi auzea inima bătând, fiindcă părea că toată perna vibrează.

— Nu vrei să ştii de ce?

— Vorbeşti pentru că ai ceva de zis sau pentru că nu poţi să dormi?

N-am vrut să mă răstesc la ea – există o anumită limită până la care căsnicia este afectată de cruzime –, dar acum, când nu

mai eram împreună, chiar şi o striaţie fină avea aspect de sârmă ghimpată.

— N-ar putea fi din ambele motive?

Invitaţia din vocea ei era limpede.

— Sigur, mi-am înmuiat eu tonul. Dar, dacă mâine pierd urma unui criminal în serie pentru că n-am dormit destul, pe tine o să dau vina.

Dinţii i-au sclipit albi în întuneric. Un rânjet.

— Gata, uite-l că a apărut.

— Nu trebuie să-mi ceri mie iertare, Erin. N-ar fi trebuit să te presez. Am crezut că eşti fericită, am crezut că luaserăm împreună decizia de a avea copii, dar probabil că n-am văzut cât de mult te presam pentru asta. Am fost supărat multă vreme, dar ce drept am eu asupra deciziilor tale? N-ar fi trebuit să mă minţi şi mi-aş fi dorit să fi fost oricine altcineva în afară de Michael – peste asta n-am să pot trece niciodată –, dar am cerut destul de la tine. Nu-mi trebuie scuze.

Era doar pe jumătate real. Adevărul adevărat era că nu voiam să fie nevoie să mintă şi să aud scuzele ei artificiale. Le mai auzisem şi înainte: la terapie, acasă, şoptite şi urlate, prin SMS sau e-mail, udate de lacrimi şi alimentate de ură. Credeam că am auzit toate scuzele posibile, în toate formele posibile.

Apoi m-a surprins:

— Am ucis-o pe mama.

CAPITOLUL 31

Cuvintele au căzut ca o bombă în mica încăpere. N-am ştiut ce să răspund la confesiunea ei. Ştiam că o crescuse tatăl ei – era unul dintre motivele pentru care ne-am înţeles aşa bine unul cu altul când am început să ne întâlnim –, dar Erin îmi spusese că mama ei murise din cauza unei boli, pe când era ea mică.

— A murit când m-a născut, a spus ea, aproape în şoaptă. O să-mi spui că nu e vina mea, dar nu contează. Tata îmi spunea altfel şi eu l-am crezut. Încă mai cred. Că am ucis-o. Ştiu, se întâmplă. Ştiu că nu e vina mea. De aceea am început să le zic oamenilor că a murit de cancer, pentru că, în astfel de cazuri, oamenii nu spun decât „Oh, îmi pare atât de rău”, fără toate

celelalte lucruri. Dar tata mi-a repetat în fiecare zi, până am crescut şi până când el a murit, că *a fost* vina mea. Am ştiut dintotdeauna că ar fi preferat să mor eu şi să trăiască ea.

Ştiam că taică-său o abuzase, dar n-am ştiut niciodată că abuzul fusese atât de ţintit, plin de atâta acuzaţie şi ură.

— E oribil să-i spui aşa ceva unui copil, i-am răspuns. N-am ştiut.

— Te rog, crede-mă când îţi spun că n-am vrut să te rănesc. Eu doar, ei bine... După ce am discutat să încercăm să facem un copil...

S-a înecat într-un suspin şi i-a luat o secundă să încerce să se adune.

— Erai atât de încântat, Ern. Nu-mi venea să cred cât de fericit te făcea doar faptul că vorbeai despre asta. Te-ai îndrăgostit de idee chiar înainte să începem măcar să încercăm. Voiam să fiu ce voiai tu să fiu. Şi ai fost atât de fericit când am căzut de acord. Dar apoi... nu spun că a fost vina ta – încerc doar să explic. M-am speriat. Pur şi simplu mai aveam nevoie de un pic de timp.

Trebuia doar să mai iau pilule câteva săptămâni, a continuat ea, până mă obişnuiam şi cu ideea de a rămâne însărcinată. Şi, Dumnezeu mi-e martor, am iubit acele câteva săptămâni. A fost cea mai fericită perioadă a noastră, cred. Tu aveai în ochi o lumină pe care n-am avut inima s-o sting. Dar apoi cele câteva săptămâni s-au transformat în câteva luni, care s-au transformat într-un an, şi dintr-odată tu ai vrut să ştii ce se întâmplă şi am început să alergăm pe la clinici şi doctori, iar tu ai primit păhărelul ăla de plastic şi eu mi-am dat seama că sunt prinsă într-o capcană şi n-o să-ţi pot spune niciodată, aşa că am intrat în joc, ştiind că singura soluţie era să încetez să mai iau pastile şi să ofer revelaţia unui miracol al graviditătţii, înainte să-ţi spună altcineva ce se petrece. Doar că pur şi simplu n-am reuşit s-o fac. Era ca atunci când bagi în continuare monede într-un aparat de păcănele. Am tot amânat clinica. Am continuat să cred că nu trebuie decât să mai scap de o scrisoare, nu trebuie decât să evit încă un apel telefonic şi o să fiu gata. Fiecare reţetă luată era ultima, apoi mă trezeam iar la farmacist, cerând încă una.

Acum plângeam şi eu.

— Nu te voiam decât pe tine – pe tine, aşa cum erai. Nu voiam un recipient. Eram încântat doar pentru că mă gândeam că facem asta împreună. Te-aş fi ascultat.

— Dar, dacă ţi-aş fi spus, m-ai fi presat şi mai tare. N-ai fi ştiut împotriva a ce faci această presiune şi ai fi făcut-o în felul tău amuzant şi fermecător; poate că ai fi abandonat într-un an sau doi, dar tot m-ai fi presat. Nu ţi-am putut spune despre mama. N-am spus nimănui, de când eram adolescentă, când mi-am dat seama că era mai simplu să le zic oamenilor că a murit de boală. Nu puteam îndura să fiu judecată. Am crezut că, dacă am suficient timp, aş putea să-ţi dau ce voiai. Chiar am încercat.

Nu cer milă. Încerc să-ţi spun de ce mi-era frică. Mă înspăimânta să fiu rănită fizic, da – să mor, la fel ca ea. Dar cel mai tare mă temeam ca nu cumva, *dacă* mi se întâmpla ceva, tu să nu te uiţi la copilul pe care ţi l-ai dorit atât de tare cu aceiaşi ochi cu care m-a privit tata pe mine.

— Voiam atât de mult o familie...

— Oh, Ernie. Ştiu.

— ...poate am uitat că aveam deja una, am oftat eu. Îmi pare rău.

— *Eu* sunt aia care-ţi cere iertare *ţie,* nătărăule, a râs ea înecată. Îmi pare rău că te-am minţit. Nu voiam să fiu femeia care nu-ţi putea oferi ce-ţi doreai.

— Te-aş fi iubit la fel de tare.

Încă o iubeam, dar nu i-am spus-o. Chiar şi sub oxicodonă era prea dureros să mărturisesc. Poate ar fi trebuit să spun ceva. Poate că este o parte din motivul pentru care scriu toate astea. O carte este un obiect fizic, aminteşte-ţi. Este scrisă ca să fie citită.

După o pauză, vocea ei a plutit iar în jos, spre mine.

— Nu vrei să urci scara?

Ştiam că nu făcea decât să vâneze intimitatea ca reacţie la moartea lui Michael. Ştiam că va fi fals şi găunos, şi că nu va face decât ca mâine totul să fie şi mai dureros. Ştiam toate astea, dar am rămas întins acolo, fără să ştiu ce să-i răspund.

— Mai mult decât orice, am spus într-un final. Dar nu cred c-o s-o fac.

CAPITOLUL 32

Am visat ziua nunţii mele, deşi a fost mai degrabă o amintire decât un vis. Michael se apleca peste pupitrul pentru discursuri, de parcă era singurul lucru care să-l ţină în picioare, bolborosind cuvintele în timp ce încerca să scoată pe gură cea de-a treia regulă a cavalerului de onoare, iar invitaţii râdeau la fiecare dintre încercările lui chinuite. Chiar şi Audrey zâmbea. Michael a luat o gură de bere şi a ridicat un deget – *staţi un pic, mă descurc* –, a sughiţat, s-a şters cu mâneca la gură şi a încercat încă o dată să-şi determine limba să formeze cuvintele „nevastă fericită, viaţă fericită”. Sala a vibrat de râsete, iar el a rânjit, crezând că a câştigat râsetele acelea prin talent, nu prin caraghioslâcuri. A sughiţat iar. Dar de data asta sughiţul a sunat diferit, mai mult ca... Un alt sughiţ, dar era clar mai degrabă un icnet, apoi Michael s-a prins cu mâinile de gât, cu ochii ieşiţi din orbite, iar sughiţurile s-au transformat într-o sufocare în toată regula. Iar sala continua să râdă haotic, în timp ce de pe buzele lui se scurgea o spumă neagră, de catran.

Dimineaţa a venit cu un cer gri şi un viscol cu furie reînnoită. Zăpada se adunase într-un morman atât de mare la uşă, încât a fost nevoie s-o împing cu umărul ca să sap o mică deschidere. Odată ieşiţi în treizeci de secunde ne-am trezit uzi şi tremurând. Fulgi de gheaţă învârtejită îmi biciuiau pielea ca nişte muşte de nisip. Maşinile rămase căpătaseră peruci albe şi troienele se adunaseră pe lângă pereţii hotelului ca nişte valuri suspendate în aer.

Ne îmbrăcaserăm şi părăsiserăm cabana fără să vorbim prea mult; spaţiul dintre noi prinsese aerul ciudat dintre doi prieteni vechi care făcuseră sex. După mărturisirea şi invitaţia ei de noaptea trecută, nu prea mai ştiam ce să spunem. Dormisem păstrând pe mână mănuşa de bucătărie, care era acum pe jumătate material biologic. Nu puteam s-o scot nici dacă aş fi vrut. Trăsesem de ea şi cusăturile pârâiseră pe sub polarele de pe mine. Văzându-mă cum mă chinui cu o singură mână, Erin m-a ajutat să-mi trag un fes peste urechi. Ieri mă trezisem afară, în frig, de mult mai multe ori decât îmi permitea garderoba mea pregătită pentru focul pocnind în şemineu, aşa că azi eram hotărât să mă pregătesc mai bine. Am tras cu dinţii o mănuşă

pe încheietura sănătoasă, până când mi-a alunecat pe degete. Când am ieşit, am apucat un fier de călcat dibuit într-unul dintre dulapurile de pe peretele din fund. Erin a ridicat o sprânceană când m-a văzut că-l scot de acolo; am observat cum întrebarea i se ridică în piept şi apoi cedează la jumătatea drumului, fără îndoială pentru că decisese că nu vrea să ştie.

Aveam lupa în buzunar. Mă trezisem înaintea lui Erin şi o examinasem la lumina zilei. Pe o parte stătea scris *50x,* ceea ce am presupus că este puterea de mărire a imaginii. Am scos din teanc o bancnotă de 50 de dolari şi am ridicat-o în lumină, examinând-o prin lupă în speranţa că voi găsi ceva interesant.

Mulţumită unui truc vechi de pe la petreceri, aflat la îndemâna scriitorilor, era ceva ce ştiam despre bancnotele australiene de 50 de dolari. În 2018, bancnota galbenă de 50 a fost redesenată ca să includă o miniatură înfăţişând discursul inaugural al lui Edith Cowan în parlament, sub portretul acesteia. Din nefericire, cuvântul „responsabilitate” era scris greşit, lucru trecut neobservat timp de şase luni, când se aflau deja în circulaţie milioane de bancnote. Situaţia dădea naştere unei anecdote uşoare, de spus la o cină cu invitaţi: aş fi cerut o bancnotă de 50 şi, după ce ocheam una în care cuvântul era scris greşit, m-aş fi lansat în poveste, culminând cu exclamaţia năucitoare că „asta e dovada că scriitorii nu sunt suficient de bine plătiţi – noi am fi găsit mult mai repede greşeala, dacă am fi văzut mai multe bancnote din astea!” Râsete dezlănţuite. Dar la atât se reduceau cunoştinţele mele în materie de bani. Examinând bancnota, am văzut că *avea* greşeala de scriere, ceea ce sugera că banii sunt totuşi mai degrabă reali decât falşi.

Exista într-adevăr şi o serie, aşa cum am presupus, precum şi linii colorate întretăiate şi o mică hologramă în colţul din stânga, jos. Dar toate aceste caracteristici, inclusiv greşeala de scriere, erau vizibile cu ochiul liber. Nu-ţi trebuia lupă. Mărirea imaginii de 50 de ori era suficientă să-mi arate fiecare fibră din plastic, urmele diferitelor culori de cerneală. Lupa era ca să vezi altceva. Am renunţat. Era inutil să caut dacă nu ştiam ce.

Când am trecut pe lângă maşini, am tras-o uşor pe Erin de cot, ca să-i atrag atenţia. În răgetele viscolului nu prea avea sens să vorbeşti, aşa că n-am făcut decât să ridic fierul de călcat şi să dau din cap spre Mercedesul lui Marcelo. Ne-am târât până acolo. Am înfipt în geam fierul de călcat – cel mai greu obiect

deplasabil pe care l-am putut găsi în cabană –, iar sticla s-a crăpat, dar nu s-a spart, ci doar s-a curbat în jurul craterului lăsat în mijloc. Ferestrele fumurii erau marcate cu dâre albe şi lungi.

Coceam ideea asta de ieri, de când văzusem sticla împrăştiată în jurul maşinii lui Katherine, dar fusesem o idee prea ocupat să mor pe jumătate, ca să mai încerc şi asta. Îmi imaginasem, văzând că Volvo-ul lui Katherine suferise o daună similară din cauza viscolului, că o altă fereastră spartă n-ar fi uimit pe nimeni. Dar nu luasem în calcul alarma maşinii, care a început să urle ascuţit în vânt, imediat ce am izbit fereastra. Viscolul era zgomotos, dar nu sunt sigur dacă suficient încât să acopere vaierul, iar direcţia vântului lucra împotriva mea, purtând sunetul spre hotel. Luminile de avarie clipeau şi ele ca un far. Erin stătea la pândă, în caz că ar fi vrut cineva să investigheze ce se întâmplă, dar era complet inutil; nu vedea la mai mult de câţiva metri. Trebuia să mă grăbesc.

Am lovit iar geamul şi acesta s-a afundat şi mai tare, căci aerul s-a strecurat printre crăpături şi l-a îndoit în formă de ou, dar sticla tot nu a cedat. N-a mai fost nevoie decât de o lovitură, apoi am putut băga mâna prin spărtură. Am folosit mănuşa de bucătărie (de data asta foarte utilă) ca să îndepărtez cioburile rămase în ramă şi să pot băga capul înăuntru. Erin ţopăia uşor, agitată şi gata să plece, dar eu ştiam ce vreau. M-am repezit şi am smuls un mănunchi de cabluri din prize, apoi m-am tras înapoi doar cât să mă întorc spre Erin şi să urlu la ea că putem merge, când un pumn m-a izbit drept în maxilar.

Zăpada aşternută de dimineaţă este destul de potrivită ca să amortizeze căderea, dar nu am ajuns pe pământ. Erin m-a prins de sub subsuori, ca un antrenor de box.

— Iisuse, Ernest!

Marcelo îşi scutura pumnul, surprins să mă vadă.

M-am dat uşor înapoi, verificându-mi falca. Mă lovise cu mâna dreaptă, aşa că am fost recunoscător că umărul reconstruit a slăbit lovitura, fiindcă asta era mâna la care purta Rolexul. Altminteri, ar fi fost ca şi când m-ar fi lovit cu o ganteră. Eram surprins că încă am dinţi.

— Îmi pare rău, a spus Marcelo. Verificam maşina lui Lucy şi am auzit alarma. Cu toate câte s-au întâmplat, m-am gândit că o fi cineva care... Stai aşa... Ce faceţi aici?

S-a uitat la maşină, cu ochii la fereastra spartă. Mi-am dat seama că lăsasem fierul de călcat chiar lângă portieră. Era deja pe jumătate acoperit de zăpadă, dar încă vizibil. L-am împins cu piciorul sub maşină. Marcelo s-a apropiat de fereastră. A aruncat o privire înăuntru, a văzut cablurile împrăştiate pe bord şi a ştiut că ceva nu este în regulă. – Am văzut că viscolul ţi-a spart fereastra, am spus eu un pic cam tare, dar a funcţionat, fiindcă l-am făcut să se întoarcă spre mine. Cu scaunele alea de piele şi tot tacâmul... M-am gândit că ar fi păcat să se strice. Speram să găsesc ceva să le acopăr.

— Băiat bun, a spus el cuprinzându-mă cu un braţ şi îndepărtându-mă de maşină. Lasă pielea, hai să mergem înăuntru. Stai aşa...

S-a oprit şi a îngenuncheat în zăpadă. Stomacul meu, care avusese deja prea multe ocazii să graviteze, a mai găsit încă una. Marcelo s-a ridicat gemând şi întinzându-mi ceva. Dar nu era fierul de călcat.

— Ţi-a căzut telefonul.

Mi l-a pus în palmă.

Uite cum e treaba, aici sunt pe muchie cu încălcarea Regulii numărul 6 – un accident norocos –, dar toţi detectivii au nevoie de un pic de noroc. Suspansul narativ se construieşte din probabilităţi tot mai multe împotriva detectivului, dar din când în când, exact ca în viaţa reală, piesele de domino se răstoarnă în favoarea acestuia. Şi, sincer vorbind, nu ştiu de ce nu l-a văzut Marcelo. Poate era distras, calculând cât o să-l coste înlocuirea geamului, sau poate că frigul îi înceţoşase vederea. Poate că-l durea mâna de la pumnul pe care mi-l trăsese în falcă. Era un dispozitiv asemănător cu un telefon, desigur – mic, dreptunghiular şi electronic, cu un ecran LCD –, dar chiar ar fi trebuit să-şi dea seama ce este. Însă n-aveam de gând să întreb nimic. Mi-am spus că, după ziua de ieri, meritam şi eu un pic de noroc.

Aşa că am luat GPS-ul portabil, proaspăt smuls din suportul lui de sub parbriz, şi l-am dosit în buzunar înainte să se poată uita cu atenţie la el.

•

În faţa hotelului se afla parcată o monstruozitate de vehicul. Un cub de un galben strălucitor, cu geamuri, cocoţat pe nişte şenile stridente, înalte cam până la nivelul şoldului, şi arătând

ca progenitura dintre un tanc de armată şi un autobuz şcolar. De sub el şuiera un jet de abur de la motorul pornit şi fierbinte.

În jurul vehiculului se adunase un mic grup: Sofia, Andy, Crawford, Juliette şi un bărbat pe care nu-l ştiam şi care, pe moment, a făcut să-mi crească speranţele – poate era detectiv. Dar, după ce m-am alăturat grupului, am văzut că era înfăşurat într-un fulgarin subţire de plastic, cu logoul *SuperShred Resort* brodat pe piept. Tot ce purta avea câte un logo: de la ochelarii holografici albastru-auriu, marca Oakleys, până la bandana Skullcandy legată sub bărbie (trecându-i peste gură cu toate craniile şi oasele ei încrucişate) şi la pantalonii matlasaţi, din plastic, cu logoul Quiksilver imprimat de sus până jos pe un picior. Arăta ca un frigider de bere plin cu abţibilduri. L-am etichetat ca fiind snowboarder: singura parte din faţă care se vedea, nasul, arăta ca şi cum ar fi fost spart de multe ori. M-am uitat mai bine şi am văzut că emblema *SuperShred* era imprimată în acelaşi fel şi pe laterala tancului-autobuz. Trebuie să fi venit de peste culme, de la complexul din valea alăturată.

Mi-am făcut loc între Andy şi Sofia. Sofia tremura îngrozitor şi avea o paloare iernatică. Mi-am dat seama că nu era concentrată la ce se întâmplă, ci mai degrabă număra secundele până când putea să se întoarcă înăuntru. M-am aşteptat s-o văd cel puţin ridicând din sprânceană la vederea mea şi a lui Erin sosind împreună, Erin în aceleaşi haine ca ieri, dar nimeni nu părea să aibă energie pentru bârfe de curtea şcolii. Toată lumea era prea concentrată la Marcelo, care se întorcea alături de noi, ca să ne mai acorde vreo atenţie.

— Plecăm? am întrebat eu.

Vehiculul putea fi destinat numai şi numai transportului prin zăpada abundentă şi nu venise aici pentru plimbări de plăcere.

— Ei bine? l-a întrebat Juliette pe Marcelo, peste capul meu.

— Cabana e goală. Maşina ei este încă aici.

— Rahat!

— Pot să vă duc pe creastă.

Vocea Reclamei Umblătoare era în aceeaşi notă cu ţinuta, cu un accent sponsorizat de băutura energizantă Monster. Dacă n-ar fi vorbit despre o femeie dispărută, sunt sigur că ar fi folosit cuvintele „câine” şi „frate” ca semne de punctuaţie. Avea un uşor ritm canadian, ceea ce m-a făcut să cred că era unul dintre

disperaţii ăia după zăpadă, care petrec şase luni în emisfera nordică şi şase luni în cea sudică.

— Dar n-o să găsim pe nimeni în nebunia asta decât dacă dăm peste el.

— Ce se întâmplă? am încercat din nou.

— A dispărut Lucy, mi s-a adresat, în fine, Marcelo, deşi cu aerul acela distras al cuiva care tocmai a fost întrebat „Ce-am scăpat?” în timpul unui film. N-a mai văzut-o nimeni de aseară.

Avea sens. Marcelo dăduse peste mine în timp ce-i jefuiam maşina pentru că era deja acolo, verificând dacă Lucy plecase peste noapte cu maşina ei. Am presupus că de aceea nu erau în grup Katherine şi Audrey: se despărţiseră ca să caute prin hotel.

Reclama Umblătoare şi-a rotit privirea peste mica adunare.

— Iertaţi-mă că întreb, dar ce mama dracului s-a întâmplat aici, la voi? Jules, ar trebui să vă duc imediat pe toţi înapoi, la Jindabyne.

— El e Gavin.

Juliette i-a pus o mână pe braţ. Păreau că se cunosc foarte bine; am presupus că între lucrătorii sezonieri se legau repede prietenii. Totuşi e posibil să nu fi fost destul de apropiaţi încât să-i spună despre uciderea lui Michael, sau el nu întrebase.

— Vremea se înrăutăţeşte şi Pestenămeţi – a bătut în laterala autobuzului-tanc, care a scos un sunet de gol – este singura noastră opţiune să coborâm de pe munte. Gavin s-a oferit să ne ducă.

— Dar trebuie să plecăm acum, a adăugat Gavin, uitându-se agitat spre cer.

— Fără Lucy? a întrebat Erin.

— Acum e momentul potrivit, a ridicat Gavin din umeri. Voi aţi luat toţi poliţiştii. Eu sunt pe cont propriu. Ceea ce înseamnă că am şi eu propriul personal de care să mă îngrijesc.

— Am luat un singur poliţist, l-a corectat Marcelo. Şi ăla ca vai de el. Ascultă, mergem toţi sau nu mergem deloc. Suntem o familie.

Mi s-a părut foarte ciudat să-l aud spunând aşa ceva, întrucât Lucy era fosta-lui-noră-vitregă, dar ştiam că politica Garcia în privinţa cratimelor era diferită de a mea. În plus, chiar dacă ciocnirea cu legea era o caracteristică a celor din familia Cunningham, primise şi Lucy amenda aia de viteză pe drum

încoace, aşa că presupun că, până la urmă, era una de-a noastră.

— Apreciez că ai venit încoace, a spus Juliette. Dar nu putem s-o lăsăm aici. Du-ne într-o tură. Îţi rămân datoare.

— Shoturi?

— Shoturi. Ca la Whistler.

Amintirea unei presupuse nopţi sălbatice l-a înviorat aşa de tare, încât ochelarii şi-au schimbat culoarea.

— Bun, atunci cine vine cu mine?

— Vin eu.

Presupuneam că Andy se oferise voluntar din cauza feromonilor neconsumaţi într-un an de pauză, amestecaţi cu regretele vârstei mijlocii, şi pentru că, probabil, asocia mişcarea cu utilitatea sau poate că nu voia decât o plimbare în chestia aia mare şi zornăitoare.

Am simţit cum Erin îmi dă un cot. *Trebuie să meargă şi unul dintre noi.*

— Merg şi eu, am spus.

Gavin a părut să mă observe pentru prima dată şi mi-a întins, în semn de salut, o mănuşă North Face. Am ridicat la rându-mi mănuşa de bucătărie, refuzând cu un gest de scuză.

— Mişto mănuşă, tipule, a spus el.

Crawford a încercat să-i urmeze pe voluntari, dar Juliette i-a blocat drumul.

— Tu ar trebui să stai aici şi să încerci să ţii lucrurile sub control. Erin, Marcelo... ajutaţi-le pe Katherine şi pe Audrey să caute peste tot. Sofia – a privit-o din cap până în picioare –, sinceră să fiu, arăţi ca şi când ai avea nevoie să te întinzi un pic.

Sofia a dat din cap, recunoscătoare.

— Gav, o să vin şi eu să mă uit pe actele alea. *Ştiu.*

Juliette trebuie să fi văzut cum lui Gavin i s-au luminat ochii.

— Nu întinde coarda. Doar arunc o privire. Ernest şi Andrew, urcaţi-vă.

Eram impresionat că ne ştia tuturor numele şi i-am spus-o şi ei. A ridicat din umeri şi mi-a răspuns că, dacă lista devine tot mai scurtă, n-o să mai aibă chiar nicio dificultate. Asta m-a făcut să rânjesc, oricât de sinistră era remarca. Mi-am dat seama că mă bucuram să ştiu că vine şi ea cu noi.

Gavin a mers în spatele bestiei motorizate şi a deschis uşa. Ne-am urcat pe o scară cu trei trepte, în timp ce el s-a îndreptat

spre locul şoferului. Chestia asta abia dacă putea fi considerată vehicul; în locul scaunelor din spate avea banchete lungi de metal, aşezate pe fiecare parte. Era frig ca într-un frigider aflat într-un congelator; temperatura mă învăluia într-o strânsoare care parcă îmi rupea coastele. Peste tot mirosea a combustibil. Când Gavin a manevrat schimbătorul de viteze cât o ramură de copac, am simţit podeaua vibrând de la gâjâiala mârâită a motorului.

Am început să ne târâm încet printre clădiri, dar apoi Gavin a băgat în viteză cu un zgomot infernal şi a început să ne rostogolească pe toţi trei de colo-colo. M-am prins de o bară metalică aflată deasupra unuia dintre geamuri şi am încercat să mă uit prin sticla îngheţată. Gavin avea dreptate – mai degrabă am fi trecut peste Lucy decât s-o vedem. Date fiind roţile acelea de tanc, mă îndoiam chiar că am fi simţit dacă o loveam. Ninsese prea mult ca să mai rămână vreo urmă de paşi.

Pe drum, am scos din buzunar GPS-ul lui Marcelo. Avea încărcare solară, dar îi mai rămăsese ceva din baterie, aşa că l-am pornit ţinându-l în mână. Am căutat în meniu deplasările recente. S-a încărcat o hartă rudimentară. Sky Lodge nici nu era măcar marcat; nu se vedea decât ca o săgeată mică în mijlocul unei zone complet pustii. Am mărit imaginea până când am descoperit cel mai apropiat drum. Linia verde începea lângă indicatorul cu *Bere*!, care părea acum la 1.000 de kilometri şi de ani depărtare, continua spre Jindabyne şi apoi – mi-am scărpinat falca în semn de confuzie – iar pe deal, de cealaltă parte a văii. Traseul urma o formă perfectă de „U” şi parcurgerea lui era estimată la cincizeci de minute pe sens. Ştiam, din filmările făcute de camera lui Juliette, că Marcelo fusese plecat şase ore. Ceea ce genera întrebarea: ce făcuse la SuperShred Resort în celelalte patru?

— N-are niciun rost, a strigat Andy după cincisprezece minute.

Ajunseserăm probabil la jumătatea drumului spre vârful pantei. Vedeam un mic halou de lumină despre care ştiam că era proiectorul de la capătul telescaunului, dar nimic altceva. Aici, atât de sus, nu erau nici măcar stânci sau copaci. Nu i-a răspuns nimeni, aşa că a bătut-o pe Juliette pe umăr şi a repetat ce spusese mai devreme.

— Am zis: n-are *niciun rost.* Zăpada e atât de abundentă, încât nu se vede nicio urmă. Ar fi trebuit să fie nebună ca să iasă pe vremea asta.

— Trebuie să încercăm, a strigat Juliette spre el.

Era ca şi cum ai fi vorbit în cala unui avion.

— Telescaunul pare că ar fi mai aproape de capătul văii decât este, munţii par şi ei mai puţin abrupţi. Poate, fiindcă n-a putut urni maşina, s-a gândit că ar putea ajunge pe jos până aici, sus. Până pe la jumătatea drumului n-avea cum să-şi dea seama că a încurcat-o.

— Sau poate a plecat spre şosea şi încearcă să facă autostopul, am adăugat eu.

— Exact.

— Dar de ce să se fi...

O zguduitură deosebit de puternică a dislocat cuvintele lui Andy, însă el şi le-a regăsit imediat:

— ...avântat pe-o vreme ca asta, la urma urmelor?

— Poate că era speriată, am sugerat eu.

Andy a dat din cap.

— A părut destul de neliniştită când i-a arătat Sofia poza aia.

M-am gândit că pur şi simplu se simţise confruntată cu moartea, dar Andy avea dreptate. Păruse supărată şi ieşise din cameră imediat după aceea. Dacă era o ameninţare din partea Sofiei? În faţa noastră, a tuturor, asta ar fi fost o mişcare foarte încrezătoare, însă cu ştiam deja că încrederea nu-i lipsea deloc lui Limbă Neagră. Dar care să fi fost ameninţarea? Era în genul *Ştiu de tine* sau *Vin după tine?*

Andy se gândea la acelaşi lucru.

— Chiar dacă a speriat-o ceva, de ce să vină aici?

— A crezut că o să reuşească.

În vocea lui Juliette era o nuanţă întunecată; era evident că nu credea nici ea ce spunea. Atunci de ce veniserăm până aici?

— Pe vremea asta? a scuturat Andy din cap. Ar fi sinucidere curată!

Auzindu-l, privirea lui Juliette a întâlnit-o pe a mea într-o fulgerare scurtă, apoi s-a îndreptat spre podea. Mi-am dat seama la ce se gândea, de ce credea că Lucy s-ar fi putut aventura într-o furtună letală. M-am gândit şi eu la felul în care Lucy zugrăvise vina, în bar, înainte să-i fie arătate pozele lui Ghete Verzi, şi la cum plecase în grabă. Poate că Sofia *chiar* o

speriase. Până la urmă, singurul lucru care lega până acum morţile era metoda, iar Erin subliniase corect că *modus operandi* al lui Limbă Neagră era uşor de descoperit. Ştiam sigur că Lucy îl căutase pe internet; ea era cea care îmi spusese despre primele victime. Şi tot ea avea cele mai multe nemulţumiri la adresa lui Michael, dintre noi toţi. Poate că să-l vadă venind împreună cu Erin a fost ultima picătură.

M-am uitat iar la Juliette, care stătea cu ochii pironiţi sumbru în fereastra îngheţată.

Nu o căutam pe Lucy, ci încercam s-o prindem.

CUMNATA MEA (fosta)

CAPITOLUL 33

Gavin ne-a dus până la capătul teleschiului, sus de tot, pe creastă. O coloană enormă, masivă, înălţa spre cer fire groase, punctate cu băncuţe cu trei locuri atârnând sub ele, care porneau din dreptul geamului meu, urcând spre norii înspumaţi. Pe partea unde stătea Andy, firele intrau sus, pe deal, într-un şopron de tablă ondulată. Gavin a oprit, pentru ca Juliette să poată sări din vehicul şi să verifice şopronul, gândindu-se că, poate, Lucy se adăpostise acolo, dar ea a revenit imediat, clătinând din cap.

Gavin a pornit iar, urmând în josul dealului cărarea desenată de fire. Mi-am zis că e o idee bună; stâlpii telescaunului se distingeau din vârtejul de umbre şi contururi şi, dacă aş fi rămas blocat aici, şi eu i-aş fi urmat ca să cobor. Asta, bineînţeles, presupunând că Lucy încerca să ajungă undeva. Deasupra noastră, scaunele se legănau în vânt, răsucindu-se aproape la 90 de grade. Eram bucuros că nu mă aflu într-unul dintre ele. Când a ajuns la stâlpi, Gavin a făcut slalom printre ei, strivind schimbătorul de viteze cu un entuziasm care ar fi putut să-i provoace febră musculară. Noi, cei din spate, ne-am lipit frunţile de geamul rece, aplecându-ne în faţă de la înclinarea pantei şi mijindu-ne ochii în marea de alb de afară. Însă nici urmă de Lucy.

Când terenul a devenit mai drept, am trecut pe lângă un alt şopron de tablă, spre cablul care cobora de pe munte. Juliette a ieşit în fugă şi s-a întors la fel de repede. Firava rază de speranţă pe care o aveam se spulbera văzând cu ochii. Cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât era mai puţin probabil ca ea să fi ajuns până acolo.

Au mai trecut câteva minute şi în faţa noastră s-a ivit un mic grup de clădiri; ajunseserăm la celălalt complex.

— Fir-ar al dracului! a bombănit Andy, împungând tastele telefonului. Porcăria asta.

— Nu e semnal mai bun aici? l-am întrebat.

— Nu, a murit bateria. Dar la tine?

— Telefonul meu a făcut o baie în lac, dacă-ţi aminteşti.

Complexul SuperShred arăta mai degrabă ca o bază militară decât ca un loc de relaxare în vacanţă, fiind populat de hambare pătrate, uriaşe, despre care am presupus că adăposteau dormitoare la o zecime din preţul cabanelor de la Sky Lodge şi, ca urmare, erau de zece ori mai pline. Acum era pustiu, cu aerul straniu al unui parc de distracţii abandonat. (Presupuneam că omenii erau îngrămădiţi înăuntru; vremea era cumplită, dar nu apocaliptică, aşa că, dacă nu aveau şi ei nişte cadavre cu care să se descurce, n-ar fi existat niciun motiv să plece.) Aproape că simţeam fantoma activităţilor în fluturarea steagurilor fosforescente, triunghiulare, montate pentru ghidarea grupurilor, cărarea bine bătătorită care, chiar şi în ciuda căderilor abundente de zăpadă, era bine tasată sub picioare. Indicatoarele anunţând *ÎNCHIRIERI* sau *MÂNCARE* păreau dezolante în pustietatea asta, o promisiune a unui loc cu totul diferit. Ne-am strecurat printre ele cu fiara noastră mormăitoare, aşa cum te-ai scufunda printr-o epavă. Totul era tăcut şi straniu: viu şi mort în acelaşi timp.

Locul era exact opusul lui Sky Lodge (destinat să încânte în loc să întinerească), iar banii economisiţi la cazare erau direcţionaţi spre bilete pentru teleschi şi închirieri de echipamente. Băile comune şi ciupercile veneau la pachet şi sunt sigur că ar fi scos paturile cu totul dacă oamenii n-ar fi avut nevoie de un loc unde să zacă între 3:00 dimineaţa, când se închidea barul, şi 6:00 dimineaţa, când se deschideau teleschiurile.

Gavin ne-a oprit lângă o hartă enormă pe care, sub un strat de gheaţă, se zăreau liniile de diferite culori ale unor trasee de coborâre de pe munte. Partea dreaptă a hărţii era toată îngheţată, cu excepţia unei serii de beculeţe roşii, sclipitoare, despre care ştiam că se află în dreptul numelor telescaunelor. Asta însemna că *toate sunt închise.*

— Îmi pare rău, oameni buni.

S-a răsucit în scaun ca un şofer de autobuz.

— O să vă duc înapoi, dar ce-ar fi să beţi întâi ceva cald? Jules şi cu mine avem de discutat afaceri.

A deschis portiera din dreptul lui.

— Serios, Gav? a spus Juliette, neclintită.

— Dacă este aici, o găsim înăuntru, a replicat Gavin. Amicii tăi pot cerceta şi registrul de oaspeţi, deşi i-am verificat pe toţi.

— Ar putea fi util, m-am aventurat eu. Poate recunosc vreun nume care ţi-a scăpat ţie.

— Eu aş lua o cafea. Irlandeză, dacă se poate. Şi un încărcător de telefon.

Andy s-a ridicat de pe bancheta de oţel, stând cocoşat în spatele vehiculului şi frecându-se cu mâinile pe fund.

— Dacă nu fac o pauză, o să fiu predispus la hemoroizi.

A surprins privirea încruntată şi nerăbdătoare a lui Juliette.

— Ce e? Poate că Lucy a ajuns până aici.

A deschis larg uşa din spate şi a sărit, ghemuindu-se în zăpadă. L-am urmat, considerând că avea oarecum dreptate: chiar dacă era puţin probabil ca Lucy să fie aici, tot puteam să punem nişte întrebări. Poate ştia cineva cine este Ghete Verzi. Ca să nu mai spunem că Marcelo urcase până aici în noaptea de dinainte să înceapă totul. Juliette, resemnată în faţa intenţiei noastre de a vizita locul, a sărit şi ea din vehicul şi l-a urmat pe Gavin spre cel mai mare hambar, care arăta ca un hangar pentru avioane.

Viscolul nu era mai liniştit pe această parte a muntelui. Auzeam cablurile telescaunului trosnind sub vântul nemilos. Maşinile se transformaseră în movile uriaşe şi albe, ca muşuroaiele de termite, aliniate pe lângă drum, în troiene erau înfipte schiuri şi snowboarduri, cândva aşezate ordonat, am presupus, dar acum împrăştiate şi smulse ca nişte măsele stricate. În vârful beţelor de schi fuseseră îndesate mănuşi, ca dovadă că mulţi dintre cei retraşi înăuntru sperau să se întoarcă pe pârtii cât de curând, însă acum mănuşile erau îngheţate bocnă. Locul arăta ca o variantă lovită de avalanşă a Cernobîlului.

— Asta chiar e o porcărie înfricoşătoare de-a dreptul, l-am auzit pe Andy chiar lângă mine, vorbind cu voce joasă, în timp ce ne apropiam de o clădire în care singurul semn de viaţă era o strălucire portocalie, pâlpâitoare, la una dintre ferestre.

Aveam obrajii atât de reci, încât mă furnicau de la respiraţia lui fierbinte.

— Este ca un vapor-fantomă. Chiar se află cineva în complexul ăsta?

Pe măsură ce Gavin ne conducea tot mai aproape, mi s-a părut că aud, de undeva din interior, ţignalul strident al unei sirene de apărare antiaeriană sau al unei alarme de incendiu, precum şi o serie de bubuituri îndepărtate, suficient de puternice încât să facă pământul de sub picioarele noastre să vibreze. Neliniştea mi s-a cuibărit în stomac. Am început să disec lucrurile. Gavin păruse, cu siguranţă, mai preocupat să ne aducă pe noi sau cel puţin pe Juliette până aici decât s-o găsească pe Lucy. Şi, cu toate că Lucy dispăruse şi eram îngrijoraţi, *nu murise*. În cărţi de genul acesta, n-ar trebui niciodată să presupui că cineva a murit până când nu vezi efectiv cadavrul. Fiindcă oamenii tind să se arate până la urmă. Am citit cu toţii *Zece negri mititei.*

Pe de altă parte, fiind bănuitor în privinţa lui Gavin, este pur şi simplu nedrept să introduc criminalul la o asemenea distanţă de mijlocul povestirii. Knox m-ar fi condamnat şi executat – asta e prima lui regulă. Şi, cititorule, propria judecată ar trebui să-ţi spună că mai avem ceva drum de parcurs.

Dincolo de asta, trebuie să fi fost sute de oameni în preajmă: era vârf de sezon şi acest complex se potrivea căutătorilor acerbi de senzaţii tari, puţin probabil să fie speriaţi de un pic de vânt şi de nişte gheaţă. Unde erau oamenii ăştia?

Am primit răspunsul la întrebare când Gavin a deschis uşa.

•

Urletul viscolului era nimic în comparaţie cu urletul care ne-a întâmpinat imediat ce am păşit peste prag, înăuntru zbiera o muzică electronică, ochii mi-au fost asaltaţi de fulgere de culoare şi başii bubuiau în pereţi cu bufnituri grave, repetitive. Spoturile rotative luminau trupuri ce se zvârcoleau, cu tuburi luminescente atârnând la gât şi la încheieturi. Un bărbat cocoţat pe o platformă, înconjurat de lasere verzi, împungea cu braţul în aer. Scaunele şi mesele fuseseră împinse pe lângă pereţi, eliberând sala de mese pentru a face loc ringului de dans. Nimeriserăm direct în mijlocul petrecerii.

Gavin şi-a croit drum prin mulţime, în timp ce noi am încercat să ţinem cât de aproape am putut de el. Era foarte cald, mai cald decât îmi fusese de zile întregi, iar aerul era încărcat de umezeală. Oamenii se hrăneau unii din chipurile celorlalţi. Andy era căzut în admiraţie, hipnotizat de trupuri şi fantezii. Participanţii asociaseră ochelari de schi cu lenjerie intimă,

şorturi cu geci de schi, prosoape pe post de pelerine, căşti, mănuşi şi tricouri legate în jurul capului. O femeie purta o ghirlandă hawaiiană, cagulă, bikini şi un sombrero multicolor, uriaş. Mănuşa mea de bucătărie se potrivea perfect.

Am fost aproape decapitat de un şir de bărbaţi fără cămăşi care beau de pe un schi orizontal în lemnul căruia fuseseră înfipte şase păhărele de shoturi. Mulţimea era mai densă la bar, unde meniul avea preţuri tăiate în grabă şi rescrise, umflate enorm, în dreptul cărora era scris, cu litere groase şi negre, *PLATA ÎN NUMERAR.* Gavin a deschis o altă uşă şi a ţinut-o ca să trecem. Ne-am strecurat pe un coridor. Pe ultimii metri, a trebuit să trag de Andy.

— Iisuse Hristoase, Gav! a icnit Juliette, sprijinindu-se de zid cu uşurare.

Podeaua vibra încă de la başi, dar cel puţin aerul era respirabil.

— Ai scăpat lucrurile de sub control.

— E o nebunie ce se întâmplă acolo! i s-a luminat lui Andy privirea, cu strălucirea unei tinereţi reprimate. Am ales complexul greşit!

Mi-am zis că era mare păcat să nu se afle şi Katherine aici, ca să poată reacţiona.

— A început timid. Un tip a zis că şi-a adus echipamentul de DJ şi a întrebat dacă poate să-l monteze – am mai avut şi înainte trupe şi chestii de genul ăsta, aşa că am zis, da, sigur. Mi-am spus că s-ar distra oamenii un pic, până trece viscolul. Dar, pe măsură ce vremea a devenit tot mai sălbatică afară, a devenit tot mai sălbatic şi înăuntru, s-a transformat într-o beţie generală, a spus el, ridicând din umeri. Toată lumea se distrează. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu putem primi ajutor nici măcar pentru Sky Lodge, l-a atenţionat Juliette. Dacă se întâmplă ceva, cine o să vină să te ajute?

— Tu ai doi morţi şi o persoană dispărută – şi câte petreceri ai dat? i-a întors-o Gavin, în timp ce ne ghida mai departe pe culoar. Uite ce, nu mai pot s-o opresc acum. S-a ajuns mult prea departe. Tai curentul şi o să cânte ei. Închid barul şi apoi o să-mi distrugă şi o să-mi jefuiască frigiderele. Odată ce trece viscolul şi se pot întoarce iar pe pârtii, o să iasă singuri. Nu trebuie decât să-i las să obosească, a chicotit el. Dumnezeule, îmi pare rău

totuşi de cuplul ăla în vârstă. Pariez că ar fi vrut să-şi facă rezervarea pe cealaltă parte a crestei.

— Eu pariez că adaosul pe care l-ai pus la bar n-o să-ţi facă rău la profit.

— Ai fi vrut să mă vezi mort de foame? a zâmbit el.

Ne-am continuat drumul prin măruntaiele hotelului. Aşa cum am prevăzut, era la polul opus faţă de Sky Lodge: mai apropiat de un cămin studenţesc decât de un hotel, cu spaţii de evadare precum bucătăriile comune în loc de biblioteci şi cu un televizor cu ecran plat în loc de şemineu. Inoxul era prezent peste tot. Biroul lui Gavin nu părea mult mai sofisticat: avea o masă de biliard cu pâslă sfâşiată ca o cicatrice şi urme de pahare pe rama de stejar, un birou decorat cu un computer mult mai costisitor decât al lui Juliette şi două monitoare, precum şi un panou de plută pe care era afişată o hartă A3 cu tot muntele, inclusiv Sky Lodge, precum şi diferite imagini din satelit, referitoare la starea vremii. Gavin a dat ocol biroului către ceea ce am crezut iniţial că era un mic seif negru, dar s-a dovedit a fi un frigider. A scos de-acolo câteva beri Corona, ţinându-le între degete, şi ni le-a oferit de parcă ar fi fost Edward Omul-Foarfecă. Andy a înşfăcat repede una, dar eu am refuzat, dând din cap.

— Ne grăbim, Gavin.

Juliette a îndepărtat sticla. Realizând că am refuzat amândoi, Andy a rămas cu sticla în mână, arătând ridicol la gândul că ar fi un gest de trădare să bea.

Gavin a ridicat mâinile, în semn de predare.

— Ştiu, ştiu.

A apăsat câteva taste ale computerului şi monitorul a revenit la viaţă. Pe ecran se aşternuse un strat gros de praf. Gavin a dat de câteva ori clic şi ne-a invitat cu un gest pe mine şi pe Andy să aruncăm o privire. Deschisese un tabel Excel. Preţ de o clipă, am crezut că mătuşa Katherine îl invitase la reuniune, dar l-am clasat şi pe el tot la categoria TPTT: Tulburare Posttraumatică de Tabele.

— Asta este lista camerelor, mi-a spus el. Aveţi şi internet. Cinci minute?

Această ultimă parte îi era adresată din nou lui Juliette; îi cerea atenţia. Ne oferea mie şi lui Andy computerul lui ca să ne ţină ocupaţi, aşa cum îi oferi unui copil un joc video.

— O să merite efortul.

— Ţi-am zis deja. Nu e vorba de bani.

Juliette s-a îndreptat hotărâtă spre uşă.

— Hai să vorbim afară.

Lui Gavin i-a explodat un rânjet pe chip. Andy a cedat şi a luat o înghiţitură vinovată din sticla de bere.

M-am întors spre ecranul computerului. Tabelul Excel era destul de organizat, spre deosebire de restul complexului SuperShred. Era o categorie denumită *Lista camerelor* şi o alta denumită *Verificarea camerelor.* Abia aşteptam să mă uit prin ele, dar posibilitatea de a folosi internetul în interior măcar o dată era atât de tentantă, încât am deschis un browser.

Dacă Ronald Knox s-ar fi născut cu o sută de ani mai târziu, sunt sigur că cea de-a unsprezecea poruncă a sa ar fi interzis orice căutare pe Google. Dar ce pot spune: omul a murit de mult şi eu încercam să nu mă alătur lui. Cu cât aveam mai multe informaţii, cu atât mai bine.

Înţeleg că frunzăritul articolelor de la ştiri nu este chiar genul de dramatism pentru care citeşte lumea cărţi. O să te scutesc de scena cu mine dând clic şi navigând pe net, pe măsură ce căutam „Limbă Neagră" şi „victimele lui Limbă Neagră" şi urăsc şi situaţia în care articolele de la ştiri sunt redate cuvânt cu cuvânt în cărţi. Uite ce, trăim în secolul XXI şi nu am avut internet timp de două zile, aşa că treci şi tu cu vederea un pic de navigare pe internet. Iată ce am aflat:

- Am confirmat ce ştiam la mâna a doua de la Lucy şi Sofia. Cenuşa; sufocarea; vechea tortură persană. Aşa cum spusese Lucy, informaţiile erau disponibile imediat. Oricine ar fi putut copia metoda.
- De fapt, când am început să scriu „Lim...", Google a completat singur „Limbă Neagră", din istoricul căutărilor. Gavin căutase şi el, deci se dusese vorba un pic mai departe decât crezusem.
- Crimele relatate erau, de fapt, îndepărtate în timp unele de altele, iar prima survenise cu trei ani în urmă (după moartea lui Alan) şi a doua cu optsprezece luni mai târziu.
- Andy mi-a cerut să arunc o privire pe cotaţia criptomonedelor.
- Primele victime, Mark şi Janine Williams, erau din Brisbane. Mark avea şaizeci şi şapte de ani, iar Janine avea şaptezeci şi unu. Se pensionaseră după ce ţinuseră, timp de treizeci

de ani, un restaurant cu peşte şi cartofi în Brisbane. Articolul abordase povestea din unghiul „viaţa e nedreaptă”, descriindu-i ca pe stâlpi ai comunităţii – voluntariat, membri ai consiliului, asistenţi sociali pentru mulţi copii, fiindcă ei nu puteau să aibă –, ceea ce făcuse ca moartea lor să fie şi mai tristă. Unul dintre articole includea şi o fotografie de la funeralii, cozile de la uşă. Fuseseră foarte iubiţi. Din punctul meu de vedere, nu prea era un material de nota 10. Descrierea făcută de Sofia morţii lor fusese mai precisă: legaţi cu benzi de plastic de volanul maşinii, în propriul garaj, în timp ce criminalul stătea deasupra trapei din plafon şi agita cenuşa cu un suflător de frunze.

- A doua victimă, Alison Humphreys, fusese găsită încă în viaţă în apartamentul ei din Sydney, într-o baie cu fereastra etanşată şi cu cenuşa curgând din ventilatorul din tavan. Murise după cinci zile, în spitalul unde lucra Sofia (am observat că asta se potrivea cu informaţiile pe care mi le dăduse în şopronul cu materiale de întreţinere), când fusese luată decizia să fie decuplată de la aparate. Oamenii legaseră moartea ei de cele ale lui Mark şi Janine, aşa că, dintr-odată, sarcina de a denumi un criminal în serie îi revenise unui redactor-şef adjunct, şi astfel de născuse Limbă Neagră.
- Mi-am verificat rapid profilul de Facebook.
- Potrivit profilului de Linkedin al lui Alison (nu există nimic mai trist decât un cont Linkedin post-mortem: *angajat 2010 – prezent*), era fostă detectivă, devenită „consultantă”. Era neclar în ce anume oferea consultanţă.
- Preţul de listă pentru Sky Lodge (mi-am amintit numele agenţiei imobiliare pe care o văzusem trecută în contracte) era disponibil numai la cerere. TripAdvisor îi oferea complexului scorul de 3,4, ceea ce, mi-am spus eu, exceptând cadavrele, era un pic cam sever.
- Am accesat contul de Instagram al lui Lucy, imaginându-mi că, dacă făcuse tot drumul ăla spre acoperiş noaptea trecută, tentaţia semnalului pe telefon şi a social media fusese prea mare ca să-i reziste. Desigur, exista o postare nouă: o captură cu un depozit din contul ei de la bancă, câteva mii şi nişte mărunţiş, cu restul detaliilor de

identificare estompate. Textul spunea aşa: *Este mult de muncă, dar în cele din urmă merită – contactează-mă dacă vrei să afli despre independenţa financiară. Glisează ca să vezi ce companie uimitoare mi-a acordat mie această şansă #rutinazilnică #câştigişiînveţi #evenimen decompanie #bossbabe.* Dacă glisai pe ecran, apărea o a doua fotografie – o panoramă superbă a muntelui, fotografiată de pe acoperiş – şi o a treia – o poză cu toată lumea (în afară de mine, care întârziasem) în jurul mesei de prânz, în prima zi. Nici măcar n-am avut pornirea să fac mişto de felul în care pretindea că reuniunea noastră era un eveniment de companie (*#prefă-tepânăcrezi* ar fi fost un hashtag mai potrivit); eram prea dezamăgit de cerul senin şi strălucitor de deasupra vârfului stâncos. Fotografiile fuseseră postate în după-amiaza de dinaintea furtunii. Nu-mi ofereau nicio informaţie nouă.

Am deschis, pe al doilea monitor, site-ul Sky Lodge şi am dat clic pe camera pentru starea vremii. Totul era aproape alb, dar chiar atunci s-au întors Juliette şi Gavin, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre tabelele cu camere. Căutarea printre numele oaspeţilor a fost pe atât de nefructuoasă pe cât m-am aşteptat. Erau toate nume generice care nu spuneau nimic şi, chiar dacă ar fi fost ceva care să iasă în evidenţă, şansele ca eu să trec pe lângă lucrul acela erau foarte mari. Am căutat, dintr-o toană, numele Williams şi Humphreys, Holton şi Clarke. Nimic. Singurul meu gând real era că pe liste se aflau prea multe persoane cu numele Dylan. Snowboarderi. În cele din urmă, am trecut la tabelul denumit *Verificarea camerelor.* Consta într-o coloană cu numere de camere, o coloană cu numerele de paturi închiriate şi o coloană denumită „confirmat” completat corespunzător cu Da/Nu, probabil în încercarea de a verifica cine era prezent şi de a identifica orice posibilă persoană dispărută. Am scanat coloanele. Toate erau marcate cu „Da”, toată lumea fusese bifată.

Juliette îşi făcea de lucru uitându-se la harta muntelui afişată pe panoul de plută, dar îmi dădeam seama că era nerăbdătoare, abia aştepta să plece. Lucy era încă dispărută, la urma urmelor.

— Ai descoperit ceva? a spus ea în cele din urmă, hotărând că am avut suficient timp.

S-a aplecat peste umărul meu:

— Am avut şi eu un prieten care a intrat într-o schemă de-asta.

Mi-am dat seama că se uita la contul de Instagram al lui Lucy, de pe celălalt monitor; îl lăsasem deschis la pagina care arăta captura din contul ei bancar.

— Este un fals general. Încurajează oamenii să lucreze astea în Photoshop şi să le posteze, ca să pară că fac bani. Chiar dacă banii sunt reali, nu ţi se spune niciodată cât de mult au cheltuit ca să-i câştige. Aproape ultimul lor bănuţ şi până la urmă ies şi în pierdere.

Erin spusese că Michael i-a povestit despre problemele financiare ale lui Lucy, că asta fusese parte din ce-i apropiase. Apoi el făcuse rost de undeva de 267.000 de dolari. Poate că îşi ţineau amândoi datoriile secrete unul faţă de altul.

Am trecut pentru ultima dată prin lista camerelor, sperând că voi da peste ceva care să-mi aprindă o scânteie. Abundenţă de Dylani. Mi-am amintit iar că aici era un complex pentru petreceri, opusul lui Sky Lodge. Era inutil să vânezi pe cineva asociat cu o crimă veche, de acum treizeci şi cinci de ani: nicio persoană peste patruzeci de ani n-ar fi îndrăznit să pună piciorul în complexul ăsta. Era ca şi cum te-ai fi îmbarcat într-o croazieră pentru pensionare cu destinaţia Cancun.

Doar dacă...

— Gavin.

Am început să derulez rapid prin tabelul cu camere. – Ziceai că ai aici şi un cuplu mai în vârstă?

— Da. S-au baricadat la ei în cameră. Cred că au rezervat la complexul greşit, pentru că, sincer să fiu, primim toate felurile de oameni, dar ei chiar nu sunt genul nostru de clienţi. Le-am asigurat şi room-service, ceea ce nu facem de obicei, doar pentru că mă simt un pic prost pentru ei, înţelegi?

— Şi fac prinsoare că dau şi bacşiş, a adăugat Juliette.

— Aşa cum ziceam, nu sunt *chiar* genul nostru de clienţi.

— Camera 1214? am întrebat, aproape ieşit din birou. Poţi să-mi arăţi unde e?

— Da, aşa e, a pufnit Gavin, prinzându-mă din urmă şi fizic, şi mental.

Ne-au urmat şi Juliette şi Andy.

— Îi cunoşti sau ceva de genul ăsta?

Mă îndoiam că numele din tabel însemna ceva pentru vreunul dintre ei. Cu douăsprezece ore în urmă, n-ar fi însemnat nimic nici pentru mine. Dar nu există coincidenţe şi numele era scris în tabel, limpede ca lumina zilei.

Am ajuns în dreptul uşii. Dacă ne gândim bine, un simplu tabel urnise lucrurile şi acum cineva era pe cale să scoată totul la lumină.

Camera 1214, McAuley.

— Nu-i cunosc *încă,* am răspuns eu, ciocănind.

CAPITOLUL 34

Edgar şi Siobhan McAuley s-au arătat cam prea dornici să mă invite înăuntru când m-am prezentat drept Cunningham. Erau mai în vârstă decât mama, dar păreau mai vioi. Edgar avea un nas bulbucat de băutor de whisky şi purta un tricou verde-limetă, îndesat în cureaua pantalonilor maro. Siobhan era scundă, cu o tunsoare scurtă de un argintiu sclipitor, cu braţe subţiri care-mi aminteau de crengile goale şi îngheţate ale copacilor de pe drumul până aici. Era înfăşurată într-un şal Burberry. Într-adevăr, nu făceau parte din clientela obişnuită a lui Gavin.

Camera era îngustă: două paturi suprapuse în stânga şi rafturile pentru haine (nu era loc pentru dulap) în dreapta, alături de un scaun rătăcit, fără nicio masă alături. Un geamantan aşezat pe un vraf de cărţi plasat între scaun şi patul de jos ţinea loc de masă, iar pe el erau împrăştiate cărţi de joc. Lângă intrare se afla o baie cât o debara. Complexul fusese construit ca o navă de croazieră: capacitate maximă de ocupare într-un spaţiu redus la minimum. Camera mirosea ca peste tot aici: a umed şi cârpă jilavă. În aer nu era cenuşă, din câte mi-am dat seama.

Imediat ce ne-am instalat, au început să se agite în jurul nostru, Edgar pălăvrăgind despre vreme, Siobhan zdrăngănind un ceainic electric şi cerându-şi scuze că nu avea decât două căni, aşa că unul dintre noi avea să rămână fără. Andy, care încă avea berea atârnată de degete, a ridicat-o uşor ca să decline oferta. Juliette, Andy şi cu mine ne-am aşezat stânjeniţi

pe patul desfundat de jos, cu genunchii la gură. Gavin a rămas în prag.

Edgar s-a aşezat pe scaunul singuratic şi s-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi.

— N-am ştiut dacă o să ne întâlnim cu cineva, având în vedere viscolul şi toate celelalte, aşa că nici nu vă pot spune cât de recunoscători vă suntem că aţi reuşit să ajungeţi până aici, sus.

Accentul lui părea că e britanic, încercând să-l alunge pe cel australian. De clasă superioară, dar antrenat să fie aşa.

— N-am primit nicio veste de la Michael – am zis că poate sunteţi şi voi blocaţi, la fel ca noi, aşa că n-am făcut decât să aşteptăm. Nu este genul de cazare obişnuit pentru noi, desigur, dar a fost palpitant. Nu-i aşa, scumpule? a strigat ea.

— Oh, da, iubire.

Femeia a scos capul din baie, cu ochelarii aburiţi de la ceainic.

— Clădirea principală de la Sky Lodge era închiriată în întregime, iar eu m-aş cam fi chinuit să merg prin zăpadă până la cabanele acelea drăguţe. Michael s-a gândit că ar fi mai bine oricum dacă am sta aici, cu toate că a trecut ceva timp de când am dormit într-un pat suprapus. Dar de ce nu? Presupun că, având în vedere tot ce aveam de făcut, putea să semene cu o adevărată aventură.

Am fost şocat de faptul că ei îl aşteptau pe Michael, dar şi mai mult m-a uluit atitudinea lor. Mă aşteptam la ostilitate sau chiar la frică, dar nu şi la... *entuziasm*? Nimeni altcineva din încăpere nu ştia cine sunt cei doi McAuley, aşa că depindea de mine să continui conversaţia, însă nu ştiam cum. Abia dacă aş fi putut să le spun că rămăşiţele fetei lor, moarte de mult, se aflau dincolo de culme.

— Ei bine – mi-a uşurat Edgar misiunea –, aţi găsit-o?

A fost suficient ca să-mi fac o oarecare idee despre ce se petrecea aici. M-am gândit să intru în joc cât de bine puteam, ca să văd dacă presupunerile mele erau corecte.

— Da, am găsit-o, am spus eu, ignorând ochii scoşi din orbite ai lui Andy, aflat alături de mine.

Îmi dădeam seama la ce se gândea: *Despre cine e vorba*? Apoi am continuat:

— Totuşi, au existat nişte complicaţii.

— Mai cere iar nişte bani, a anunţat Siobhan, ieşind din baie cu două căni de ceai fierbinte.

Însă nu părea deloc supărată sau ofensată şi ne-a întins calmă cănile.

— Este OK, iubitule, ne-am gândit că Michael ar putea face asta. Am adus ceva în plus.

A dat din cap spre masa improvizată.

— Aţi putea să... am ezitat eu, fiindcă nu ştiam ce să le spun.

Păreau să nu ştie că Michael era mort. De fapt, credeau că mă aflam aici în numele lui. Apoi, iarăşi, putea fi o prefăcătorie, iar în acest caz mi-ar fi fost mai de folos să-mi păstrez nişte aşi în mânecă şi să-i prind cu minciuna.

— Aţi vrea să mă ajutaţi mai întâi cu câteva detalii?

Au părut confuzi, aşa că m-am grăbit să le ofer o explicaţie, zâmbindu-le pe cât de relaxat şi de binevoitor am putut, râzând cu ei.

— Este doar o chestie de... familie, înţelegeţi? Fratele meu mă bagă mereu în tot felul de lucruri. M-a trimis aici fără să-mi spună prea multe. Încerc doar să-mi dau seama dacă preţul este corect. Nu – mi-am fluturat mâna spre valiză, sperând să-i fac să se simtă confortabil că nu eram pornit să-i jecmănesc – de la voi. Sunt chestii de familie, înţelegeţi?

Încă nu păreau convinşi, se tot uitau unul la altul, aşa că m-am aruncat:

— Cum am zis, *am găsit-o.*

Asta a părut să fie o momeală destul de bună pe care să le-o atârn în faţă, pentru că Edgar a spus:

— Ce vrei să ştii?

Am mizat la întâmplare.

— Cât i-aţi dat până acum?

— Jumătate, a răspuns Edgar.

Voiam să încep cu întrebări cărora credeam că le-am ghicit deja răspunsurile. Era clar că Michael fusese intermediarul între cei doi McAuley şi Alan Holton – de atâta lucru mi-am dat seama şi eu. În geantă trebuie să fi fost banii lui McAuley şi acesta era motivul pentru care nimeni – Lucy, Marcelo, poliţiştii – nu-i observaseră lipsind din conturile lui Michael. De asemenea, bănuiam că Michael vindea cuplului McAuley ceva ce nu avea: avusese de gând să folosească avansul lor ca să-l plătească pe Alan, să ia ce vindea acesta şi apoi să primească şi cealaltă

parte, ca profit al lui. Dar după cumpărare mersese la puşcărie, aşa că nu reuşise să încheie afacerea până azi. Şi de aceea adusese şi cadavrele până aici sus, pe munte. Era un schimb.

Mai aveam şi alte întrebări. Presupuneam că Alan îi vindea ultimul mesaj al tatei, vreo dovadă incriminatoare a răpirii şi uciderii Rebeccăi, pentru care tata murise încercând s-o paseze omului său de legătură, Alison Humphreys. Avea sens ca soţii McAuley să-şi dorească asta şi să plătească bani frumoşi în acest scop, dar mesajul tatei nu putea conţine locul unde se afla cadavrul Rebeccăi, fiindcă tata murise înainte ca ea să fie îngropată.

— Ei, sunt 400 aici, a spus Siobhan pe neaşteptate, arătând spre valiză şi scutindu-mă astfel de necesitatea de a cere detalii.

I-a aruncat lui Edgar o grimasă în semn de scuze, evident nu prea grozavă la negocieri şi mult prea nerăbdătoare să primească veşti despre fata ei.

— Am adăugat încă 100. Pentru poze.

Suma creştea. Dacă cele 300 din valiză erau o jumătate de plată, se potrivea cu cât se aşteptase Alan să fie preţul: suma iniţială de răscumpărare, 300.000. Dar gândurile îmi alergau spre şi mai multe întrebări: dacă Michael primise banii de la soţii McAuley, de ce îi lipsea din sumă? Dacă erau în stare să-i ofere încă 100.000 pentru poze, n-aveau niciun motiv să se încăpăţâneze... ia stai... ce poze?

— Staţi aşa, le-am spus. Ce poze?

Siobhan a început să se bâlbâie.

— Michael a spus...

— Îmi pare rău.

Edgar s-a aplecat în faţă şi a tras valiza spre el, iar cărţile de joc s-au prăbuşit pe jos în cascadă. Ţinea protector o mână pe geamantan, dar i-am citit în ochi o undă de frică. Ştia că, dacă voiam să i-l luăm, am fi putut. Iar nevastă-sa tocmai ne spusese câţi bani sunt înăuntru. Nu erau obişnuiţi să aibă de-a face cu infractori. Sau cu Cunninghami.

— Cine aţi zis că sunteţi?

Siobhan s-a îndreptat de spate, ca să arate că nu este intimidată.

— Cine sunt oamenii ăştia care au venit cu tine? Şi unde e Michael?

— Michael a murit.

Şocul veştii i-a redus la tăcere.

— Dar a găsit rămăşiţele fetei voastre. O să vă spun unde este.

— Oh, slavă cerului!

Uşurarea lui Siobhan era atât de fizică, încât s-a prins de marginea raftului de haine ca să îşi ţină echilibrul.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Este în regulă. Şi puteţi chiar să păstraţi banii – am simţit cum Andy îmi dă un ghiont, în semn de *Eşti sigur, omule?* –, dar Michael a murit din cauza descoperirii lui. Oricare ar fi lucrul pe care l-a dezgropat... altcineva încearcă să-l îngroape la loc. Ce puteţi face pentru mine este să mă ajutaţi să completez spaţiile goale. Pentru că oricine ştie prea multe despre fiica voastră pare să fie în pericol, iar asta mă include şi pe mine şi familia mea. Iar acum, şi pe voi, presupun.

— Spune-ne cum putem fi de ajutor, a zis Edgar.

În spatele lui, Siobhan a încuviinţat. Mi-am dat seama că ei nu-i păsa de riscuri, nu voia decât să primească veşti despre fiica ei.

Voiam cu disperare să-i întreb despre fotografii, dar ştiam că trebuie să pornesc dintr-un punct mai logic.

— Cum l-aţi cunoscut pe Michael?

— El a venit la noi, de fapt, a spus Edgar. Tot învârtea o ditamai povestea şi, sincer vorbind, nu era nimic ce să nu mai fi văzut înainte. Ani în şir am încercat cu tot felul de detectivi particulari, aflaţi la diferite grade de legalitate, dar au ajuns cu toţii la aceleaşi rezultate: complet inutile. Am încercat şi să oferim recompense, dar, credeţi-mă, ne-a sunat destul telefonul încât să ştim cum să recunoaştem un escroc când îl vedem.

— Dar n-am mai făcut asta de douăzeci şi opt de ani, a adăugat Siobhan.

M-a izbit numărul extrem de precis, dar ea a continuat:

— Acum, cei mai mulţi vor să facă un film sau un podcast, sau să scrie o carte despre asta.

Edgar a preluat de la soţia lui:

— Totuşi, Michael era altfel. Ne-am dat seama imediat. Ne-a spus nişte lucruri despre un poliţist care a lucrat la predarea iniţială a sumei, cea care a mers prost. Un tip pe nume Alan Holton. Fratele tău a spus că ştia unde este îngropată Rebecca, şi nu doar atât, ci avea şi dovada care arăta cine a ucis-o.

— Fotografiile, am şoptit eu, pe jumătate pentru mine.

Marcelo credea că tata fusese martor la o crimă, dar abia acum îmi dădeam seama că o şi imortalizase. Nu-i de mirare că cineva voia ca pozele să fie făcute pierdute.

— Ale crimei, da. Oricum, asta e ceea ce ne-a spus el. Trebuia să ni le aducă. Le-ai văzut?

— Daţi înapoi un pic. Alan Holton a lucrat în cazul răpirii fiicei voastre?

Siobhan a dat din cap.

— Erau implicaţi cam cincizeci de poliţişti. Plus detectivul. Nu vreau să fiu înfumurată, dar nu a fost o răpire oarecare.

Ştiam ce vrea să spună cu asta. Copiii bogaţi apar la ştiri.

— Michael ţi-a arătat pozele? a repetat Edgar, enervat că prima dată m-am făcut că nu-i aud întrebarea.

— Nu. Nu le-am văzut. Dar cred că Michael le are sau le-a avut. Fratele meu era o persoană grijulie. Trebuie să le pus undeva, în siguranţă – însă pur şi simplu nu ştiu încă unde sunt.

M-am întors spre Siobhan.

— De ce acum? Sunteţi dispuşi să puneţi pe masă 700.000 pentru asta, de ce nu aţi plătit atunci 300.000? Acum ar fi putut să fie în viaţă.

— Nu vrea să fie impertinent, dar suntem în criză de timp, a intervenit Juliette, încercând să mă scuze.

— Este în regulă, a spus Edgar peste nevastă-sa, încruntându-se. Timpul te ajută să preţuieşti lucrurile diferit. Acum este uşor să vezi că am greşit. Dar pe atunci am avut încredere în detectivă când ne-a spus că e cel mai bine să nu facem plata. Şi noi... ei bine, părea o mulţime de bani la vremea aia. Chestia este că am fi avut cum să plătim. *Ar fi trebuit* să plătim. O să plătim acum orice.

— Detectiva era Alison Humphreys?

Edgar şi Siobhan au dat din cap la unison. Andy a încercat să ia pe furiş o înghiţitură de bere din sticlă, dar a ratat gura şi şi-a vărsat-o pe piept. S-a făcut tot roşu de ruşine.

— De ce nu v-a vândut Alan informaţiile astea direct?

— N-am ştiut că Michael avea ceva de-a face cu Alan. El ne-a spus doar că Alan stricase totul din interior. Noi cumpăram ce ştia *Michael.*

— Nu l-am plătit ca să-l ucidă pe Alan, dacă asta este ceea ce insinuezi, a intervenit Siobhan. Am aflat de la ştiri. Noi nu suntem genul ăsta de oameni.

— Am crezut că sunt parteneri sau ceva de genul ăsta, ne-a explicat Edgar. Alan ştia că suntem vulnerabili şi i-a dat lui Michael suficiente informaţii despre fiica noastră ca să facă apel la sentimentele noastre, ceea ce a şi funcţionat. Dar nu s-au mai înţeles la bani, aşa cum fac oamenii. Am înţeles că, probabil, investiţia noastră se dusese pe apa sâmbetei.

Cuvântul „investiţie” mi s-a părut o alegere ciudată, dar tot aşa era şi tricoul verde pe zăpadă, astfel că am considerat că i se potriveşte destul de bine lui Edgar.

— Până când Michael ne-a scris din închisoare, a spus Siobhan. A spus că avea fotografiile şi că, atunci când va ajunge aici, va avea şi rămăşiţele. Şi iată-ne aici.

— Onorându-ne partea noastră de înţelegere, a adăugat Edgar, iar seriozitatea din vocea lui arăta limpede că se aştepta să respect acest lucru.

Ca să-i dau lui Michael ce era al lui, păreau nişte bani câştigaţi uşor, singura problemă fiind că se înfiinţase la întâlnirea cu Alan cu 33.000 de dolari lipsă. Îmi spusese că acesta a fost motivul pentru care Alan a scos arma. Am considerat că am înţeles măcar această parte, iar ea nu-i implica pe cei doi McAuley. Am alungat gândul ca să-l cercetez mai bine mai târziu şi mi-am întors atenţia spre ceilalţi jucători.

Detectiva Humphreys, pe partea ei, condusese o acţiune care avusese ca rezultat moartea Rebeccăi, într-un caz cu mare vizibilitate. Probabil că se agăţase şi de ultimul pai ca să-şi păstreze jobul, de aceea îl presase atât de tare pe Robert Cunningham, făgăduind înţelegerea iniţială şi punând, aşa cum spusese Marcelo, încă două întrebări pentru fiecare răspuns. Alison era disperată să afle ce poliţist trădase echipa. Răspunsul era Alan Holton şi partenerul lui, Brian Clarke. Tata a aflat asta pe pielea lui, în modul cel mai nefast cu putinţă. Poate că Alison redeschisese, în urmă cu optsprezece luni, un caz nerezolvat. Poate că de aceea fusese atacată?

În povestea mea încă erau spaţii albe – Alan şi Brian muriseră, deci nu puteau ucide pe nimeni pentru fotografiile acelea –, dar se întrezărea ceva, ca un stâlp de teleschi ieşind din ceaţă.

— Michael a fost al doilea deces de la Sky Lodge, am spus eu, smulgându-mă din gânduri şi dând peste Edgar şi Siobhan care mă priveau aşteptând. Dacă lucrurile sunt legate între ele, poate veţi recunoaşte prima victimă. E posibil să fie cineva care a ajutat cu negocierile de la răpire. Juliette, vrei, te rog, să le arăţi poza?

— N-am poza, s-a scuzat Juliette. Eu n-am văzut-o – după ce i-am verificat pe toţi cei din lista mea de oaspeţi, n-a mai fost nevoie s-o văd, din moment ce nu lipsea nimeni din personal sau clienţi. Crawford a arătat-o doar câtorva oaspeţi, aleşi pe criteriul că ar provoca mai puţină panică. Se pare că eu nu m-am aflat pe lista lui.

M-am întors spre cuplul McAuley.

— A mai urcat cineva aici, cu voi? Prieteni? Agenţi de pază?

— Suntem doar noi doi, a spus Edgar.

— Destul. *Unde este fiica noastră?* a răbufnit Siobhan într-un final, cu un vaiet prelung, incapabilă să mai aştepte răspunsul meu. I-ai. I-ai!

Mi-a întins valiza, dar am împins-o în semn de refuz un pic cam tare, fiindcă s-a dat înapoi, împleticindu-se. Nu a căzut (încăperea era prea mică pentru aşa ceva), dar s-a izbit uşor de zid şi apoi a strâns valiza la piept, dezumflată.

— Asta e tot ce ştim, jurăm. Nu vrem decât s-o lăsăm să-şi afle odihna veşnică. Chiar dacă n-o să aflăm niciodată cine i-a făcut asta, vrem doar s-o îngropăm cum se cuvine. Te rog.

— A fost îngropată în sicriul unui poliţist – aşa au ascuns-o. Probabil că au mituit legistul.

Ştiam că e dificil pentru ea să audă aşa ceva astfel încât am lăsat-o o clipă să digere informaţia, iar eu să-mi adun curajul să-i spun veştile proaste.

— Din nefericire, sicriul este pe fundul lacului de la Sky Lodge.

Siobhan a icnit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Putem angaja nişte scufundători, scumpo, a consolat-o Edgar.

— E destul de morbid să cumpăraţi cadavrul fiicei voastre, a spus Juliette pe neaşteptate.

— E destul de morbid să-l vândă cineva, i-a replicat Edgar.

Le-am făcut semn lui Andy şi Juliette să se ridice. Ne-am urnit cu greu de pe patul pe care ne aşezaserăm.

Edgar şi Siobhan se prăbuşiseră unul în braţele celuilalt. Era neplăcut să-i întrerup, iar după comentariul lui Juliette ne voiau în mod sigur plecaţi, dar mai era ceva ce trebuia neapărat să ştiu.

— Îmi pare rău că vă pun să treceţi prin asta, dar mai am o întrebare. Acum două nopţi a venit să vă viziteze tatăl meu vitreg? Un bărbat masiv, sud-american? Îl cheamă Marcelo.

— Nu, a scuturat Edgar din cap. Dar a venit o femeie pe nume Audrey.

CAPITOLUL 35

Pe drumul de întoarcere peste culme, Andy a stat pe locul din faţă. Juliette s-a aşezat vizavi de mine în spatele vehiculului, de parcă am fi fost doi arestaţi. De data asta, Gavin a condus cu viteză şi tot drumul ne-au clănţănit dinţii. Niciunul dintre noi nu s-a obosit să se mai uite pe fereastră.

— Aşadar maică-ta ştie mai mult decât spune, a insinuat Juliette.

Înainte de plecare îl întrebasem pe Gavin dacă pot să verific imaginile de pe camerele video, poate vedeam ceva. El îmi răspunsese: „Prietene, la mine la bar se plăteşte doar cu cash”, drept explicaţie pentru lipsa tehnologiei, şi am lăsat-o cum a căzut.

— Nu înţeleg, i-am replicat.

— Adaug-o pe listă, mi-a răspuns, bătându-se cu un deget pe buze. Azi-noapte ţi-am descărcat cartea. Maică-ta are vreo geamănă?

Oare încerca să mă impresioneze? Asta era Regula numărul 10: apariţia gemenilor identici trebuie să fie extrem de bine pregătită.

— Knox m-ar ucide.

Juliette a râs, apoi şi-a sprijinit fruntea de fereastră, încercând să pătrundă cu privirea zăpada orbitoare. Răsuflarea îi aburea în faţă.

— Ar trebui să plecăm.

Ştiam ce spune, de fapt. Dacă Lucy se afla afară, în furtună, era deja moartă. În filmele horror, oamenii mor când se despart,

dar pe munte nu mor aşa, ci mor când se întorc după alţii. Ne aflam în punctul în care trebuia să ne salvăm pe noi înşine.

M-am aplecat în faţă. Nu a fost nevoie să vorbesc prea încet – mugetul lui Pestenămeţi mă acoperea dacă nu strigam intenţionat spre şofer, însă voiam să obţin trucul fizic al secretului.

— Gavin este cel care încearcă să cumpere Sky Lodge?

Juliette s-a încruntat.

— De unde ştii?

— Am văzut la tine pe birou un contract cu o agenţie imobiliară, dar era nesemnat. Gavin are o hartă a complexului tău, afişată pe panoul de plută. Nimeni n-a ascuns-o. Dar, dacă tolerezi presupunerile, îmi imaginez că voi doi aveţi, hai să spunem aşa, idealuri *diferite* de afaceri, judecând după praful de pe computerul lui costisitor şi după expresia de pe faţa ta când am traversat petrecerea. Mie mi se pare că el lucrează mai puţin şi câştigă mai mult. Asta te enervează, aşa că întârzii vânzarea.

Mi-am jucat tare mâna, ca să mă dau mare cu deducţiile mele. Poate că şi eu încercam s-o impresionez pe ea.

— Nu vrea Sky Lodge. Nu vrea decât terenul. O să dărâme tot, ca să pună încă un SuperShred şi pe culmea asta. În felul ăsta, are ambele văi. Sună stupid când vorbim despre milioane – da, o grămadă de bani, dar n-are niciun farmec.

Şi-a mutat iar privirea spre fereastră.

Începuseră să se vadă luminile de la hotel. Am încercat să pun în balanţă felul în care mă simţeam întorcându-mă la această clădire, desprinsă parcă dintr-un calendar de advent, versus condusul printr-o colecţie de hangare de avion, alcătuind complexul SuperShred. Până la urmă, nu suna deloc stupid.

Era limpede că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

— Ţi-am spus că m-am întors când au murit ai mei şi că am ajuns să rămân aici. Aşa se întâmplă în viaţa asta, ştii? Muntele te cam reţine la el. Iar businessul era înfloritor, dar pe urmă am avut câteva ierni calde – toată lumea spune că o să fie tot mai multe.

A făcut o pauză.

— Eu nu-mi pot permite tunurile alea mari de zăpadă pe care le are Gav. Aşa că, atunci când a făcut o ofertă, şi încă una bună, am fost bucuroasă. Gav şi cu mine ne ştim de mult. Suntem amândoi copiii unor familii cu afaceri în turism.

— Whistler?

— Whistler, a zâmbit ea amintindu-şi. E băiat bun, să ştii. Şi îmi aruncă un colac de salvare.

Mi-a citit gândurile şi a ridicat o sprânceană.

— Îmi vrea terenul, dar asta nu înseamnă că ar face orice ca să-l capete.

Banii sunt, desigur, un motiv mult prea comun. Nu mă concentrasem prea mult asupra Sofiei, din moment ce 50.000 pare o sumă prea mică încât să ucizi pentru ea, dar dacă terenul acesta valora milioane...

— Aşa că am fost de acord, a continuat ea. Pe când credeam că o să ţină hotelul. Era tentant şi minunat – mă puteam elibera de această... moştenire, cred. Dar când a venit momentul să semnez şi am aflat că voia să demoleze totul, ei bine, „moştenire" este cuvântul corect până la urmă, nu?

A oftat şi respiraţia i s-a strâns într-un norişor.

— Clădirea asta are prea multă istorie în ea ca s-o abandonez pur şi simplu. Familia mea este în zidurile alea.

M-am gândit la motivul pentru care Gavin insistase atât s-o ducă pe Juliette la el în birou. La cum i-a spus că *o să merite efortul.*

— A mărit oferta? Chiar azi?

A dat din cap.

— A găsit un nou investitor.

— Sunt convins că a găsit. Şi o iei în considerare?

— După weekendul ăsta...

S-a uitat iar pe fereastră şi propoziţia s-a continuat de la sine, prin tăcerea ei.

— Să dea dracu', s-a auzit Andy din faţă; ştergea cu antebraţul condensul de pe parbriz.

Prin ochiul făcut de el am zărit o pată mare, care după mărime nu putea fi decât Marcelo, fluturându-şi mâinile deasupra capului de parcă ar fi dirijat un avion la aterizare. În spatele lui sclipea o lumină de un roşu strălucitor, înfiptă în zăpadă după colţul clădirii. În jurul său se vedeau mai multe siluete. Una dintre ele, ghemuită.

— Cred c-au găsit-o.

•

Lucy trebuie să fi stat acolo toată noaptea, având în vedere stratul de câţiva zeci de centimetri de zăpadă care se depusese

peste ea. Nu-i vedeam decât mâna rece şi palida, aproape albă, care ieşea de sub movilă.

Nimeni nu încercase s-o scoată de acolo. Era o mică excavare în dreptul trunchiului, o gaură suficientă ca să arunci o privire şi să-i verifici pulsul. Asta arăta cât de repede fusese abandonat săpatul. Dacă ar fi existat cea mai mică speranţă, gaura ar fi fost mai mare.

Pâlpâirea luminilor roşii însângera zăpada din jurul nostru. M-am aplecat, am zărit-o o clipă şi m-am tras înapoi. Rujul fluorescent era şi mai strident pe chipul golit de sânge, încă purta puloverul galben, pe gât, pe care-l avusese ieri. Nimic altceva care s-o ferească de frigul de afară. Sub cap şi deasupra lui avea o coroană de gheaţă stacojie. Esenţial, pe faţă nu era nici urmă de cenuşă. Mi s-a făcut rău. Apucase cineva să-i spună că Uscătoria nu fusese încuiată?

— Am găsit-o doar pentru că am călcat pe mâna ei... a început Katherine.

În jurul cadavrului stăteau ea, Sofia şi Crawford. Audrey rămăsese la căldură şi, după ce ne-a semnalizat ca să ajungem jos, Marcelo a plecat să i se alăture. Nu ştiam unde se afla Erin.

— Umpleţi groapa, a spus Juliette.

Toată lumea a privit-o ciudat; părea de-a dreptul crud să spui aşa ceva.

— Trebuie să plecăm. Nu putem lua cadavrele cu noi – ne putem întoarce după ele când se linişteşte ninsoarea. Aşa că trebuie s-o acoperim la loc, ca s-o protejăm de animale.

S-a aplecat şi a tras cu antebraţul o movilă de zăpadă peste neaşteptatul mormânt al lui Lucy. Am ajutat-o să aducă mai multă.

— Gavin, cât timp mai avem până când va trebui să plecăm?

Era nedrept din partea ei să-i ceară să ne coboare pe toţi de pe munte, dar ştiam că Gavin era nevoit să-i facă nişte favoruri dacă voia ca ea să ia în considerare oferta lui pentru hotel.

— Trebuie să alimentez cu combustibil. O să dureze ceva, a răspuns el.

— Vrei să spui... a început Andy.

— Faceţi-vă cu toţii bagajele. Plecăm.

Eram recunoscător pentru fermitatea lui Juliette. Căutarea lui Lucy fusese singurul lucru care ne ţinuse pe loc. Nu eram chiar blocaţi de viscol, cum se întâmplă adeseori în romane de genul

acesta. Nu eram *blocaţi* chiar deloc. Dar eram înlănţuiţi de propriile egouri, regrete, ruşini şi încăpăţânări. Era timpul să ni le înghiţim pe toate. Oricum, îmi imaginez că acum aveam şi un moment prielnic pentru acest exod, fiind la şase capitole distanţă de final.

Am mai bătătorit un braţ de zăpadă. Ar fi trebuit să fie destul ca s-o protejăm pe Lucy de intemperii. Nu merita asta. Venise în această excursie doar ca să încerce să-l recâştige pe Michael. Îşi *dorise* să fie o Cunningham. De aceea se afla aici. Divorţată sau nu, făcea parte din familie, dar noi nu o trataserăm în consecinţă. În prima parte a weekendului am ignorat-o. Apoi Audrey a lăsat-o să preia vina morţii lui Michael, aruncând toată povara asupra ei. Şi niciunul dintre noi n-o urmase pe acoperiş. Murise singură. Ce mai familie! E greu să plângi când lacrimile îţi îngheaţă pe faţă.

Mâna lui Lucy ieşea de sub nămeţi cu palma deschisă spre cer şi mi-am dat seama că avea încă verigheta pe deget. Nu m-am putut hotărî dacă era mai respectuos să o scot şi s-o păstrez sau să o las acolo. Am decis că nu vreau să-i desprind cârligele degetelor îngheţate, aşa că am adunat un morman de zăpadă şi i l-am tras peste mână. Apoi mi-am scos fesul, pregătindu-mă pentru frigul care mi-a raşchetat scalpul, şi am şterpelit un băţ de schi rezemat de latura cabanei. L-am înfipt în vârful movilei şi am pus fesul în vârf, ca s-o putem găsi după ce va fi trecut viscolul.

— O să ne întoarcem să te luăm, am spus către movila de zăpadă.

Cineva m-a înconjurat cu braţul, dar în vântul care bătea puternic n-am apucat să văd cine.

Ne-am îndreptat cu toţii spre intrare. Ştiam că, înainte de plecare, trebuie să mă duc să-mi recuperez geanta cu bani din cabană şi că ar trebui să mă gândesc cum s-o prind pe mama singură, ca s-o întreb despre familia McAuley, dar în momentul acela chiar nu-mi păsa de astea: nu voiam decât să plec. Trebuia să mă încălzesc un pic şi să găsesc undeva un calmant. În sfârşit, înţelesesem ce înseamnă să fii dependent; aş fi dat toţi banii din geantă pentru ceva care să-mi amorţească gândurile şi braţul. M-am târât în restaurant după toţi ceilalţi.

S-a dovedit că Erin fusese în tot acest timp înăuntru, înlocuind personalul trimis acasă de Juliette. Ne pregătise prânzul. Am

apucat cu o recunoştinţă disperată un castron cu supă de pui şi porumb şi m-am aşezat lângă Sofia, la o masă goală. Cineva plecase s-o găsească pe mama, s-o convingă că trebuie să plecăm. Înainte de a mânca, am stat cu faţa în aburul supei, dezgheţându-mă până când vârful nasului a început să mă ardă.

— Nu era deloc cenuşă, i-am spus Sofiei scuturând din cap, după ce am luat câteva înghiţituri zdravene. Nu e ca la ceilalţi.

Sofia s-a strâmbat, înţelegându-mi întrebarea chiar dacă n-o pusesem. Mi-a explicat simplu:

— Şi-a rupt o grămadă de oase.

Apoi s-a uitat spre ieşirea din restaurant, către uşile care duceau în foaier, şi i-am văzut privirea îndreptându-se spre scări. Greşisem în privinţa insinuării sumbre făcute de Juliette în Pestenămeţi cel zdrăngănitor. Andy spusese: „Pe vremea asta... ar fi sinucidere curată”. Fotografia lui Ghete Verzi pe care Sofia i-o arătase lui Lucy era o descriere detaliată a ceea ce i se întâmplase şi lui Michael, iar Lucy era deja chinuită de conştientizarea faptului că ea îl trimisese într-o încăpere din care nu putea scăpa. Esenţial, Lucy se repezise afară *înainte* ca Audrey să-l interogheze pe Crawford despre împrejurările specifice. Ultima dată când fusese văzută de cineva, Lucy urca scările, mânată de vină. Spre acoperiş. Juliette voise să spună că trebuie s-o găsim înainte să-şi facă rău în viscol. Dar Lucy nu avea nevoie de viscolul ăla. Acoperişul hotelului era destul de înalt pentru asta.

Împreună cu Sofia, am lăsat ca această tristă înţelegere a lucrurilor să se aşeze peste noi: nimeni nu-i spusese lui Lucy că încăperea unde era Michael nu fusese încuiată. Că nu era vina ei.

Titlul acestei cărţi este real: toţi cei din familia mea *au ucis* pe cineva.

Doar că nu fiecare a omorât pe altcineva.

CAPITOLUL 36

Presupun că mama a fost ca un ghimpe în coasta multora în anii 1970, dacă entuziasmul cu care s-a legat de stâlpul patului poate sluji ca exemplu în acest sens. Marcelo s-a întors în

restaurant, unde petrecuserăm cu toţii ultima oră adunând bagajele în mijlocul sălii (eu înfruntasem viscolul încă o dată şi împachetasem geanta sport în troler) şi a scuturat din cap. Katherine şi cu mine, voluntari prin forţa împrejurărilor, întrucât eram cele mai apropiate rude rămase, ne-am târât pe scări până la etajul al treilea, unde am găsit-o pe Audrey proptită în perne, cu o mână înlănţuită de stâlpul patului. Am spus înlănţuită: îi şterpelise nătărăului de Crawford cătuşele atârnate la şold. Părea un protest foarte confortabil.

A fost o înţelegere tăcută ca mătuşa Katherine, fiind cea mai puţin detestată, să preia conducerea, aşa că a ridicat o mână şi a spus:

— Audrey, nu fi ridicolă. Unde este cheia?

Mama a ridicat din umeri.

— Tipul cu vehiculul pentru zăpadă ne poate duce acum sau niciodată. Ne pui pe toţi în pericol.

— Păi, atunci duceţi-vă.

— Ştii bine că nu e corect ce faci. Nu te putem lăsa aici. Dacă se înrăutăţeşte vremea? Familia ta este în pericol. *Mor oameni.*

— Mie mi se pare că luaţi ucigaşul în vale, cu voi. Nu-l las pe Michael să putrezească aici.

— O să ne întoarcem şi o să-l luăm când o să fim în siguranţă, când se linişteşte vremea.

Marcelo s-a ivit în spatele nostru, fiindcă probabil încercase şi el deja cele mai multe dintre argumentele lui Katherine, care devenea tot mai frustrată, ridicând tonul şi vorbind tot mai ascuţit, renunţând la argumentele raţionale şi aruncând cuvinte precum *egoistă, dificilă* şi *muiere proastă,* în timp ce trăgea de stâlp, încercând să-l desfacă din îmbinări. În împrejurări normale, s-o numeşti pe mama „scorpie afurisită” ar fi declanşat un cataclism, dar acum Audrey n-a făcut decât să întoarcă capul. Din grimasa de pe chipul lui Marcelo am dedus că încercase şi el această abordare.

— Am nevoie de o şurubelniţă sau, stai aşa – a mijit Katherine ochii spre rama patului –, de o cheie hexagonală, i-a spus ea lui Marcelo dând drumul stâlpului, dezgustată. 400 de dolari pe noapte şi mobila este de la IKEA.

Apoi s-a întors către Audrey, ameninţând-o:

— O să te luăm pe sus de aici.

Marcelo, bucuros că poate scăpa, a plecat să caute uneltele.

— Fiul meu a murit, a fost tot ce a spus Audrey. N-o să-l las singur aici.

Era acelaşi lucru pe care-l spusese şi în bar, când Sofia şi Crawford îi explicaseră crima, şi lucrul ăsta m-a făcut să izbucnesc. De când ajunseserăm aici, mă rugasem de ei să fiu considerat şi eu un adevărat Cunningham. Îmi păsa de asta mai mult decât de Ghete Verzi şi chiar de Michael. Găsirea criminalului n-avea de-a face cu dreptatea: era o şansă să dovedesc ceva, un apel linguşitor către mama să recunoască faptul că eram demn de numele meu. Dar ea, în suferinţa repetată a morţii lui Michael, nici măcar nu se gândise la faptul că afară, în zăpadă, zăcea moartă o femeie care făcuse şi ea parte din familie. Indiferent de nume sau de actele de divorţ, Marcelo recunoscuse acest lucru: *suntem toţi sau niciunul.* Mama, cu toate insistenţele ei, nu ştia ce înseamnă familia.

— Fiul tău? am urlat eu, şocându-le pe Audrey şi pe Katherine.

Mai târziu, Marcelo mi-a spus că mă auzise de pe hol. Furia mea era mai reprimată decât îmi dădeam seama.

— Fiul tău? Dar ce zici de sora mea – *fiica* ta. „Noră” e doar un cuvânt. Ştii că Lucy este afară, în zăpadă? Ştii că a murit din cauza felului în care *tu* ai făcut-o să se simtă. Din cauza felului în care ai aruncat pe ea toată vina pentru moartea lui Michael. E la fel de moartă cum este şi el şi tot ce poţi spune este *fiul tău.*

— Ern.

Katherine a încercat să vină în faţa mea, dar mă îndreptam deja spre mama, înfuriat. În ceea ce-o priveşte, mama nici n-a tresărit.

— Nu, Katherine. Am permis asta prea multă vreme.

M-am întors spre mama.

— Tu pui propria durere deasupra durerilor tuturor celorlalţi. Ne-ai crescut în suferinţă, pentru că a murit soţul *tău.* M-ai alungat pentru ce am făcut eu familiei *tale.* Ei bine, este şi familia mea.

M-am înmuiat, pentru că, în ciuda furiei mele, trebuia să ajung s-o înţeleg mai bine. M-am aşezat pe pat.

— Ştiu că a fost greu. După ce l-ai pierdut pe tata, a trebuit să te descurci singură cu toate. Şi ştiu că ai început să te defineşti pe tine însăţi din cauza numelui tău, din cauza a ceea ce credeau oamenii despre tata, şi mai ştiu că singurul mod în care puteai să faci faţă era să te întorci spre interior, să-ţi însuşeşti

numele acela. Dar, făcând aşa, ai început să trăieşti potrivit etichetei pe care ţi-o puseseră alţii. Cunningham nu înseamnă ce crezi tu că înseamnă. Ştiu – m-am surprins pe mine însumi când i-am luat mâna; m-a lăsat, era inertă – ce încerca tata să facă atunci când a murit.

Ochii mamei erau sticloşi, dar strânsese maxilarele. Era greu de spus dacă se simţea ameninţată sau înţeleasă. I-am susţinut privirea, refuzând să cedez primul.

— Ştii? a întrebat ea.

— Ştiu de Rebecca McAuley. Ştiu că tata avea nişte fotografii care arătau implicarea cuiva în răpire şi probabil şi uciderea fetei. Ştiu că Alan Holton era corupt. Ştiu de ce ai fost atât de rănită când am fost de partea legii în loc să fiu de partea lui Michael. Mi-a luat mult timp să văd lucrurile prin ochii tăi, dar acum am reuşit. Ştiu că te-ai dus să te întâlneşti cu părinţii Rebeccăi acum două nopţi, când ai anulat cina pe motiv că te simţi rău. Le-ai spus să plece acasă.

I-am recitat tot ce-mi spuseseră soţii McAuley despre apariţia mamei la uşa lor, cu două nopţi în urmă.

— I-ai ameninţat, Audrey. I-ai întrebat dacă mai au şi alţi copii, şi dacă acei copii au copii, la rândul lor. Oamenii ăia *şi-au pierdut fiica.* Cum ai îndrăznit să foloseşti ce i s-a întâmplat Rebeccăi ca pe o ameninţare? *Cum îndrăzneşti?*

— Nu i-am ameninţat, a spus Audrey încet. Le-am *explicat* doar care sunt riscurile.

— Ştiu şi ei riscurile. Au pierdut un copil.

Am tras adânc aer în piept şi apoi am luat taurul de coarne cu un lucru pe care credeam că l-am înţeles.

— Exact aşa cum l-ai pierdut tu pe Jeremy.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, a şuierat ea printre dinţii încleştaţi.

— A fost ceva ce a spus Siobhan McAuley, am marşat eu. Anume că ei n-au angajat niciun detectiv particular în ultimii douăzeci şi opt de ani. M-a izbit faptul că era un număr foarte exact. Rebecca a fost răpită acum treizeci şi cinci de ani, ceea ce înseamnă că diferenţa este de şapte ani. Aceeaşi perioadă pe care ai aşteptat-o tu pentru funeraliile lui Jeremy. Şapte ani. Nu există coincidenţe – aceste perioade coincid dintr-un motiv. Atâta trebuie să treacă pentru a declara o persoană legal decedată, nu-i aşa?

— Ce tot spui acolo, Ern? s-a auzit Katherine peste umărul meu.

Audrey m-a privit ţintă, cu falca tremurând, dar n-a spus nimic.

— Ai mai lăsat să-ţi scape ceva, când am vorbit ultima dată în bibliotecă, am ignorat-o eu pe Katherine, susţinând privirea mamei. Ai spus că familia noastră trebuie să plătească preţul acţiunilor tatei. Dar ai mai spus şi că ne-a lăsat fără o armă cu care să luptăm. Cuvintele tale exacte au fost *nimic lăsat în bancă.* Eu am crezut că era vorba despre bani, dar tu nu la asta te refereai, nu? Ştiai despre fotografii – asta era arma despre care vorbeai. Dacă Pumnalele sau persoana pe care o protejau ei, oricare ar fi fost ea, nu le luase de la tata în noaptea morţii lui, avea sens ca Pumnalele să presupună că le aveai tu. Că puteau ataca, să zicem, banca la care lucrai, unde era mai probabil ca tata să aibă o cutie de valori.

— Nu înţelegi. Ar fi făcut *orice* ca să păstreze povestea secretă. Fotografiile lui Robert... nu le-a găsit *nimeni,* niciodată. Îmi doresc să fi găsit ce căutau, vreun plic galben pe care să scrie „În eventualitatea morţii mele, vă rog trimiteţi plicul acesta către mass-media”, vreun indiciu oarecare. Orice. Voiam să-l găsească. Chiar am vrut. Am căutat *peste tot* nenorocitele alea de poze.

— Dar Pumnalele n-au ieşit cu mâna goală din bancă, nu-i aşa? Poate că n-au găsit pozele, dar când fugeau de pe acoperişul parcării cred că au găsit un lucru aproape la fel de bun: stând într-o maşină. Au decis că exista o singură cale de a fi siguri că nu ai fotografiile. Un ascendent. O garanţie că, dacă ai fi avut pozele, le-ai fi dat fără să clipeşti. Şi ştim cu toţii că n-aveau nicio problemă să ia copii – Rebecca este dovada clară. Şapte ani, Audrey.

Mama a coborât privirea. A cedat.

— L-au luat pe Jeremy din maşină, a şoptit ea.

În spate, am auzit-o pe Katherine respirând puternic. Am lăsat liniştea să se aştearnă până când mama a fost pregătită să continue. A vorbit cu capul plecat.

— Alan era mesagerul lor. Tot ce voiau erau fotografiile, a spus el, nu voiau bani. Şi nu puteam merge la poliţie, pentru că femeia aia, Humphreys, îi ucisese deja pe Robert *şi* pe Rebecca, nu-i aşa? Iar Alan era clar că juca la două capete – cine ştie cine

altcineva făcea la fel? A trebuit să vă protejez pe tine şi pe Michael.

— Trebuie să fi fost o investigaţie totuşi, nu? am intervenit cu blândeţe, îngrijorat că şi cea mai mică schimbare de ton ar fi putut să-i întrerupă mamei transa mărturisirilor.

Eram cu toţii încremeniţi. Katherine încetase să mai caute cheia de la cătuşe.

— Bineînţeles. Au tratat cazul ca pe o dispariţie. Poate pentru că erau băgaţi şi ei în asta, nu ştiu, dar au lăsat să pară că Jeremy a ieşit din maşină ca să caute ajutor pentru tine şi Michael. A trebuit să le cânt în strună. M-am tăiat la frunte în sticlă, dar geamul era deja spart. Tot spuneau că un copil de cinci ani nu putea ajunge departe. Iar apoi, pe măsură ce a trecut timpul, mi-am dat seama că-şi schimbaseră perspectiva de la *nu poate ajunge departe* la *nu poate rezista mult* şi că desfăşurau o căutare de care ştiam şi eu că este o fundătură. Între timp, Alan continua să mă întrebe de fotografii şi i-am spus că nu le am, că nu le-am găsit. Iar el spunea că mă crede...

A ridicat privirea spre mine, avea ochii tiviţi cu roşu.

— Spunea că *el* mă crede, dar că e o singură cale de a fi siguri că nu păstrez pozele pentru mine. Că trebuia să fie siguri...

Vocea i s-a pierdut, însă continuarea era clară. Singura cale de a fi siguri că Audrey nu ascunsese pozele era să ducă la capăt ameninţarea şi s-o lase să atârne deasupra capului celorlalţi doi copii rămaşi. Mi s-a făcut rău la gândul că Jeremy fusese îngropat în sicriul unui poliţist. Mi-am dat seama că nu ştiam sigur dacă acel cadavru de copil era al Rebeccăi.

— N-am vrut niciodată să ţin partea cuiva anume, mamă.

Am reflectat la ce-mi spusese, că fac aceleaşi greşeli pe care le-a făcut şi tata, iar acum înţelegeam un pic mai bine. Am simţit cum mâna ei, care până acum doar se odihnise într-a mea, mă strânge cu putere.

— Am încercat să fac ce e bine. Dar există ce e *bine* şi ce e bine pentru noi. N-am ştiut că a trebuit să plăteşti un preţ atât de mare.

Eroii din romane şi filme pot bine-mersi să se joace de-a hoţii şi vardiştii, dar în viaţa reală personajele secundare ca noi, cei din familia Cunningham, sunt cele care încasează loviturile, care îşi duc suferinţa pentru ca altcineva să poată ridica mâinile în aer, în semn de victorie. Tata încercase să facă „ce trebuie”. Iar

asta îl costase. Nu-i costase pe cei doi soţi bogaţi care îşi jeleau copilul pierdut. N-o costase pe detectiva care îşi presase informatorul cu gândul la o promovare. Şi astfel, pentru Audrey binele şi răul încetaseră să mai existe. Existau doar familia şi restul lucrurilor. Poate că, până la urmă, ştia de fapt ce înseamnă acest concept, familia. Am strâns-o şi eu de mână.

— Marcelo ştie? am întrebat-o.

— A aflat mai târziu.

— Mie nu mi-ai spus niciodată, a intervenit Katherine.

Era greu de zis dacă era ofensată că a fost lăsată pe dinafară sau încerca să se apere de un interogatoriu.

— Nu-mi amintesc prea multe din dimineaţa aceea, am spus eu încercând să rămân concentrat asupra lui Audrey.

— Erai prea mic. Îţi aminteai tu ceva vag, toate erau amestecate, dar m-ai ascultat cu ce ţi-am spus. Şi le-am zis tuturor, inclusiv ţie, Katherine, că Jeremy a murit în maşină, pentru că aşa era cel mai simplu şi pentru că mă temeam că, dacă vor exista prea multe întrebări, Alan o să se întoarcă după tine sau Michael. Ca să fiu sinceră... nici nu mi-a păsat de oprobriul public. Ironia era că, dacă Pumnalele n-ar fi spart geamul ca să-l ia pe Jeremy, probabil că aţi fi murit toţi trei. Aşa că am simţit, cumva, că o merit.

— Şi apoi, câţiva ani mai târziu, Marcelo te-a ajutat să ai grijă de partea legală a lucrurilor. Când ai organizat funeraliile. I-ai spus şi lui secretul. E corect?

— Da. A aranjat asta, m-a ajutat să rezolv cu testamentul lui Robert, chestii de genul ăsta. Mai am nişte lucruri să-ţi spun, bănuiesc. Dar nu aici. Nu pot gândi cum trebuie. Hai să coborâm de pe muntele ăsta. Cheia e în Biblie.

Katherine a scotocit prin noptieră după cheie, frunzărind paginile până când dintre ele a căzut o cheiţă argintie. A descătuşat-o pe mama şi tocmai o ajuta să se dea jos din pat, când Audrey a îndepărtat-o şi s-a întins spre mine, s-o sprijin. M-am aplecat şi i-am oferit umărul ca să se ridice în picioare, iar ea şi-a lăsat toată greutatea pe mine.

— N-am vrut decât să-i avertizez pe soţii McAuley, a spus ea. Oamenii ăştia n-au nicio problemă să ucidă copii. Indiferent dacă vor o răscumpărare sau un ascendent, îmi pare rău că au luat-o ca pe o ameninţare.

N-am răspuns, doar am îmbrăţişat-o sperând că asta să-i transmită că o înţelegeam. Eram bucuros că acum putem pleca şi, odată ce coboram de pe munte, puteam începe vindecarea. Lăsând la o parte crimele, până la urmă reuniunea asta fusese un succes.

Oricât de revelatoare fusese povestea din perspectiva lui Audrey, eram încă bântuit de întrebări sâcâitoare.

Dacă Rebecca McAuley nu era singura victimă a Pumnalelor, cum puteam fi sigur că în sicriu se aflau rămăşiţele ei? Şi cum mama naibii reuşise Alan Holton să intre în posesia unui lucru pe care mama nu a putut să i-l găsească acum treizeci şi cinci de ani?

•

I-am spus lui Katherine că ne întâlnim la parter după ce termină de strâns bagajele împreună cu Audrey şi am plecat după Marcelo, pentru care aveam un potop de întrebări, însă pe drum am fost distras de biblioteca de la primul etaj. Focul sfârâia încă în şemineul din capătul încăperii, iar căldura lui mi-a mângâiat obrajii şi mi-a adus câteva picături de sudoare pe frunte. Sau poate căldura îmi venea din stomac şi se căţărase pe gât. Fiindcă intuiţia îmi spune că piese mici din acest mister fuseseră puse laolaltă, însă nu formau încă un întreg. Am trecut cu privirea peste rafturile cu romane detectivistice din Epoca de Aur. Audrey o aşezase greşit pe Mary Westmacott, ascunzând-o sub un nume diferit, la scriitorii cu „W”, aşa că am mutat-o la loc, printre cei cu litera „C”. Mi-am trecut degetul mare peste cotoarele cărţilor, căutând poate inspiraţie pentru deznodământ. Knox nu avea o regulă în privinţa asta, dar în toate cărţile din faţa mea se presupunea că, la final, detectivul nu renunţă pur şi simplu şi coboară de pe munte.

Însă acei detectivi erau mai isteţi decât mine. Eu nu aveam niciun scriitor care să mă manevreze din fire, ca pe o marionetă, n-aveam talente cu care să fi fost blagoslovit. Nu m-aş fi calificat pentru Clubul Detectivilor. Îmi amintesc cum m-am gândit că singurul lucru de care eram sigur era că-mi scapă ceva. Ceva mic. Că există mereu în cărţile astea un element care le deblochează pe toate celelalte, iar acesta este, adeseori, cel mai neînsemnat dintre ele. Era ceva ce nu vedeam încă. Cel puţin, nu fără o lentilă de modă veche, ca a lui Holmes. Sau o lupă.

Şi atunci am rezolvat misterul.

În acest gen de cărţi, există adeseori o ilustrare metaforică impresionantă a momentului în care se realizează deducţia. Detectivul stă şi se gândeşte şi poate piesele puzzle-ului din mintea lui intră încet fiecare la locul ei sau poate sunt focuri de artificii ori piese de domino; poate că se împleticeşte pe vreun culoar întunecat şi, într-un final, dă peste comutator. Oricum ar fi, informaţiile se ciocnesc într-o cascadă fascinantă de descoperiri, care îl conduce spre momentul „Evrika”. Îţi garantez că în realitate nu e atât de dramatic. În clipa asta nu ştii răspunsul, iar în următoarea l-ai aflat. Mi-am verificat bănuiala îndreptându-mă spre şemineu şi presupunerea mi s-a confirmat.

Ca să nu-l supăr pe Ronald Knox – din moment ce toate indiciile apărute trebuie prezentate cititorului –, iată detaliile pe care le-am pus laolaltă: Mary Westmacott; 50.000 de dolari; maxilarul meu; mâna mea; camerele video pentru starea vremii de la Sky Lodge; procesul de malpraxis al Sofiei; o cutie poştală din Brisbane; Lucy ţinând o armă imaginară în dreptul capului; un sicriu cu doi ocupanţi; vomă; o amendă pentru viteză; o frână de mână; o lupă; fizioterapie; o agresiune nerezolvată; un soţ cavaler, cuprins de frisoane; „şeful”; o haină; urme de paşi; aşteptarea nervoasă a lui Lucy; o schemă piramidală; degete de la picioare dureroase şi inflamate; telefonul din cabana mea; visul în care mă sufocam; noul pacifism al lui Michael; şi F-287 – un porumbel mort, medaliat pentru curaj.

Katherine şi-a anunţat sosirea cu numeroase bufnituri de valize târâte pe scări în jos. M-a observat şi s-a oprit, urmată de valize şi de mama, fie ca să ceară o mână de ajutor, fie ca să-mi spună să n-o mai lălăi, dar n-o să aflu niciodată, pentru că i-am tăiat-o scurt.

— Vrei să-i aduni pe toţi? am rugat-o eu. Trebuie să le spun ceva. E nevoie de toată lumea, fiindcă mai am nişte întrebări pentru ei. Şi, în felul ăsta, nu fuge nimeni.

Katherine a dat din cap, înţelegându-mi tonul.

— Unde?

M-am uitat în jur, spre rafturile cu cărţi, spre focul care trosnea în şemineu şi scaunele de piele şi catifea roşie.

— Dacă am ajuns până aici în viaţă, cât să ne spunem povestea, aş zice că Hollywood s-ar supăra cam tare dacă n-am folosi biblioteca, nu crezi?

CAPITOLUL 37

Marcelo şi Audrey s-au aşezat pe scaunele de piele, ca nişte capete încoronate pe tron. Crawford şi Juliette stăteau în picioare în spatele lor, pe câte o parte a şemineului, căci se pare că învăţaseră, după un sfârşit de săptămână petrecut printre Cunninghami şi afacerile lor de familie, sensul expresiei „distanţă sigură”. Katherine stătea şi ea tot în picioare, cu braţele sprijinite de spătarul scaunului lui Audrey. Andy se aşezase la o masă aflată într-o parte, cu toate că părea să-i lipsească încrederea lui obişnuită în sine, fiindcă îşi ţinea genunchii sus şi sprijinea cea mai mare parte a greutăţii corpului pe vârfurile picioarelor. Sofia se aşezase pe jos. Eram cu toţii ca într-un tablou de nuntă, asemănător cu cel din dimineaţa trecută, de pe treptele de afară, doar că făcut seara târziu, când petrecerea şi-a pierdut din vigoare, când toată lumea are nasul roşu de la băutură, hainele un pic în dezordine, mâinile strivite şi îndesate în mănuşi de bucătărie. Gavin fusese scutit, considerat nevinovat în virtutea Regulii numărul 1, şi trimis să încarce bagajele în Pestenămeţi. M-am asigurat că blochez uşa de la ieşire, pentru că ucigaşul încearcă mereu să scape, odată ce este dezvăluit.

Agitaţia descoperirii făcute se diminuase întrucâtva, iar acum trebuia să-mi dau seama cum e mai bine să-mi prezint acuzaţiile, aşa încât să le prindă şi ei logica. Era dificil de găsit un punct de unde să pornesc: în încăpere erau mulţi criminali, dar un singur ucigaş.

— Ei bine? a vorbit Marcelo primul, iar nerăbdarea i-a trădat curiozitatea.

Am considerat că a tras paiul scurt, aşa că am început cu el.

— E momentul să lămurim cu toţii de ce ne aflăm aici, am spus.

Am scos GPS-ul din buzunar şi i l-am aruncat lui Marcelo.

I-a luat un moment să realizeze ce este. Mi-am dat seama că a fost pe punctul de a mă întreba unde l-am găsit, dar apoi şi-a amintit cum a dat peste mine în zăpadă şi cum mi-a dat aparatul, chiar lângă geamul spart al maşinii lui.

— Tu eşti noul investitor al lui Gavin pentru cumpărarea acestui loc. Bineînţeles că da – eşti singurul de aici cu destui

bani pentru asta şi cum altfel te-ar fi convins Katherine să vii şi să petreci un weekend aici? Urăşti frigul mai mult decât îl urăşte Sofia; te-ai plâns încontinuu de asta. Şi ăsta e motivul pentru care te-ai enervat aşa de tare când Katherine ne-a făcut rezervări pentru cabane: ştiai că Gavin voia să dărâme tot, dar ai vrut să vezi cum arată camerele din hotel, ca să înţelegi dacă merită păstrat.

— Lucrez şi la o relaţie de afaceri, dacă tot sunt aici, bineînţeles. Când a făcut Katherine rezervările, am observat că locul este de vânzare. Contează în vreun fel? s-a răstit Marcelo pledându-şi apărarea, mult prea obişnuit ca el să fie cel care face acuzaţiile, nu cel care este acuzat.

Era înverşunat, cu pieptul umflat de indignare.

— Nu contează. Dar prima ta minciună a fost că Audrey se simte prea rău ca să participe la cina de acum două seri, i-am replicat. Nu ţi s-a părut ciudat că întâi ţi-a cerut să spui minciuna asta şi apoi a vrut să vină cu tine la întâlnirea pe care o aveai cu Gavin?

Ştiam deja motivul: Audrey voia un alibi pe care să i-l ofere lui Michael, după ce, spera ea, îi convingea pe cei doi McAuley să fugă. Marcelo avea să susţină afirmaţiile ei, cum că fusese bolnavă, şi în felul ăsta putea şi să plece în timpul cinei. Am văzut îndoiala din ochii lui Marcelo, când şi-a privit nevasta.

În cele din urmă şi-a dres vocea şi a spus:

— N-am ucis pe nimeni.

— Ei bine, asta-i altă minciună, nu-i aşa?

— Nu l-am atins pe Michael. Sau pe Lucy. Sau pe tipul ăla găsit în zăpadă.

— Nici n-am spus asta.

— Atunci luminează-mă. Pe cine se presupune că am ucis?

— Pe mine.

TATĂL MEU VITREG (din nou)

CAPITOLUL 38

Când am plonjat în lac, apa era atât de rece, încât mi-a provocat un stop cardiac, vă amintiţi? Juliette a trebuit să mă resusciteze. Este un detaliu tehnic, dar este corect.

— Hai să ne gândim la ce ştim, i-am spus. Ştim cu toţii că Michael a ucis un bărbat pe nume Alan Holton. *Unii* dintre noi ştiu că Alan Holton este cel care l-a împuşcat pe tatăl nostru, Robert. *Foarte puţini* dintre noi ştiu motivul pentru care a fost ucis tata: era informator al poliţiei, sub acoperire. Ultima lui turnătorie, mesajul final livrat detectivei Humphreys...

— Ai zis Humph... a început Erin, dornică să asambleze piesele pe care le prezentam, căci numele a sunat ca un clopoţel pentru ea, ştiind că este una dintre victimele lui Limbă Neagră.

— Aşa am zis. Încearcă să nu mi-o iei înainte, am zâmbit eu. Ultimul mesaj al lui Robert consta în nişte fotografii incriminatoare despre o crimă la care vom ajunge mai târziu. Fotografiile n-au fost găsite niciodată, în ciuda eforturilor susţinute depuse atât de Alan, cât şi de Audrey. Iar apoi, cu trei ani în urmă, Alan a pus brusc mâna pe ele şi s-a gândit să le vândă. Marcelo, tu eşti cel care a încercat să mă împiedice să aflu despre asta.

Marcelo a strâns tare din degete, făcând să scârţâie pielea de pe braţul fotoliului. Nu a spus nimic. Mă lăsa să scot tot pe gură, ca să vadă cât de mult ştiu. Nu voia să se pripească şi să umple în locul meu spaţiile goale, pentru cazul în care era nevoie să-mi pună la îndoială blufful. Nu prea conta, ştiam că am dreptate.

— Marcelo, tu eşti cel care a pus la cale înţelegerea dintre Robert şi detectiva Humphreys şi ai văzut primul cât de prost a mers. Audrey îţi spusese şi despre ce-i făcuseră Pumnalele lui Jeremy, când ai ajutat-o să finalizeze chestiunile juridice legate de moartea lui. Asta însemna că ştiai cam cât de periculos era ce avea Michael pentru oricine ar fi avut lucrul acela.

Cei mai mulţi din încăpere nu ştiau la ce mă referem, dar eram concentrat să-i vorbesc doar lui Marcelo.

— Când ai văzut murdăria de pe mâinile lui Michael şi alegerea ridicolă a vehiculului cu care a venit încoace, ai bănuit că a săpat după ceva. Şi dintotdeauna ai avut bănuiala că lucrul ăsta avea de-a face cu Rebecca McAuley. Nu ştiai ce deţine Michael, dar te îngrijora că oamenii începeau să moară din acelaşi motiv pentru care murise şi Robert, acum mulţi ani. Voiai să scapi de orice ar fi fost lucrul acela.

Am lăsat informaţia să fie digerată.

— Dar... n-ai făcut-o ca să-ţi acoperi tu urmele. Ai făcut-o ca să-l protejezi pe Michael, nu-i aşa?

Marcelo s-a cufundat şi mai tare în fotoliu.

— N-am avut de gând să-ţi fac rău. Nu voiam decât să văd camioneta aia cum o ia la vale. M-am gândit că va arăta ca un accident, a recunoscut el. Era un model vechi, aşa că am putut pătrunde înăuntru cu ajutorul unui umeraş de haine şi am lăsat frâna de mână, dar n-am avut şi cheia ca să pornesc motorul, aşa că am turnat nişte cafea fierbinte sub roţi, să topesc zăpada. Am fost întrerupt de Crawford, care a venit în fugă să vă scoată din şopronul cu materiale, aşa că a trebuit să plec înainte să apuc s-o împing la vale.

Am auzit în mintea mea vocea lui Erin – *Este un rahat maroniu pe jos, probabil lichid de frână* – şi mi-am amintit cana goală de cafea aşezată pe bara din spate a camionetei.

— Nu m-am gândit că o să se urce cineva în maşină şi o să tropăie de colo-colo. Îmi pare rău pentru accidentul de la mână. Jur, încercam doar să vă împiedic să aflaţi ce este de fapt înăuntru. Ce dracu', nici măcar nu ştiam despre ce e vorba! Eram înfricoşat de cadavrul găsit pe pârtie în dimineaţa aia şi, când m-ai întrebat de Humphreys, am ştiut că se apropie ceva. Voiam să mă pot spăla pe mâini de toate, ca oricine ar fi fost în spate să simtă că secretul lui era ascuns şi în siguranţă. Nu am vrut decât să-i pun capăt. Jur pe viaţa mea!

— Sau pe a mea, după cum s-au petrecut lucrurile.

— Am rămas cu tine până te-ai trezit, a spus Marcelo, părând mai stânjenit că trebuie să-şi arate grija decât când îl acuzasem că a acoperit o crimă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu te trezeai. Îmi pare rău.

— Deci cine este această Rebecca McAuley? a ridicat Andy mâna. Are vreo legătură cu acel cuplu în vârstă, care adusese valiza cu cash? a continuat el, privind prosteşte în jur. Ce e? Nu pricep!

— Anticipez.

Am decis să-l las în pace pe Marcelo.

— Din nou, haideţi să ne întrebăm de ce suntem aici. O reuniune, desigur. O mare şi fericită familie.

Sarcasmul mi s-a strecurat printre dinţii încleştaţi.

— Dar suntem *aici* pentru că unul dintre noi a ales acest loc. Nu-i aşa, Katherine?

M-am întors spre ea.

— Ai ales intenţionat cel mai izolat loc pe care l-ai putut găsi. Ca să nu putem pleca uşor. Şi ai fost foarte vehementă că trebuie să rămânem – desigur, ştiam cu toţii ce părere ai despre plata nereturnabilă, dar nu-i doar asta, nu-i aşa?

— Nu în faţa tuturor, Ern, a spus Katherine, dar tonul ei nu părea vinovat sau ameninţător; părea compătimitor – ba chiar stânjenit – în numele altcuiva. Haide, serios acum, a adăugat ea.

— Katherine, dacă asta nu va avea sens, nu vor avea nici altele. E momentul să dăm cărţile pe faţă. Şi asta te include şi pe tine. Pentru că *tu* eşti cea care a intrat pe furiş în cabana Sofiei în noaptea în care a murit Ghete Verzi. Tu sau Andy. Nu contează care dintre voi, dar hai să spunem că ai fost tu, de dragul demonstraţiei. Iniţial am crezut că a fost un mare noroc faptul că imaginile de pe camera pentru starea vremii nu au reuşit să surprindă cine a intrat în cabana Sofiei. Camera asta face câte o poză la fiecare trei minute, aşa că ar însemna să faci un efort conştient şi să te şi sincronizezi bine ca s-o eviţi. Bineînţeles, tu eşti genul de persoană care verifică vremea pentru weekend. Eşti cea mai organizată de aici, trebuie să te fi uitat de cincizeci de ori pe website-ul ăla înainte de a pleca de acasă. Ceea ce înseamnă că ştiai că există o cameră şi ştiai când e momentul să te deplasezi ca să nu fii prinsă în imagine.

Katherine a schimbat cu Andy o privire vinovată.

— Aşadar de ce ai intrat în cabană în lipsa ei? Căutai ceva acolo. Şi când ai găsit l-ai sunat pe Andy să-i spui că-l ai sau poate ca să-ţi spună cum stai cu timpul, ca să ştii când se activează din nou camera şi să te poţi eschiva. Dar ai uitat că

schimbaserăţi cabanele, aşa că ai sunat la numărul greşit. Aşadar întrebarea este: ce căutai?

Am ridicat mâna înmănuşată.

— Pilulele alea sunt dinamită, apropo. Oxicodonă, nu-i aşa?

Katherine a aruncat spre Sofia o privire în semn de scuză.

— Tu nu iei calmante, Katherine – n-ai mai luat, de la accidentul de maşină. Durerea ta personală este o pedeapsă pentru suferinţa pe care ai provocat-o şi n-o să cedezi aşa de uşor ispitei. Aşadar de ce ai cu tine un flacon de calmante puternice? Apropo, sunt recunoscător pentru ele, dar nu-ţi aparţin. Oxi este medicamentul de care devin dependenţi cei mai mulţi medici, aşa e? Este puternic şi nu-i prea dificil de procurat din spital.

Am scuturat sticla şi pilulele au zornăit acuzator.

— Le-am luat din cabana Sofiei, a spus Katherine. Nu dau două parale pe restituirea banilor. Nu puteam pleca de-aici mai repede, pentru că Sofia *trebuie* să stea aici. Şi are nevoie de toate cele patru zile. E la dezintoxicare.

S-au întors cu toţii spre Sofia, care, palidă şi obosită, n-a făcut altceva decât să plece capul, ruşinată.

— Sănătatea ei a început să se deterioreze când n-a mai avut pastilele. Îi tremurau mâinile, de exemplu, am spus eu, amintindu-mi cum i se clătina cana în mână, la bar. De ieri-dimineaţă vomită, e palidă şi transpirată.

M-am întrerupt ca să preîntâmpin o posibilă reclamaţie. O să subliniez că, în Capitolul 7, n-am spus nicio secundă că *n-ar trebui* să dai atenţie faptului că Sofia vomită. Ţi-am spus doar că asta nu înseamnă că-i însărcinată. Nu pot fi acuzat de inducere în eroare.

— Presupun, Sofia, că eşti o dependentă înalt funcţională. La urma urmelor, ai continuat să lucrezi, ba chiar să operezi. Şi mi-ai spus că medicii nu sunt testaţi precum sportivii, că nici măcar după un deces nu este obligatoriu un astfel de test. Dar te-ai speriat după ce operaţia a mers prost. Şi ai fost marcată – dintr-un motiv greşit, un pahar cu vin –, dar marcată ca la carte. Fiindcă legistul se uită la tipare. Poate că în ceea ce te priveşte există şi alte incidente, mai mici, din cele de zi cu zi care trec neobservate. Poate, la fel ca fiecare fulg de nea care a căzut pe muntele ăsta, nu sunt foarte condamnabile luate izolat, însă împreună încep să formeze o imagine. Aşa că Sofia te-a abordat

pe tine, Katherine, pentru că dependenţa ei intrase într-o spirală şi ştia că se află sub o strictă supraveghere şi că va pica testul pentru droguri, dacă legistul îl va cere. Dacă se duce în instanţă săptămâna viitoare cu oxi în sistem, n-o să aibă nicio şansă.

Sofia mă întrebase în glumă dacă eram liber săptămâna viitoare, când plănuiam să fac pe avocatul fals al lui Michael, dezvăluind astfel, din greşeală, calendarul evenimentelor.

— Aşadar weekendul ăsta era ultima ei şansă să se cureţe, de aceea ai fost atât de aspră cu ea. Acel prim mic-dejun, la care ai făcut eforturi ieşite din comun să sugerezi că nu era medic, fiindcă apucaseşi deja să-i scotoceşti prin cameră şi să găseşti pastilele. Erai supărată că le ascunsese de tine, dar încercai în acelaşi timp şi s-o sperii, ca să priceapă ce miză este în joc: întreaga ei carieră, întreaga ei identitate. I-ai cerut şi lui Marcelo s-o rupă cu ea – de aceea a refuzat s-o ajute. Deşi o va face dacă va fi nevoie, o ştim cu toţii. Însă în acest weekend, trebuia s-o sperii ca la carte. Ai încercat să mă faci şi pe mine să mă îndoiesc de ea. Trebuia să simtă că este pe cont propriu.

Marcelo a încuviinţat uşor spre Sofia, în semn de scuză. Mi-am dat seama de toate astea din lucrurile pe care le-a recunoscut Marcelo când l-am acuzat că face favoritisme între Michael şi Sofia. Se bâlbâise: *nu e chiar aşa.* Michael îmi spusese că Robert şi Audrey folosiseră exact aceeaşi tactică pentru Katherine, cu ani în urmă: o izolaseră cu totul. Era, totodată, şi sfatul pe care i-l dăduse Katherine lui Michael în chestiunea problemelor financiare ale lui Lucy. Ultima speranţă.

— Să ne întoarcem la pastile, Katherine. Le-ai încuiat la tine în maşină ca să le păstrezi în siguranţă. Dar Sofia – care ţinea capul plecat în continuare, iar umerii i se zguduiau de suspine tăcute – nu terminase cu asta. A încercat să-şi ia pastilele înapoi. Sofia, când mi-ai spus că ai văzut pe cineva la şopronul cu materiale de întreţinere, *nu l-ai fi putut* vedea de la bar. Viscolul ăla era orbitor: stătusem şi eu la fereastră şi n-am putut vedea nici până în parcare. Ceea ce înseamnă că trebuia să fi fost *în* parcare ca s-o vezi pe Erin intrând în şopron. Geamul maşinii lui Katherine nu a fost spart de viscol, ci a fost spart de tine, când încercai cu disperare să-ţi iei flaconul cu medicamente despre care credeai că l-a încuiat în maşină. Dar Katherine îl trimisese pe Andy ceva mai devreme să-i aducă geanta. Bănuise că ai fi putut face aşa ceva, deci s-a răzgândit

şi a preferat să aibă tot timpul pastilele cu ea. Ceea ce reprezintă şi motivul pentru care nu m-a lăsat să opresc flaconul peste noapte.

Am îngenuncheat în faţa Sofiei şi i-am pus o mână pe umăr, strângând uşor.

— Nu spun lucrurile astea fără motiv, Sofia. O să te ajutăm să treci prin asta. Dar trebuie să răspunzi sincer la următoarea mea întrebare.

A ridicat privirea spre mine; avea ochii injectaţi şi s-a şters la nas cu mâneca.

— Jur. Am făcut operaţia aia la fel cum le-am făcut pe toate celelalte. Este ca în povestea cu pilotul beat care a reuşit să aterizeze cu avionul, ştii? Nu – a sughiţat –, nu ştiu ce s-a întâmplat. Pur şi simplu a mers prost. De atunci m-a ajutat Katherine. Vreau să-mi revin la normal.

— Ştiu.

Am îmbrăţişat-o şi i-am şoptit la ureche:

— Eşti un chirurg bun. Ai lăsat dependenţa asta să scape de sub control, dar putem repara lucrurile. Trebuie doar să fii sinceră acum şi să mă ajuţi să găsesc adevăratul criminal. Pentru Michael şi Lucy. Eşti suficient de puternică să renunţi la asta şi suficient de puternică să mă ajuţi, chiar dacă la început s-ar putea să te simţi stânjenită.

Am simţit cum îşi freacă nasul de gâtul meu, în sus şi în jos. Dădea din cap. M-am ridicat. Nu era corect că spălam rufele tuturor în public, dar nu şi pe ale mele. Era rândul meu.

— Acum două nopţi, Sofia mi-a cerut 50.000 de dolari. Iată şi mărturisirea mea: am cu mine mult mai mulţi bani gheaţă decât mi-a cerut ea. Cam 250.000... mă rog, 245.000. Sunt banii cu care Michael ar fi trebuit să-l plătească pe Alan Holton. Mi-a cerut să am grijă de ei după ce toate au luat-o razna, iar eu nu am spus poliţiei. Pe de o parte fiindcă n-a venit niciodată vorba, pe de altă parte pentru că... în fine... nu am vrut să le spun. Recunosc – am ridicat mâinile, sperând ca acest gest să mă facă să arăt că sunt la fel de supus greşelii ca toţi ceilalţi, având în vedere că mă învârtisem prin încăpere arătând cu degetul –, am adus banii cu mine, în caz că Michael îi voia înapoi. I-am spus Sofiei cum am procedat şi ea mi-a cerut o parte din ei, zicând că o să-i fie de mare ajutor.

Am schimbat tonul, ca să mă adresez înţelegător Sofiei:

— Iar acum, când ştiu că eşti aici pentru că încerci să-ţi depăşeşti dependenţa, înţeleg un pic mai bine. Fiindcă problemele financiare sunt obişnuite în cazul dependenţilor, însă, când mi-ai cerut, nu păreai disperată, nu ai dat de înţeles că viaţa ta depindea de asta. Mi-ai cerut pentru că era uşor, pentru că banii nu puteau fi urmăriţi şi pentru că erau în faţa ta. O datorie de 50.000 nu-ţi distrugea viaţa – ai o casă, dacă chiar se ajungea la asta –, dar este adevărat că ai cheltuit prea mulţi bani pe oxicodonă şi că, având în vedere ce meserie ai, ar putea pune capăt carierei tale mai uşor decât dacă ai fi, să spunem, contabilă; era important ca banii să nu poată fi urmăriţi. Problemele financiare sunt ceva obişnuit în cazul dependenţilor, şi la fel şi furtul. Ai furat ceva de la unul dintre noi ca să faci rapid rost de nişte cash, nu-i aşa?

Sofia a dat din cap, smiorcăindu-se.

— Sunt un fan al regulilor – unii dintre voi ştiu deja. Iar Pasul 9 în regulile Alcoolicilor Anonimi este să compenseze paşii greşiţi.

M-am uitat spre Katherine, care a încuviinţat din cap, apoi m-am întors iar spre Sofia.

— Ai adus pastilele, da, însă doar ca pe o plasă de siguranţă. Aveai intenţia clară ca în acest weekend să urmezi programul. De aceea mi-ai cerut banii. Nu era vorba despre o datorie, ci despre ceva ce simţeai nevoia să plăteşti, chiar dacă nu ştia nimeni altcineva de asta.

— Cred că oricine ar fi observat dacă Sofia fura 50.000, a ridicat vocea Marcelo. A recunoscut ce avea de recunoscut. E cazul s-o laşi mai moale.

— Sofia poate să mă oprească dacă greşesc.

— Dacă este important pentru Michael şi Lucy... a tras Sofia adânc aer în piept. Aveam nevoie de bani ca să răscumpăr ce am furat: un ceas Rolex Presidential în valoare de 50.000 de dolari.

Marcelo a rămas cu gura căscată de groază. Şi-a verificat ceasul, l-a pipăit uşor de câteva ori şi apoi, într-un final, a reuşit să închidă gura.

Sofia părea epuizată de mărturisirea făcută, aşa că am reluat eu firul.

— Marcelo nu-şi scoate niciodată ceasul, ştim cu toţii. *Cu excepţia* momentului în care a fost anesteziat pentru reconstrucţia umărului. Operaţie realizată de Sofia, care a folosit

intervenţia drept ocazie pentru înlocuirea ceasului cu un fals. Am observat lucrul ăsta, pentru că Marcelo mi-a tras un pumn în falcă zilele trecute şi încă am toţi dinţii în gură. Modelul ăla de Rolex, cu brăţară de platină, ar trebui să cântărească aproape o jumătate de kilogram. Un pumn, chiar din partea unui bătrân – fără supărare –, m-ar fi pus la pământ cu aceeaşi eficienţă ca în cazul în care ar fi avut rozete pe degete.

— Ar fi observat diferenţa, a pufnit Juliette. În mod sigur. Dacă falsul este atât de uşor.

— Ai dreptate. Dar Marcelo se recupera după operaţie. La început, orice obiect i s-ar fi părut cât o cărămidă atârnată de încheietură şi uite aşa s-a obişnuit cu o greutate mai mică, gândindu-se şi că braţul i-a devenit mai puternic pe măsură ce se recupera.

L-am văzut pe Marcelo ridicând cu braţul drept o greutate invizibilă, testându-şi puterea cu o expresie confuză întipărită pe faţă.

— Dar problema era că acesta nu-i orice fel de ceas vechi. Recunosc, am fost puţin invidios pentru obiectul ăla. Am căutat o dată pe net cât costă şi imaginaţi-vă surpriza mea când Marcelo mi-a spus că i-a aparţinut lui tata. Era un infractor, desigur, dar nu unul care să facă paradă. Nu şi-a cumpărat niciodată bijuterii sclipitoare sau maşini şmechere. Asta mi s-a părut ciudat. Am presupus în primul rând că era un ceas furat, dar, chiar şi aşa, tata nu fusese genul care să ia dintr-o captură. Apoi am aflat despre fotografii. Pe care le voia toată lumea şi pe care nu le-a găsit nimeni, niciodată, deşi asasinii din bandă şi-au făcut apariţia chiar la banca unde lucra nevastă-sa, ca să atenteze la cutia lui de valori.

— Robert i-a lăsat ceasul lui Jeremy, a murmurat mama.

— Rolexurile sunt făcute ca să dureze – toată campania lor de marketing este bazată pe faptul că sunt lăsate moştenire din generaţie în generaţie. În particular, un Rolex platinum este atât de greu pentru că este şi foarte robust: are chiar şi geam antiglonţ.

Una dintre reclamele presărate în fluxul meu de social media spunea exact asta: *SIGUR CA UN SEIF DE BANCĂ.*

— Aşadar avea să dureze mult *şi* să fie totodată protejat. Nu exista loc mai bun pentru a păstra ceva esenţial, vital. Prevăzut să fie atât de mic, încât să poată fi ascuns sub geam, corect?

Am scos lupa din buzunar şi am ridicat-o în aer.

— Juliette, îmi arunci, te rog, medalia lui Frank?

Juliette s-a încruntat, nedumerită, dar s-a supus şi mi-a aruncat carcasa de sticlă cu grijă, într-o boltă joasă.

Am prins-o. O verificasem deja; era unul dintre lucrurile pe care le făcusem ca să-mi confirm bănuiala, aşa încât ştiam cât de importantă era. Şi, după cum am spus la pagina 89, nu am consumat degeaba 91 de cuvinte ca să descriu drăcia asta.

— Juliette mi-a spus că F-287 sau Frank – asta-i pasărea împăiată de deasupra căminului – transporta peste linia inamică a frontului o hartă cu localizarea poziţiilor de infanterie, coordonate şi alte informaţii esenţiale. Dar, chiar şi codată, harta în sine era suficientă ca să îngreuneze porumbelul. Nu mi-am dat seama că tatăl tău a înrămat şi mesajul salvator în sine, Juliette.

Am ţinut lupa dedesubtul medaliei, acolo unde fusese montată fâşia minusculă de hârtie pe care erau scrise acele puncte fără nicio semnificaţie. Era evident, chiar şi fără să duci lentila la ochi, că prin aceasta punctul mărit se dovedea a fi o hartă detaliată. Acum ne mutam de la Christie la le Carré – „rahaturi de spioni”, cum le zicea tata –, dar ai răbdare cu mine. Cu toate că ghidul meu nu s-a vândut în prea multe exemplare, era pe cale să-mi aducă nişte beneficii.

— Astea se numesc micropuncte. Este o tehnică folosită pentru comprimarea informaţiei. O pagină A4 întreagă sau o imagine, de exemplu o hartă, poate să încapă într-un punct cât cel de la finalul unei propoziţii. În al Doilea Război Mondial, spionii se bazau foarte mult pe asta – le puneau pe spatele timbrelor poştale. Asta – am ridicat din nou lupa – se rostogolea prin maşina lui Michael, în timp ce el îl îngropa pe Alan. A adus-o cu el şi aici. Erin i-a luat-o când a fost arestat de Crawford. Este un instrument folosit de bijutieri.

(Aminteşte-ţi că am aflat de cuvântul „lupă” abia când am scris această carte, aşa că ar fi ipocrit să-mi falsific replica.)

— Marcelo, ceasul tău, *cel adevărat,* avea un astfel de micropunct sub geam. Robert nu s-a drogat niciodată. Acul pe care l-au găsit asupra cadavrului său, care a şi dus la concluzia că era drogat şi încerca să jefuiască o benzinărie, nu era ca să se injecteze. Micropunctele sunt atât de mici, încât ai nevoie de

un instrument foarte fin, precum o seringă sau vârful unui stilou, ca să le aplici pe o suprafaţă.

Am ridicat lupa.

— Dar toţi cămătarii de la amanet au una de-asta sau chiar un instrument mai bun. Oricine ar fi văzut imediat punctul, la simpla verificare a calităţii obiectului. Sofia a crezut că vinde doar un ceas, dar vindea mult mai mult. Mă îndoiesc că a avut ghinionul să i-l vândă lui direct, dar Michael mi-a spus că bunurile furate din Sydney au tendinţa să-şi croiască drum spre magazinul lui Alan. Sofia trebuie să fi mers în vreun loc dubios. Poate că dealerul tău de oxi te-a îndrumat în direcţia corectă sau poate că l-ai schimbat pe droguri şi l-a vândut el. Nu trec cu vederea nici faptul că poate Alan însuşi era în pozele acelea şi cineva l-a avertizat. Habar n-am. Oricum ar fi, acesta este fluturele care a dat din aripi în Turcia şi a provocat o tornadă în Brazilia. Versiunea scurtă este că Rolexul care nu trebuia a ajuns la persoana care nu trebuia. Alan ştia valoarea a ceea ce deţinea şi, mai important de-atât, ştia şi cine vrea informaţia. De aceea s-a întâlnit Michael cu el în noaptea aia, cu o geantă cu bani în portbagaj. Încerca să cumpere micropunctul.

Atenţia tuturor era concentrată asupra mea.

— Doreşte cineva să completeze spaţiile libere sau să continui eu?

Într-o carte ca asta, elementul asemănător micropunctului este denumit MacGuffin[6]. Nu contează ce anume este, contează doar că oamenii vor ucide pentru el. Ştii tu, chestia aia după care aleargă mereu James Bond: un USB cu un virus care va distruge lumea; parole de conturi bancare; coduri de lansare a rachetelor nucleare. Sau, în cazul nostru, fotografii.

— Am o întrebare, a intervenit Audrey, ridicând mâinile cu gestul tipic de *nu trageţi.* Ernest, tot ceea ce ne spui este despre cât de *mic* e obiectul pe care-l căutăm. Michael a venit aici cu o camionetă pentru mobilă. Pentru o poză minusculă?

Mi-am dat seama că toată lumea din încăpere, mai puţin Audrey şi Katherine, ştia că în camionetă era un sicriu – Erin

[6] Un MacGuffin (uneori McGuffin) reprezintă un obiect, dispozitiv sau eveniment, nesemnificativ sau neimportant, necesar în naraţiune şi în construcţia personajelor, mai ales în thrillere. Termenul a fost inventat de Angus MacPhail pentru filme şi a fost preluat de Alfred Hitchcock.
De obicei, MacGuffin este dezvăluit în prima parte şi apoi îşi pierde din importanţă, ca să revină în atenţie în punctul culminant (N.t.).

pentru că săpase după el; Sofia şi Crawford fiindcă alergaseră după el; Andy şi Juliette pentru că asistaseră la conversaţia mea cu soţii McAuley; iar Marcelo, pentru că îi spusesem chiar eu.

— Michael a avut nevoie de camionetă ca să aducă aici sicriul lui Brian Clarke, pe care el şi Erin îl dezgropaseră cu o noapte înainte. Brian este poliţistul împuşcat de tata în noaptea în care a murit partenerul lui Alan Holton. Marcelo nu ştia de ce anume vrea să scape din acea camionetă, dar eu am văzut ce voia Michael să văd. În sicriul lui Brian se aflau două cadavre: unul dintre ele, al unui copil.

Mă bucur să anunţ că la auzul acestei informaţii s-a produs un icnet general.

— Andy, dacă te ajută, *asta* este Rebecca McAuley. A fost răpită cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Părinţii ei au încercat să-i tragă pe sfoară pe răpitori, ca să economisească nişte bani, ceea ce s-a întors asupra lor ca un bumerang; nu şi-au mai văzut niciodată fiica.

— Şi Robert avea fotografii despre asta, a spus Erin. Asta crezi că se află pe micropunct, dovada uciderii ei?

— Exact. Alan a fost deosebit de încântat când i-a picat în mână ceasul, pentru că ştia că soţii McAuley vor plăti bani frumoşi pentru proba din el. Următoarea parte se bazează pe deducţii, dar îl exclud pe Alan de pe lista ucigaşilor Rebeccăi, întrucât Marcelo mi-a spus că era prea moale şi pentru că, altminteri, ar fi distrus pozele în loc să le vândă. Şi, pentru că le vindea, îmi imaginez că treizeci şi cinci de ani reprezintă o perioadă suficientă şi Alan a rupt destule legături încât şi-a dat seama că nu mai merită să protejeze pe oricine-ar fi protejat atunci.

Am aşteptat o secundă, ca să mă lămuresc dacă majoritatea din încăpere considera judecata rezonabilă. Câţiva dădeau din cap. Sofia părea că e gata să vomite. Andy arăta dezorientat, de parcă i-aş fi explicat noţiuni de fizică cuantică. M-am declarat mulţumit.

— Dar Alan avea şi el o problemă. Poate că n-a ucis-o pe Rebecca, dar nici nevinovat nu era: lucra pentru Pumnale. L-a atacat pe Robert şi a ajutat la ascunderea cadavrului Rebeccăi, cel puţin, şi este posibil să fi interferat şi la predarea răscumpărării. Aşa că nu putea să se arate pur şi simplu la uşa

familiei McAuley. L-ar fi făcut şi pe el responsabil de tot ce s-a întâmplat. Aşa că avea nevoie de un intermediar.

— De ce Michael? a întrebat Katherine.

— Mi-a luat o vreme să-mi dau seama de ce. Cred că Alan voia pe cineva care să aibă ceva de câştigat, ca să poată avea încredere cu livrarea unei sume de bani atât de mare. Un Cunningham avea multe de câştigat din fotografii şi din ce mai ştia Alan, din implicarea lui. Cel mai clar este că voia să afle adevărul despre Robert, desigur. Bănuiesc însă că asta e doar o jumătate, însă o să ajungem şi acolo. Michael părea alegerea corectă – Marcelo, tu ai fost avocatul lui Robert; Katherine, tu eşti tăioasă ca lama unei patine; Audrey, vârsta este împotriva ta de această dată, fără supărare. Dar asta a fost greşeala lui Alan. Legătura personală despre care a crezut că-i va garanta înţelegerea s-a dovedit a fi motivul pentru care l-a ucis Michael.

Iar înţelegerea în sine este partea cea mai simplă. Preţul lui Alan este suma iniţială a recompensei: 300.000 de dolari. Aşa că Alan îi oferă lui Michael suficiente informaţii ca să-i atragă pe el şi pe McAuley, Michael ia banii de la McAuley ca să cumpere micropunctul de la Alan, Alan îşi ia partea şi apoi Michael livrează fotografiile mai departe. Totul e foarte simplu. Exceptând, bineînţeles, faptul că Michael sfârşeşte prin a-l ucide pe Alan şi a păstra banii.

— Pentru că Michael nu avea cei 300.000 de dolari, a bâiguit Sofia, surprinzându-mă cu atenţia ei. Mi-ai zis că ţi-a dat 267.000.

— Bingo. Michael a luat o parte din bani înainte să i-i dea lui Alan. Motivul pentru care a făcut-o?

Sincer să fiu, n-aveam de fapt mai nimic cu care să acopăr partea asta în afară de instinct, dar eram destul de încrezător. Şi îmi luasem avânt, aşa că n-aveam chef să încetinesc.

— Lucy avea probleme cu afacerea ei. Pierdea bani şi se căpătuise cu o maşină pe care nu şi-o putea permite, în nişte condiţii de leasing foarte aspre. Marcelo, când Lucy ţi-a spus la micul-dejun că şi-a plătit datoriile, cei mai mulţi dintre noi am crezut că era vorba despre obişnuita ei indignare defensivă. Dar s-a dovedit că nu minţea. Michael a folosit banii ca să-i plătească datoriile, inclusiv maşina, înainte de a se duce să se întâlnească cu Alan. A făcut asta ca să se asigure, probabil, că ea va fi în siguranţă dacă ceva nu merge bine.

Şi pentru că avea nevoie de o despărţire curată, ca s-o poată părăsi pentru Erin. Eram bucuros că Lucy nu era acolo, ca să audă partea asta.

— Însă Michael nu a realizat efectul pe care urma să-l aibă faptul că luase caimacul. Alan nu era prost – a numărat banii, a descoperit că nu e toată suma şi a scos arma. S-au luptat pentru pistol... şi cunoaşteţi urmarea.

— Astea toate sunt foarte antrenante, nu s-a putut abţine Andy. Dar care e treaba cu Limbă Neagră?

— Încă n-am trecut pe la toată lumea. Erin, Sofia, Marcelo, voi nu ştiţi că părinţii Rebeccăi McAuley sunt aici – stau în complexul de pe celălalt versant. Având în vedere că acum Michael are micropunctul şi ştie unde este îngropat cadavrul, le scrie din închisoare celor doi McAuley, cerându-le să dubleze suma.

Siobhan McAuley îmi dezvăluise acest lucru la SuperShred, când spusese „Mai cere *iar* nişte bani”. Michael îmi spusese în Uscătorie că ceea ce avea el „valora mult mai mult” decât cele 300.000 la care îl preţăluise iniţial Alan.

— Michael plănuia să-i întâlnească pe soţii McAuley pe celălalt versant, ca să le vândă atât pozele, cât şi rămăşiţele fiicei lor – de aceea le-a adus aici. Ţi-a spus că ăsta era planul, nu-i aşa, Audrey?

— L-am avertizat să n-o facă, a confirmat Audrey. Şi, pentru că a insistat, m-am dus până acolo ca să-i avertizez eu însămi pe cei doi.

— Îmi pare rău – era din nou Andy, care nu arăta niciun fel de respect pentru construirea suspansului –, dar, Ernest, toate aceste răfuieli pe tema răpirii au avut loc cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Ce are asta de-a face cu nenorocita de cenuşă?

— În regulă, am ridicat eu mâna. Am înţeles mesajul. Hai să ne întoarcem la Ghete Verzi. Victima noastră neidentificată sau cel puţin neidentificată pentru cei mai mulţi dintre noi. De fapt, Lucy a rezolvat prima misterul.

— Dacă sugerezi că a fost ucisă fiindcă şi-a dat seama...

Sofia şi-a ridicat capul cu mâna şi l-a scuturat uşor, în semn de negare.

— Ştim că a căzut – nu era deloc cenuşă pe ea şi avea câteva oase rupte. N-am văzut niciun semn că s-ar fi luptat cu cineva.

— Nu. A sărit, am fost eu de acord cu ea, amintindu-mi de cum a simulat Lucy un pistol când am vorbit cu ea pe acoperiş: *Mai degrabă...* Dar ieri mi-a spus că mai degrabă s-ar sinucide decât să moară înecată cu cenuşă, torturată de Limbă Neagră. S-a aruncat singură de pe acoperiş, dar numai ca să scape de ceea ce era pe cale să se întâmple. Cred că s-a dus acolo ca să caute ceva pe internet, să-şi verifice încă o dată bănuielile. Ucigaşul nostru s-a speriat şi a înfruntat-o acolo, sus, după ce am plecat cu toţii de la bar. Vă amintiţi de frica de pe chipul ei, când s-a uitat la fotografia lui Ghete Verzi? Am crezut că era îngrozită să vadă ce i se întâmplase cu adevărat lui Michael, mai ales că avea impresia că, parţial, fusese vina ei. Dar m-am înşelat. Era speriată fiindcă îl recunoscuse.

— Niciunul dintre noi nu l-a mai văzut până acum. De unde mama naibii îl ştia Lucy pe mort?

Din nou, Andy. Încă era bulversat. Toţi ceilalţi păreau că înţeleseseră părţi din ce se întâmplase, dar stăteau încruntaţi în încercarea de a înţelege întregul. Doar o singură persoană avea maxilarele încleştate şi o expresie încremenită pe chip. Cu fiecare propoziţie, era ca şi când aş fi învârtit un scripete care îi încorda muşchii de pe gât.

— N-am spus că-l cunoştea. Am spus că l-a *recunoscut.* L-a întâlnit o singură dată – el i-a dat amenda de viteză pe drumul spre complex.

Am lăsat informaţia să se aşeze. Oamenii s-au răsucit să se uite în spate şi privirile tuturor s-au fixat asupra cuiva care se afla în fundul încăperii.

— Crawford, urmele alea de sânge de pe interiorul manşetelor uniformei nu sunt de la căratul cadavrului în jos, pe munte. Sunt pe interiorul încheieturilor. Oricine a lăsat urmele alea, le-a căpătat strângându-se singur de gât.

Am mimat cum mă agăţ de o bandă de plastic imaginară, legată în jurul gâtului.

— Porţi haina unui mort.

— Ce naiba ar trebui să însemne asta? a întrebat Crawford.

Înainte de a spune ce aveam de spus, i-am aruncat lui Juliette un zâmbet cunoscător – mândru că n-am înfrumuseţat cu nimic povestea –, apoi mi-am îndreptat atenţia iar spre Crawford.

— Ce vreau să spun este că până şi Arthur Conan Doyle credea în fantome. Nu-i aşa, Jeremy?

FRATELE MEU

CAPITOLUL 39

Jeremy Cunningham, care acum arăta foarte caraghios (chiar costumat de-a dreptul) într-o haină de poliţist pătată cu sângele altcuiva, mi-a aruncat un zâmbet vag şi a negat slab din cap. A încercat să spună ceva – poate, *dar e ridicol* –, însă cuvintele au ieşit, ce să vezi, ca înecate.

Audrey se uita la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi: clar credea că Pumnalele îşi împliniseră ameninţările şi îi uciseseră fiul. La fel ca Agatha Christie de pe raft, Jeremy se ascunsese sub un nume fals: Darius Crawford, pe care şi-l dăduse ca să acţioneze ca un poliţist local stângaci. Celălalt pseudonim, dat de presă, anume Limbă Neagră, era exact opusul stângăciei. Îşi trecuse pe listă cinci crime şi o sinucidere silită. Aşa cum am spus, unii dintre noi sunt foarte ambiţioşi.

Nu face parte dintre regulile lui Knox, dar n-ar trebui să crezi niciodată că cineva a murit până când nu-i vezi cadavrul cu ochii tăi.

De data asta, i-am vorbit direct lui Jeremy. Spectacolul de discursuri se terminase.

— Ghete Verzi *nu putea fi* decât un localnic. De aceea ai arătat poza lui doar membrilor familiei, dar ai ţinut-o ascunsă faţă de oricine altcineva, chiar şi faţă de Juliette, sub pretextul că vrei să eviţi panica, fiindcă orice localnic l-ar fi putut recunoaşte. Tot personalul este aici, pe munte, pentru munca sezonieră – oamenii se află aici de luni bune. N-ar fi devenit bănuitori că în zonă a venit un nou poliţist pe care ei nu-l cunosc, dar l-ar fi recunoscut îndată pe sergent. De aceea ai vrut să-l duci aşa de repede departe de ochii lumii, încuindu-l în şopron. Şi i-ai luat haina, dar nu şi încălţările: vârfurile metalice fac parte din uniforma poliţiştilor, iar cadavrul avea aşa ceva, dar când Erin te-a călcat pe picioare, în timp ce urmăreaţi camioneta, te-a durut, ceea ce însemna că tu nu ai. Ai fi putut pretinde că eşti absolut oricine, dar cred că ai vrut să fii

persoana cu puterea de a ne separa. Acesta este şi motivul pentru care ai făcut din moartea sergentului o chestiune publică, să-l poţi separa pe Michael de noi. Dar erai agitat, mult prea agitat, şi fiecare pas făcut care arăta ca activitatea legitimă a unui poliţist – identificarea cadavrului, menţinerea panicii în control – era doar ca să te asiguri că ţine deghizarea. Aşadar, când un Cunningham ţi-a cerut-o, ne-ai arătat fotografia. Părea că faci ceea ce trebuie. De fapt, voiai să te asiguri că nu ştim adevărata identitate a cadavrului. De aceea erai atât de neliniştit când ne ştiai în preajma acestuia. Am crezut că eşti doar scârbit.

Dar lucrul la care nu te-ai aşteptat a fost reacţia lui Lucy, căci ea a recunoscut victima în persoana poliţistului care-i dăduse amenda pentru viteză, pe drum încoace. Când a dat buzna afară, mie mi s-a părut că a spus „Tu eşti şeful”. Dar Lucy spusese, de fapt, *„E* şeful *tău*”. Nu se gândise încă să te acuze – gândea cu voce tare –, dar ştia deja că ceva nu e în regulă. Nu a pus lucrurile cap la cap până când n-a ajuns iar pe acoperiş, să caute pe internet secţia de poliţie din Jindabyne. Dar la momentul acela toată lumea se dusese la culcare, iar tu ai urmat-o nestingherit până acolo, sus; pentru că n-a vrut să moară ca Michael, s-a aruncat de pe acoperiş.

Ai minţit şi în legătură cu felul în care ai ajuns atât de repede aici. Ai spus că ai stat cu radarul toată noaptea, să-i prinzi pe turişti, dar asta nu putea fi adevărat, pentru că Lucy, la un moment dat, ar fi tăbărât sigur pe tine cu privire la amenda pe care o primise. Şi nici n-au venit alţi poliţişti – ne-ai spus că sunt blocaţi pe drum, dar cum ar putea ajunge până aici două autocare pentru turişti, iar maşina poliţiei nu răzbate până în locul unde s-au petrecut două crime? Bineînţeles, niciunul dintre noi n-a bănuit nimic la început. Păreai de încredere. În jurul cadavrului erau trei seturi de urme de paşi care duceau spre el şi doar una care se îndepărta de el: suficiente pentru victimă, pentru poliţistul care sosise la faţa locului şi pentru criminalul care plecase de acolo. Mi-am spus că asta însemna ca ucigaşul să fi sunat el însuşi să reclame crima, înainte ca – aici am făcut gestul pentru ghilimele – *poliţistul Crawford* să ajungă la faţa locului, acesta fiind al treilea set de urme. Am avut dreptate cu *însuşi* ucigaşul sau că cel puţin se prefăcuse. Pentru că nimeni altcineva nu a descoperit cadavrul, tu însuţi l-ai descoperit – era

parte din jocul tău. Te-ai dus acolo de două ori. Prima dată împreună cu sergentul, când i-ai tras punga pe cap şi ai legat-o, l-ai dus acolo ca să moară şi apoi i-ai luat haina, şi încă o dată, de dimineaţă.

— Dar se vede în filmările camerei că soseşte mult mai târziu, a intervenit Juliette, nesigură de concluziile mele. Doar am văzut amândoi.

— Cred că ai verificat complexul pe când plănuiai să ne urmăreşti până aici. Iar camera pentru starea vremii este chiar în pagina de deschidere, deci ştiai că drumul de acces era, într-un fel, monitorizat. Presupun că l-ai atacat pe sergent pe drum, unde îşi parcase maşina de patrulă ca să monteze radarul. În vârful dealului aveai şi reţea de telefonie, pentru verificarea website-ului. Mi-am zis că, dacă accelerai zdravăn, puteai evita fereastra de trei minute la care sunt actualizate imaginile. Apoi nu trebuia decât să revii mai târziu şi să te asiguri că eşti fotografiat sosind la momentul potrivit. Sigur, în poză pare că vii spre parcare, dar ai braţul aşezat în spatele tetierei. Dădeai înapoi.

— Jeremy? Nu se poate una ca asta.

Katherine l-a privit de parcă venise acasă de pe o insulă pustie. Apoi s-a întors spre Audrey.

— Cum a fost posibil să nu ştii?

— Pumnalele l-au luat cu ei, Katherine. Dar n-au cerut nicio răscumpărare – voiau fotografiile. Cele despre care ne-a spus Ernest. N-am ştiut nici de ceas, nici de altceva... şi, Jeremy, dacă eşti chiar tu, să ştii că *am încercat...* am încercat să le găsesc. Au spus că trebuia să fie siguri că nu încerc să le ascund. Aşa că erau nevoiţi să – s-a înecat ea cu vorbele –, să se asigure că le spun adevărul.

Marcelo a dat să se îndrepte spre Crawford/Cunningham (un nume, doar), dar Audrey l-a luat de mână. Am văzut-o cum l-a strâns uşor şi cum braţul lui Marcelo rămâne în urmă, ca şi când ar fi fost un pitbull ţinut în lesă.

— Nu mă puteam duce la poliţie, nu doar pentru că, pe atunci, Alan era *încă* poliţist, ci şi pentru că eram îngrijorată că se vor întoarce după Michael şi Ernest. Familia noastră pierduse multe pentru nenorocitele alea de poze, nu voiam decât să se termine totul. Aşa că m-am prefăcut. Dacă eşti într-adevăr tu, Jeremy, să ştii că-mi pare foarte rău. Eşti sigur, Ernest? Chiar eşti sigur?

— Michael mi-a spus că Alan încercase să mă contacteze mai întâi pe mine, am zis eu. I-am spus lui Michael că nu era adevărat, convins fiind că Alan îi aruncase minciuna asta ca să-l facă să aibă încredere în el. Dar apoi m-am mai gândit. Alan spusese că l-a contactat pe *fratele lui Michael.* N-ai ştiut că eşti adoptat până când nu te-a abordat el, nu-i aşa, Jeremy?

Jeremy a înghiţit greu. Şi-a muşcat buzele. Nu a spus nimic.

— Dar, bineînţeles, Alan ştia că eşti în viaţă. Marcelo mi-a spus că nu avea crima în sânge – poate că el a fost cel care ţi-a dat drumul? Dar nu-ţi aminteşti nimic din toate astea, aşa că vine la tine un bărbat necunoscut, vorbindu-ţi despre o familie din care n-ai ştiut niciodată că faci parte. Mark şi Janine Williams erau vestiţi pentru calitatea lor de asistenţi sociali şi cred că te-au luat în grijă, dar poate că n-ai ştiut niciodată că nu erai copilul lor. Şi mai cred că nu ai fost prea înţelegător când ai descoperit că nu ţi-au spus adevărul. Când ai pus lucrurile cap la cap, i-ai scris lui Michael în închisoare încercând să-i explici ce se întâmplase, cine credeai că eşti. Dar Michael a luat numele de Jeremy Cunningham din scrisoare ca pe un fel de ameninţare.

Îl întrebasem pe Michael dacă scrisoarea aceea fusese semnată şi el îmi replicase, aproape râzând: *oh, era semnată... dar nu încercau decât să mă stârnească.*

— Era logic să creadă asta, mai ales dacă Alan îi mărturisise ce i-au făcut Pumnalele mamei noastre. Lui nu i-a venit să creadă, iar eu oricum am apărut prin presă ca un trădător de familie, deci la cine mai puteai să apelezi? La cineva apropiat de el. Lucy.

Lucy te aştepta să soseşti şi, când a văzut că nu ajungi, s-a îngrijorat că ai fi putut fi Ghete Verzi. Rămas în ger în urma unui accident teribil. Am crezut că-şi făcea griji pentru cât de greu i-ar fi fost lui Michael cu o grămadă de poliţişti în zonă, aduşi de o crimă nerezolvată. Dar ea era de fapt îngrijorată că, dacă ai murit îngheţat afară, nu doar că o să-i strici planurile de împăcare cu Michael, dar o să-ţi asumi şi meritele pentru asta. A încercat să identifice mortul: a verificat lista oaspeţilor înaintea mea. M-a întrebat dacă trupul neînsufleţit semăna cu Michael. Nu dacă *era* Michael. Întreba despre o asemănare de familie. Era pe acoperiş, încercând să-ţi trimită un mesaj, ca să verifice unde eşti.

Lucy îmi spusese că weekendul acesta era şansa ei să-i ofere lui Michael familia înapoi. Nu se referise la ea însăşi.

— Un alt motiv pentru care era atât de devastată când a aflat cine ai putea fi cu adevărat şi de ce ai putea fi în stare era faptul că ea te invitase aici.

— Este exact cum ai plănuit-o tu, Katherine.

Ai încredere în Andy că poate să-mi ia tot caimacul:

— Este o reuniune de familie dată dracului.

Cât timp toţi cei prezenţi au asimilat momentul, nu s-a auzit decât şuierul vântului de-afară.

În cele din urmă, Jeremy a vorbit:

— Momentul în care o să mă aflu în aceeaşi încăpere cu voi toţi nu este chiar cum m-am aşteptat.

Mâna îi era încleştată pe şemineu, desprinzând de pe el fărâme de vopsea, în timp ce ochii îi săgetau de la unul la altul. Eram prea mulţi între el şi uşă ca să încerce să scape, iar în spatele lui se afla o fereastră acoperită în gheaţă. Putea să sară pe acolo, în funcţie de cât de solidă era zăpada din exterior, dar eram încrezător că unul dintre noi avea să pună mâna pe el, dacă încerca.

— Am... a ezitat el. Am aşteptat atât de mult să vă cunosc. Credeam că va fi altfel.

Avea acelaşi ton melancolic pe care-l avusese şi când mă lăsase să-l văd pe Michael în Uscătorie. *Chiar îţi pasă de el, nu-i aşa?... Eu n-am avut parte de fraţi.*

— În copilărie am fost mereu diferit. Nu m-am potrivit nicăieri. Mă luam mereu la bătaie. Iar apoi ma...

S-a întrerupt şi i-am văzut furia în fluturarea nărilor.

— La început am crezut că Alan e un mincinos. Pe ei îi numisem dintotdeauna părinţii mei. I-am întrebat care e adevărul, iar ei n-au făcut decât să...

Îmi dădeam seama că se luptă cu amintirea aceea.

— Pur şi simplu *au recunoscut.* Iar oamenii ăia, despre care toate viaţa crezusem că sunt familia mea, arătau aşa de *satisfăcuţi* de chestia asta. Nu puteau să-mi spună cine sunt. Am avut fraţi şi surori luaţi de ei în îngrijire, dar mie cei doi Williams îmi spuseseră mereu că sunt al lor. Mi-au spus că nu ştiau nimic mai mult şi că mă luaseră fără să am măcar un nume, la vârsta de şapte ani.

— *Şapte?* a icnit Audrey. Nu-i de mirare că nimeni nu ştia cine eşti. Ce ţi s-a întâmplat în acei doi ani?

— Nu-mi... amintesc.

Jeremy arăta ca şi când încerca să găsească o amintire care nu era acolo. Prea tânăr, prea bătut, prea abuzat, poate; toate acele amintiri reprimate. Pumnalele fuseseră atât de înfricoşate că Audrey le va da la iveală secretele, încât îi spuseseră că i-au ucis fiul ca să se asigure că n-o să se pună cu ei, dar apoi n-au avut îndrăzneala s-o şi facă; l-au lăsat pur şi simplu pe stradă, să moară. Cât de mult l-au ţinut ei şi cât de mult a supravieţuit de unul singur nu voi şti niciodată. Dar cum transformă o astfel de experienţă o minte tânără... ei bine, nu a trebuit să caut prea departe ca să înţeleg. În urmă cu treizeci şi mai bine de ani, testarea ADN-ului nu era folosită pe scară largă, iar pe internetul abia născut nici nu se răspândeau atât de mult veştile despre persoane dispărute. Analiza firelor de păr putea stabili apartenenţa la o anumită familie, dar nu constituia deloc probă în instanţă – întrebaţi-l pe detectivul din Queensland care a străbătut ţara de la un capăt la altul ca să acuze un Cunningham. *Mă luam mereu la bătaie.* Dincolo de graniţa statului, Jeremy era un copil fără nume, într-un oraş pe care nu-l cunoştea.

— Dar a spus că ştie cine sunt, a continuat Jeremy. A spus că m-a ţinut sub observaţie, că a avut grijă de mine când eram mai mic. A spus că trebuia să mă omoare, dar el mi-a dat drumul şi ar trebui să-i fiu recunoscător pentru asta. Ştia că soţii Williams aveau bani şi îi voia pentru nişte poze despre care mi-a spus că mă vor ajuta să-mi găsesc liniştea. Dar eu i-am zis să mă lase în pace şi data următoare când am mai auzit de el a fost la ştiri. Fusese ucis.

— Aşa că i-ai chestionat pe soţii Williams? am întrebat eu.

— Oamenii ăia *au îndrăznit* să spună că sunt familia mea şi au minţit. Au continuat să mintă, spunându-mi că nu ştiau cine sunt! M-am înfuriat şi... n-am vrut să... am găsit o cale de a-i face să simtă ce simţeam eu – aici s-a tras de guler –, că pur şi simplu nu pot respira când sunt supărat.

— Şi Alison? Ai urmărit-o din cauza implicării ei în cazul McAuley. De asta cum ai aflat?

— Nu. Am urmărit-o, pentru că voiam să-i pun nişte întrebări, să aflu mai multe despre Alan. Am înţeles că fusese şefa lui.

Gulerul se întindea tot mai tare.

— Nu-mi dădusem seama că toate astea se întâmplaseră doar din vina ei: *ea* îl făcuse pe tatăl meu, *adevăratul* meu tată, să continue cu ceva care-l dusese la moarte, doar ca să-şi salveze ea fundul. Nu voiam decât să-i pun nişte întrebări. Serios.

S-a frecat pe frunte şi şi-a trecut limba peste dinţi.

Îmi dădeam seama că făcea un efort conştient de a se disocia de propriile acţiuni şi că el credea că-i fusese forţată mâna. Nu se putea să fi fost forţată *într-atât,* având în vedere că-şi adusese cu el tot instrumentarul necesar pentru a recrea o veche tehnică de tortură, dar n-aveam de gând să-l corectez.

— Înţelegeţi cu toţii lucrul ăsta, nu-i aşa?

Vorbele lui ascundeau ceva sumbru, de parcă ar fi apelat la noi ca la unii de teapa lui.

— Dacă eşti atât de disperat să aparţii unei familii, suntem cu toţii aici, am desfăcut eu braţele. Dar de ce l-ai ucis pe Michael?

— Michael ar fi trebuit să fie ca mine, a spus el mohorât. Adică vine într-o zi la mine un bărbat necunoscut, care-mi spune că sunt un Cunningham, apoi văd la ştiri că a fost ucis de un Cunningham. Apoi am început să caut informaţii despre Robert şi am aflat că el îl ucisese pe acel Brian Clarke, aşa încât am început să cred că poate nu eram chiar atât de singur, la urma urmelor, că nu eram singurul care se simţea... *diferit.*

— Atunci a fost momentul când l-ai contactat pe Michael?

— Nu mi-a răspuns la scrisoare. Puteam înţelege de ce nu m-a crezut. Aşa că am căutat o altă cale de a mă apropia de el. Soţia lui era mult mai abordabilă. Ea mi-a spus când avea să fie eliberat. Şi despre weekendul vostru aici. Abia aşteptam: nu urma să-l cunosc doar pe Michael, ci şi pe voi toţi.

În mod ciudat, Jeremy zâmbea, dezvăluind încântarea de a plănui prima întâlnire cu noi: adevărata lui familie.

— Dar voiam să fac lucrurile aşa cum trebuie – voiam să fim doar noi doi când ne întâlneam prima dată şi voiam să mă dovedesc demn de familia asta. Când m-am dus la închisoare – cu o zi mai devreme –, el nu mai era acolo. M-am grăbit încoace. Poliţistul ăla local a parcat pe versantul greşit, în momentul greşit, iar sacrificiul lui mi-a dat ocazia de a dovedi cine sunt.

La auzul cuvântului *sacrificiu,* am schimbat o privire rapidă cu Juliette. Jeremy vorbea acum cu exuberanţă, prins în propria mitologizare.

— De asemenea, mi-a oferit şi ocazia de a-l izola pe Michael. Şi a făcut ca argumentele mele să fie convingătoare, pentru că ştiam că v-a minţit în privinţa datei la care a fost eliberat. Voiam să-i spun toate astea cât mai repede, dar toată lumea se învârtea ca titirezul în jurul lui şi ştiam că era singurul mod în care puteam fi singuri tot weekendul. Apoi au început cu toţii să strige şi poate că alegerea hainelor n-a fost o alegere atât de înţeleaptă pe cât am crezut eu, fiindcă, dintr-odată, a trebuit să fiu de ajutor la toate, iar Juliette stătea permanent lipită de mine şi oamenii au început să-mi pună întrebări. Nu puteam să plec şi să mă duc la Michael. Abia după ce ai vorbit tu cu el, Ernest, am reuşit să-i arăt... să-i arăt că aparţin familiei. Să-i arăt că sunt ca el.

Teoria Sofiei se susţinea: *Limbă Neagră îşi anunţă prezenţa. Vrea să ştim că este aici.*

Jeremy a crezut că şi-a găsit locul într-o familie de criminali. Moartea sergentului nu era altceva decât o pasăre moartă adusă la uşă de o pisică sălbatică. O ofrandă.

— Dar Michael nu a reacţionat prea bine, nu? am contracarat eu. A fost oripilat. Când am vorbit eu cu el, era limpede că-şi petrecuse ultimii trei ani învăţând să se împace cu faptul că a luat o viaţă de om şi că ieşise din închisoare dorindu-şi să facă lucrurile mai bine. Să *fie* mai bun. Dar tu nu asta aşteptai, nu-i aşa? Te-a făcut şi el să te simţi un exclus, din nou?

— Ar fi trebuit să fie ca mine. *Şi tu* ar trebui să fii ca mine! Am încercat să mă înţeleg omeneşte cu el. Ştiam că o să-ţi spună totul cu prima ocazie pe care o va avea. Şi ştia – avea pozele acelea pe care Alan încercase să mi le vândă mai întâi mie şi ştia cine mi-a făcut rău, cine *ne-a* făcut rău pe când eram copil, dar a refuzat să-mi spună. A spus să-l ucid şi gata, că el înţelesese că nu asta e calea de urmat, iar atunci mi-am dat seama că nu era deloc ca mine. M-a făcut să mă simt *singur,* aşa cum au făcut şi falşii mei părinţi. Uneori... *nu pot respira* când oamenii...

Se trăgea iar de guler.

— Lucrurile alea pe care le spunea. Nu puteam să respir... Iar apoi femeia aia...

— Lucy.

Am fost surprins şi chiar un pic impresionat când am auzit-o pe Audrey că îl corectează.

— Am încercat să găsesc o cale de a pleca de-aici, dar cum să fac aşa ceva când voi toţi refuzaţi să plecaţi şi eram blocat în rolul poliţistului? Iar ea şi-a dat seama. Mă aştepta, iar eu nu-mi făcusem apariţia. Odată ce a aflat că primul cadavru era poliţaiul, am fost descoperit. Am implorat-o să nu spună nimic. I-am dat de ales, înţelegeţi? Ea a ales să sară.

Vocea îi devenise rugătoare, plângăcioasă. Chiar crezuse că noi eram ca el şi era şocat că lucrurile stăteau diferit.

— De ce?

Era Katherine, iar dezgustul din tonul ei rezuma atmosfera din încăpere.

— De ce ar crede cineva că familia *noastră* este un loc în care s-ar putea integra?

— Michael n-avea niciun drept! a urlat Jeremy. N-avea niciun drept să-mi spună mie unde mi-e locul. Să-mi spună că era greşit ce am făcut. Ipocritul!

Apoi s-a răstit:

— Uitaţi-vă la voi! Cunninghamii. Sunteţi cu toţii nişte criminali, nu-i aşa?

Ne-am uitat unii la alţii. Andy a dat să ridice mâna, probabil ca să sugereze că el n-a ucis pe nimeni, dar şi-a luat seama.

Mi l-am imaginat pe Jeremy, stând lipit de perete în apartamentul sufocant al lui Alison Humphrey, cu uşa de la toaletă închisă, privindu-şi mâinile tremurânde, pline de cenuşă, abia informat despre adevărata sa familie. Eram uşor de căutat online. Toată lumea ştia ce fel de familie suntem. Michael, Robert, Katherine – şi mai târziu Sofia – avuseseră cu toţii accidente despre care se aflase şi în urma cărora se considera că au mâinile pătate cu sânge. Eram faimoşi în presă şi în cercurile poliţieneşti. Jeremy ne-a găsit, şi-a oprit tremuratul mâinilor şi şi-a spus: *până la urmă, nu sunt chiar atât de diferit.*

În spatele nostru s-a auzit un tropăit agitat. Ne-am întors cu toţii şi am dat de Gavin, care părea surprins să ne vadă pe toţi atât de neliniştiţi.

— Bagajele sunt încărcate, a spus el, apoi a schimbat perspectiva: Cine a murit?

Această distragere a fost suficientă pentru ca Jeremy să ţâşnească. Ne-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut repezindu-se cu un zdrăngănit la grătarul şemineului, de unde s-a înarmat cu un vătrai. Juliette s-a îndreptat spre el, dar Jeremy a rotit

vătraiul în cerc şi Juliette a fost nevoită să se retragă. Tot nu avea unde să fugă, dar şfichiuia disperat prin aer cu arma aceea de oţel.

— Aş fi putut să vă las pur şi simplu aici, a şuierat el. Până acum, poate că aşa aş fi fost tentat. După Lucy mi-am zis că am făcut destule şi pot să dispar. Dar acum ştiu că *am fost lăsat* să lupt de unul singur. Că am fost abandonat, îndepărtat. De *voi.*

Vorbea către noi toţi, dar se uita ţintă la Audrey.

— Cel puţin o să ardem împreună.

S-a repezit cu vătraiul şi toată lumea a tresărit, însă l-a îndesat în focul din vatră. Folosind tija metalică drept pârghie, a azvârlit pe covor un buştean uriaş, plin de jăratic. Acesta a aterizat cu o bufnitură pe podea, aruncând în aer licurici de scântei. Ne-am ţinut cu toţii respiraţia. Juliette îmi spusese că tatăl ei a construit pensiunea la finalul anilor 1940, ceea ce însemna că avea structura de rezistenţă făcută din buşteni, grinzi şi azbest: pereţii puteau fi făcuţi, la fel de bine, şi din chibrituri. O parte din covor a sfârâit, înnegrindu-se, dar era prea umed ca să se prindă focul de el; buşteanul a rămas acolo, fumegând. Un val de tăcere s-a aşternut în încăpere; Jeremy arăta de-a dreptul oropsit, în timp ce noi, restul, ne minunam de cât de neinspirat fusese planul lui de evadare.

Apoi, parcă de nicăieri, una dintre cărţile aflate pe raft a explodat. O singură scânteie purtată de curent aprinsese paginile sfărâmicioase, ca nişte frunze uscate.

Era de aşteptat. Cărţile astea erau probabil singurul lucru din complex, incluzându-mă aici şi pe mine, care nu fuseseră îmbibate de umezeală până la oase. Aş vrea să-ţi pot spune că explodase *Jane Eyre* (s-ar potrivi bine, având în vedere ce urmează să se întâmple), dar pur şi simplu n-ar fi adevărat.

După ce s-a aprins prima carte, au urmat şi celelalte, una câte una, ca popcornul în cuptorul cu microunde, izbucnind în flăcări pe măsură ce erau atinse de scântei. Unele dintre ele, bănuiesc eu văzând exploziile aproape spontane, pur şi simplu au cedat presiunii exercitate de cărţile din jur. Apoi s-au aprins şi pereţii. Podeaua scotea aburi, uscându-se, iar pe peticele zvântate au apărut treptat puncte strălucitoare.

Ne-am îndreptat cu toţii privirea asupra uşii. Erin a ţâşnit prima. Am ridicat-o pe Sofia pe picioare, atârnând-o de umărul meu cu braţul sănătos. Marcelo o târa pe Audrey, care rămăsese

încremenită, plângând: au răsturnat unul dintre cele două tronuri roşii, iar acesta a declanşat în mijlocul încăperii un mic foc de tabără. Juliette striga din răsputeri, fluturându-şi braţele. Deja flăcările se înteţiseră serios. Jeremy a aruncat vătraiul şi s-a izbit cu umărul de fereastra din spatele lui, făcând-o ţăndări. Aerul a năvălit înăuntru, hrănind incendiul, iar flăcările s-au triplat cu un hâşâit prelung. Din F-287 nu mai rămăsese decât o carcasă înnegrită. Sofia şi cu mine n-am plecat până când nu i-am văzut ieşind pe Marcelo şi pe Audrey, ca să-i ştiu în siguranţă. Nu-i mai vedeam pe mătuşa şi pe unchiul meu, însă am zărit-o o clipă pe Katherine deplasându-se în direcţia greşită.

— Katherine, fugi de-acolo! am urlat eu, dar flăcările slobozeau un *urlet* pe care nu mi l-aş fi putut imagina vreodată.

Totul era înecat de răgetul acela devastator. M-am strâmbat din cauza fierbinţelii, ştiind că nu mai avem prea mult timp. În spatele meu, tocul uşii se auzea efectiv sfârâind de la aburul pe care-l degaja. Odată uscată, rama uşii avea să cedeze. Şi la fel şi covorul de pe culoar, balustrada, scările şi, curând, întreaga clădire.

Marcelo a trecut pe lângă mine alături de Audrey, care se descurca deja de una singură. I-am predat-o pe Sofia şi am alergat spre fereastră, ocolind vatra jilţului roşu. Când am trecut pe lângă el, focul de tabără s-a prăbuşit cu totul. Arsese podeaua, căzând prin tavan la etajul de sub noi. Dacă nu ne mişcăm repede, avea să se aprindă şi acesta, iar focul să se întindă şi în foaier, blocându-ne trecerea spre uşa de la intrare.

Katherine îl prinsese pe Jeremy, care scosese deja un picior pe fereastră. Înlăturase cioburile cele mai ascuţite de pe pervaz şi se pregătea să sară. Katherine s-a repezit şi l-a apucat de umăr, dar Jeremy i-a sesizat mişcarea şi-a prins-o de gât. Katherine s-a înecat şi el a aruncat-o spre şemineu, dând-o cu ţeasta în colţul ascuţit al acestuia; s-a auzit un pârâit. Jeremy a strâns-o şi mai tare de gât, până când lui Katherine i-au ieşit ochii din orbite. Am strigat din nou, dar vocea mi s-a topit când flăcările au răbufnit, alimentate de vânt, pârlindu-mi o parte din faţă. Am simţit miros de păr ars. Eram prea departe. Jeremy m-a văzut, apoi s-a uitat în spate la Katherine. Pe colţul şemineului se vedeau urme de sânge. Ochii lui Jeremy abia dacă reflectau focul, dar aveau în ei şi altceva, ceva la fel de aprins. A tras-o pe Katherine de cap înapoi, apoi a dat s-o izbească iar de...

Urletul de război al lui Andy a răsunat atât de puternic, încât a biruit mugetul focului. Apucase vătraiul şi îşi lua avânt. Jeremy a căscat ochii. Andy şi-a tras braţul înapoi, ca să capete elan – un arc de cerc lung şi amplu, cu o postură lejeră a şoldurilor, de parcă încerca lovitura de golf pe care nu ajunsese s-o execute de pe acoperiş – şi apoi s-a dezlănţuit. Vătraiul s-a izbit de

obrazul lui Jeremy cu o trosnitură. Îl lovise sub ureche, de-a curmezişul maxilarului. Falca părea dislocată din conturul feţei, dându-i un aer ciudat de surprindere, ca şi cum rămăsese cu gura căscată. Apoi sângele i-a ţâşnit pe gură. I-a dat drumul lui Katherine, care s-a împleticit spre mâna întinsă de Andy. Jeremy a făcut doi paşi (cu falca pendulând, desprinsă) către mine.

N-a mai apucat să mă atingă. Poate că a fost surprins când podeaua a cedat sub el, dar falca nu putea să-i cadă mai mult de-atât. A dispărut în flăcările deja înteţite de la primul etaj.

Mie, lui Andy şi lui Katherine ne ardeau tălpile la propriu să ieşim din cameră. Katherine era între noi, cu picioarele atingând podeaua în cercuri în timp ce o căram în jos pe scări. Erin stătea la intrare, făcându-ne semn cu braţele să ne grăbim. Pete de foc dansau prin foaier, nefiind încă un obstacol, dar vopseaua de pe tavan bolborosea, umflându-se, semn că focul cuprinsese bârnele de lemn. Candelabrul s-a prăbuşit cu un bufnet atotputernic, chiar în momentul în care am ajuns la uşă.

Am căzut la capătul scărilor. Am plecat târâş prin zăpadă, ceea ce, fără mănuşi, era ca şi când m-aş fi aruncat în nisip fierbinte – ardea şi îmi înţepa pielea. Apoi am fost ridicat de jos şi mi-am dat seama că Erin era cea care mă susţine, trăgându-mă prin zăpadă până când, într-un final, ne-am trântit în mocirlă şi am rămas să privim infernul cu ochii sticloşi, tuşind, uluiţi că mai suntem în viaţă. În sfârşit, uite şi focul care trosneşte prezentat în broşură, pe care-l aşteptasem atât.

Viscolul nu se potolise. Vântul era cumplit şi fulgii de nea ne înţepau pleoapele şi obrajii, dar pentru prima dată lucrul ăsta nu m-a deranjat absolut deloc.

CAPITOLUL 40

N-a durat mult până s-a prăbuşit acoperişul. Au urmat rapid şi pereţii, care au căzut în interior, pulverizând în noapte un şuvoi de scântei şuierând atât de tare încât, dacă ar fi fost vorba

despre un alt hotel, iar cartea asta ar fi fost un alt gen, ar fi eliberat toate duhurile.

Juliette s-a întors spre Gavin şi a spus:

— Cred că sunt gata să vând. Având în vedere că am făcut eu demolarea în locul tău.

Unii dintre noi, cărora le mai rămăsese un pic de energie, au râs. Oamenii şi-au aşezat braţele unii pe umerii celorlalţi. Andy, în ciuda tuturor remarcilor mele jalnice de până acum, a îmbrăţişat-o pe Katherine de parcă ar fi fost singurul lucru rămas pe lume. Marcelo şi Audrey au cuibărit-o pe Sofia între ei. Juliette l-a bătut pe Gavin pe spate, amical. Erin şi cu mine n-am făcut nimic care să semene atât de tare a clişeu, dar am rămas unul lângă altul. Ştiam că focul era prea departe ca să ne folosească drept cremene, să ne reaprindă pasiunea, dar era în regulă.

— Ce-i aia? a întrebat Katherine, arătând spre dărâmături.

Pe zăpada albă se târa o umbră întunecată, luminată din spate de jăraticul strălucitor. A reuşit să se îndepărteze cam cincizeci de metri de incendiu, apoi s-a prăbuşit în nămeţi.

— Hai să plecăm de-aici, a spus Andy.

— Oare mai mişcă?

Nu-mi amintesc cine a spus asta.

— Dacă e rănit, nu contează cine e sau ce a făcut, a intervenit Juliette. Nu-l putem lăsa pur şi simplu aici.

— Mă duc să văd ce-i cu el.

Am fost surprins să mă aud oferindu-mă voluntar. S-a auzit un murmur de protest cam cu jumătate de gură, care n-a reuşit să ascundă uşurarea că nu trebuia s-o facă niciunul dintre ei, aşa că m-am ridicat cu greu în picioare şi m-am împleticit spre umbra aceea. Aveam o amintire vie a unei alte umbre întunecate într-un câmp imaculat, dar am alungat-o.

Când am ajuns mai aproape, mi-am dat seama că era Jeremy. Zăcea întins pe spate, cu ochii închişi. Părul îi arsese şi obrajii erau pârliţi în unele locuri şi mânjiţi cu cenuşă în altele. Pieptul se lăsa şi se ridica foarte încet. M-am aşezat alături, pentru că nu aveam ce altceva să fac.

— Cine e? a spus Jeremy încet, sâsâind din cauza maxilarului rupt, care i-a alunecat într-o parte, şi a limbii încleiate de sânge negru.

— Ernest... fratele tău.

Am rămas tăcuţi pentru o vreme.

— Tu visezi că te sufoci? m-a întrebat el.

— Uneori, am recunoscut.

Acum înţelegeam partea cu cenuşa, înecatul, tortura. Acea traumă reprimată care ieşea acum la iveală, momentul în care fusese captiv în maşină. Lucruri pe care nu şi le amintea erau aduse la suprafaţă şi-l bântuiau. *Nu pot respira când mă înfurii.*

— În regulă.

Părea mulţumit. Că eram ca el, probabil. Asta era tot ce voia să ştie.

A horcăit aşa o bună bucată de timp. La un moment dat, pieptul nu i s-a mai mişcat.

Apoi, când era aproape să se ducă, a început iar să se mişte.

Mi-am mutat privirea de la fratele meu spre tancul galben al lui Gavin. Erau acolo adunaţi câţiva oameni, doar câţiva de acelaşi sânge cu mine şi chiar mai puţini având numele meu de familie, care mă aşteptau. Erau adunate cratime şi prefixe, şi nume de căsătorie, şi foşti, şi prin alianţă. Şi mai era încă un Cunningham care zăcea lângă mine, luptându-se să respire.

Fusesem atât de disperat să-mi fac o familie, s-o forţez pe Erin să-mi facă una, încât uitasem de cea care se formase în jurul meu. Familia exercită o forţă gravitaţională. Atunci mi-am dat seama de ceea ce-mi spusese Sofia, chiar înainte să-nceapă toate astea. Familia nu înseamnă cei al căror sânge îţi curge prin vene, ci aceia pentru care ai vărsa sângele ăla.

EU

CAPITOLUL 41

— Putem merge, le-am spus târându-mă cu greu pe treptele înalte ale lui Pestenămeţi.

Până să mă întorc eu, se îngrămădiseră cu toţii în maşinărie. Gavin a dat un brânci motorului, care a străpuns aerul nopţii cu tuşea lui stridentă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Katherine în timp ce mă aşezam lângă ea.

— Am ajuns acolo şi a încetat să respire.

— Pur şi simplu a încetat să respire?

— Pur şi simplu a încetat.

— E mort? a întrebat Audrey.

În vocea ei se simţea o urmă de speranţă, dar nu mi-am dat seama dacă spera să fie mort sau viu.

— Da.

— Eşti sigur?

— Da.

— Cum de eşti aşa sigur?

— Pur şi simplu a încetat să respire. Hai să mergem acasă.

EPILOG

Pancarta cu semnul „De vânzare” era înfiptă în pământ cu lenea neglijentă care vine din siguranţa comisionului. Juliette venise să mă ajute să-mi împachetez ultimele lucruri. Decisesem, împreună cu Erin, că cea mai bună cale de urmat, dacă voiam să ne vedem de drum cu un nou început, era să vindem casa şi să lăsăm toate amintirile şi faptele noastre în urmă. M-am întâlnit cu Juliette în faţa casei, abia venit de la un mic-dejun minunat de lipsit de evenimente.

Juliette a descuiat uşa. Casa era golaşă, fantomele mobilierului lăsaseră umbre întunecate pe lemnul podelei, altminteri de un auriu palid. Ultimele cutii erau în mansardă. Juliette a tras scara şi a urcat; dedesubt, eu deţineam poziţia de colector de gunoaie. Mi-a pasat câteva cutii şi apoi o valijoară pe roţi, foarte convenabilă prin aeroporturi, dar nu ca să mergi cu ea în staţiuni de munte. Când, într-un final, ajunsesem acasă – după secţii de poliţie, spitale şi presă din plin –, n-am mai avut suflu să despachetez.

Bineînţeles, mai întâi scosesem din ea geanta sport. Soţii McAuley n-au vrut să primească banii înapoi. Acceptaseră că pozele erau pierdute pentru vecie, dar tot au trimis scufundători în lac, pentru a recupera sicriul. Speram să-şi poată îngropa fata, aşa cum îşi doriseră. Le spusesem tuturor despre bani, dar am căzut de acord în familie ce să facem cu ei. Am dat jumătate părinţilor, fraţilor şi surorilor lui Lucy şi am plătit şi înmormântarea. Apoi am căzut de acord să împărţim restul. Am renunţat la partea mea, considerând că o cheltuisem deja.

Înmormântarea lui Michael a fost scurtă, friguroasă şi deprimantă. Nu era vina lui; vremea n-a ţinut cu el. Am verificat sicriul înainte să-l coborâm în pământ. Înmormântarea lui Lucy a fost organizată de familia ei. A fost tragică, plină de tristeţe şi minunată. Biserica era ticsită şi mi-a luat un timp să-mi dau seama de ce, dar misterul s-a rezolvat de la sine: n-am fost în viaţa mea atât de asaltat de noi ocazii la un priveghi cum am fost atunci. Chiar dacă Lucy nu mai este cu noi, sunt destul de

sigur că săptămâna trecută a fost promovată în poziţia de vicepreşedinte asociat pentru Oceania.

Andy şi Katherine n-au fost niciodată mai plini de afecţiune unul faţă de altul, iar Katherine n-a fost niciodată mai relaxată. E deja un pic cam mult. Andy este în continuare genul peste al cărui umăr te uiţi în bar, sperând să găseşti pe cineva mai interesant, dar acum, după ce l-am văzut dislocând maxilarul cuiva, sunt deschis să îndur măcar cincisprezece minute de conversaţie ucigător de banală.

După cum s-a dovedit, Sofia a fost printre cei care au suferit cele mai grave arsuri în incendiu, lucru benefic pentru ea până la urmă, pentru că, ia ghiceşte ce i-au dat ca să-i calmeze durerea? Oxicodonă. Având în vedere că şi-a asigurat un alibi în privinţa analizelor de sânge, legistul n-a mai avut de ce s-o testeze, fiindcă nu putea dovedi nicicum un tipar. S-a tras concluzia ca acţionase în conformitate cu aşteptările rezonabile în acea situaţie. Katherine stă cu ochii pe ea şi deja Sofia este mai bine. Aproape că s-au împrietenit.

Marcelo, Audrey şi cu mine luăm cina o dată pe săptămână. Audrey e mult mai puţin ostilă, ceea ce e foarte plăcut. O s-o invit în curând şi pe Erin; va face mereu parte din familie, cu sau fără cremene. Divorţul este un cuvânt înfricoşător şi oficial, dar trecem prin asta, destul de ironic, ca o echipă. Juliette şi cu mine ne-am cunoscut mai bine în cursul turneelor publicitare, întrucât a semnat şi ea un contract pentru o carte, cu partea ei de poveste. A ei se numeşte ceva de genul *Hotelul Ororilor.* Editorii mei încearcă să mă determine să fiu gata cu a mea cu o lună înainte de a ei.

Ce-ar mai fi?

Cred că mai sunt câteva chestiuni tehnice de clarificat.

Poate te gândeşti că mama n-a omorât pe nimeni. Ai dreptate să spui asta. O să contraargumentez cu faptul că ţi-am spus adevărul aşa cum îl ştiam la momentul la care credeam că-l ştiu. De asemenea, ţi-am spus că felul în care formulez nu a fost intenţionat lipsit de onestitate. Poate că aş putea aduce argumentul că o maşină încuiată, într-o vară caniculară, chiar a fost sfârşitul lui Jeremy Cunningham. Că mama este responsabilă de a fi pus capăt unei vieţi şi de a fi dat naştere alteia: una în care visezi că te sufoci. Unde se termină Jeremy şi unde începe Limbă Neagră depinde de tine. Sau, cel puţin, asta

e scuza mea. Putem dezbate mai târziu meritele literare ale acestui raţionament. Trimite-i un e-mail agentului meu literar.

Iar faptul că Andy şi cu mine avem propriile noastre secţiuni în carte? Nu ştiu ce să-ţi răspund la asta. Andy l-a lovit pe Jeremy. Aş spune că a fost o lovitură mortală. Jeremy a suferit arsuri, a sângerat şi în mod cert murea în zăpadă din cauza rănilor, când am ajuns eu la el. Iar eu? Avocatul îmi spune să merg ca pe ouă aici. Tot ce ţi-am spus este adevărat: că, atunci când fratele meu a murit, eu stăteam lângă el. Poţi să-ţi faci singur o părere.

Apropo, Katherine Millot este o anagramă pentru *I Am Not The Killer*[7]*.* Darius vine de la un rege persan, Persia fiind locul unde a început tortura sufocării cu cenuşă. Totuşi, n-am schimbat asta pentru carte; chiar a fost aliasul pe care şi l-a luat Jeremy. Păcat că nu a avut în vizor un grup de profesori de istorie; ei ar fi rezolvat imediat misterul.

Telefonul lui Juliette emite un „ding” suficient de puternic pentru a provoca un ecou în mansardă. Râsul ei răsună prin gaura sub care stau, iar chipul îi apare deasupra mea.

— Katherine planifică următoarea reuniune, spune ea.

Este pe grupul de WhatsApp al familiei: ştiu, un pas mare.

— Vrea sugestii.

— Undeva într-un loc cald.

A râs iar şi a dispărut ca să mai ia nişte cutii. M-am întors la geanta mea, de unde am scos o haină boţită şi mucegăită. Era încă jilavă când am aruncat-o aici, în graba plecării. Mirosea groaznic. Apoi m-am decis: aveam să arunc geanta cu totul. Nu era nimic acolo de care să am nevoie şi n-aveam puterea să triez conţinutul. Am verificat buzunarele hainei, doar ca să fiu sigur, şi am scos de acolo o bucăţică de hârtie, împăturită. Cartonaşul de bingo al Sofiei.

M-am uitat la corectura făcută de Michael: *Ernest ~~distruge~~* ***repară*** *ceva.*

Şi reparasem. În ciuda a tot ce reprezenta, am simţit totuşi o anumită căldură când am luat un pix şi am tăiat pătratul. Nu era suficient pentru un bingo, dar era destul de mulţumitor, fir-ar să fie.

Atunci mi-am dat seama că nu-mi urmasem propriul sfat.

---

[7] *Nu sunt eu ucigaşul* (în engleză, în original) (N.t.).

Am scos telefonul cel nou (baterie: 4%; mi-e ruşine că e mai puţin aici decât în timpul unui viscol în vârful muntelui). Am descărcat o aplicaţie de mărire a imaginii care nu era la fel de bună ca o lupă, dar mi-am imaginat că va fi destul.

Mi-am amintit că Michael se gândise preţ de o clipă înainte de a scrie pe cartonaş. Sau poate că îşi petrecuse acele câteva secunde având alături cutia pentru lentilele de contact (ştiam că nu purtase aşa ceva!) ca să moşmondească un cu totul alt lucru. Suficient de mic încât tata avusese nevoie de un ac pentru a-l manevra... dar presupun că ar fi mers şi un vârf de pix. *Să nu pierzi asta,* îmi spusese el, apăsând tare cartonaşul cu degetul mare, de parcă ar fi vrut să fixeze bine cerneala pe el. *Am încredere în tine.* Scrisese câteva cuvinte, dar mai adăugase şi un punct la final. Ţi-am spus deja: într-un roman cu mistere, sunt indicii în fiecare cuvânt – la dracu', ba chiar în fiecare semn de punctuaţie...

Simţeam cum inima îmi bate în gât de la emoţia descoperirii. Am scanat hârtia cu camera telefonului (baterie: 2%), am pornit aplicaţia de mărire a imaginii şi am trecut prin ea punctul final scris de Michael. Erau fotografii. Şaisprezece bucăţi, într-o grilă 4x4.

Fotograful se afla la capătul unei alei largi, privind spre o clădire somptuoasă cu un gard de securitate ale cărui linii rigide fuseseră prinse în imagine. În dreptul intrării cu coloane se vedea un sedan cu portbagajul deschis. Aranjamentul a rămas neschimbat în toate cele şaisprezece poze, dar în cadru se aflau doi bărbaţi ale căror feţe nu erau vizibile, dar care se deplasau de la imagine la imagine. În a cincea poză siluetele au dispărut, iar uşa de la intrare a devenit o gaură neagră: era deschisă. Siluetele s-au întors în a opta poză, doar că acum cărau ceva – arăta ca un sac de dormit pe care-l ţinea fiecare de câte un capăt. În a noua, erau la jumătatea drumului spre maşină şi am văzut ceea ce păreau şuviţe lungi de păr atârnând dintr-un capăt al sacului. În a zecea, sacul de dormit dispăruse şi portbagajul maşinii era închis, în a şaisprezecea poză, poziţia maşinii se schimbă. Una dintre siluete este încă pe verandă, privind-o cum pleacă, în sfârşit, un chip.

Poate e dezamăgitor că nu-ţi pot oferi catharsisul tipic al primirii pedepsei cuvenite de către băieţii răi, dar editorul meu îmi spune că trebuie să mergem la tipar şi cazul este încă prin

tribunale, aşa că nu prea am detalii de oferit. Va fi destul să ştii că am mărit imaginea cât am putut pe chipul lui Edgar McAuley, dezvăluit de lumina de pe veranda vilei sale, şi că, dacă numele lui nu este cenzurat aici, suntem îndreptăţiţi să presupunem că a fost trimis la închisoare pentru foarte mulţi ani de-acum înainte.

Michael ţi-a arătat pozele?

Edgar McAuley îmi pusese această întrebare de două ori. A doua oară fusese chiar insistent, îmi amintesc bine. Am crezut că era enervat, dar acum realizez că în tonul lui nu era nerăbdare, ci disperare. Voia să ştie dacă am văzut pozele, dacă îl identificasem. Îmi amintesc dezamăgirea lui Siobhan în faţa pierderii cadavrului şi tonul lui calm când i-a spus: *putem angaja nişte scufundători.*

Soţii McAuley nu fuseseră dispuşi să plătească pentru răscumpărarea în siguranţă a fiicei lor nici jumătate din cât erau dispuşi să dea pentru cadavru şi fotografiile cu criminalul. Alan nu le vindea o alinare, ci era vorba despre un şantaj bătrânesc, ca la carte. Se dusese mai întâi la Jeremy, cu speranţa că va fi în stare să stoarcă nişte bani de la soţii Williams, fără să trebuiască să rişte atât de mult ca în cazul unei vânzări către cei doi McAuley. Când s-a blocat acolo, a apucat-o pe calea periculoasă. Avea nevoie de cineva ca scut în relaţia dintre el şi Edgar, dar un Cunningham ar fi dat şi legitimitate ameninţării, de aceea l-a abordat pe Michael. Iar apoi Michael, când a fost eliberat din închisoare şi a văzut cine e în poze, a decis că McAuley îi datorează şi lui ceva. Ce-mi spusese în Uscătorie? *Este corect ca ei să ne recompenseze.* Ei.

O falsă răpire pentru a ascunde o crimă. Deşteaptă abordare. Să angajezi o bandă celebră ca s-o bagi la înaintare, să creeze motivul pentru o recompensă umflată şi să ieşi pe partea cealaltă ca victimă, nu ca suspect. Exact aşa cum îmi spusese Marcelo, era o poveste veche, al cărei ritm îl ştiam prea bine: uşor de înţeles şi mai uşor de acceptat. Aşa cum o acceptase toată lumea, la momentul respectiv. Rebecca murise deja înainte să fi fost anunţată prima revendicare.

Am sunat la poliţie. Un detectiv mi-a spus să trec în după-amiaza aceea ca să aduc proba, apoi telefonul a rămas fără baterie.

— Hei, Ern.

Faţa lui Juliette a apărut iar deasupra mea. Ţinea în mână o sticlă de vin prăfuită.

— Asta ori a îmbătrânit bine, ori a îmbătrânit prost. Vrei să vii sus?

Am promis că în această carte nu se vor întâmpla anumite lucruri, aşa că mai bine mă opresc aici, ca nu cumva capitolul ăsta să mă transforme într-un mincinos.

Am urmat-o pe scară, în mansardă.

•

Cărţile scrise de Ernest Cunningham, *10 paşi simpli de a scrie romane poliţiste ca în anii 1930* şi *Epoca de aur în paginile tale de aur: cum să scrii un roman detectivistic* sunt disponibile pe Amazon, la preţul de 1,99 dolari.

virtual-project.eu

violin